

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BINDING CHRONICLES BOOK 3

IN A WORLD WHERE DARKNESS REIGNS, THE
GHOST OF LOVE IS ETERNAL

TREASURED

ELAYNA R. GALLEA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Değerli

BAĞLAYICI KRONİKLER

ÜÇÜNCÜ KİTAP

OceanofPDF.com

ELAYNA R. GALLEA

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2023 yazar Elayna R. Gallea

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres: hello@elaynargallea.com

Harita tasarımı Daniela A. Mera Kapak

tasarımı Elayna R. Gallea Ebook ISBN:

[978-1-998219-01-8](https://www.isbn.org/978-1-998219-01-8)

Ciltsiz ISBN: [978-1-998219-00-1](https://www.isbn.org/978-1-998219-00-1)

Ciltli ISBN: [978-1-998219-02-5](https://www.isbn.org/978-1-998219-02-5)

Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

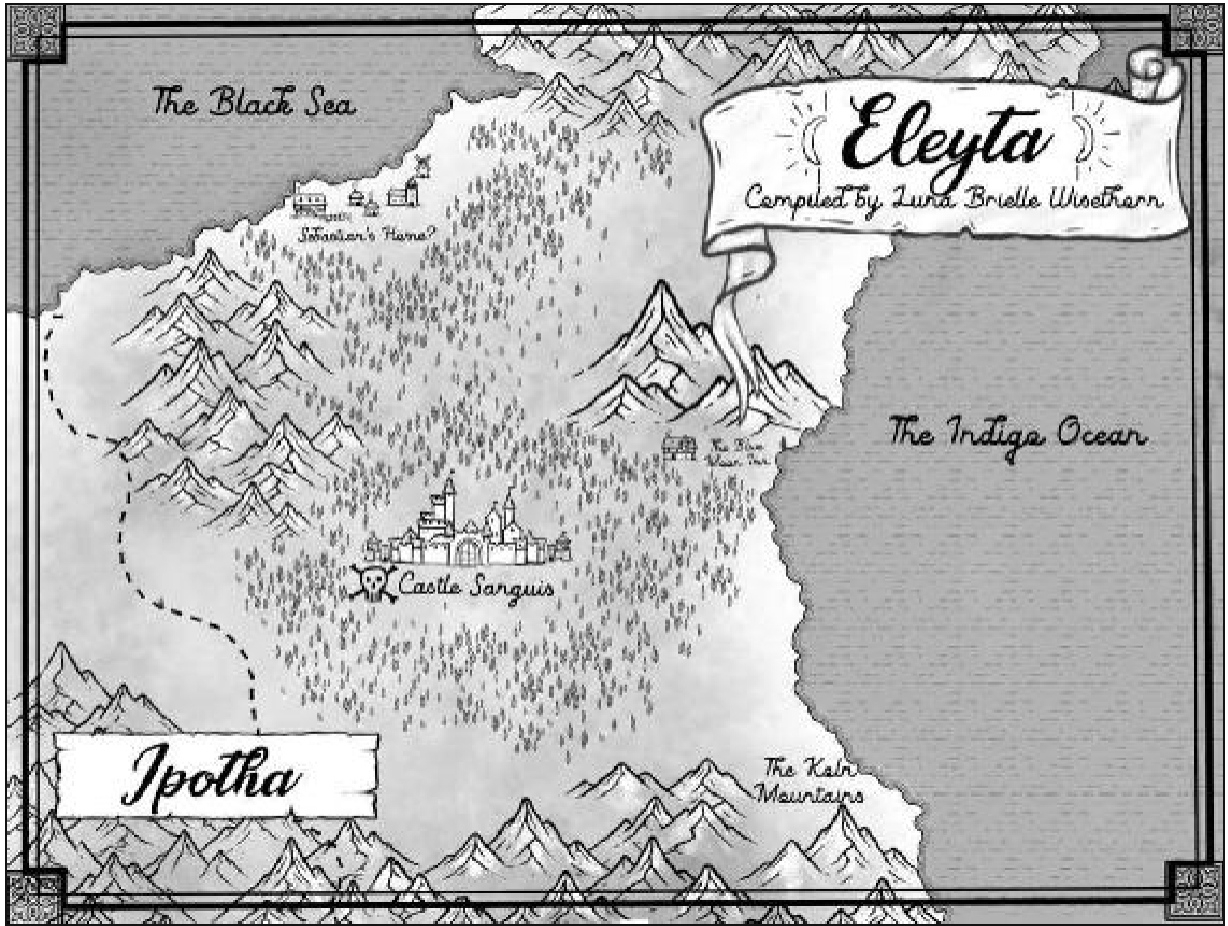
*Bir kaçışa ihtiyaı olan ve bunu ahlaki açıdan gri bir vampir prenste bulan
herkese.*

Ben sizi korurum. [OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Luna tarafından çizilen Eleyta haritası

OceanofPDF.com

DAHA BÜYÜK BİR VERSİYON İÇİN LÜTFEN ŞU ADRESE GIDİN:
[HTTPS://WWW.ELAYNARGALLEA.COM/MAPS](https://www.elaynargallea.com/maps)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Telaffuz Kılavuzu

Merhaba sevgili okuyucular,

Eleyta'ya tekrar hoş geldiniz! Burası fantezi dünyasının bir parçası ve yararlı bulmanız ihtimaline karşı bu telaffuz rehberini ekledim. (Ancak her zaman olduğu gibi, lütfen beni görmezden gelmekten ve kelimeleri uygun gördüğünüz şekilde telaffuz etmekten çekinmeyin). Sonuçta, okumanın güzelliği hepimizin zihnimizde dünyalar yaratmasıdır.

İsimler:

Kinthani: Kin-tha-nee
Marguerite: Mar-grr-ee-te
Estrella: Es-trey-uh
Ciro: See-row
Montquartier: Mon-kar-tee-yay
Triboulet: Tree-boo-leh
Phyrra: Fie-rah
Brollet: Bro-leh
Zephyra: Ze-fie-ra
Koleta: Koh-leh-ta

Tanrılar:

Kydona: Key-doh-na
Ithiar: Ih-thigh-ar
Isvana: Is-vah-nah

Yerlerinize:

Ithenmyr: Ih-thin-meer

Ipotha: Ih-poh-tha

Eleyta: Ill-ee-tah

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Yazarın notu](#)

[Bağlama Günlükleri'nin önceki bölümleri](#)

1. [Gülmek En İyi İlaç Olmayabilir](#)
2. [Acı Bir Çağrı](#)
3. [Kraliçe Olmak Kolay Değildi](#)
4. [Soğuk, Donmuş Ormanlar ve Kazıklı Vampirler](#)
5. [Sığınmak](#)
6. [O Benim Geleceğimdi](#)
7. [Ölüm Beni Takip Etti](#)
8. [Yanan, Öfkeli, Sonsuz Bir Alev](#)
9. [Parçalanmak](#)
10. [Karanlıkta Yeşermek](#)
11. [Bir Gece Tanrıçası](#)
12. [Ölüm Asla Uzakta Değildi](#)
13. [Öyküler ve Güneş Ateşi Baykuşları](#)
14. [Kızıl Ay Yüksелеcek](#)
15. [Yalanlar ve Bahaneler](#)
16. [Pervasız Davranış](#)
17. [Korku veya Paniğe Yer Yok](#)
18. [Tek Çıkış Yolu](#)
19. [Gece Geldi](#)
20. [Güneş Işığı Işınları](#)
21. [Bir Sürü Kuduz Yavru Kuş Beni Durduramadı](#)
22. [Koparılacak Bir Bağ](#)
23. [Acı, Gözyaşı ve Kan](#)
24. [Ölüm Bir Seçenek Değildi](#)
25. [Bilim ve Büyü](#)
26. [Ne İhanet ama](#)
27. [Kartopu Savaşları, Kahkahalar ve Çok Ciddi Sohbetler](#)
28. [Anıların Ağır Yüğü](#)
29. [Zaman Kısıyor](#)
30. [Sadece Biri Hayatta Kalacak](#)
31. [Korkunç, Yorucu, Hiç de Eğlenceli Olmayan Bir Rutin](#)
32. [Senin Karanlığın Benim Karanlığım](#)
33. [Ben Ölümüm](#)
34. [Mükemmel Silahlar](#)
35. [Vedalar ve Diğer Şeyler](#)
36. [Kızıl Ay Yükseliyor](#)

37. [Kazanmalarına İzin Vermem](#)
38. [Hoarfrost Hollow](#)
39. [Zayıf Halka](#)
40. [Dersimi Aldım](#)
41. [Zalimlik ve Kötülük](#) Senfonisi
42. [Senin Kanın Benim](#)
43. [Karanlık, Güç ve Kudret](#)
44. [Yapmamız Gereken Çok Şey Var](#)
45. [İlk Sonsöz](#)
46. [İkinci Epilog](#)

[Bir Aşk ve Oyunu Toprak ve](#)

[Alev](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Ayrıca yazar: [Elayna R. Gallea](#)

OceanofPDF.com

Yazarın notu

Treasured, birkaç farklı biçimde şiddet bir yüksek fantezi ortamında geçiyor.
Ayrıca dil, ölüm, saldırı, cinsiyetçilik, kan ve olgun durumlar içerir.

OceanofPDF.com

Bağlama Günlükleri'nin önceki bölümleri

Eleyta'ya tekrar hoş geldiniz! Yolculuklarının üçüncü ve son bölümünde Sebastian ve Luna'ya katılmaya karar verdiğiniz için çok heyecanlıyım.

Başlamadan önce, size İşkence'deki olayları hatırlatmanın yararlı olabileceğini düşündüm (tabii ki, hatırlatmaya ihtiyacınız yoksa bunu atlamaktan çekinmeyin). Söz veriyorum duygularımı incitmeyeceksiniz.

İşkence'yi, kahramanımızı öldürmeye çalışan Kraliçe Marguerite'i öldürmeye yemin eden Luna ve Sebastian ile bitirdik. Ve dürüst olmak gerekirse, onlar için iyi oldu. Oldukça korkunç biri, değil mi?

Dikkat edilmesi gereken diğer noktalar: Luna Güneş Gezgini, Marius ise habercidir. Bu kitapta bunun ne anlama geldiğini daha fazla keşfedeceğiz. Ek olarak, Marius komada ve Isvana'nın Seçilmişlerinin İkinci Düzeni tarafından bakılıyor.

Turnuva sırasında Isvana "rüyasında" Luna'yı ziyaret etti ve ona bir tohum hediye etti. Bu da muhtemelen önemli olacak.

Hadi !

Gölmek En İyi İlaç Olmayabilir
❧

OceanofPDF.com

"M Onu güvende tut," diye mırıldandı Sebastian uykusunda. Titriyordu, omuzları gergindi ve nefesi kısa aralıklarla geliyordu. Yumruklarıyla soğuk taş zemini kavradı.

derme çatma bir yatak. İnleyerek başını arkaya attı. Korku havada asılı duran ağır bir sisti.

"Şşşt," diye fısıldadım. Elimi omzuna koyarak hafif daireler çizdim. Sebastian yanımda, yere uzanmış yatıyordu. Güneş doğmadan hemen önce bu mağaraya sığınmıştık. Arka tarafa yakındık, içeri girebilecek herhangi bir güneş ışığından uzaktaydık. "Uyumaya devam et. Buna ihtiyacın var."

Gözleri açılmadı. Benimle tartışmadı. Ovalamaya devam ettim, sonunda omuzlarından sırtına doğru ilerledim, ta ki nefes alış veriş düzleşene kadar. Tekrar uykuya daldı.

Bir rahatlama iç çekişi dudaklarımdan vınlayarak kaçtı. Duvara yaslandım ve pelerinimi üzerime çektim. Sebastian üşüme ihtimalime karşı bu giysiyi giymemde ısrar etmişti. Vampirler sıcaklığı ölümlüler gibi için bu isteği aptalcaydı. Yine de yanımda getirdim. Onu reddetmek içimden . Yaşadıklarımızdan sonra olmazdı.

Hava berbattı. Taneler o kadar çoktu ki dinlendiğimiz yerden birkaç adım ötesini zar zor görebiliyordum. Mağara girişinden küçük bir çocuk boyunda buz sarkıtları damlıyordu ve doğal olmayan mürekkepli bir leke tüm ağaçları kaplamıştı. Ölüm ve karanlık Eleytan ormanlarına gelmişti ve gitmiyorlardı.

Eğilerek Sebastian'ın şakaklarındaki bir tutam siyah saç taradım. Göz kapakları titredi ama bir uyanmadı. Güzel. Günlerimi almıştı

Onu dinlenirse iyi olacağıma ikna etmeye çalıştım. Onun gibi yaşlı bir vampir bile uykudan tamamen vazgeçemezdi. Ben bu konuda neredeyse ölümlüydüm. Vücudumu çok fazla çalıştırdığımda ağrılar ve sızılar beni rahatsız ediyordu ve yine de düzenli olarak dinlenmem gerekiyordu.

Kraliçe Marguerite'in beni öldürmeye yönelik son girişiminden bu yana sekiz gün geçmişti. Bir yerde bir geceden fazla kalmadığımız, ucsuz bucaksız karlı ormanlarda kaçtığımız sekiz yorucu gün. Hiç hoş olmayan gülme ve daha da nefret ettiğim ağlama arasında gidip geldiğim sekiz gün.

Hayatımdaki birçok şey tatsızdı. Sadece kanlı gözyaşları değil, aynı zamanda sesler duymak gibi bir talihsizliğim de vardı. Ay tanrıçası Isvana sağ olsun, sesleri her zaman duymuyordum. Ne zaman Boşluk'ta seyahat etsem - bazı vampirlerin bir yerden diğerine geçmesini sağlayan karanlık gölgeler-benimle konuşuyorlardı.

Sesler bana Güneş Gezgini diyor ve dikkatimi çekmek için yalvarıyorlardı. Ne istediklerinden emin değildim ama beni yalnız bırakmadılar.

Bu da garipti. Güneşte yürüyememeliydim. Genellikle o parlayan altın küre benim türüm için ölümcüldür. Vampirleri içten dışa yakar, onları kömürleşmiş kabuklara dönüştürürdü.

Ben test etmedim. Sebastian'ın korkusu ve dehşetiyle hipotezimi test etmişim ve doğruydu. Güneş bana zarar vermemişti. Isıtıcı ışınlarının altında durmuştum ve hiçbir şey olmamıştı.

Söylemeye gerek yok, tipik bir vampir değildim.

Rahat bir koltuk bulmaya çalışarak bacaklarımı uzattım. Şu anda bir minder için her şeyimi verebilirdim. Yine de, ağrıyan bir popo sorunlarımın en küçüğüydü. Sebastian ve ben, kraliçenin ruh paylaşımı dediği şey aracılığıyla güçlerimizi paylaştığımızdan beri kendimi kötü hissediyordum.

Göğsüm anormal derecede sıkışmıştı ve her nefes alışımında yetersiz hava alıyordum. Şu anda bile kraliçenin karanlık, cani bakışları hafızama kazınmıştı. Boğazımı parçalamaya çalışırken çıkardığı hırıltı, beni öldürmeye çalışırken ondan yayılan mutlak şiddet, peşimi bırakmıyordu. Uyurken ve uyanırken anılardan kurtulamıyordum. Sürekli bir huzursuzluk içindeydim.

Sebastian kolunu atarak horladı. Uyuduğuna sevinmişim.

-Dün gece uçuşumuz sırasında kanatları titremişti, bu beni korkutmuştu ve onu uyumaya ikna ettiğimde tartışmamın kritik noktasıydı. Ne yazık ki şimdi sıkılmışım.

Bu mağara boştu, soğuktu ve görünürde tek bir kitap bile yoktu. Dışarısı için yaratılmamıştım. Bunların hiçbirisi özellikle hoşuma gitmiyordu; kütüphaneleri ormanlara, kitapları insanlara ve okumayı yürüyüşe tercih ediyordum.

İçinde bulunduğumuz durum, edebiyatı bulmanın endişelerimizin en küçüğü olduğu anlamına geliyordu. Sebastian ve ben tüm enerjimizi kralıçeden uzaklaşmaya odakladığımız için ruh paylaşımını tekrar deneyecek zamanımız bile olmamıştı. Gölgelemek iyi bir seyahat yöntemi idi ama bu her yere gidebileceğimiz anlamına gelmiyordu. Daha önce bulunduğumuz yerlerle sınırlıydık. Bunun da ötesinde, Dört Krallık'ın büyük bir kısmı karanlık yüzünden önemli bir kargaşa yaşıyordu, bu yüzden seyahat seçeneklerimiz oldukça... sınırlıydı.

Uyuyan prensimi uyandırmamak için son derece dikkatli hareket ederek ona doğru uzandım. Kulübeden getirdiğim küçük toprak kap Sebastian'ın oldukça etkileyici, kaslı formunun diğer tarafındaydı. Onu yavaşça kaldırdım ve yaklaştırmak nefesimi tuttum.

Sebastian anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı, beni kendine doğru çekerken kolu etrafımda kilitlendi. Parmağımı toprağa sokarak kaşlarımı çattım. Çok kuruydu... ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.

Isvana tohumu bana verdiğinde, ona nasıl bakacağımı söylemeyi ihmal etmişti. Dürüst olmak gerekirse, rüya olmayan tüm bu rüya birden fazla açıdan tuhaftı.

Toprağa bakarak ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Bitkiyi boğmak istemiyordum ama ölmesine de izin veremezdim. Sadece dikkatli olmalıydım. Dudaklarımı büzerek çantamdan bir matara su çıkardım. Kapağını açarak bir elimle tuttum ve matarayı yavaşça ters çevirdim. Birkaç damla toprağa düştü ve anında karardı.

Birkaç tane daha ekledim ve bitkiyi incelemekten önce suyu kenara koydum. Küçüktü, sadece bir sap ve birkaç yapraktan ibaretti ama Syndra'nın tarifine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Dört üçgen yaprak ve gökyüzüyle aynı renkte minik meyveler. Eğer cadı bizi Gecenin İnsanları'na satmamış olsaydı, belki bize yardım edebilirdi. Ama o ölmüştü. Ailem ölmüştü. Julieta ölmüştü. Bu yüzden bunu kendi başımıza çözmeliydik çünkü başka seçeneğimiz yoktu.

Bitkinin etrafındaki her şey gizemle örtülüydü. Marius, küçük kardeşim ve aileden geriye kalan tek kişi, hayatı boyunca hastaydı. Zıyan Hastalığı onu doğumunda vurmuş ve kimse ona yardım edememişti. O bir buçukluktu. Annesi bir Servet Elfiydi ve babamız da bir insandı.

Artık ikisi de ölmüştü. Annesinin kanı ona uzun bir yaşam sağlayacaktı... tabii olgunlaşacak kadar uzun süre hayatta kalırsa. Genellikle bu yirmi beş yaş civarında gerçekleşirdi. Şu anda komada olduğunu düşünürsek, bu pek mümkün görünmüyordu.

Tüm bunların ötesinde, Marius aynı zamanda bir haberciydi. Neyin habercisi olduğunu bilmiyorduk. Bir kehanet vardı ama gerçek kehanet doğası gereği pek de yardımcı olmamıştı.

Parmaklarımı küçük yaprakların üzerinde gezdirerek rahibe Zephyra'nın sözlerini tekrarlardım, sanki bunu yapmak onları çevreleyen gizem örtüsünü kaldırmaya yardımcı olacaktı gibi.

"Haberci doğduğunda, Güneş Gezgini yükselecek. Kan ve zamana yayılan bir bağla, ikisi amaç ve kararlılıkta birleşerek uyanacak. Kızıl ay yükselecek..." Geri kalanını hatırlamaya çalışırken inleyerek durakladım. Kehanetler neden bu kadar uzundu? Bir şeyleri ezberlemekte iyiydim ama bu bile biraz zorlayıcıydı.

Bir süre sonra tekrar elime aldım. "O gün, aldatıcı parlaklığı kötü niyetini gizleyen Siyah Gül ile yüzleşmek için Gölgelelerin Hakimi ile güçlerini birleştirecekler. Sadece karanlığı yenerek yeni çağ yükselebilir ve herkes için daha parlak bir gelecek başlatabilir."

İç çektim. Yüksek sesle duymak yardımcı olmadı. Kehanet hâlâ her zamanki gibi gizemliydi.

Neden tüm kehanetler bu kadar kafa karıştırıcıydı? Bir kez olsun, biri beni oturtup bundan sonra ne olacağını söylese minnettar olurum. Biraz yol göstermenin kimseye zararı olmaz, değil mi?

Boğazımda bir kıkırdama yükseldi ve yanlışlıkla ona zarar vermeden önce bitkiyi yere bıraktım.

Kehanetler, vampirler ve kötü bir kraliçe. Bu nasıl benim hayatımdı?

Kısa süre sonra kıkırdama yerini kahkahaya bıraktı. İçimden çok sert çalkalanmış köpüklü Peri Şarabı gibi fokurdadı. Durdurma çabalarımın rağmen, neşem mağarayı doldurdu ve duvarlarda yankılandı.

Birkaç dakika içinde Sebastian değişti.

"Bu kadar komik olan ne, Prenses?" Sesi sersem gibiydi ve midem utançla burkuldu. Onu ben uyandırdım.

Sebastian , eli koruyucu bir şekilde kalçama indi. Bu da yeni bir gelişmeydi.

Bağ'a bağlandığımızdan ve ruhumuzu paylaştığımızdan beri Sebastian sürekli bana uzanıyor ve dokunuyordu. Uçarken bile, sanki orada olduğuma dair kendini rahatlatmak istermiş gibi elleri sürekli benimkilere değiyordu.

Umursadığımdan değil.

Parmakları tenimde her dans ettiğinde ve dudakları her dokunduğunda aramızda kıvılcımlar çakıyordu. İçimde bir ateş yaktı ve onsuz bir hayat düşünemiyordum. Beni her yönden tamamlıyordu.

"Ben sadece... durumumuzu düşünüyordum." Omuz silktim.

Kendini yukarı itmeden ve beni kocaman bir kucaklamayla kendine çekmeden önce bir an beni inceledi. Kolları beni sardığında rahatladım.

Burası tüm dünyada en sevdiğim yerdi. Burada kendimi güvende, sıcak ve sevilmiş hissediyordum. Birlikte olduğumuz sürece her şey yolunda gidecekti.

Ben onundum, o da benim.

Sebastian'ın kalbinin nazık, yavaşça çarpması, aramızda uzanan arkadaşça sessizliği huzurlu bir fon oluşturunuyordu.

Sonunda, "Bizi buna zorladığı için kraliçeyi öldüreceğim," dedi.

"Biliyorum."

Ölümcül açıklamaları her zaman derin ve karanlık bir yanımla sevindirmiştir. Benim için her şeyi yapacağını bilmek bana muazzam bir huzur ve azımsanmayacak bir neşe veriyordu.

Kesinlikle bende bir sorun vardı.

Kraliçe ölmek zorundaydı. Bundan başka bir çıkış yolu yoktu. Davranışları ya biz ya da o olacağımızı açıkça ortaya koymuştu. Alt dudağımı dişlerimin arasından geçirerek, yüzünü görebilmek için kollarında yer değiştirdim. "Yarın Isvana'nın Seçilmişleri'nin İkinci Düzeni'ne ulaşmalıyız, değil mi?"

Uçuyorduk, bu yüzden hareketlerimiz biraz hava durumuna bağlıydı. İkimiz de gideceğimiz yere daha önce gitmediğimiz için gölgelenmek gibi bir seçeneğimiz yoktu. Karla kaplı ormanların ve dağların üzerinden geçiyorduk, Sebastian'ın vahşi doğaya aceleyle çekilmeden önce kulübesinden aldığı eski bir harita üzerinde çalışıyorduk.

Umarım doğrudur. Eğer değilse... Bunu düşünmek istemedim. Sadece doğru olması gerekiyordu.

Sebastian'ın elleri pelerinin altından kaydı ve sırtımda daireler çizdi.

"Evet. Her şey plana uygun giderse şafaktan önce varmış olacağız."

Eğer her şey plana uygun giderse.

Buna pek inancım yoktu.

"Ne zaman işler planlandığı gibi gider ki?" diye sordum.

Kıkırdadı, elleri pelerininimden kayarak boynumdan çözdü.

"Pek sık değil, Prenses." Sebastian beni kucağına çekti. Ben ona sarıldım, o da boğazını açtı. "İç. Güneş batınca gideceğiz."

Ona baktım. Buradaki tek aç vampir ben değildim. "Sen de yaparsan ben de yaparım."

İhtiyacımız olan son şey ikimizin de gücünü kaybetmesiydi. Yavru bir vampir olarak benim ondan daha fazla kana ihtiyacım vardı. Yine de Sebastian'ın aç kalmasını istemiyordum. Bağ'ın armağanlarından biri de kanımızın diğerini beslemesiydi. Isvana, Bağlanmış partnerlerin yakın kaldıkları sürece birbirlerine ihtiyaç duydukları her şeyi sağlayabilmelerini sağlıyordu.

Gözleri parlıyordu. "Gittikçe patronluk taslıyorsun, sevgilim." Sırıttım. "Sadece senin için. Yapacak mısın?"

Başını sallamadan önce bir an daha beni düşündü. "Evet."

Kolay erişim için kendimizi konumlandırarak yer değiştirirken içime bir sıcaklık yerleşti. Bileklerimizden içebilirdik, ama bu çok daha... hoşken neden içelim ki?

Onu ısırıdıktan birkaç dakika sonra dişleri etimi deldi ve kanının dumanlı, tarçınlı tadı içime işledi.

İçerken, bu gece bir şeylerin ters gideceği hissinden kurtulamıyordum. Saçmaladığımı, korkularımın boşuna olduğunu umuyordum ama midemde bir düğüm oluştu.

Karda bizi ne bekliyordu?

Ne yazık ki haklıydım.

Mağaradan ayrıldıktan birkaç saat sonra her şey cehenneme döndü. Her şey başladığında kar fırtınasının içinde uçuyorduk.

Şakaklarımın arkasında, sanki biri defalarca gözlerime bıçak saplıyormuş gibi delici, keskin bir ağrı başladı. Bu kısa sürede acıya dönüştü ve içime yakıcı, kavurucu bir ateş gibi yayıldı.

Kanatlarım titredi ve sırt kaslarım titredi. Ciğerlerim sıkıştı. Başım çarpıyordu.

Haykırdım, acı her saniye katlanarak artıyordu.

Başımı salladım, bu destansı boyutlarda bir hataydı. Beynim kafatasıma çarptı. Gölgeleirim uyarı verircesine titreşti ve kıvrandı. Bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

Tam o anda Sebastian haykırdı. Derin, ıstırap dolu ses beni derinden sarstı ve içimi bir telaş kapladı. Önümde onu aradım ama gitmişti.

Gökyüzü bomboştı. Bulutlar uçsuz bucaksız geceyi süslüyordu ama Sebastian hiçbir yerde görünmüyordu. Kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı.

Etrafıma bakındım ama onu göremedim.

Sonra *aşağıya* baktım.

Boğazımdan boğuk bir çığlık koptu.

Yanlış.

Bu çok yanlıştı.

Midemdeki düğüm o kadar büyüktü ki, beni bir değirmen taşı gibi aşağı çekiyordu.

Sebastian'ın kanatları onu havada tutmalıydı ama başarısız olmuşlardı. Uçmuyordu. Düşmüyordu bile.

Yere doğru *kayıyordu*. Çok hızlı.

Gölgeleirim telaşla titreşti ve tüm bedenim sarsıldı. Dehşet, kırık bir barajdan akan su gibi Binding Mark'ın içinden aktı ve kanım dondu. Sanki buzdan bir göle atılmış gibiydim.

Böyle bir olamazdı.

"Sebastian!" Çığlık attım.

Bizi bir arada tutan bağlantıdan acı akıyordu. İçime ateş düştü. Baş ağrısının acı verici yürüyüşü devam etti. Ciğerlerim nefes almakta zorlanıyordu.

Sebastian gittikçe daha hızlı düşüyor, karlı çamlara son sürat yaklaşıyordu. Yavaşlamıyordu.

İp uyarı verircesine titredi ve ben de kanatlarımı birbirine geçirerek olabildiğince hızlı bir şekilde alçaldım. Kendi güvenliğim önemli değildi. Kocam tehlikedeydi.

Adını tekrar tekrar söyledim, çaresizlik sesimi dolduruyordu. Rüzgâr sözlerimi çaldı ve kulaklarından uzağa taşıdı.

Yine de pes etmedim.

Asla pes etmeyeceğim.

Sebastian düştü, kanatları zar zor çırpınıyordu. Neden uçmuyordu?
Gözlerim yaşıardı. *Daha hızlı*, kendimi zorladım.
Gölgeler ellerimden kaydı, düşüşünü hafifletmek için spiral çizerek yere düştü.

Yeterince hızlı değillerdi.
Sebastian yere çakıldı. Ormanda mide bulandırıcı bir *gümbürtü* yankılandı. Etrafında beyaz bir bulut kabardı.

Hareket etmedi.
Kalbim göğsümde çarpıyordu, her atışında bir uyarı vardı. *Acele et*.
Yere doğru *daldım*. Tekrar tekrar adını söyledim. Vücudunun etrafı kırmızıya bürünmüştü, tıpkı tertemiz bir kağıdın üzerine sıçrayan mürekkep gibi.

Acı beni doldurdu.
Yine de hareket etmedi.
Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, .
Gölgelerim nabız gibi atıyordu. Başım zonkluyordu. Bunların hiçbiri kalbimin içindeki bıçak gibi acıyla kıyaslanamazdı. İçten dışa doğru yanıyordum.

"Sebastian!" Tekrar çığlık attım.
O benim kalbim, ruhum, diğer yarım, var olma sebebimdi. Ona ihtiyacım vardı ve o her yerde kanıyordu.
O... ölüyor muydu?
Hayır. Aklıma geldiği anda bu düşünceyi bastırdım.
Bu olamaz. Kraliçeden vahşi doğada ölmek için kaçmadık. Eğer kaderin bize biçtiği son buysa, kalemlerini alır ve gerekirse hikayelerini binlerce kez yeniden yazardım.

Ona ihtiyacım vardı.
Bağlama İşareti binlerce alevın yoğunluğuyla yanarak bana varlığını hatırlattı. Hâlâ oradaydı. Hâlâ bağlıydık. O hâlâ hayattaydı, bu da hâlâ zamanımız olduğu anlamına geliyordu.

Sebastian'ın yanındaki karın üzerine düştüm, dizlerim çarpmanın etkisiyle büküldü. Hasarın boyutunu tam olarak anladığımda boğazımdan boğuk bir çığlık yükseldi.

Bacakları garip açılardaydı ve içinden sızan kan, karı kraliçenin yakutu kadar kırmızıya dönüştürüyordu. Kanatları garip görünüyordu, sanki biri onları bir elinde tutmuş ve ikiye ayırmış gibiydi.

O delici, zonklayıcı acı beni acımasızca kovaladı ama ben onu ittim.

Bu daha önemliydi.
O daha önemliydi.
Yanımdaki bitkiyle birlikte çantayı bırakarak dizlerimin üzerine çöktüm.
"Hayır, hayır, hayır," diye hıçkırdım. "Sebastian!"
Hareket etmedi. Konuşmadı. şey yapmadı.
Kırmızı gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken omuzlarını salladım. "Uyan,
, uyan."
Kahkahalar artık uzak bir anıdan başka bir şey değildi.
Saniyeler dakikalara dönüştü ama yine de hareket etmedi.
Başımı kaldırarak karlı göklere doğru kükredim. Baş ağrım daha da kötüleşti ama umurumda değildi. Bağlanmıştık ve aramızdaki bağı hâlâ hissedebiliyordum ama bu... o... vücudu kırılmış gibiydi.
Bu kadar yaralı olduğu halde nasıl hâlâ hayatta olabilir?
Odaklan, kafamın arkasındaki bir ses beni çağırdı. Bana ihtiyacı vardı. Panik yapamazdım. Şu anda olmazdı. İkimiz için de güçlü olmalıydım.
Henüz ölmemişti.
Bileğimi kaldırdım ve ısırdım. Dişlerim etimden ayrıldığı anda, hâlâ kanayan kolumu Sebastian'ın ağzına götürdüm.
"İç," ısrar ettim.
Uyanmazsa ne yapacağımı bilmiyordum. Nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Kimden yardım isteyecektim? Bağımızla ilgili tek iyi şey kanımızın birbirimizi desteklemesiydi.
, eğer tanrılar bizi önemsiyorsa, bu yeterli olur. Kanım ağzına damladı. Bir damla. İki. Beş.
"Lütfen," diye fısıldadım.
İlk başta hareket etmedi. Dudaklarının etime değeceği o ilk anı beklerken her saniye sonsuzluk gibiydi. Sonunda geldiğinde, hıçkırığa hıçkırığa ağladım.
Yavaşça içti, yüzüne renk geldi. Bacakları düzeldi ve bir gölge bulutunun içinde kaybolmadan önce kanatları kendini düzeltti.
"lütfen," diye yalvardım ona.
Gözleri hâlâ kapalıydı.
Sıcak gözyaşları yanağımdan aşağı süzüldü. "Eğer uyanırsan, dilimi tutmaya çalışacağım."
Hiçbir şey içmedi. Sadece içti.
Ağlamamı durdurmaya çalışırken hıçkırarak, "Seninle daha fazla tartışmayacağım," diye teklif ettim.
Hala cevap yok.

"Güneşe çıkmadan önce seni kontrol edeceğim." Gözyaşlarımı durdurmaktan vazgeçerek özgürce ağladım. "Lütfen, uyan artık. Sana ihtiyacım var."

Parmağı kıpırdamadan önce uzun, acı dolu bir dakika geçti. İçime umut doldu ama bileğimi ağzından çekmeye cesaret edemedim. O içti ve ben ona baktım.

Gözleri açıldığında ve obsidyen bakışları benimkilerle buluştuğunda haykırdım. Sebastian'ın dudakları kıpırdadı ve ağzını bileğimden çekti. "Uyandım, sevgilim."

Sesini duyunca içime mutluluk doldu. Uyanmıştı. O iyi olacak.

Acı
içindeydi.

Uyandıktan birkaç saniye sonra Sebastian'ın yüzü buruştu. Bir elini şakağına bastırarak inledi. "Hepsine lanet olsun."

Aynı zamanda baş ağrım daha da kötüleşti. "Bize neler oluyor?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu, kendini dengesiz ayaklarına doğru iterken alnında terler oluştu. Başını ovuşturdu ve omuzları büküldü.

"Kraliçe... o..." Titrek bir nefes alarak durakladı. "Beni Sanguis Kalesi'ne geri çağırıyor."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Acı Bir Çağrı

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

Queen Marguerite'çağrısı, zihnimde zonklayan, hiç bitmeyen bir talep gibiydi.

Gel, gel, gel, beni çağırırdı. Durmak bilmeyen bir davul gibiydi. İstenmeyen ritim her saniye daha da yükseliyor.

Yaratıcımın çağrısını duymazdan geldiğim her an, kafatasıma bir hançer saplanıyordu. Bildiğim tek şey acı olana kadar her biri aynı noktaya saplandı.

Nefesim kesik kesik geliyordu. Karda tökezleyerek inledim ve yumruklarımı yakındaki kararmış bir ağaca vurdum. Kabuğu sertti ve parmak eklemlerim kırıldı.

Tekrar yaptım ve çağrının acısı bir an için hafifledikten sonra intikamla geri döndü. Kükreyerek ağacı tekrar, tekrar ve tekrar yumrukladım.

"Sebastian!" Luna adımı seslendi ama ona bakamadım.

Duramazdım. Eğer durursam, Bağ'ı ve onun da çağrısı hissettiğini hatırlayacaktım. Ve eğer bunu yaparsam, benim yüzümden acı çektiğini hatırlarsam, kırılabilirdim.

Onun yerine devam ettim. İçimden farklı türde bir acı geçti. Çağrılar sustu. Gövde kısa sürede kanla kıpkırmızı oldu. Parmak eklemlerim yüzlerce kıymıkla dolu kırık bir deri yığınıydı. Her biri elime saplanmış küçük birer kazık gibiydi. Yaradan kan akıyor, gölgelerim zonkluyor ve kıvranıyordu.

İstirap benim tüm varlığımıydı. Daha önce hiç böyle acı çekmemiştim.

Geri dönün, çağrısı hiç bitmeyen şarkılarıyla. *Gel, gel, gel*.

Çağrıyı bastırmaya çalıştım ama ben bastırdıkça daha da yüksek sesle çıkmaya başladı.

İnledim ve ellerimi ağaca vurdum. Tökezleyerek geri döndüğümde, iki kanlı parmak izi kalmıştı.

"Sebastian," diye fısıldadı Luna. Benimkinden çok daha küçük olan eli omzuma kondu. "Bir bakayım."

Beni geri çekti ve ben de beni döndürmesine izin verdim. Sessizce, yaralı uzuvlarımı tüm hasar görmüş ihtişamlarıyla gösterdim.

Luna'nın nefesi kesildi. Parmaklarını kırık etimin üzerinde gezdirdi ve başını salladı. "Bunu neden yaptın?"

"Çağrı..." Dişlerimi sıkıp burnumdan nefes alıyorum. "Acıyor."

"Biliyorum."

Onun itirafı kalbimi delen gümüş uçlu bir hançer gibiydi.

Uzanıp saçından uzun bir tokayı dikkatlice çıkardı. Onu bir cımbız gibi kullanarak ilk kıymığı çıkardı. Kendimi tutamayarak küfrettim.

"Seni gülünç vampir," dedi yumuşak bir sesle, hasarlı ellerimi inceleyerek. "Bunu kendine yapmamalıydın."

Bıçak gibi bir acı daha, kafama bir hançer daha. Konuşmadım.

Kanlı parçalar teker teker yere düştü. Mümkün olduğunca Luna'nın sabit hareketlerine odaklandım. Parmakları parmak eklemlerimi metodik bir şekilde temizlerken hassasiyetle hareket ediyordu.

Son kıymık da çıktığında derim karıncalandı ve kendini tekrar dikti.

Gel!

Kraliçenin çağrısı tiz bir çığlık olarak geri döndü.

Luna irkildi. Bir elini şakağına bastırdı, diğer eliyle de benimkini sıkıca kavradı.

Kalbime bir darbe daha. Buna ben sebep oldum. O acı çekiyordu çünkü Ben.

Sıkılmış dişlerini sıkarak, "Bunu durdurmanın bir yolu olmalı. Bu."

Bağlama İşareti bizi birçok yönden birbirine bağlıyordu, buna bu da dâhildi. Çağrıyı hissedebiliyordu, ancak onun için benim için olduğu kadar kötü olmamasını umuyordum. Eğer tanrılar merhametliyse, bu acının yükünü benim çekmeme izin verirlerdi.

Bir bıçak daha.

Gelin, Kraliçe Marguerite ısrar etti.

Acıya karşı gözlerimi sıkarak karımın parmaklarının benimkilere değdiği hissine odaklandım.

"Çağrılar... özeldir," dedim yavaşça.

"Hatırlıyorum." Sanki şu anda yüksek seslere dayanamayacağımı biliyormuş gibi alçak sesle konuştu. "Bunu nasıl durdurabiliriz?"

Kafama bir hançer daha.

"Genellikle biri... çağrıya itaat ederdi." Belli nedenlerden ötürü, çağrıya uymamak nadiren yapılan bir şeydi.

Kadın . "Bu bir seçenek değil."

Hayır, değildi. Kraliçe -Yaratıcım- karımı öldürmeye çalışmakla kalmadı, biz de onunla yüzleşecek kadar güçlü değildik. Henüz değil.

Kraliçe Marguerite Coraline Amélie Montquartier'yi Luna'ya yaptıkları için -onu bir hayvan gibi bağlayıp bir kuş kafesine koyduğu için- öldürmeye yemin etmişim ama hazırlanmak için zamana ihtiyacımız vardı. Onu öldürmek için sadece tek bir şansımız olacaktı, bu yüzden zamanlamayı doğru yapmalıydık.

Luna elimi bıraktı. Gözlerimi açtığımda yere düştüm. Başımı geriye atarak, zonklayan çağrıları görmezden gelmeye çalıştım ve başaramadım.

"Başka bir yolu olmalı." Luna eğildi, biraz taze kar topladı ve kanlı gözyaşlarının izlerini silmek için gözlerinin altını sildi. "Geri dönemeyiz."

"Hayır," diye kabul ettim.

Karı bırakarak önümde volta attı. Ağzı hareket ediyordu ama düşünürken ağzından hiçbir kelime çıkmıyordu. Luna düşünürken onunla çalışmanın en iyi yolunun onu kendi haline bırakmak olduğunu çoktan öğrenmişim. Eninde sonunda düşüncelerini paylaşacaktı.

Dakikalar akıp gitti.

Arada sırada, kraliçenin çağrısı özellikle ısrarcı olduğunda, Luna bir elini şakağına bastırdı ve yüzünü buruşturdu. Sonuç olarak, bunu benden çok daha iyi karşılıyordu. Acı çok fazla olmaya başladıkça görüşümde siyah noktalar belirliyordu.

Ben bir savaşçıydım, gölgelerin ustasıydım ve ünlü bir katildim. Bununla başa çıkabilmeliydim ama Yaratıcımın gelen basit bir çağrı beni alaşağı ediyordu.

Kraliçeye duyduğum nefret içimde kaynıyordu. Çağrıyı hiç bu kadar zorlamamıştım. Geçmişte kraliçe çağırdığında itaat ederdim. Ben onun silahıydım ve o da

Beni soru sormaya değil, emirlerini yerine getirmeye zorladı.

Ama bu Luna'dan önceydi. Gerçek, her şeyi kapsayan sevgiyi deneyimlemenin ne demek olduğunu bilmeden önceydi. Önceden varlığım gri ve siyahtı. Şimdi ise her şeyi renkli görüyorum.

Luna her şeyimdi. Onu korumam gerekiyordu ve o önümde yürürken ben burada aciz durumdaydım.

Ellerinden siyah bir tutam kayarak kolunu bir bilezik gibi sardı. Ona giydirdiğim pelerin etrafında dalgalandı ve elini kalçasına vurdu.

Luna arkasını dönene kadar birkaç dakika daha geçti. "İkinci Düzen'den birkaç saat uzaktayız, değil mi?"

Bir acı daha. "Sanırım öyle." Yumruklarımı sıktım ve ağzımdan çıkan sonraki kelimelerden nefret ederek yüzümü buruşturdum. "Ama ben uçamam."

Böyle bir zayıflığı kabul etmek fiziksel olarak bana acı veriyordu ama çağrının verdiği acıyla patlamama ramak kalmıştı. Gökyüzünden düşme ihtimalim çok yüksekti. Bir sonraki inişim muhtemelen bu seferki kadar temiz olmayacaktı.

Luna dudağını çiğnedi. "Gidip yardım getirirdim ama..." Bileğine baktı.

"Tether," dedim.

Her şey dönüp dolaşıp buna geliyordu. Bizi evlendiren rahip Ciro, ikimizin de haberi olmadan bizi birbirimize bağlamıştı. Çoğunlukla, Luna ve ben Bağ'ın nasıl çalıştığına alışmıştık. Bu artık bizim hayatımızdı ve uyum sağladık.

Lanet sık sık çirkin yüzünü gösterir ve işleri karıştırdı. Şu anda olduğu gibi.

Luna uzun bir süre bana baktıktan sonra eğildi ve çantasını daha önce attığı yerden aldı. Bir omzunun üzerinden geçirerek bana elini uzattı. "O zaman Sebastian, görünüşe göre tek bir umudumuz var. Kaçmak zorundayız."

Bu kelimeler neden kulağa ölüm fermanı gibi geliyordu?

İYİ BİR GÜNÜMDE koşmaktan keyif alırdım. Hatta teselli bile buluyordum. Uçmak kadar değil, o benim en sevdiğim aktiviteydi. Ama genellikle hoşuma giderdi.

Şu anda, varlığımın her zerresiyle bundan nefret ediyordum. Bu egzersiz, insanın kafasında zonklayan, vuran, zonklayan bir ağrı varken çok daha zordu.

Ayaklarım karla kaplı orman zeminiyle her buluştuğunda, çağrıya cevap veren yakıcı bir sızı geliyordu. Bir ayağımı diğerinin önünde hareket ettirmeye odaklanmak için her şeyimi harcadım. Ciğerlerim sıkıştı, kalbim hızlandı ve kaslarım her hareketi protesto etti.

Bu normal değildi. Bu *ben değildim*. Güçlü olan bendim. Her şeyin üstesinden gelen. Kaya.

Şimdi, bizi geride tutan bendim.

Luna'ya onu güvende tutacağıma söz vermiştim. Onu bu dünyanın tehlikelerinden koruyacağıma yemin etmişim ama şimdi onu tehlikeye atıyordum. Uçmak yerine burada, vahşi doğada olmamızın sebebi bendim. Güvenli değildi.

Arazi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü, arada bir kuş sesleri ya da kurt ulumaları duyulmuyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu iliklerime kadar hissettim. Üç yüz yıldan fazla bir süredir bu kar ve buz topraklarında dolaşıyordum. Şimdiye kadar hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım.

Kraliçenin Servet Elfleri haklıydı: Eleyta'nın üzerine karanlık çökmüştü.

Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tehlikeliydi. Gölgelerimin fısıltısı her zamankinden daha karanlıktı ve üzerime bir ağırlık çöktü. Hiçbir zaman Servet Elflerine fazla güvenen biri olmamıştım ama bu değişecekti.

Bana geri dön, çağrısı bir kez daha yapıldı.

Dikenli siyah bir çalının etrafından dolandım ve acımı dindirmek için başımı salladım. Eleyta'da bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

Kafama bir hançer daha. Bu seferki öncekinden daha güçlüydü. Haykırdım, kararmış bir kökün üzerinde tökezledim.

Endişe, Bağlayıcı İşaret'in içine işledi. Luna biz yan yana gelene kadar yavaşlayarak koşmaya başladı. Uzanıp elini koluma koydu. "İyi misin Sebastian?"

Ağzımdan nefes aldım. "İyiyim," diye yalan söyledim.

Luna'nın bana inanmadığını anlamak için zihin okumaya gerek yoktu. Kaşları bir araya geldi ve yan gözle bana baktı, ağzı sert bir çizgi halinde kıstı.

Yine de durmamızın sebebi ben olmayacaktım. Burada değil, bu ormanda dolaşan canavarların bize rastlayabileceği bir yerde.

Ben bu diyarın lanetlenmiş prensiydim. Gölgeler bana boyun eğdi. İnsanlar yakınımda olduğumu duyduklarında titrerlerdi. Ölüm benim çağırımdı. Beni çağırıyorlar

Karanlıklar Prensi'nin bir sebebi vardı. Bir çağrı beni alaşağı edemezdi, özellikle de karımın güvenliği söz konusuysen.

Casus ustam Phyrre'nin savaştan önce bana söylediklerini unutamiyordum. Birileri Yavru Kuşlar yapıp onları vahşi doğaya salarak Eleyta'da kaosa neden oluyordu. Belki de Gecenin İnsanlarından bazıları o gece tapınakta değildi ya da belki de bu sorunun kaynağı başka biriydi. Her iki durumda da, bunu kim yapıyorsa durdurulması gerekiyordu. Kontrolünü kaybetmiş yeni bir vampirden daha tehlikeli çok az şey vardı.

Bunu aklımda tutarak tetikte kaldım. Ormanı dinlerken her çatırdayan dal, her rüzgâr ve her kar çitirtisi kulaklarımı diken diken ediyordu. Ne kadar acı çektiğim önemli değildi; Luna'yı güvende tutmak için savaşmaktan asla vazgeçmeyecektim.

Yaptığım son şey olsa bile.

Takip ettiğimiz harita inanılmaz derecede yararsızdı. Havada birkaç saat sürmesi gereken yol, yaya olarak çok daha uzun sürdü. Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü boyadığında, siyah, devrilmiş ağaçların etrafından dolaşarak ve donmuş, kurumuş nehir yataklarının üzerinden atlayarak sabit, tempolu bir yürüyüşe yavaşlamıştık.

"Lanet olsun," diye yemin ettim. Başka, daha uygun kelimelerim de vardı ama duruma uygun görünmüyorlardı.

Uzakta, varış noktamızın beyaz taşı ağaçların arasından zar zor görünüyordu. Yaklaşmıştık. En iyi ihtimalle bir ya da iki saat uzaklıktaydı. Ama gökyüzü değişiyordu. Gece yavaş yavaş yerini gündüze bırakıyor, ay uzaklaşıyordu.

Eğer güneşin doğmaması, yerini bir günlüğüne aya bırakması gereken bir an varsa, o da buydu. Çok yaklaşmıştık. Gözlerimi kapatıp konsantre olursam manastırdan gelen belli belirsiz fısıltıları duyabiliyordum. Güvenlik diye bağıriyordu. Bunu Luna için istiyordum. Bir haftadan fazla bir süredir kaçtıktan sonra, onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı, özellikle de bitmek bilmeyen çağrılar kafamın içinde acı verici bir ritimle atarken.

Bir yanım nerede olduğumuzun önemli olmadığını biliyordu; kraliçe ölene kadar asla gerçekten güvende olamayacaktık. Ne olsa tehlikede olmamızın sebebi oydu.

Ama Luna'nın başını sokacak bir çatı yapmak önemli hissettirdi. Bunu ona vermek istedim.

Luna mucizevi bir şekilde güneşte yürüyebiliyor olabilirdi, bu lütuf için Isvana'ya şükürler olsun, ama ben aynı şekilde yetenekli değildim. Güneş bana karşı nazik değildi. Yaktı. Öldürdü. Gün boyunca seyahat edemiyordum.

Luna esneyince karar vermem kolaylaştı.

Durdum, gözlerim ormanın içinde geziniyor, sığınacak bir yer arıyordu. Yakınlarda hiç mağara yoktu ama bir şeyler bulabilirdim.

Şurada.

"Bu taraftan, hayatım." Luna'yı nazikçe çekiştirerek benim boyumdaki devasa, devrilmiş bir ağaca doğru götürdüm. İçi boştu ve buradan bile çürüyen ahşabın mağaraya benzeyen özellikleri görülebiliyordu. Burası benim kulübem değildi ama güneş doğarken yeterli bir barınak sağlayabilirdi.

Luna hiç itiraz etmeden beni takip etti, bu da sadece onun yorgunluğunu doğruluyordu. Bu konuda herhangi bir endişesi olsaydı beni azarlardı. Sessiz, uysal bir eş değildi. Bu yönüne bayılırdım. Dış görünüşümü görmüştü ve bundan rahatsız olmamıştı, korkmamıştı.

Kararmış kütüğün üzerinde kar ve buz tabakaları vardı ve içerisi kırağı tozuyla kaplıydı ama güneş görmüyordu. İçeri girdim, yere çöktüm ve Luna'yı yanıma çektim. Başını omzuma yasladı ve çantasından toprak kabı yavaşça çıkardı.

Bitki, eğer topraktan çıkan birkaç yaprak ve bir gövdeden ibaretken buna bitki denebilirse, hâlâ canlıydı. Son birkaç saatte yaşananlar düşünüldüğünde bu neredeyse mucizevi görünüyordu.

Gel! diye bağırdı ve ben irkildim. Ensemde boncuk boncuk soğuk terler birikti. Gittikçe kötüleşiyordu.

Luna yüzünü buruşturarak yüzünü tuniğime gömdü. "Bu uzun bir gün olacak," diye tahmin etti.

Çok uzun.

"Biraz dinlenmeye çalış, aşkım." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve onu usulca öptüm.

Uykulu bir şekilde başını salladı, gözleri ağırlaşmaya başlamıştı bile.

"Elimden geleni yapacağım." Kollarımı ona doladım. "Sana göz kulak olacağım." Sürekli,

Kraliçenin çağrısının zonklayan acısı, istesem bile dinlenmeme izin vermeyecekti. Cevap vermekten başka çareleri kalmayana kadar vampiri çağırmaya devam etmek üzere tasarlanmıştı. "Uyu."

O yaptı.

OceanofPDF.com

Şueen Olmak Kolay Değildi

OceanofPDF.com

Mengeler damarlarımda nabız gibi atarken hiç bitmeyen bir ölüm ve yıkım şarkısı söylüyorlardı. Genellikle bana huzur hissi verirlerdi.

Artık değil.

Huzur çoktan gitmişti. Dünyam parçalanırken buna benzer bir şeyi nasıl hissedebilirdim?

Parmaklarımı en yakın vazoya dolayarak kolumu geri çektim ve boyalı porseleni duvara fırlattım.

Binlerce mavi parçaya ayrılarak yere saçıldı.

Duvarın karşısında duran iki Favoriye döndüm. Yüzleri solgundu ve korkak ölümlüler gibi titriyorlardı.

"Temizleyin!" Dağınıklığı işaret ederek çığlık attım.

Aceleyle ilerlediler, giydikleri kırmızı ipek, vücutlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Eğildiler, parçaları tek tek topladılar ve yakındaki bir çöp kutusuna koydular.

Uyumlu hayvanlarımın görüntüsü içimdeki öfkeyi dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Daha hızlı!" Emrettim.

İtaat ettiler, parça üstüne parça topladılar. Birkaç dakika sonra, kan ellerinden serbestçe akarak ortalığı kıpkırmızı bir hale getirdi ama çalışmaya devam ettiler.

Favorilerim her zaman bana itaat etti. Kim olduğumu ve gücümün ne anlama geldiğini anladılar. Her biri bana hizmet etmeyi seçti. Dürüst olmak gerekirse, ya bu ya da ölümdü.

Ama onlar seçmişti. Gücümü anladılar. Eleyta'da kimin yetkili olduğunu biliyorlardı.

Onun aksine.

Öfke damarlarımda fokurdayan, köpüren, yakan koyu bir çorbaydı. Oğlumu her çağırdığımda ve o çağrıma uymadığında, öfke beni içten dışa doğru tüketmekle tehdit edene kadar daha da ısındı.

Bir vazo daha fırlattım. Bir üçüncü. Dördüncüyü.

Yer, parçalanmış sanat eserlerinden oluşan bir mozaikti. Mavi, yeşil, sarı, pembe ve kırmızı. Gökkuşağının sapkın bir versiyonu. Ondan da nefret ediyordum. Bugünlerde her şeyden nefret ediyordum.

"Hepsini toplayın! Son parçasına kadar!"

Diğer Favoriler de diğerlerine yardım etmek için aceleyle odaya girdiler. Kısa süre içinde on iki kişi de dizlerinin üzerine çöktü. Onlar ortalığı temizlerken kesilmemiş tek bir el bile kalmamıştı.

Nefis insan kokuları havayı doldurdu ve derin bir nefes aldım. Karnım guruldadı ve acılarının altında yatan hafif, kışkırtıcı korku kokusunu aldım.

Yakında besleneceğim. Ama henüz değil.

Teknik olarak kana hiç ihtiyacım yoktu. En son ne zaman uyuduğumu, en son ne zaman ölümcül ağrılar ve acılar çektiğimi hatırlayamıyordum.

Ama kanı severdim. Onu arzuladım. Hatta arzuluyordum. Tek umursadığım kan ve güçtü.

Parmaklarım boğazımdaki yakuta doğru ilerledi. "Devam et," diye emrettim Favoriler'e.

Cevap vermediler.

Kırmızı kadife bir koltuğa çökerek mücevheri bir elimle kavradım. Sihrime uzanarak, asi oğlumu çağırdım. Yanıt gelmedi. Oğlum neredeydi? Kulübesine askerler göndermişim ama muhafızlarım geldiğinde o ve o zar zor yapılmış kadın çoktan gitmişlerdi.

Sebastian'ın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha da sinir bozucu olanı, ortadan kaybolan tek kişi o değildi. Kale, oğlumu destekleyen askerlerden gizemli bir şekilde boşalmıştı. Muhafızlar ölümüne dövüşten sonra bir gecede ortadan kaybolmuştu, sarışın zihin okuyucu hiçbir yerde bulunamamıştı ve casusluk ustası da gitmişti.

Dudaklarım alaycı bir ifadeye büründü. Sebastian benden saklanabileceğini sanıyorsa, yanıliyordu. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp dönmesi için ona sekiz gün vermişim ama lütfum tükenmişti.

Cevap vermekten başka çaresi kalmayana kadar onu çağırmaya devam edecektim.

Evlendiği *kadındı*. Aklını zehirledi ve onu bana karşı kışkırttı. O kadın ortaya çıkmadan önce, Sebastian mükemmel bir silahtı. Bir oğulda aradığım her şey onda vardı. Ona söyleneni yapar, öldür dediğimde öldürür, emir verdiğimde dinlerdi.

O *mükemmeldi*.

Ve sonra Ciro gidip oğlumu o.... *insana* bağlamak zorunda kaldı. Ama o artık insan değildi.

Hayır, Sebastian onu gizlice *yaptı*. Bilseydim, onu gördüğüm yerde öldürürdüm.

Şimdi de tahtımı istiyorlar.

Gölgelerim içimde kıvranan huzursuz yılanlardı. Yine de onların çağrılarına boyun eğmeyi reddettim. Gölgelerden daha iyiydim. İlkel vampirik dürtülerden daha iyiydim. Ben en iyisiydim. Tüm bunlar benim altımdaydı. Kraliçe olarak hükümdarlığımın tadını çıkarıyor olmalıydım ama bunun yerine, kayıp oğlum için bir ahmak gibi üzülüyordum.

Hepsi onun suçuydu. Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarımın hassas etini ısıırıyordu. O bir zamanlar insan olan kaltağı yok edecektim, tıpkı ailesi ve ondan önceki Rivin halkı gibi. Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Favorilerden biri haykırdı, sıkıntısı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Marianne'in kaşları çatılmıştı ve bileğinde birkaç santim uzunluğunda bir kesik vardı.

Başımı öne eğdim. "Ah, canım."

Kan, yaradan bir nehir gibi akarak yere aktı.

Favori sallandı. "Kraliçem?" "Acıyor gibi görünüyor."

Marianne'in bakışları bileğine kaydı. "Öyle."

"Hmm." Ona ilgisiz bir şekilde baktım. "Yazık."

Diğer on bir kişi durmaya cesaret edemeyerek çalışmaya devam etti. Marianne'in rengi soldu. "Q- q- kraliçe Marguerite-"

Sonraki sözleri hiç gelmedi. Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı ve yere yığıldı. Birkaç dakika içinde, bir zamanlar kahverengi olan saçları kıpkırmızı olmuş ve kanla kaplanmıştı.

Zayıf. Ölümlüler çok ama çok zayıftı. Bu yüzden Isvana ve Ithiar vampirleri başa geçirdi.

İçimi çektim. "Muhafız!"

Bir vampir gölge gibi odaya girdi. "Evet, Majesteleri?"

Yazık oldu. Marianne bir ölümlüye göre çok güzeldi ve yatakta da çok hoştu. Beş yıldan uzun bir süredir Favori'ydi ki bu neredeyse bir rekordu.

Artık ölüyordu ve bana faydası yoktu. Bu kadarı da fazla.

"Kurtul ondan." Düşmüş insanı işaret ettim.

"Elbette." Muhafız Marianne'in koluna girdi ve onu gölge gibi odadan çıkardı.

Diğerleri gözlerini bile kırpmadı.

Uzun bir süre boyunca tek ses porselenlerin şingirtisiydi. Evcil hayvanlarımı saydım.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

On bir. Tanrım, eşit olmayan sayılardan insanlardan nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Ne yapacaktım ki? Durumu eşitlemek için bir tane daha öldürebilirdim ama bu da iki Favorim'in eksik kalmasına neden olurdu. Kabul edilemez.

Yerine uygun birini bulmam
gerekecekti. İçimi çektim.

Üstesinden gelinmesi gereken bir başka sorun daha. Bir çağrı daha
göndererek cevap bekledim. Hiç gelmedi.

Lanet olası prensim beni görmezden geliyordu.

Bu ne cüret?

Tısladım ve görüşüm kırmızıya boyandı. Bu *İp'ti*. Her şey o lanetli sihirli
ipe bağlıydı.

Parmaklarım yakutu sert kenarları tenime batana kadar sıktı. Ciro, Tether'ı
var etmek için konuştuğunda ne yaptığını biliyor muydu? Ruh paylaşımı
hakkında bir şeyler biliyor muydu, yoksa eşeklik mi etmeye çalışıyordu?

Önemli değildi.

Ciro ölmüştü, Sebastian ve Luna ise bağlanmıştı.

Sadece tek bir yol tahtımı gerçekten kurtarabilir ve beni isteğim dışında
yerleştirildiğim bu rotadan kurtarabilirdi. "İkisini de öldüreceğim," diye ilan
ettim.

On bir cansız çift göz havaya kalktı ve benimkilerle buluştu. Hiçbiri bir
şey söylemedi.

"Devam et!" diye bağırdım.

Ses çıkarmadan işlerine geri döndüler ve kanlı elleriyle sonsuz porselen
parçalarını topladılar.

Sebastian eskiden mükemmel bir silahtı, ama şimdi işe yaramazdı. İşe yaramazdan da öte. O bir sorundu ve ben sorunlardan *nefret ederdim*.

Kanımdan dövülen bir sonraki silah, kraliçelerine karşı gelirlerse ne olacağını erkenden öğrenecekti.

Bu suçun tek cezası ölümdü.

Elimde devasa bir görev listesi vardı. Çözülmesi gereken problemler. Öğretilmesi gereken dersler. Öldürülmesi gereken insanlar.

Kraliçe olmak kolay değildi.

Sebastian ve Fledgling kaçtıktan sonra herkesi evlerine göndermiştim. Doğum günüm için gelen fae'leri, burada yaşamayan cadıları, hatta vampirlerin çoğunu. Sanguis Kalesi normalden çok daha boştu ama bu sessizlik ruh halime hiç iyi gelmiyordu.

Gelinim ölene kadar hiçbir şey işe yaramayacaktı.

Sonunda Favorilerin işi bitti. Sıraya dizilmiş, bir sonraki emrimi bekliyorlardı. Hepsinde kesikler vardı, kanları Marianne'in yerdeki kanına karışıyordu. O kıpkırmızı damlalar, ölümlü olduklarının kanıtı, içimde zevk çığlıkları attırıyordu.

Değerli hayvanlarıma baktım. Marianne gibi bazıları yıllardır benimleydi. Bu bir Favori için uzun bir süreydi. Hayvanlarım sık sık donuklaşırdı. Cansız. Benim olduktan sonra vücutları kapanıyor ve genellikle birkaç ay sonra işe yaramaz hale geliyorlardı. İknanın özel bir markası olan sihrim, Favorileri her yönden tamamen bana bağlı tutuyordu.

Yine de tüm evcil hayvanlarım eski değildi. Avdaki kız gibi birkaç tanesi koleksiyonuma yeni katılmıştı.

Bu zor zamanda tek tesellim onlardı; krallığımdaki karmaşayı çözerken tek huzur kaynağım. Karanlıkla başa çıkmak bir şeydi, ama serseri bir oğul başka bir şeydi.

Tabağımın dolu olduğunu söylemek hafif kalır. Günün her saati meşguldüm. Ve şimdi, her şeyin ötesinde, yeni bir Favori bulmam gerekiyordu.

Bir kraliçe ne yapmalıydı?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*Soğuk, Donmuş Ormanlar ve Kazıklı
Vampirler*
❧

OceanofPDF.com

T Kraliçenin çağrısının vurucu, zonklayıcı acısı hiç bitmiyordu. Uykuya dalarken hatırladığım son şeydi ve kabusumdan sıyrılıp kendime geldiğimde beni karşılayan ilk şeydi. gerçeklik.

İnleyerek zonklayan şakaklarımı ovuşturdum. İşe yaramadı.

Ne kadar üşüdüğümü ancak o zaman fark ettim. Garipti. Made olduğumdan beri hiç böyle hissetmemiştim. Vampirlerin soğuğa karşı dayanıklı olduğunu sanırdım. Birkaçının bu karlı topraklarda şüpheli moda seçimleri yaptığına tanık olmuşum. Hava şartlarına göre, en azından vampir standartlarına göre fazla giyinmişim ama donuyordum.

"Luna." Sebastian bir elini şakaklarıma götürürken sesi sert ve ısrarcıydı.

Dişlerim gıcırıyor, azı dişlerim garip bir şekilde hareket ediyor ve ben de kelimeler oluşturmaya çalışıyordum. "Neler oluyor?"

Gözlerimi açtım. Görüşüm karanlığa alıştı ve bana bakan vampirimizin endişeli yüzüne baktım.

"Kar yağıyor," dedi.

Buraya her zaman kar yağardı. Kendimi yukarı ittim ve gözlerim açıldı. Ben uykuya daldığımda, kar toprağı toz haline getirmişti. Şimdi, kütüğün girişi yarıdan fazla beyaz maddeyle kaplıydı.

"Bu birazcık kardan daha fazlası gibi görünüyor. En az üç metre olmalı."

En azından soğuk beni çağrının yarattığı baş ağrısından uzaklaştırıyordu. Kraliçe geri dönmemiz için bizi çağırmaktan vazgeçmeyecek miydi?

Sebastian bir elini alnına bastırđı ve yüzünü buruşturdu. "Kar fırtınası vardı."

"Bunu görebiliyorum."

Beni kollarının arasına aldı. "Kar durdu, ama sıcaklık-"

"D-düştü," diye araya girdim ve onun yerine cümlesini tamamladım.

Neden o soğuşu benim kadar hissetmiyordu? Muhtemelen bunun benimle ilgili normal olmayan diğerk her şeyle bir ilgisi vardı. Ya da belki de bunu saklamakta daha iyiydi. Bir vampir olarak şimdi bu kadar üşüyorsam, bir insan olarak bunun nasıl hissettireceğini hayal bile edemezdim. Muhtemelen donarak öldümdü. Bu düşünce karşısında kaşlarını çıattım. Aynı anda başıma bir ağırı saplandı.

Bu kez, çağrıya eşlik eden belli belirsiz "Gel" sesini ben bile duyabiliyordum. Sebastian küfretti ve alnında boncuk boncuk ter birikti.

"Gitmemiz gerek." Elini başına bastırđı ve yüzünü buruşturdu. "Kar işleri zorlaştıracak."

Tabii ki öyle. Bu beni hiç şaşırtmadı. Bir saat içinde manastıra varmak buraya kadarmış. Bu noktada, asla başaramayacakmışız gibi görünüyordu.

Sebastian çantamı uzattı. "Bitkini kaldırmadan önce suladım."

Dudaklarım donmuş bir gülümseme görüntüsüyle yukarı kalktı. "Teşekkür ederim."

Ağız çatıldı ve gözleri benimkileri aradı. "Yemek yemelisin Luna. Bu seni ısıtır."

Başımı salladım. "İstemiyorum. Bu seni daha da zayıflatır."

Çağrıyla savaşmak beni yoruyordu. Tüm gücünü almış olmalı.

"Bunun benim için çok fazla olacağına inanman beni biraz aşığıladı." Gülümsedi ama ifadesi gergindi. Cevap vermeyince ekledi: "Unutuyorsun Luna, ben senden çok daha büyüğüm. Dün beslendim."

İkimiz de yaptık.

"İyi olacağım," diye yalan söyledim. Vücut ısım düşüyordu. Ölüyor muydum? Vampirler donarak ölebilir miydi? Emin değildim ama denek olmak istemiyordum. Araştırmamı yaşam ve ölüm deneyimleri alanından uzak tutmaya çalışıyordum.

Sebastian beni kendine doğru çekti. "Bana zarar vermeyeceksin -kanın damarlarımda dolaşıyor ve beni şeyden çok daha fazla güçlendiriyor. Lütfen,

iç."

Ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Özellikle de keskin kokusu burun deliklerime dolduğunda ve içimden geçen soğuğa rağmen içim sıkılaştığında.

"Peki," diye fısıldadım, teslim oldum. "Sen de içer misin?"

Başını sallamadan önce gözleri bir süre daha benimkileri aradı.

"G-g-güzel." Dilimi dişlerimin ucunda gezdirdim ve bileğini ısırmadan önce kolumu uzattım.

Sebastian inledi, dişleriyle tenimi delmeden önce içmeme izin verdi. Bunu kaç kez yaptığımızın bir önemi yoktu. Beni her ısırduğunda kollarında eriyordum.

Bunu asla kabul etmezdim ama o haklıydı. Onun dumanlı, tarçınlı kanı beni herhangi bir ateşten çok daha hızlı ısıttı. İçimden güç aktı ve içmeyi bitirdiğimde havadaki keskin, acı kenar kaybolmuştu. Ağzını benden ayırdı, gözleri hâlâ kapalıydı ve beslenmemizin etkisiyle göğsü kabarıyordu.

Bir süre sonra gözlerini açarak "Daha iyi misin?" diye

sordu. Başımı salladım. "Evet, teşekkür ederim."

Başka bir titreşimli dalga geldi aracılığıyla benim Kafa.

Sebastian küfrederek yumruğunu kütüğün kenarına vurdu.

Kaşlarımı çattım, yüzünü avuçladım. "Yardım edebilir miyim?"

"Hayır, aşkım. Hiçbir şey yapamayız." Gözleri ağırlaşmıştı. "Beni çağırmaktan vazgeçmeyecek ve ben de ona gitmeyeceğim. Hadi manastıra gidelim."

"Belki yardım edebilirler?" "Belki,"

diye yanıtladı.

Ama gözlerinden öyle düşünmediğini anlayabiliyordum.

Zonklayan, nabız gibi atan ağırı moralimizi bozdu ve sığınaktan ayrıldık. Çantam ritmik bir şekilde kalçama , karda ilerlerken bitkinin ağırlığı hoşumuza gidiyordu. Bu gece koşu olmayacaktı; toz bunun için çok fazlaydı ve zonklayan çağrılar acı vericiydi.

Bunun yerine yavaş ve metodik bir şekilde ilerledik. Mümkün olduğunca ağaçlara yakın, karın o kadar yüksek olmadığı yerlerde kaldık. İkimiz de aynı fikirdeydik. Manastıra yeterince hızlı varamazdık.

Boynumdaki tüyler diken diken olduğunda HEDEFİMİZ YAKINDAYDI. Kraliçenin acı verici çağrısıyla hiçbir ilgisi olmayan bir farkındalık omurgamdan yukarı tırmandı. Gölgelerim, bir başkasının varlığına dair beni uyaran acil bir vuruşla titreşti ve ürperdim.

Ani uyanıklığımı fark eden Sebastian gerildi. Bağlama İşareti'nden benimkini yansıtan bir endişe yayıldı ve parmaklarımı sıktı. "Ne oldu?" diye sordu alçak ve acil bir sesle, başını çevirip ormanda bir tehdit olup olmadığını araştırırken.

Bir şeylerin ters gittiğinden şüphe etmemesini sevdim. Sadece içgüdülerime güvendi.

Başımı yavaşça çevirerek etrafımızdaki alanı taradım. Mürekkep gibi kabuklarıyla ağaçlar tedirgin ediciydi ama hiçbir şey olağandışı görünmüyordu. Eleyta'nın şu anki durumu buydu - bulanık, karanlık ve kasvetli. Her şey ölümün eşiğinde görünüyordu.

Yine de bir şeyler yanılttı.

"Bilmiyorum." Başımı salladım ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Ben sadece... sanki bir şey bizi izliyormuş gibi hissediyorum."

Sebastian'ın gözleri büyüdü ve avuçlarından gölgeler çıkararak elimi bıraktı. Gölgeler cismani bir kılıç oluşturdu, silah ellerinde uğursuzca büyüyordu. Bunu yaptığını ilk kez görmüyordum - kraliçenin ölümüne sırasında Bertrand'la savaşırken de benzer silahlar kullanmıştı - ama bu görüntü umduğum kadar güven verici değildi. Eğer korunmanın gerekli olduğunu düşünüyorsa, başlangıçta düşündüğümde daha fazla tehlikedeydik.

"Bana yakın dur, Luna." Beni ileri doğru çekti, ama zihnimde başka bir titreşimli çağrı patladı. İnledi, doğrulmadan önce bir kez tökezledi. "Neredeyse vardık."

Bu yolculuk yeterince çabuk bitemezdi.

Yavaş yürüyüşümüze devam ettik. Kar neredeyse belime ulaşıyor, her şeyi yavaşlatıyordu. Acısına rağmen Sebastian'ın sırtı dimdikti ve önümdeki patikayı sürerken kılıcı havadaydı.

Bir keresinde, özellikle zor bir sınav için günlerce çalıştıktan sonra migrenim tutmuştu. O sürekli, ağrılı, bitmek bilmeyen acı, yatıp dinene kadar hareketsiz kalmak istememe neden oluyordu. Bu ondan daha kötüydü.

Bir daha asla baş ağrısız bir günü hafife almayacağım.

İzlendiğim hissi, üzerimizdeki gözlerin hissi hissedebildiğim tek şey olana kadar güçlendi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve gölgelerim sabit bir titreşimle beni ileriye doğru itti. Manastıra o kadar yaklaştığımız ki, yağın kar perdesinin arasından devasa çan kulesi görünüyordu.

Sebastian konuşmuyordu ama kraliçenin çağrısı yoğunlaştıkça arada bir homurdanıyordu.

Sonra oldu.

Bir dal kırıldı. Tiz bir kuş çığlığı havayı doldurdu. Nefesimi içime çektim ve durakladım. Bu yanıştı. Hiç kuş görmemiştik. Orman eskiden olduğu gibi boş bir kabuktan ibaretti.

Tam Sebastian küfredip elimi bırakırken yana döndüm. Beni geri itti ve karın içine düştüm. Kalbim hızla çarpıyordu. Dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıktı. Bir karaltı kocama doğru koştu.

Hayır. Bulanıklık değil. Bir vampir. Çok vahşi, çok korkunç görünümlü bir vampir.

Çığlık attı, sesi tiz ve kulak tırmalayıcıydı. Sözleri tanınmaz bir dilde tutarsız bir saçmalıktı. Siyah gözlerinde göğsümün sıkışmasına neden olan bir vahşet yüzüyordu. Hırladı, Sebastian'a doğru hamle yaparken dişlerini gıcırdattı.

Kara rağmen hızlı hareket ediyor, etrafından dolanıyor ve silahını havada savuruyordu. Gölge kılıç vampirin böğrünü parçaladı ama bu onun saldırısını durdurmadı. Yarısından kan akarken öfkeyle çığlık attı. Pençeye benzeyen tırnaklarını Sebastian'ın yüzüne geçirdi.

Kolunu tuttu ve bükte. Korkunç *bir çatırtı* gecenin içinde yankılandı ve boğazımda safra yükseldi.

Vampir bir yarasa gibi çığlık attı ama ilerlemeyi bırakmadı. Hareketleri bir kukla gibi sert ve sarsıntılıydı.

Daha önce hiç böyle bir ay çocuğu görmemiştim. Çok vahşi, çok kuduz, çok... korkutucu derecede hayvani. Bu, ebeveynlerin çocuklarına geceleri güneş battıktan sonra onları yatakta tutmak için anlatacakları türden bir vampirdi.

Vahşi vampir Sebastian'a tekme attı ve Sebastian havada uçmaya başladı.

"Hayır!" Ayağa kalkmaya çalışarak bağırdım.

Sebastian bir kükreyle bir ağaca yaslandı. Öfke Bağlayıcı İşaret'in içine işledi ve ayağa kalktı.

Vampir bana dönmeden önce ona baktı. Benim daha zayıf, daha kolay bir av olduğuma karar vermiş gibiydi.

Kahretsin.

Yırtıcı bir canavar gibi hırladı. Gözleri açlık ve öfkeyle doluydu. Yine de ifadesinde hayat yoktu. Gerçek bir zeka bile yoktu.

Kanatlarım pelerinimdeki özel yarıklardan sırtımdan fırladığında, vampir ilerleyişini durdurmadı. Onun yerine hırladı.

"Dur!" Gölgelemleri avuçlarımda toplayarak bağırdım. Ona zarar vermek istemedim. Kimseye zarar vermek istemedim.

Sebastian iki yana salladı, kendi kanatları da arkasında dalgalanıyordu. "O bir yavru kuş!" diye bağırdı. "Kana susamış."

Yutkundum. Birden, hizmetçi Dorothea'yı neredeyse öldürdüğümde Sebastian'ın yaşadığı korku aklıma geldi. O zaman neredeyse kana susamıştım. Bu bana da olur muydu? Kan ihtiyacına kendimi o kadar kaptırır mıydım ki bu hale gelebilir miydım? Beslenme arzusu tüm eylemlerini yöneten hayvani bir canavar mı?

Kıyafetlerindeki kan katmanlarını şimdi fark ettim. Bazıları kurumuştı ama çoğu tazeydi.

Sonra Sebastian'ın bana öğrettiği diğer şeyi hatırladım. Yavru vampirler, damarlarında hâlâ insan kanı olduğu için diğer vampirlerden çok daha güçlüydü.

İçimden binlerce küfür geçti, birkaçı art arda dilimden döküldü.

Tükürük vampirin ağzından çıktı ve ay ışığının aydınlattığı karda bana doğru saldırdı. Kalbim hızla çarptı ve tökezleyerek geri çekildim, bir ağaca yaslandım. Elim dallara takıldı. Fledgling tüm hızıyla üzerime geldi.

Gölgelemlerim titreşip kıvrandı ve içimdeki karanlık içinde bulunduğumuz durumdan neredeyse keyif alıyor gibiydi. Tehlikeden, kandan, olası ölümden zevk alıyordu.

Ben yapmadım.

Kendimi dikkatimi vermeye zorlayarak birbiri ardına derin bir nefes aldım. Her şeye gücü yeten Karanlıklar Prensi olmayabilirdim ama bazı yeteneklerim vardı.

En azından, beni buraya kadar getiren bir hayatta kalma içgüdüm vardı. Karşı koymak zorundaydım.

Parmaklarım kalın bir dala dolandı ve onu ikiye ayırdım.

"Luna!" Sebastian bağırdı, kanatlarını çırparak havaya fırladı. O kanatlı bir savaşçıydı, gölge kılıcını taşıyordu ama

yakında burada.

Cevap veremedim. Zaman yoktu.

Elimi dalın üzerine sıkıştırdım. Gölgele Sebastian'dan ve benden akarak karanlık geceye karanlık kattı. Fledgling hırladı. Havaya sıçradı ve bana doğru hamle yaptı. Kalbine isabet ettirmeyi umarak elimi uzattım.

Amacım doğruydu.

Derme çatma kazık etini deldi ve yüzümden birkaç santim ötedeki tırnakları düştü. Gözleri irileşti ve ağzı açılarak dişlerini mükemmel bir şekilde görmemi sağladı.

Kazığı daha da soktum.

Çarpma noktasından siyah örümcek ağları sürünürken Fledging'den boğuk bir çığlık yükseldi. Ses beni derinden sarstı ve ellerim titredi. Yine de bırakmadım. Damarlar Fledgling'in boynuna doğru ilerlediğinde değil. Gözleri şiştiğinde ve gözlerimin içine baktığında da. Beni *gördü*. Bir an için, bir yaşam titreşimi gördüğüme yemin edebilirdim. Neler olduğunun farkına vardım.

Ona ne yaptığımı. Aman

Tanrım.

Bana bakarken son bir çığlık Fledgling'in dudaklarından çıktı. Bacakları tutmadı ve yere düştü. Derisi mide bulandırıcı koyu bir griye dönüştü ve tüm vücudu geride korkunç bir cesetten başka bir şey kalmayana kadar küçüldü.

Ancak o zaman kazığı bıraktım. Tökezleyerek birkaç adım geri gittim, midem çalkalanıyordu. Çağrısına uyarak ikiye büküldüm ve kustum.

Az önce bir can almıştım.

Katil.

Bu kelime zihnimde yankılandı. Gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü. Titreyerek nefes aldım.

Ben bir katildim. Bir katildim. Asla yemin ettiğim kişinin ta kendisiydim. O zaman Fledgling'in bizi öldürmeye çalışmasının bir önemi yoktu. Bize ilk onun saldırmış olması da önemli değildi.

Tek bildiğim, tek önemli olan, şimdi kalbine saplanmış olan kazığı tutan kişinin ben olduğumdu. Ölürken gözlerinin içine bakan bendim. Ve onun hayatını çalan bendim.

Midem bulandı ve hiçbir şey kalmayana kadar kustum. Yine de omuzlarım titriyordu.

Katil, katil, katil.

İçimdeki gölgeler, beynimdeki nabız atışları ve hatta kalbimdeki sızı bile tek duyduğum bu kelime olana kadar yankılandı.

Nefesim kısa aralıklarla geliyordu ve başım dönüyordu. Titreyen ellerimi kaldırdım ve onlara baktım. Sebastian'ınkilerden daha küçük olan bu eller bir akademisyenin elleriydi. Bir bilim adamının. Hayatı incelemişlerdi ve şimdi onu ele geçirmişlerdi.

Az önce birini
öldürdüm. "Luna."

Sebastian'ın yumuşak sesiyle gözlerim kapandı. Birini öldürdüğüm için beni farklı mı görecek? Benden nefret eder miydi? İçimden yeni bir korku geçti. Onu kaybedemezdim. O benim hayatımdaki istikrarlı güçtü. Ona ihtiyacım vardı.

Benden nefret etseydi ne yapardım?

Adımı tekrar söyledi ama cevap veremedim. Henüz veremedim.

Cevap vermeyince kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Ona sarıldım, yüzümü tünigine gömdüm. Yaptığım şeyin sonuçları içime yerleştikçe ciğerlerim nefes almakta zorlanıyordu. Ne kadar denediysem de titrememi durduramadım.

Parmakları omuzlarımda, kollarımda ve gövdemde geziniyor, sanki yaralarımı kontrol ediyordu. "İyi misin?"

Gözlerim yanıyordu. Bu sefer gözyaşlarımı durdurmaya bile çalışmadım. O lanet olası kanlı gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Hayır.

İyi değildim.

Hem de hiç.

Varlığının her zerresi az önce yaptığım şey için bana bağıırıyordu.

Ben bir katildim.

"Luna?" tekrar sordu, sesi daha da yumuşaktı.

"Onu ben öldürdüm," diye fısıldadım, gözyaşlarımdan arasından ona bakarken. "Onu ben öldürdüm." Bunu duymak hiçbir şeye yardımcı olmadı. İşleri daha iyi hale getirmedi. Aksine, şimdi daha da kötüydü. Artık gerçekten *gerçekt*i. İnkâr edilemez bir gerçek. "Ben bir katilim."

"Hayır." Sebastian geri çekildi, kollarımı kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Sen değilsin."

"Öyleyim," diye karşı çıktım. "O benim elimde öldü ve şimdi muhtemelen benden nefret ediyorsun."

Gözleri büyüdü. "Kendini kurtardın Luna. Kendini seçtin ve doğru seçimi yaptın. Bunun için senden asla nefret etmem." Alnını benimkine bastırdı. "Sevgilim, senden nefret etmek kendimden nefret etmek gibi olurdu."

"Belki onu kurtarabilirdik," dedim.

"Hayır. Kana susamıştı. Sen doğru yaptın."

Karın içindeki cesede bir göz attım. Kırılmış. Ölmüştü. Benim hatamdı. "Bilmiyorum," dedim sonunda.

Parmakları çeneme indi ve gözümü ölü Fledgling'den ayırmamı sağladı. "Biliyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Hayatı seçmekte yanlış bir şey yok." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Sen her zaman yaşamı seçersin, Luna. Ne olursa olsun."

Bunu söylemek başka bir şeydi. Bunu yaşamak başka bir şeydi.

"Ben sadece..." Sebastian'a iyice baktığımda sözlerim kesildi. Cinayetle ilgili düşüncelerime o kadar dalmıştım ki ona neredeyse hiç bakmamıştım.

Ne kadar korkunç bir eşe dönüşüyordum.

Gözlerim büyüdü ve yanağına dokunmak için elimi kaldırdım ama sonra vazgeçtim.

Sebastian'ın yüzünde kırmızı pençe izleri vardı ama olması gerektiği gibi iyileşmiyorlardı. Bunun yerine, kırmızıya çalan siyah bir sıvı sızıyordu.

"Seni tırmaladı," diye hırladım. Sesindeki hırçınlık beni şaşırttı. "Seni *incitti*." Birdenbire ölmüş olmasının bir önemi kalmamıştı çünkü o yavru prensimi yaralamaya cüret etmişti. "Neden iyileşmiyor?"

Sebastian yaralara dokundu ve yüzünü buruşturdu. Elini çekti ve parmaklarındaki dağınıklığa baktı. "Bilmiyorum." Kaşlarını çatı. "İyi olacağıma eminim."

"İyi, 'Aslında iyi olacağım' gibi mi, yoksa 'Senden bir şeyler saklıyorum Luna, böylece benim için endişelenmiyorsun' gibi mi?"

Yüzünü buruşturarak bunun ikinci seçenek olduğuna inanmamı sağladı. "Sadece... iyi."

Ona ters ters baktım. "Sebastian-"

Elini kara silerek ayağa kalktı ve beni cesetten uzaklaştırdı. "Hadi, Luna. Gidelim."

Bu konuda onunla savaşmalı mıyım? Zorlamalı mıyım? Bilmiyordum. Sonunda, hedefimize ulaşmanın en iyi seçeneğimiz olduğuna karar verdim.

"Onu gömmeli miyiz?" Cesede tekrar bakarak sordum. Onu burada bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

"Yapamayız," dedi. "Zemin donmuş durumda. Bunun için saatlerimiz yok."

Sözlerindeki gerçeklik yerleşti.

Omzumdaki çantamı düzeltirken isimsiz, ölü vampire "Özür dilerim," dedim. "Çok üzgünüm."

Kelimeler tamamen yetersizdi ama Sebastian haklıydı. Burada kalamazdık.

Bu ormanda başka nelerin dolaştığını kim bilebilirdi?

OceanofPDF.com

Sığınak
∞

OceanofPDF.com

T heybetli demir kapılar ve beyaz bir duvar manastırı davetsiz misafirlerden koruyordu. Çok yaklaşmıştık.

Her adım . Çok fazla acı noktası vardı.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Yüzümdeki acıyan, yakıcı çizik, kraliçenin çağrısının sürekli zonklayan, delici sesini neredeyse gölgede bırakıyordu. Fledgling'in tırnaklarında zehir olmalıydı.

Bu fenomeni, yavru kuşların tüm vücutlarını insanlara ve vampirlere karşı bir silah haline getirecek kadar kudurduklarını duymuştum, ama buna ilk elden tanık olma şanssızlığını hiç yaşamamıştım.

Kesiğin içinde ateş yandı ve alevler vücuduma yayıldı.

Her şey bulanıktı. Gölgelerimi ya da kanatlarımı çağırmak şöyle dursun, ayaklarımı bile zorlukla kaldırabiliyordum. Her adımda, neredeyse tepemize gelene kadar Yavru Kuş'un yaklaştığını duymadığım için kendimi azarlıyordum. Başımdaki ağrı o kadar şiddetliydi ki neredeyse hiçbir şey duyamıyordum. Vampirin bizi şaşırtması benim hatamdı, Luna'nın saldırıya uğraması benim hatamdı ve Luna'nın şimdi ruhunda bir can almanın ağırlığını taşıması da benim hatamdı.

Öfke, beni içten dışa yakan azgın bir suçlama ateşiydi. Onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

Ne kadar acı çektiğimi bilmiyordu. En azından ben onu bu gerçekten koruyordum. Elimden geldiğince sakladım, çağrının derin, zonklayan acısını içimde kalmaya zorladım. Yanımda sessizce yürüyordu ve ben ona bayılmak üzere olduğumu söylemedim.

Sahip olduğum her şey bizi güvenli bir yere götürmeye odaklanmıştı. Luna'yı manastır duvarlarının içine soktuktan sonra dinlenebilirdik.

Isvana'nın Seçilmişlerinin İkinci Düzeni, Eleyta'nın doğusunda, Çivit Okyanusu yakınlarında yaşayan vampir ve cadıların bir karışımıydı. Diğer tarikatlar arasında -Birinci, İkinci ve Üçüncü- en izole olanlarıydı. Buraya hiç gelmemiştim ama Phyrre onlara Luna'nın hasta üvey kardeşi Marius'u yanlarında bırakacak kadar güveniyorsa, yeterince güvenliydi. Casus ustamın güveni de en az benimki kadar zor kazanılmıştı.

Duvarların üzerinden uçabilirdik ama sığınak aradığımız için kibarlık daha ihtiyatlı bir hareket tarzı gibi görünüyordu. Özellikle de Luna'nın kardeşi burada olduğu için.

Gel! Gel! Kraliçenin çağrısı tiz, delici bir çığlıktı.

Yoğunluk beni hazırlıksız yakaladı ve öne doğru tökezledim. Kalbim çarpıyor ve başım ağrıyordu. Bacaklarım titredi ve neredeyse yere yığılacaktım. Bu seferki öncekinden daha kötüydü ve acıdan yüzümü buruşturduğumu gizleyemedim.

Luna kolumu tuttu. "Yürüyebilir misin?"

Dürüst olmak gerekirse, yapabileceğimden tam olarak emin değildim. Ama onu güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. Sonunda kapılara ulaştığımızda "İyi olacağım," diye ısrar ettim. "Hadi içeri girelim."

Endişe Bağlayıcı İşaret'in içinde titreşiyordu, ama Luna dilinin ucunda beklediğinden emin olduğum birçok sorudan birini sormadan, kapıda asılı olan zile uzandım. Üç kez çektim. Avluda yankılanan bir zil sesi gecenin sessizliğini yırttı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Rüzgar bile esmedi.

Luna kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sence bunu tekrar yapmalı mısın?"

Omuz silktim. "Elbette."

Bu noktada, onu güvenli bir yere götürmek için her şeyi yapardım. Kapıların diğer tarafında bir karaltı belirdiğinde zili bir kez daha çalmaya gittim. Bir kilit döndü. Bir anahtarın klik sesi beni hiç o anki kadar rahatlatmamıştı. Antik kapılar gıcırdayarak açıldı ve diğer tarafta muhteşem, kıvrak bir rahibe belirdi. Saçları o kadar açık renkti ki neredeyse cübbesi kadar beyazdı. Gümüş astarlı giysinin metrelerce uzunluğundaki kolları, o hareket ettikçe kara sürtünüyordu.

Rahibe benden Luna'ya baktı ve tekrar geri döndü, bakışları yanağımda kaldı. Bakışları altında yaram yanıyordu ve ona dokunma dürtüsüyle savaştım. Bunun yerine Luna'nın önüne geçtim.

"Rahibe." Başımla saygıyla eğdim. "Sığınağa ihtiyacımız var."

Gözleri büyüdü ve konuşacakmış gibi ağzını açtı. Sözcükleri hiç kaydedilmedi. En yüksek seste çalınan bir piyanodaki uyumsuz bir nota gibi keskin, inatçı bir sestten başka bir şey duymadım.

Gel!

Bu celp farklıydı. Sürekli etti. İrademe çarpan sonsuz bir koçbaşıydı.

Kükredim.

Görüşümü siyah noktalar doldurdu, bacaklarım tutmadı ve yere yığıldım.

KIZIL ALEVLER kafamın içinde yanıyor ve içimi yalıyordu. Bu yakıcı ıstırapın sonu gelmiyordu. Güneşin ölümcül ışınlarına maruz kalmak bile bununla kıyaslanamazdı. Kafatasım parçalanıyordu. Hareket edemiyordum. Gözlerimi bile açamıyordum.

Gölgelerim damarlarımda dolaşüyor ve kara büyüm beni çarpıyordu. Bileğim yanıyordu ve Luna'yla olan bağlantım beni hayatta tutan tek şeydi.

Zar zor yetti.

Yapabileceğim tek şey çığlık atmaktı.

Ve öyle de yaptım.

Dudaklarımdan boğuk, gırtlaktan gelen, hiç bitmeyen bir çığlık çıktı ve yankılandı. Saniyeler, dakikalar, saatler, günler boyunca çığlık attım. Zamanın hiçbir anlamı yoktu. Artık yoktu.

Neyse ki sesim kısıldı ve her şey yeniden karanlığa gömüldü.

ALTIMDA YUMUŞAK BİR ŞEY VARDI. Pürüzsüz çarşaflar tenimde en kaba yün gibiydi ve tüm bedenimi yalayan alevleri tahriş ediyordu. Canlı canlı yanıyordum.

Nerede kalmıştım?

Konuşmak için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey boğuk bir iniltiydi. Boğazım sanki günlerdir çığlık atıyormuşum gibi gıcıkliydi.

"Yardıma ihtiyacı var!" Luna söyledi.

Sesini her yerde tanıyabilirdim. İçimdeki yangını yatıştıran bir merhem .
Bir sessizlik ve ardından serin bir bez alnımı sildi.

"Prens halüsinasyon görüyor..." diye cevap verdi kadınsı bir
ses. Başımдан bıçak gibi bir acı geçti. Bağırdım.

Luna haykırdı. "Ona yardım edin!"

"Çağrı..." Diğer ses gidip . Duymakta zor. Her şey çok fazlaydı. "Sen..."
İnledim ve yatakta çırpındım.

Karımın cevabı "Hayır," oldu. "Bunu yapmayacağız."

"Ama..."

Daha fazla ateş. Daha fazla acı.

"Başka bir seçenek olmalı," diye ısrar etti Luna, sesi kırıılarak.

Soğuk bez alnımdan çıktı. Olduğum prene hiç yakışmayan bir
umutsuzluk sesi dudaklarımdan döküldü. Alevler eskisinden daha kötü bir
şekilde geri geldi.

Ölmek böyle bir şeydi.

"Ona yardım edin!" Luna dedi ki. "Her şey bundan daha iyidir."

Mırıltılı bir cevap, sonra bir kapı kapandı. Daha fazla acı. Kıvrandım.
Dakikalar geçti. Kapı açıldı. Sessiz fısıltılar.

Biri ağzımı zorla açtı. "İç, Sebastian." Luna'nın sesi yumuşaktı ama
boğazımdan aşağıya tatlı bir narenciye sıvısı dökülürken sertti.

Koyu kıvamlıydı ve ilaç saldırısına karşı öksürdüm ve balgam çıkardım.

"Bunu içmelisin, Sebastian." Boğazımdan aşağı daha fazla sıvı döküldü.
"Yardıma olacak."

Etrafımda siyahlık yükseliyordu. İçinde boğuluyordum. Gölgeleirim
hayatımı boğuyordu. Alevler tenimi, yüzümü, içimi yalıyordu.

Sonra, kutsanmış karanlığın içine düştüm.

ÜÇ KEZ DAHA, uyandım.

Her seferinde o delici, cırtlak ses zihnimde yankılandı. Kükredim, Luna
boğazımdan aşağı daha fazla narenciye sıvısı akıtana kadar körü körüne
çırpındım. Her seferinde çağrının sesi azalıyor ve beni karanlığa geri
götürüyordu.

Dördüncü kez uyandığımda, bir şeyler farklıydı.

Kapalı.

Zihnim sessizdi, bu şimdiye kadar hiç takdir etmediğim bir şeydi ama yine de yanlış hissediyordum. Gölgelerim hareket etmiyordu ve içimdeki kara büyü sanki bir şey bekliyormuş gibi duruyordu.

Gözlerimi açtım ama her yer karanlıktı. Hem bunaltıcı hem de rahatlatıcıydı. Bir yatağın üzerindeydim, yumuşak bir kumaş alt tarafımı kaplıyordu.

"Luna?" Sesim kısık bir şekilde ona seslendim.

Cevap yok. Leylak şampuanının izi yok. Ama Bağlama İşareti yanmıyordu ve Bağlama İpi sızlamıyordu.

Neredeydi o?

Luna benim karımdan daha fazlasıydı. Bağlı Ortağımdan daha fazlasıydı. O benim hayatımdı. Ona havadan, kandan daha çok ihtiyacım vardı.

Onun adını tekrarladım. Önce sessizce, sonra daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle. Bir şey çıkmadı.

Kalbim göğsümde hızla çarptı ve panik içimin derinliklerine yerleşti.

Bu nasıl oluyordu? Tethered olmanın kendimi asla karımı kaybettiğim bir durumda bulmayacağım anlamına geldiği düşünülebilir, ama görünüşe göre öyle değil.

Altın benekler karanlığın içinde parıldıyor, kaybolmadan önce güneş ışığı parçaları gibi ışıldıyordu.

Onları hayal mi ettim?

Hayır. Bir şeyler farklıydı. Sağ tarafımdaki karanlık daha yoğun. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Orada biri vardı.

Onları göremedim. Neden onları göremiyordum? Görüşüm herhangi bir ölümlününkinden çok daha iyiydi ama bu karanlık doğal değildi. Siyah bir örtü gibi, görmeyi imkânsız kılıyordu.

"Kim var orada? Sen kimsin?" Ellerimle yatağın kenarını tutarak sordum.

Bir kuzgunun gaklaması boşlukta yankılandı. Doğrudum, çarşaf belime kadar kaydı.

Gümüş ay ışığı karanlığı ikiye bölerek parlıyordu. Kıvrımlı bir kadın parlayan ışığın içinden çıktı. Altındakini gizlemek için çok az şey yapan siyah straplez ipek bir elbise giymişti, aynı renkteki saçları beline dökülüyordu.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi sonsuz, yumuşak bir sesle.

Kuzgundan bir çağrı daha. Alçaldı ve çıplak omzuna kondu.

Gözlerim büyüdü ve kalbim güm güm attı. "Sen... bu..." "Bu gerçek," diye yanıtladı.

miydi? Bu gerçek gibi gelmiyordu. Bir yanım hâlâ tuhaf hissediyordu. Kadın devam etti: "Kadın da bana inanmakta güçlük çekiyordu." Luna'nın rüya olmayan rüyası.

Anlayışım yerine oturdu ve bir korku kapladı. "Isvana mı?" İnanamayarak mırıldandım.

Kuşkusuz, uzun yaşamım boyunca dindarlığım en iyi ihtimalle ılıktı. Tanrılara inandım ama onları pek umursamadım. Athena'nın ölümünden sonra karanlık bir deliğe çekildim. Ne tür bir tanrı masum birinin "kaza" sonucu uzuvlarının parçalanmasına izin verebilirdi ki? Özellikle de Athena gibi birinin. İlk aşkım bu şekilde ölmeyi hak etmemişti.

Tanrıça başını eğdi, siyah saçları yüzünün etrafına bir perde gibi düştü. "Çok iyi, Prens Sebastian."

Kalçamı çimdikledim ve acı vücuduma yayıldı. Bu bir rüya değildi. Ve yine de, bu nasıl gerçek olabilirdi? Kafa karışıklığı içimde savaşıyordu.

Isvana tanıdığım herkes kadar gerçek görünüyordu. Gecenin bir meleği gibi görünmeyen aydan gelen ışıkla parlıyordu ve gözlerinin derinlikleri yaşamla doluydu.

Luna'dan şüphe etmemiştim -tohum, tanrıçayla yaptığı ziyaretin somut bir kanıtıydı- ama bu beklediğimden çok daha fazlasıydı. "Neredeyiz biz?" Örtündüğümünden emin olmak için belimdeki çarşafı ayarlayarak sordum.

Isvana bir adım öne çıktı, tenindeki ay ışığı parıltısı neredeyse kör edene kadar parlıyordu. "Buranın pek çok ismi ve pek çok işlevi var. Bazılarına göre geleceğin gümüş düzlemlerini barındırıyor."

Şans Elfleri. Olacakları görmek için gittikleri yer hakkında konuştuklarını duymuştum.

Tanrıça sözlerine şöyle devam etti: "Sanırım burayı bir başka yönüyle daha tanıyorsunuz: Boşluk."

Gözlerim büyüdü. *Burası* Boşluk muydu? Bir yerden diğerine hızla geçerek seyahat ettiğimiz alan? Seslerin Luna'yla konuştuğu yer mi? Birdenbire bunlar çok daha mantıklı gelmeye başladı. Eğer ben burada, bu yerdeysem, belki de insanlar Boşluk'ta hapsolmuşlardı. Ya da ruhlar? Ama oraya nasıl geldiler? Daha da önemlisi, karımdan ne istiyorlardı?

Bugün burada hiç ses yoktu. Isvana'dan yayılan ay ışığı ve üzerinde bulunduğum yatak dışında hiçbir şey yoktu.

Parmaklarımı yumruk yapıp tanrıçaya baktım. "Ben neden buradayım?"

Bir adım öne çıktı ve omzundaki kuzgun bana dikkatle baktı. "Yaratıcın seni çağırıyor."

Kalbim göğsümden kaçmak için yoğun bir çaba sarf etti. Kraliçe Marguerite Boşluk'ta mıydı? Ciğerlerim sıkıştı ve korku beni dondurdu. Eğer buradaysa, Luna büyük bir tehlike altındaydı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Isvana'yla konuşarak zaman kaybed. Luna'nın benim korumama, gölgelerime, varlığıma ihtiyacı vardı, böylece ben-

"Sakin ol, ayın oğlu." Isvana'nın eli alınma indi. Anında içimden sakın, yatıştırıcı bir huzur geçti. Kanım dondu, normal sıcaklığına döndü ve kalbim yavaşladı.

"Beni yanlış anladın, kanımın çocuğu," dedi Isvana yumuşak bir sesle. "Evet, Gölge Kraliçesi olarak da bilinen Siyah Gül seni çağırıyor ama o burada değil."

Nefes verdim, omuzlarım gevşedi. "Peki ben neden buradayım?"

Isvana'nın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Tehlikedesin," dedi sessizce. "Yaratıcına olan bağın seni yok edecek."

"Bunun olmasına izin veremem," dedim. "Luna'nın bana ihtiyacı var."

Tanrıça başını salladı. "Öyle. Siz bir çiftsiniz. Sadece Bağlı ve Bağlanmış değilsiniz, aynı zamanda kaderin elleri sizi bir araya getirdi."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Kendini kraliçeden kurtarmalısın. Sizi birbirinize bağlayan bağı çözün."

Zihnim boşaldı. Bu bağı koparan birini hiç duymamıştım. Bunun yapılabileceğini bile bilmiyordum.

"Bunu nasıl yapabilirim?" diye sordum.

Isvana başını eğdi. "Bir anahtar var."

Kulağa çok basit geliyordu ama ben daha iyi biliyordum. "Nerede o?"

Temkinli bir şekilde sordum.

Ay tanrıçası kaşlarını kaldırdı. "Seçilmişlerim bilir," dedi gizemli bir şekilde. "Size doğru yönde rehberlik edebileceklerdir."

Bu beklediğim kadar yardımcı olmadı. Bir iniltiyi zar zor bastırdım. "Neye benzediğini nereden bileceğim?"

Dudakları yukarı doğru eğildi ve parlak ışığı daha da parladı. "Bileceksin Sebastian. Kader bu görevi senin hayatına ördü. Işığın yolunu takip etmelisin."

"Bunu yapacağım," diye ona güvence verdim.

Luna ışığın yoluydu. Beni karanlıktan çekip çıkaran, hayatımdaki aydınlıktı. Tanıştığımız andan itibaren

ruhumda gece.

"Hepsi bu kadar değil." Isvana'nın sesi derinleşti, kadim bir gle yankılandı. "Toprak ölürken kızıl ay doğacak. O gece, aydınlık ve karanlık karşı karşıya gelecek. İki yol çarpışacak ama sadece biri hayatta kalacak."

Gözlerimi kıstım. Kader mi? "Ben kadere inanmam" dedim.

Isvana başını eğdi. "Ama yine de tanrılara inanıyorsun, öyle mi?"

"Ben... Tanrılara tahammül ediyorum." Hayatımın kaçınılmaz bir parçası gibi görünüyorlardı.

"Anlıyorum. Kadere inansanız da inanmasanız da, Karanlıklar Prensi, o var. Karanlık artık gelmiyor. O geldi." Altın kurdeleler ay ışığına karıştı ve her ikisi de Isvana'nın etrafında döndü. "Anahtarı bul. Bağları kır. Eleyta'yı Kanlı Yakut'un Sahibinden kurtar."

Isvana ay ışığını da yanına alarak karanlığa karıştı. Kaybolmadan hemen önce, "Işık yolunu takip etmelisiniz, yoksa her şey kaybolacak" diye bağırdı.

OceanofPDF.com

He Was My Future
∞

OceanofPDF.com

"Y Kendinizi onun uyanmayabileceği gerçeğine hazırlamalısınız
Prenses."

Sebastian'ın elini bırakarak ayağa kalktım ve döndüm.
Genevieve'in bakışları. Rahibe, manastıra ilk geldiğimizden beri Sebastian ve benimle ilgilenmişti.

"Ne?" Ben sordum.

Başını salladı, uzun saçları örgüsünden kurtuldu. Siyah gözlerinde acıma dans ediyordu. Bana acıyordu. Sebastian'a. Durumumuza. Bundan nefret ediyordum.

"Uyanmayabilir," diye tekrarladı.

"Yapmak zorunda." Bu çok küçük odanın içinde volta attım. Her yönde üç buçuk adım. Birkaç gün burada kaldıktan sonra bu yolu ezberlemiştim. Uzun süre hareketsiz oturamazdım. Sebastian bu uzun uykudayken olmazdı. "Başka seçenek yok. Uyanmalı. Yapamam... eğer yapmazsa... uyanmalı."

Genevieve'in Sebastian'a iyileştirici bir tonik vermesinden birkaç saat sonra ağrılı baş ağrıları nihayet kesilmişti. Rahibe, bunun kraliçenin çağrısını geçici olarak susturacağını, ancak düzgün çalışması için her gün yutması gerektiğini açıkladı.

Tanrılara şükür, İkinci Düzen bize yardım etmeye istekliydi. Onlara hala tam olarak güvenmiyordum - bize yapılanlardan sonra kimseye güvenebileceğimden emin değildim - ama yapabildiğim parça parça konuşmalardan, Kraliçe Marguerite'in Eleyta'da işleri yürütme şeklinden tam olarak memnun olmadıkları anlaşılıyordu.

Genevieve bize mümkün olduğunca yardım edeceğini söylemişti. Sanguis Kalesi'nde çok az yardımla ya da hiç yardım almadan geçirdiğimiz onca zamandan sonra

potansiyel müttefik gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Isvana alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

Ama müttefik olsun olmasın, Sebastian'ın uyanmasına ihtiyacım vardı.

Duvara yaslandım, aniden bitkin düştüm. En son ne zaman uyumuştum? Saatler günleri kovalıyordu ve her şey gri bir sise dönüşmüştü.

"Ona ihtiyacım var," dedim rahibeye. "O benim tüm dünyam." Onsuz yaşamayı hayal bile edemiyordum. O benim diğer yarımdaydı. Onsuz yaşamak suyun altında nefes almaya çalışmak gibi olurdu. İmkânsız olurdu.

"Prenses..."

"Tekrar dua edeceğim," dedim kararlılıkla. "Kaç kez olursa olsun, bunu yapmaya devam edeceğim."

Birinin bu duaları duyması gerekiyordu, değil mi? Isvana ile tanışmıştım. O gerçektir.

Onu bana geri getirecekti.

Nasıl uykuda kalabilirdi? Aşkımız bunun için çok derindi. Çok büyüktü. Hayatı birlikte deneyimleyebilmemiz için uyanması gerekiyordu.

Genevieve'in gözlerinde yine o acıma duygusu parladı ve dudağını dişlerinin arasından geçirdi. "Çoktan uyanmış olmalıydı-"

A İnmek geldi itibaren ve Yatak. I döndü, benim yavaş atan Kalbim göğsümde bir an durdu ve gözlerim Sebastian'a takıldı.

O ilk gün, rahibeler tonik için gerekli malzemeleri toplarken, yirmi dört saat boyunca çılgılık atmış, çırpınmış ve bağırmişti. Terden sıırıslam olduktan sonra tünğini çıkarmıştı. Sesini kaybetmişti ama yine de ağlamayı kesmemişti. Onun hışırtılı çılgılıklarının kaba ve sert sesi yıllarca aklımdan çıkmayacaktı.

Genevieve ancak tonik etkisini gösterdiğinde yanağındaki kesiği temizleyebildi. Yavru Kuş'un tırnaklarındaki zehri temizlemek için güçlü bir alkol kullanmıştı. İçim rahatlamıştı, iyileşmişti. Çoğunlukla. Şimdi bile vampirin Sebastian'ın yüzünü parçaladığı yerde soluk kırmızı çizgiler kalmıştı.

Ama o inilti.

Lütfen uyanmasına izin ver, diye dua ettim.

Ona baktım. Beklerken kalbimin sesi çok yüksekti. Ve bekledim.

Sonra çıplak kolu göğsünün üzerinde durduğu yerde kaydı. Göğsümde bir umut canlandı.

Dudakları kıpırdadı, dili dışarı fırlayıp onları ıslattı ve öksürdü. "Anahtarı bul ve bağı kır," diye fısıldadı.

Konuştugu anda dizlerim titredi. İçimi bir rahatlama kapladı ve sözleri neredeyse hiç kayda geçmedi.

Uyanıktı.

Daha önce hiç etmediğim kadar dua ettim, kutsamaları için Isvana'ya teşekkür ettim ve Sebastian'ın yanına koştum. Karyolanın önünde dizlerimin üzerine çökerek elini elime aldım. "Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini kırıştırarak açana kadar uzun, hiç bitmeyen bir dakika geçti.

Bakışlarını görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Dudakları yukarı doğru seğirdi ve bana baktı.

"Luna," diye nefes aldı, mümkünse sesi benden daha da rahatlamış geliyordu. Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı ama kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Şimdiden, o ilk bayıldığından beri hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum.

"Merhaba," diye mırıldandım, sesim çatallaşıyordu.

Elini kaldırdı ve yüzümdeki bir tutam saç nazikçe geriye doğru taradı. Dokunuşuna doğru eğildim ve birbirimizin varlığından keyif alarak öylece kaldık.

Bir ayak sesi duyuldu. Omzumun üzerinden Genevieve'e baktım. Gülümsedi, uzun beyaz saçları açık pencereden gelen esintiyle başını salladı. "İkinizi biraz yalnız bırakayım."

"Teşekkür ederim."

Kapı arkasından kayarak kapandı.

Sebastian'ın elini sıktım ve her bir eklemine öptüm. Elimden gelse zamanın sonuna kadar onu her yerinden öperdim.

"Buradasın," dedi neredeyse inanamayarak.

Kaşlarım çatıldı. "Tabii ki. Bana ihtiyacın vardı."

Yanından hiç ayrılmamıştım. Yere yığıldığından beri tek bir an bile. Küçük, bitişik bir banyo odası vardı ve rahibeler bana sürekli kahve getiriyorlardı.

Bağlama yüzünden değilonu kaybedemeyeceğim için kaldım

Marius'u henüz görmemiştim bile. Rahibeler onun burada olduğunu doğrulamış, beni ona götürmeyi teklif etmişlerdi ama malum nedenlerden dolayı reddetmiştim. Tether tam olarak yaymak istediğimiz bir haber değildi.

Sebastian uyandığına göre, kardeşimi görecektik. Birlikte.

"Sana her zaman ihtiyacım var," diye cevap verdi, sesi uykudan hâlâ cızırtılıydı. "Buraya gel."

Sesini tekrar duymak için o kadar uzun süre beklemiştim ki. Gözlerim yaşardı ama onları uzak tuttum ve eğildim. Beni yarı yolda karşıladı, dudaklarımız birleşti.

Ruhlarımızı birbirine bağlayan ezici sevgiyle dolu yumuşak, şefkatli bir öpücük. Her geçen an, içimi bir doğruluk duygusu dolduruyordu. Bu basit bir kucaklaşmadan daha fazlasıydı. Gelecek ne getirirse getirsin, onunla birlikte yüzleşeceğimize dair bir sözdü.

Sonunda birbirimizden ayrıldık. Sebastian kaykıldı, duvara yaslandı ve ben de yatağın kenarına oturdum.

"Nasıl hissediyorsun?" Başparmağımı elinin arkasında gezdirerek sordum.

Kaşlarını çattı. "Zayıf," dedi bir süre sonra, böyle bir şeyi kabul etmek bile acı veriyor gibiydi. "Ne zamandır uyuyordum?"

Duvardaki saate baktım.

"İlk geldiğimizden bu yana elli altı saat geçti." Ciltli Mark'ına bir öpücük kondurdum. "Tüm hayatımın en uzun saatleriydi."

Her biri sonsuzluk gibi gelmişti.

Sebastian'ın kaşları birbirine yaklaştı ve şakaklarını yoğurdu. "Çağrı neden sustu?"

"Rahibeler sana bir tonik verdi. Etkisini göstermesi ve kraliçenin çağrısını tamamen köreltmesi biraz zaman aldı."

"Anlıyorum."

Elini sıktım. "Her gün almalısın. Aksi takdirde, çağrı geri dönecektir. Bu geçici bir çözüm, başka bir şey değil."

Uzun bir süre boyunca tek yaptığımız birbirimize sarılmaktı.

Sonunda Sebastian geri çekildi ve kolumu çekiştirdi. "Ne giyiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıp aşağıya baktım. Bunu neredeyse unutmuştum. "Rahibeler bana cüppelerinden birini ödünç verdi." Bir kolumu kaldırıp beyaz kolun düşmesine izin verdim. "Başka bir şeyleri yoktu ve kıyafetlerim kirliydi. Cübbe giyilebilir, kabaran bir bulut gibi. Çok garip ama garip bir şekilde rahat." Gevşek bir ipliği kopardım ve kaşlarımı çattım. "Sakıncası var mı? En sevdiğin renkten çok uzak olduğunu biliyorum."

Sebastian sadece siyah giyerdi. Bu sıkıcı olmalıydı ama o bu rengin işe yaramasını sağladı. Kişiliğiyle uyumluydu - ya da en azından herkese gösterdiği kişiliğiyle. Onun en önemli zamanlarda bile tatlı ve nazik olduğunu bilirdim.

Başını iki yana salladı. "Sevgilim, üzerinde bir çuval da olsa seni yine de çekici bulurum." Yanaklarım kızardı ve beni bir öpücük için kendine çekti. "Kıyafetlerin umurumda değil."

Sırıttım. "Yani onlardan tamamen vazgeçmeye karar versem senin için olmaz mı?"

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Kesinlikle olmaz." Eli popomu buldu ve sıktı. "Eğer bunu yaparsan, sana bakacak kadar talihsiz olan herkesin ölüm fermanını imzalamış olursun. Sen benimsin."

Bu açıklama karşısında göğsüm ısındı ve onu öptüm. "Sanırım çıplaklığa düşkün olmamam iyi bir şey."

"Çok iyi bir şey."

Bu şakalaşma iyi hissettirdi. Hatta normal. Kraliçe'nin çağrıları bizi yok etmeye çalışıyor olabilirdi ama bu onun yapamayacağının kanıtıydı.

Sebastian ve ben aynı bütünün iki yarısıydık. Karşımıza ne tür zorluklar çıkarsa çıksın, üstesinden gelecektik.

Yatağın üzerinde, yastığın yanında kendisine yakın olan yeri okşadı. "Buraya gel, sevgilim. Sana ihtiyacım var."

"Yani..." Sözlerim kesildi ama kaşlarımı oynatarak aramızda imalı bir işaret yaptım.

Bir kahkaha. "Erkekliğimle ilgili varsayımlarından etkilendim ama sana sarılmak istiyorum. Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak."

Öyle umuyordum. Sebastian'la bir araya geldiğimiz her an öncekinden daha iyiydi. Yine de onunla birlikte olma şansından hiçbir şekilde, hiçbir biçimde vazgeçemezdim.

Sebastian'ın yanındaki yatağa sürünerek, onun önüne sokuldum. Ona mükemmel bir şekilde sığıdım, battaniyeyi üzerimize çekerken kolu üzerime düştü. Neredeyse anında uykum gelmişti, vücudum bana uykuya ne kadar ihtiyacım olduğunu hatırlattığı için mutluydu.

Bu küçük odadaki diğer her şey gibi yatak da küçücüktü. İki kişi için değildi. Bunların hiçbirisi değildi. Odada tek bir sandalye, küçük bir gardırop ve dağlara bakan bir pencere vardı.

Büyüklüğüne rağmen yeterliydi.

Kitaplar, zenginlikler ve şatolar güzeldi ama önemli değillerdi. Pek bir önemi yoktu. Bu dünyada ihtiyacım olan tek şey arkamdaki vampirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, gözlerim kayarak kapandı. Anahtar ve bağ hakkında sorularım vardı ama bunların beklemesi gerekecekti. Kinthani, tanrılar ruhuyla olsun, her zaman büyük konuşmaların en iyi karınlar tokken ve güneş parlarken yapıldığını söylerdi. Güneş kısmı gerçekleşemezdi ama geri kalanı sağlam bir tavsiyeydi. Yarına kadar bekleyebilirdik.

O da aynı duygularla karşılık verdi ve elini koruyucu bir şekilde kalçama koydu. "Uyu, sevgilim," diye mırıldandı. "Biz diğer her şeyle ilgilenebiliriz

yarın."

Denedim, yaptım.

Yorgunluğuma rağmen uyku bana kolay gelmiyordu. Arkamda horlayan vampirden hafif gümbürtüler geliyordu ama zihnimi susturamıyordum.

Çok fazla düşünce ve duygu vardı. Dinlenemediğim için üzülebilirdim ama bunun yerine iyi şeylere odaklandım. Sebastian uyanmıştı. Yanağındaki kesikler iyileşmişti. Çağrı sessizdi. Ve ben onun kollarındaydım. Onunla bu yerde olmak, en karanlık zamanlarda bile içimi umutla dolduruyordu.

Ve zaman karanlıktı.

Son elli altı saat içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da karanlığın çok geniş bir alana yayılmış olduğuydu. Sebastian'ın başucundaki pozisyonumdan, koridorda yürüyen rahibe ve cadılara kulak misafiri olmak için mükemmel bir konumdaydım, onları duyabildiğimi bilmiyor ya da umursamıyordum.

Ölüm Koln Dağları'nın üzerinde sürünüyor, ardındaki tüm yaşamı boğuyordu. Daha önce hiç görülmemiş yaratıklar Ithenmyr'den Eleyta'ya doğru ilerliyordu. Hava düzensizdi, her şey daha soğuktu ve kimse güvende değildi. Ithenmyr'deki kraliçenin Marguerite'den bile daha kötü olduğu söyleniyordu - kayınvalidemin kötülüğü düşünüldüğünde bu bir başarı - ve Ithenmyr ve Drahan'ı kasıp kavuruyordu.

Söyledikleri her şey zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyordu: Kraliçenin Servet Elfleri karanlık konusunda haklıydı.

Buradaydı.

Sebastian bana döndüğüne göre, Marius'u uyandırmak her zamankinden daha acil hale gelmişti.

Haberci, Güneş Gezini ve Gölgelelerin Efendisi. Kulağa kötü bir şakanın başlangıcı gibi geliyordu.

Ama onun yerine, o benim hayatımdı.

Dehşet midemde büyük bir umutsuzluk çukuruna dönüşmüştü. Sırada her ne varsa, kraliçenin turnuvasının çocuk oyuncağı gibi görüneceği düşüncesinden kurtulamıyordum. Bu düşünce her şeyden çok kanımı dondurdu.

Uyku nihayet beni kucağına aldığı anda, kendimi bir kâbuslar âleminde buldum.

Ölüm Beni Takip Etti

OceanofPDF.com

Queen Marguerite'in sesi etrafımda yankılandı. "Neredesin gelinim?" Gözlerimi açmaya çalıştım ama bir şey beni yerimde tutuyordu. Vücudum bana ihanet ediyordu. Emirlerime itaat etmeyi reddediyordu. Donup kalmıştım. Kendimi hareket etmeye ne kadar zorlarsam zorlayayım, hiçbir şey olmuyordu.

Bu bir kabus.

Bu bir kabus olmalı.

Yine de çok gerçekçiydi. Göğsümdeki ağırlık, kalbimdeki sızı ve bağlayıcı Mark'ımın yanması, Sebastian'ın beni yatakta sımsıkı tuttuğu zamanki kolları kadar gerçektir.

"Gözlerini aç," dedi kraliçe. "Gel ve senin için hazırladığım hediyeye tanıklık et."

Onun hiçbir hediyesini istemiyordum. "Bırak beni," diye yalvardım. "Bana bak," diye talep etti, isteğimi görmezden gelerek.

Gözlerim iznim olmadan açıldı ve açıldıklarında dudaklarımdan boğuk bir çığlık döküldü.

Gümüş zincirler Sebastian'ın çıplak gövdesine ve bacaklarına dolanmış, onu bir açıklığın ortasındaki ölmekte olan siyah bir ağaca bağlamıştı. Ağzı kapatılmıştı, bağlara karşı mücadele ederken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kraliçe Marguerite gölgelerin arasında durmuş, parmakları yakutla oynuyordu.

"Önce seni öldürecektim ama bu daha uygun geldi." Yüzüne kötü niyetli bir gülümseme yayıldı. "Acaba kim daha yüksek sesle çığlık atacak? Oğlum mu yoksa evlendiği sürtük mü?"

Gölgelerimi aradım ama gitmişlerdi. En ufak bir iz bile kalmamıştı. Sonra aşağıya baktım. Gümüş ve prohiberis beni aynı şekilde bağlamıştı.

ama vücudumu kaplayan yüzlerce kesikten kan sızıyordu.

Yaraların varlığını kabul ettiğim an, acı içime yayıldı.

Yine de en kötüsü bu değildi.

Sarı ışık huzmeleri gökyüzünün tozunu alıyordu. Başka bir zaman olsa, güneşin doğuşu güzel olurdu. Başka bir zaman olsaydı, yaklaşan ölümün habercisi olmazdı.

Acı ve panik, birbirinden ayırt edilemeyecek hale gelene kadar birbirine karıştı.

Bağlarıma karşı çırpındım ve çırpındım. Gümüş vücudumu kesti ve acı içime işledi ama durmadım.

"Bırak bizi!" Bağırdım.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum." Kraliçe Marguerite kötü niyetle sırıttı. "Gün doğumunun tadını çıkarın çocuklar."

Sonra bir gölge bulutunun içinde kayboldu. Zincirlere karşı mücadele ettim, içimdeki Bağ'ı bulmaya çalıştım ama başaramadım. Neden çalışmıyordu? Neden ruhumuzu paylaşamıyorduk?

Bulmacanın bir parçası eksikti.

Zaman ilerledikçe hareketlerim daha da çılgınlaştı. Ve sonra ilk güneş ışığı Sebastian'ın tenine dokundu.

Eti cızırdadı. Kızarmış et kokusu burnuma doldu. Bağırdı. Ve ben çığlık attım.

SARSILARAK UYANDIM. Boynumda ve alnımda buz gibi ter damlaları toplanmıştı, kıyafetlerim üzerime yapışmıştı ve nefes nefese kalmıştım. Sebastian'ın kolları hâlâ beni sarmış, göğsüne yaslamıştı ama kâbus devam ediyordu. Daha gün ortasıydı ama tekrar uyumamın imkânı yoktu.

Güneş onu canlı canlı yakarken haykırış şekli zihnime kazındı. Hiçbir teselli beni ona yaşattığım acının hatıralarından kurtaramayacaktı.

Benim hatam.

Hepsi benim hatamdı. Kraliçe benim yüzümden Sebastian'a sırt çevirdi.
Benim yüzümden güneşe doğru koştu.

Herkes benim yüzümden öldü.

Kraliçenin oyunlarına katılanlar, ailem, Julieta... hatta bize saldıran isimsiz
Fledgling bile.

Nereye gidersem gideyim ölüm beni takip etti. Bu benim lanetimdi. Hep
böyle miydi? Her zaman ölüm için bir mıknaş mıydım?

Kalbim hızlandı ve ciğerlerim sıkıştı. Saf panik üzerime çöktü
Be

n. Bunların hepsi benim hatamdı.

Şu anda bile, ölümün kanatlarda Sebastian'ı beklediğini hissedebiliyordum.
Marius.

Benimle güvende değillerdi.

Kimse benimle güvende

değildi.

Öldüklerinde, senin yüzünden olacak, dedi kafamın arkasından bir ses.

Tüylerim diken diken oldu ve ürperdim. Sesi ne kadar kafamdan kovmaya
çalışsam da gitmiyordu.

Bu senin hatan.

Ses, sözcükler tüm bedenimde yankılanana kadar nakaratını tekrarlardı.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Hepsi benim hatam."

Kan kırmızısı bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Ama asla sadece bir
tane değildi. Artık değildi. Göğsüm ağrıyordu ve sıcak gözyaşları gözlerime
hücum ederek beni dışarı akmakla tehdit ediyordu.

O histerik kahkahalar neredeydi şimdi? Bunu tercih ederdim.

Ne yazık ki benim için vücudumun farklı fikirleri vardı. Çok geçmeden
başarısız oldum.

Yanaklarımdan aşağı kıpkırmızı nehirler aktı ve omuzlarım titredi.

Benim hatam, benim hatam, benim hatam.

Ne kadar sessiz olmaya çalışsam da gözyaşlarımdan Sebastian'ı
uyandırmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Huzur içinde uyumasına
bile izin veremezdim.

Bu beni daha da çok ağlattı.

Çok kötü bir eştim ve Sebastian'ı öldürtecektim.

Elbette, birkaç dakika içinde uyandı. "Luna?" Sesi halsizdi. "Neden
ağlıyorsun?"

Burnumu çektim. "Önemli bir değil."

Beni zahmetsizce çevirdi, böylece ona bakıyordum. "Bu doğru değil. Her ne ise, bana söyleyebilirsin."

Yapabiliyor olmam, istediğim anlamına gelmiyordu. Bu benim sorunumdu. Benim lanetim. Yine de ne yapabilirdim ki? Sebastian bunun peşini bırakmayacaktı. Bazen çok inatçı olabiliyordu, özellikle de konu ben olduğumda.

Ona gerçeği söylemenin daha iyi olacağına karar vererek, "Hepsi benim hatam," diye fısıldadım.

Sebastian'ın kaşları birbirine çatıldı ve doğrulup oturdu. "Ne?" Battaniye beline kadar kayarak çıplak göğsünü ortaya çıkardı. Beni kendine doğru çekti, çenesini başıma dayadı. "Neden bahsediyorsun, sevgilim?"

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım ve kötü rüyayı ve onunla birlikte gelen sesi uzaklaştırmaya çalıştım. Ne yazık ki suçluluk duygusu beni içten tüketiyordu. "Ben... Bu bir kabustu." Kollarımı ovuşturarak titredim. "Gerçekten kötü bir kabustu."

Nefesini içine çekti ve Bağlayıcı İşaret'i endişe kapladı. "Söyle bana, Luna." Sesi derinleşti ve bir elini yüzümde gezdirdi. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Biliyorum." Ona yaslandım. Ona söylemek istemediğimden değil, ama en derin düşüncelerimi ve korkularımı kelimelere dökmekte zorlanıyordum. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Genelde geniş bir kelime dağarcığım vardı ama düzgün bir cümle kurmak zordu. Sonunda bir omuz kaldırdım. "Ben... korkuyorum."

Kolları etrafımda sıkılaştı ve beni usulca öptü. Sonra "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Kendimi... çaresiz hissediyorum," diye itiraf ettim ona. "Sırada ne olduğunu bilmemek... Bundan hoşlanmıyorum. Bir sorundan diğerine sürükleniyormuşuz gibi hissediyorum."

Plan yapmayı severdim. Hayatıma düzen getiriyor, bana odaklanacak bir şey veriyordu. Düzen güzeldi. Listeler iyiydi. Bana göre ne kadar çok, o kadar iyi.

Şu bunların hiçbirine sahip değildik. Tek bildiğim ölümün yaklaştığıydı. Biz.

Birkaç dakika geçti, tek ses saatin tik taklarıydı. Sebastian bana sarıldı. Gözyaşlarım nihayet yavaşladı ve sonra durdu.

"Eğer bir plan istiyorsan, Luna, bir plan yapalım." Parmakları kolumda gezinirken ardında kıvılcımlar bıraktı. "Ama önce sana bir şey söylemem gerek."

Sesindeki ciddi ton beni anında alarma geçirdi. "Devam et, dinliyorum."

Beni kucağına oturacak şekilde ayarladı.

"İsvana'yla tanıştığını hatırlıyor musun?" Sebastian sordu.

Nasıl unutabilirim ki? İnsan her gün bir tanııçayla karşılaşmıyor ve bir tohum hediye edilmeden önce onunla konuşmuyordu.

Tüm bunları söylemek yerine, kuru bir şekilde "Hatırlıyorum" diye cevap verdim.

Sebastian kıkırdadı. "Unutmanın zor olacağını tahmin ediyorum." Eli kolumda gezindi, tenime rastgele şekiller çizdi. "Uyanmadan önce onunla tanıştım."

Ağzım açık kaldı ve bir kez daha söyleyecek söz bulamadım. Söylemesini beklediğim onca şey arasında -ki çok şey vardı- duyacağımı düşündüğüm son şey buydu. "Ne?"

Başını salladı. "Luna, o... parlıyordu."

"Tıpkı benimle tanıştığı zamanki gibi," dedim. Onunla tanışmamı asla unutmuyacaktım. Sonsuza dek hafızama kazındı. Ay ışığı, kuzgun, ağaçlar, güneş ışığı. "Seninle bir koruda mı tanıştı?"

Sebastian parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Hayır, beni getirdiği yer tuhaftı." Başparmağı birleşmiş ellerimizin arasından kayarak yavaş daireler çizdi. "Ay ışığında parlıyordu ve..." Vizyonunu ve önüne koyduğu görevi detaylandırdı. Bir anahtar bulmak ve kraliçeyle olan bağı koparmak.

Belki başka bir zaman olsa, yerine getirmem gereken bir görev daha verilmesi gözümü korkutabilirdi ama şu anda rahatlamıştım.

Nihayet, üstlenebileceğimiz eyleme geçirilebilir bir şeyimiz vardı. Bir liste, sadece iki maddeden oluşsa bile, yine de bir listeydi.

Bu iyiydi. Sonunda plan yapabiliydik. Sebastian'ın göğsüne yaslandım, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve sırada ne olduğunu konuşurken uzun bir nefes verdim. Gözlerim ağırlaşana ve iki kelimeyi zar zor bir araya getirip bir cümle kurana kadar plan yapmaya devam ettik.

Ancak o zaman Sebastian beni yere yatırdı ve bir kez daha bana sarıldı. "Dinlen Luna," diye fısıldadı.

Bu sefer huzur içinde uyudum.

Tekrar uyandığımda Sebastian beni izliyordu. Bakışları derindi, o kadar şefkat doluydu ki içinde boğulabilirdim.

"Merhaba sevgilim," diye fısıldadı. "Nasıl uyudun?" "İkinci seferde çok daha iyi."

"Güzel."

Ağırlığımı dirseklerimin verdim ve ona baktım. "Daha iyi görünüyorsun," dedim. Cildi normal soluk rengine dönmüştü ve gözlerinde hayat parlıyordu.

Beni öptü. "Daha iyi hissediyorum." Kaşlarından biri kalktı. "Marius'u gördün mü?"

"Hayır." Onu göremediğim için kendimi suçlu hissettim ama beni yakınında hissedebileceğini umdum.

Sebastian, "Bunu bu gece yapmaya çalışalım," dedi.

Tek bir hareketle üzerime uzanıp beni göğsüne bastıran Sebastian, Genevieve'in kendisi için hazırlayıp bıraktığı küçük tonik şişesini aldı. Şişeyi geriye doğru eğdi ve turuncu sıvıyı bir dikişte yuttu, içerken boğazı titriyordu.

Tanrılar. Gecenin ilk ışıklarında bile Sebastian çok güzeldi. Elbette tüm vampirler öyleydi ama özellikle o. Onda başka tarafa bakmayı neredeyse imkânsız kılan bir şey vardı.

Şişe boşaldığında Sebastian onu yere bıraktı. Gözlerimin üzerinde olduğunu fark edince sırttı ve kollarını bükerek başının arkasında kavuşturdu. Arkasına yaslandı, gözleri parlıyordu. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun, Luna?"

"Evet," dedim utanmadan. "Görülecek çok şey var."

Ve her bir santimi mükemmeldi. Isvana onu kutsarken kesinlikle fazladan zaman harcamıştı.

Sebastian'ın içinden derin bir kahkaha yükseldi, eğlencesi küçük yatağı salladı.

Dudaklarım yukarı kalktı ve uzanıp elimi göğsünün üzerinde gezdirdim. "Sesini duymak çok güzel," diye mırıldandım. "Gülüşün. Bir süreliğine..."

Gülümsemem kayboldu.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Nefesimi içime çektim. "Ben sadece... Genevieve senin uyanmayabileceğini düşündü." "Uyandım ama."

"Evet, ama... Sensiz yaşayamam." Sesim çatallaştı. "O saatler... korkunçtu. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum."

"Seni asla terk etmeyeceğim, Luna." Sebastian beni kendine doğru çekti, gözleri gözlerimi arıyordu. "Asla."

Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi ve sonra beni öptü. Yavaşça, dili ağzımın içinde yavaşça geziniyordu. Sanki kaliteli bir şarapmışım gibi tadıma baktı. Toniğin narenciye tadı ağzında kaldı ve kucaklaşmamızı tatlandırıdı.

Dilimi dişlerinden birine değdirdim ve o da beni kendisine daha sıkı bastırdı. Başka biriyle olsaydım korkardım. Kendimi ezilmiş ve bunalmış hissederdim.

Sebastian'la değil. O benim hayatım olan fırtınada güvenli bir limandı ve ona sığınmaktan asla vazgeçmeyecektim.

Dudaklarına karşı fısıldadım. "Söz mü?"

çekildi. Alnını benimkine yaslayarak burnunun ucunu benimkine . "Elbette. Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Ne kraliçe, ne çağrılar, hatta ne de ölümün kendisi."

Onun güven verici sözleri korkumu bastırdı ve ben de nefesimi verdim. "Seni seviyorum," dedim ona. "Her zaman doğru kelimeleri ve bazen kafamın içinde kaybolduğumu biliyorum ama sen benim tüm dünyamsın Sebastian."

Onu sevdiğimi ne kadar sık söylersem söyleyeyim, bundan asla bıkmayacaktım. Ona olan sevgimin ne kadar derin olduğunu asla yeterince ifade edemezdim. Birlikte geçirdiğimiz her gün ona daha çok aşık oluyordum. Bu duygu çok garipti. Bilimsel olarak mümkün görünmüyordu ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça geliyordu. Dipsiz bir okyanus, sonsuz bir alan, sınırları olmayan bir gökyüzüydü.

Sebastian'ın gözleri karardı. "Aç mısın, Luna?"

Artık tanıdık gelen o sıcaklık, önerdiği şey karşısında içime doldu. Tekrar kapıya baktım, artık Sanguis Kalesi'nde kendi kanadımızın mahremiyetinde olmadığımızın farkındaydım. Kapı kilitliydi ama manastır gece gündüz her saat meşguldü.

Bakışlarımı takip etti. "Bir koğuş kuracağım," diye bana güvence verdi. "Benim haberim olmadan kimse yaklaşamayacak."

"Kendini yeterince güçlü hissediyor musun?"

Cevap vermek yerine eli boynumun arkasına kaydı ve beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız ve kuvvetle çarpışan bir öpücükle buluştu. Dilinin benimkiyle mücadelesinde en ufak bir zayıflık belirtisi bile yoktu.

"Evet," dedi inançla.

Dilimi dudağımın üzerinde gezdirerek başımı salladım. "Tamam."

Sebastian avuçlarını taş duvara bastırdı, avuçlarından gölgeler süzülürken nefesinin altından fısıldadı.

Bana döndüğünde kara gözleri parıldadı. "Her şey hazır." Boynumdaki saçları nazıkçe taradı. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Bir saat sonra kapı çalındığında ikimiz de doymuştuk, birbirimizin bedenleriyle yeniden tanışmadan önce karnımızı doyurmıştık. Yatağın görüldüğünden çok daha sağlam olduğu ortaya çıktı. Kıyafetlerimiz yere yığılmıştı ve Sebastian battaniyeyi kucasına çekip çıplaklığını örterken ben uzanıp beyaz bornozu tekrar üzerime çektim.

Kapıya doğru ilerledim, açtım ve gülümsedim. "İyi akşamlar, Genevieve."

"İkiniz için de kıyafet getirdim." Rahibe omzumun üzerinden bakarak bana beyaz kumaştan bir bohça uzattı. Ondan yarım baş daha kısa olduğum için bu pek de zor olmadı. "Hasta nasıl hissediyor?"

Sebastian yataktan, "Kendini iyi hissediyor," diye cevap verdi.

Yanaklarım kızardı, birkaç dakika önce ne kadar iyi olduğunu hatırladım. "Çok daha iyi durumda."

"Güzel." Genevieve Sebastian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Dikkatli olmanız gerekecek Prens Sebastian. Öyle hissetmeyebilirsiniz ama çağrıları bastıran tonik sizi tüketecek. Sizi ayakta tutmak için normalden çok daha fazla kana ihtiyacınız olacak. Ayrıca, eskisinden daha güçsüz olduğunuzu fark edebilirsiniz."

Kaşlarım birbirine çarptı ve aklımda bazı sorular vardı ama Sebastian başını salladı. "Pekâlâ, teşekkür ederim."

Yataktan kalktı, arkamda durmadan önce battaniyeyi ustaca bir hareketle ortasına sardı. "Genevieve, değil mi?"

Rahibe başını salladı. "Öyle."

Sebastian prens cazibesine sahipti. "Mümkünse bu gece eşimin kardeşini görmek istiyoruz. Onun için endişeleniyor."

Bu biraz yetersiz bir ifadeydi. Eleyta'ya geldiğimden beri Marius için endişelenmeyi bırakmamıştım. Ama kardeşimin şu anki durumunu göz önünde bulundurduğumda, her zamankinden daha fazla endişelendiğimi kabul edebilirim.

"Elbette, Ekselansları," dedi Genevieve. "Kendisi Lightriver Manastırı'nın hastane kanadında. Hazır olduğunuzda sizi ona götürebilirim."

Hayatım boyunca bundan daha iyi sözler duymamıştım. Genevieve biz üstümüzü değiştirirken yakınlarda bekleyeceğine söz verdi. Giysiler yumuşak ve bulut gibiydi, uzun kumaş ayaklarımın altında toplanıyordu. Sebastian giyinirken ben de çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim.

İşimiz bittiğinde, bir öpücük çaldım.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu ne içindi?"

Omuz silktilim. "Beyaz sana çok yakışıyor."

Dalgаланan cübbesi ona gizemli ve sert bir hava veriyordu. Kanatlarını serbest bıraktığında, uzantılar arkadaki özel olarak tasarlanmış yarıklardan kayarken, düpedüz heykelsi görünüyordu. Hayata getirilmiş bir sanat eseri.

Ve o benimdi.

Odadan çıkmadan önce gardırobu açtım ve bitkimi kontrol ettim. Şaşırtıcı bir tesadüf eseri, Fledgling saldırısından ve manastıra olan yolculuğumuzdan sağ çıkmıştı.

"Nasıl görünüyor?" Sebastian omzumun üzerinden bakarak sordu.

Bir omzumu kaldırdım. "Büyüyor." Geldiğimizden beri bir buçuk santim büyümüşü. Yine de, kendine özgü yaprakları ve meyveleri dışında, şimdiye kadar gördüğüm diğer bitkilere benziyordu.

Rahibelere bundan bahsetmemiştim, bu yüzden tuhaf bir şekilde saklanmışım ama belki Marius'u gördükten sonra bu durum değişebilirdi.

Ayağa kalkarak elimi Sebastian'inkine doladım. "Hadi gidelim."

Biz odadan çıkarken Sebastian'ın kanatlarını gören Genevieve'in gözleri büyüdü ama bir şey söylemedi. Kim olduğumuzu biliyordu. Hepsini biliyordu. Çoğu vampirin hem kanatları hem de gölgeleri yoktu. Bazılarında hiç yoktu ama Sebastian ve benim gibi diğerlerinde -ve kraliçede- ikisi de vardı. Bunlar Isvana'nın lütfunun iki işaretiydi. Kimliğimizi uzun süre saklayamazdık ve doğruyu söylemek gerekirse, İkinci Düzen'e çok güveniyorduk. Umarım doğru olanı yapmışımdır.

"Bu taraftan lütfen." Genevieve döndü, bizi manastıra doğru götürürken cübbesi arkasından geliyordu.

Manastırın içinden geçerken Sebastian bana sıkıca sarıldı. Birkaç rahip ve rahibenin yanı sıra, başlarını sallayarak ya da meraklı bakışlarla yanımızdan hızla geçen birkaç cadının da yanından geçtik. Yürürken, düşünmeden edemiyordum

Buranın Sanguis Kalesi'nden ve hatta Shadowmere Manastırı'ndan ne kadar farklı olduğu hakkında.

Elbette hava hâlâ soğuktu ama havadaki en ufak tuz kokusu bile Çivit Okyanusu'na olan yakınlığımızı . Koridorlar loştu ve tütsünün iğrenç kokusu çok açıktı. Hastalık kokusunu maskeliyordu -kan ve diğer şeyler- ama burada çok sayıda insan olduğu gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Eleyta'da bulunduğum diğer yerlerden çok daha fazlaydı.

Vampirik dürtülerimi yönetme konusunda kendimi her zamankinden daha güvende hissetsem de, kendime nefes almam ve başka şeylere odaklanmam gerektiğini hatırlattım. Dikkatli olmak zorundaydım. İhtiyacımız olan son şey, insanlarla dolu bir yerde kontrolümü kaybetmemdi.

Katil.

O ses geri döndü ve bana öldürdüğüm Yavru Kuş'u hatırlattı. Omurgama bir ürperti yayıldı ve Sebastian'ın elini daha sıkı kavradım. İsimsiz vampir Bağlı Ortağıma zarar vermiş ve beni öldürmeye çalışmıştı. Kendimi savunmak için hareket ettim. Belki de buna inanmaya başlayana kadar kendime bu gerçeği tekrar tekrar hatırlatacaktım.

"İyi misin, sevgilim?" Sebastian sordu.

Bir köşeyi döndük ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "İyi olacağım. Sadece... düşünüyorum."

Başka bir şey söylemedi ama beni kendine daha da yakın tuttu. Bağlama İşaretinden sıcaklık geliyordu ve onun her zaman yanımda olacağını biliyordum. Açık bir pencereden acı ve buz bir rüzgâr esiyor, uzaklarda bir yerlerden gelen rahiplerin yumuşak ilahilerini taşıyordu. Tıpkı Shadowmere'de olduğu gibi Lightriver Manastırı'nda da bir tapınak olduğunu varsaymak yanlış olmazdı, ama henüz görmemiştim.

Lightriver, Eleyta'da gördüğüm çoğu binadan, hatta Sanguis Kalesi'nden bile daha eski görünüyordu. Koridorlar dardı ve taşlar bazı yerlerde çatlamış ve kırılmıştı. Zeminin ortası yüzyıllardır süren aşınma ve yıpranma nedeniyle pürüzsüzdü ve atmosferde antik bir his vardı. Bu taşlar kaç hayata tanıklık etmişti?

Hastane kanadına yaklaştık. Sessiz inilti ve mırıltılar kapalı kapılardan süzülüyordu ve tütsü daha güçlü yanıyordu.

Yaşam ve ölüm Lightriver Manastırı'nı doldurmuş, hiç düşünmediğim bir şekilde keşiliyordu. İkinci Tarikat hakkında fazla bir şey bilmememe rağmen burada kendimi güvende hissediyordum.

Umarım içgüdülerim bu yer hakkında haklıydı.

Sonunda üçümüz, üzerinde XIII yazan ahşap bir kapının önünde durduk. Tütsü burada daha güçlüydü ve midemi düğüm düğüm eden derin bir hastalık kokusunu maskeliyordu.

"Kardeşin burada." Genevieve metal kapı kolunu kavradı ve keskin bir nefes aldı. "İçeri girmeden önce Prenses, kendinizi hazırlamalısınız."

Sözleri uğursuzdu ve midem bulandı. Sebastian'ın elini kavradım, onu kendimi topraklamak için kullanma biçimimden utanmadan. Kalbim hızla çarptı ve avuçlarımdan gölgeler süzüldü.

"Kendimi hazırlamak mı?" Marius'un hastalığı benim için sürpriz değildi. O her zaman hastaydı. Sadece bu da değil, Sebastian'ın casus şefi Phyrre bize onun uzun bir uykuda olduğunu söylemişti. "Ne demek istiyorsun?"

Rahibenin siyah gözlerinde acıma ve endişe parladı ve başını salladı. "Marius bize geldiğinde... Sağlık durumunun iyi olmadığını anlamalısınız."

"Biliyorum," dedim. Sebastian'ın eli benimkini bıraktı, omzuma gitti ve sıkıca sıktı. "O her zaman hastaydı."

Rahibe kaşlarını çattı ve cüppesinin koluyla oynadı. "Bu... bundan daha fazlası."

"Onu görmemiz gerek," dedi Sebastian, sesinde yüzyıllardır emir vermenin getirdiği bir tür prens cazibesi ve otoritesi vardı.

Rahibe iç çekerek kapı tokmağını çevirdi. ", ama lütfen kendinizi hazırlayın."

Kapıyı iterek açtı. Bir hastalık miksemi bana çarptı, neredeyse beni deviriyordu. Derin bir nefes aldım ve Genevieve'i içeri kadar takip ettim.

Görüşüm loş alana uyum sağladığı anda, yavaş atan kalbim uzun, sonsuz bir an için tamamen durdu. Gözlerimden yaşlar aktı ve zar zor nefes alabildim.

Son birkaç gündür Sebastian'ın yattığına çok benzeyen bir karyola duvarın bir kenarında duruyordu. Üzerinde yatan, zayıf, çelimsiz vücudu eskisinden çok daha küçük olan Marius'tu. Üvey kardeşim doğduğundan beri zayıftı ama bu...

Hasta olacaktım.

Marius hâlâ bir çocuktü, sadece on yılını doldurmuştu ama ölüme çok az kalmış gibi görünüyordu. Yüzü zayıf ve solgundu, vücudu iskelet gibiydi. Ağır battaniyeler onu örtüyordu ama yine de titriyordu. Diğer tek yaşam belirtisi göğsünün sürekli inip kalkması, hırıltılı

Zorlukla aldığı nefeslerin hırıltısı bu sessiz odada bile zar zor duyulabiliyordu.

Kalbimdeki ağrıyı hafifletmeye çalışarak göğsümü ovuşturdum.

Buna hazır olmamın hiçbir yolu yoktu. Söyleyecek sözüm yoktu. Hiçbir şeyim yoktu.

Kalp kırıklığı bir şey miydi?

OceanofPDF.com

Yanan, Öfkeli, Sonsuz Bir Alev
❧

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

T Luna'nın kardeşi miydi? Üç yüzyıldır nadiren bu kadar hasta birini görmüştüm. Marius'un vücudunu hiç düşünmeden ikiye ayırabilirim. Phyrra'nın onu bulduğunda hayatından endişe etmesine şaşmamalı.

Onu

Eğer hayatının ikinci on yılına ulaşabilirse, olgunlaşabilecekti. Şu anda, güneş doğduğunda hâlâ nefes alıyor olacakmış gibi bile görünmüyordu.

Bir insan bu kadar... kırılmışken nasıl yaşayabilirdi? Hastalığı görmüştüm elbette. Hastalığa ve ölüme yabancı değildim. Ama bu rastgele bir hasta değildi. Bu benim kayınbiraderimdi. Luna için dünyalara bedeldi, o yüzden benim için de dünyalara bedeldi.

Luna yanımda kıpırdamadan duruyordu, eli benimkini o kadar sıkı sıkıyordu ki tırnakları derime batıyordu. Elimi çekmedim, bunun yerine kayınbiraderimi daha fazla incelemek için bir an ayırdım.

Saçları Luna'nınkiyle aynı tonda ve burunları da benzerdi ama benzerlikleri burada sona eriyordu. Marius'un kulakları, damarlarında dolaşan Servet Elfi kanının bir işareti olarak kıvrıkcık kahverengi saçlarının altında sivriydi ve çelimsizdi.

Luna hiç böyle olmamıştı. Kısa boyluydu ama ben onu yapmadan önce bile doğuştan gelen bir gücü vardı. Eleyta'ya geldiği ve bir vampir kalabalığının önünde durduğu o ilk geceden beri, onun sandığından çok daha güçlü olduğunu biliyordum.

Bu hastalıklı buçuklukta bunların hiçbirisi yoktu. Neredeyse yarı saydam bir deri ve kemiklerden başka bir şey değildi.

Luna'ya sarıldım, kolumu ona doladım. "Sevgilim, belki de-"

"Hayır." Sanki düşüncelerimin yönünü anlamış gibi Luna elimden kurtuldu ve yatağın yanına koştu. Dizlerinin üzerine çöktü ve Marius'ün zayıf parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı. "Onu bırakmayacağım."

Luna üzüntüsünü gizlemek için hiçbir çaba göstermezken, Bağlama İşareti'nin içinden saf bir ıstırap akıyordu. Buna hiç gerek yoktu. Hem mutlulukta hem de kalp kırıklığında onun yanında olacaktım.

Neden bu mutlu bir buluşma olamadı?

Yüzünü ağabeyinin iskelet ellerine bastıran Luna'nın yanaklarından kıpkırmızı gözyaşları özgürce süzülüyordu.

Genevieve keskin bir nefes aldı. "Kan gözyaşları."

Omurgam sertleşti ve rahibeye doğru döndüğümde içimi bir telaş kapladı. "Kimseye söyleyemezsin," dedim. Sesimde şiddet yankılanıyordu.

Yutkundum. "Yapmayacağım, Prens. Size söz veriyorum." Elini kalbinin üzerine bastırdı. "Karınz... özel biri."

"Çok." Konuşma konusunu Luna'dan uzaklaştırmak isteyerek, "Onun için ne yapılabilir?" diye sordum.

Genevieve sessizce, "Henüz uyanmadı, Prens Sebastian," dedi. "Bu olduğunda... Bu iyiye işaret değil."

Ağabeyinin eline sarılan Luna'nın tüm vücudu titriyordu. Gözyaşları Marius'un solgun teninde kırmızı çizgiler oluşturarak daha da yersiz görünüyordu.

Genevieve'in dirseğine dokunarak koridoru işaret ettim. "Biz..."

"Elbette." Daha yüksek sesle, "Biz sadece dışarıda olacağız Prens," dedi.

Luna kardeşinin başucunda diz çöktüğü yerden başını kaldırıp bakmadı bile. "Tamam."

Onu terk etmeyeceğimi biliyordu.

Kapı arkamızdan kapandı. Koridorların boş olduğundan emin olduktan sonra bir mahremiyet koğuşı kurdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Durum ne kadar kötü?" Açıkça sordum.

"Gerçek mi?"

Hızlıca başımı salladım. "Bilmem gerek." Luna için. Neler olduğunu anlamazsam onu koruyamazdım.

Genevieve başını sallamadan önce ağzını iki yana sıkıştırdı. "Anlamalısınız ki Prens Sebastian, son zamanlarda bu hastalıkla ilgili yüzlerce vakayla çalıştık. Bu nedenle nasıl bir yol izlediğini biliyoruz..."

"Benimle konuşurken lafı dolandırmana gerek yok." Bunun için zaman yoktu.

Ellerini birbirine kenetledi. "İnsanlar hastalığa yakalandıklarında ve derin bir uykuya daldıklarında asla uyanmazlar."

"Yani..."

"Bazen günlerce, bazen haftalarca uyurlar, ama İsrâf Hastalığı kaçınılmaz olarak ölümle sonuçlanır."

Sözleri ruhumda yankılanırken yumruklarım iki yanımda kıvrıldı.

Bu bir seçenek değildi. Luna kardeşini seviyordu. Ona ihtiyacı vardı. "Yani yapabileceğin hiçbir şey yok mu?"

Kaşlarını çattı. "Onunla ilgilenmeye devam edeceğiz ama hiç umut olmadığını bilmelisiniz."

Bu duymak istediğim bir haber değildi. Hem de hiç. İçimde kuşklar uçuştı. Luna'nın bitkisi işe yarayacak mıydı?

Bu haberi ona ben vermek istemedim. Ama başka kim verebilirdi ki? Sonunda, bunun ben olacağımı biliyordum. Ben her şekilde onun ortağıydım.

Boynumun arkasını ovuşturdum. Genevieve'le konuşmak istememin tek nedeni Marius'un durumuyla ilgili bilgi almak değildi. Rahibeye baktım. Güvenim zor kazanılmıştı ama Luna ve benim yardıma ihtiyacımız vardı.

Bir inanç sıçraması yapmalıyım.

Boğazımı temizleyerek yaklaştım. "Rahibe, bana başka bir konuda yardımcı olabilir misiniz?"

Siyah gözleri büyüdü. "Prensime mi?"

Kanatlarımı sırtımda sıkıca tutarak sesimi alçalttım. "Bu son derece önemli ve gizli tutulmalı." Başını sallayana kadar bekleyip devam ettim: "Bir Yaraticının bağını kırmak için bir anahtar arıyoruz. Sizin nerede bulabileceğimizi bildiğinize dair iyi bir duyum aldım. Bu doğru mu?"

Rahibe keskin bir nefes çekti. Bakışları benimkileri aradı ve ben yumruklarımı sıkıp açtım. Yardım istemekten nefret ediyordum ama fazla seçeneğimiz yoktu. Güçlü olabilirdim ama Isvana'nın Seçilmişleri'nin sahip olduğu sırlara vakıf değildim.

"Biraz zaman alabilir... Sanırım bir tane olabilir." Şakaklarını ovuşturdu. "Birkaç mektup göndermem gerekecek - tabii ki gizlice - ve ne bulabileceğime bakacağım."

"Ne gerekiyorsa yap."

Kapı arkasından açılırken Genevieve, "Anlıyorum," dedi.

Luna dışarı çıktı. Gözlerine bir mendil sildi; bez kırmızıya boyanmıştı ama bakışlarında hayat parıldıyordu.

Luna mahremiyet koğuşuna girdikten sonra kendinden emin bir şekilde, "Marius uyanacak," dedi. "Bunu biliyorum."

Genevieve bana paniklemiş bir bakış gönderdi. "Prenses, korkarım..."

Luna'yı kollarıma alarak ilerledim. "Hastalar genellikle bu tür bir komaya girdikten sonra bilinçlerini geri kazanmazlar," dedim yumuşak bir sesle, sözlerimin etkisini yumuşatmaya çalışarak.

Genevieve, "Bu, ölümden önceki son aşama," diye ekledi.

Luna'nın sinirleneceğini düşünmüştüm ama onun yerine sadece omuz silkti. "Geçmişte böyle olmuş olabilir ama Marius uyanacak."

Kaşlarım çatıldı. Anlamadı mı? "Luna-"

"Hayır," diye tersledi, bir öfke dalgası bağa çarptı. "O uyanacak. Başka bir şeye inanmayı reddediyorum."

Rahibe göğsünün üzerinde dini bir işaret yaptı. "Dua edeceğiz ve belki Isvana-"

"Evet, Isvana." Luna topuğunun üzerinde döndü. "Gel. Sana göstermem gereken bir şey var."

Geldiğimiz yöne doğru koridorda ilerlemeye başladı. Genevieve gözlerinde bir soruyla bana baktı.

Karımın arkasından elimle işaret ettim. "Luna muhtemelen daha iyi açıklayabilir."

Genevieve'in yüzünde merak ifadesi belirdi ve o da başını salladı. Üçümüz sessizlik içinde küçük odaya döndük. Önce Luna girdi, gardırobu açtı ve daha önce üzerinde çalıştığı bitkiyi çıkardı.

Kaşlarımı kaldırdım. Gövde biz ayrılmadan önceki halinden daha uzun görünüyordu ama bu bir ışık oyunu olmalıydı. Bitkiler bu kadar hızlı büyümezdi.

"Karanlıkta büyüyor," diye mırıldandı Luna, parmağını yapraklardan birinde gezdirirken. "Dürüst olmak gerekirse, çok tuhaf. Bilimsel olarak konuşursak, bitkiler genellikle güneş ışığı olmadan büyüzmez, bırakın eskisinden daha iyi olmasını, ama bu büyüzyor."

Genevieve bitkiye baktı. "Nereden buldun bunu?"

Luna'nın yanıtı "Söylesem de herhalde," oldu. "Dene bakalım," dedi Genevieve.

Karım bir nefes aldı ve gözlerini kaldırarak benimkilerle buluştu. İçindeki söylenmemiş soru açıktı. *Ona güvenebilir miyiz?*

Kimseye güvenemezdik. Gerçekten güvenemezdik. Öte yandan, Genevieve ve Isvana'nın Seçilmişlerinin İkinci Düzeni bizi kraliçeye dönüştürmemişti.

Bir inanç sıçramasının daha zamanı gelmişti. Bir uçuruma düşmeden önce daha kaç kez atlayabilirdik?

En azından bir kez daha, diye umdum. Başımı salladım.

Luna nefes verdi. "İsvana bana bir imgelemde geldi."

Rahibe dondu kaldı, eli tencerenin yarısına gelmişti. "Tanrıça mı?"

Karım yavaşça başını salladı. "Evet."

Hava yoğunlaştı ve uzun bir süre kimse konuşmadı. Sonra Genevieve saygıyla bir yaprağa dokundu. "İsvana'yı gördün ve sana bunu mu verdi?"

Luna dudağını çiğnedi. "Bana bir tohum hediye etti." "Ve sen de onu ektin," dedi rahibe.

"Ben yaptım." Luna saksıyı başıyla işaret etti. "Ve şimdi büyüyor."

"Anlıyorum," dedi Genevieve, sesindeki hayranlığı saklamadan. "Tanrıçanın kendisinden bir hediye."

Luna, rahibenin şoka girmeye yakın olduğunu biliyormuş gibi, "Sanırım bu İsrâf Hastalığı için bir tedavi," diye hızla ekledi.

"Tedavi mi?" Genevieve başını kaldırınca beyaz kaşları çatıldı. "Yüzlerce bitkiyi ve çeşitli ilaçları test ettik ama bir sonuç alamadık."

"Bu farklı," dedi Luna kendinden emin bir şekilde. "Yemin ederim, bunun tüm cevapları barındırdığına inanıyorum."

Genevieve'in bakışları Luna ile bitki arasında gidip geldi. "Bunu hayal edin," diye nefes aldı.

Luna sözlerini şöyle sürdürdü: "Testler ve deneyler yapmamız gerekecek, ancak bunun işe yarama ihtimali yüksek."

Rahibe bitkiye bakarken her saniye biraz daha uzuyordu. "Bu.... Çok büyük bir gelişme." Başını eğdi. "Eğer bu... aradığımız şeyse... Pek çok insana yardımcı olacak."

Manastırın içinde bir yerde biri bağırdı.

Rahibe yerinden sıçradı ve göğsünün üzerinde dini bir işaret yaptı. "Benim... burada beklemem gerekiyor, lütfen." Bir yanıt beklemeden, bir bulanıklık içinde kayboldu.

O gittiği anda Luna başını kaldırıp baktı. "Sence bana inandı mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama ben biliyorum. Sana her zaman inanacağım, sevgilim."

Saniyeler sonra gölgelerim karıncalanarak birinin yaklaştığı konusunda beni uyardı. Genevieve geri dönmüştü ama yalnız değildi. Beyaz giysili bir rahip

Cüppeli kızın yanında durmuş, bitkiye bakarken gözlerini kocaman açmıştı. "Benim adım Vorious," dedi sessizce.

"Bakabilir miyim?"

Luna dudağını kemirerek tencereyi göğsüne bastırdı.

"Nazik olacağım," diye söz verdi.

Nefesini verdi ve yavaşça uzattı. "Lütfen yap."

"Tanrıça yardımcım olsun, yapacağım." Ona dikkatle baktı. "Isvana'nın kendisinden bir hediye."

Vorious bitkiyi alıp havaya kaldırdı ve her açıdan inceledi. "Kesinlikle ilginç görünüyor," diye mırıldandı.

Genevieve başını salladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Mırıldanıp durdu. "Olabilir... Başka bir görüşe ihtiyacımız var. İmalı geliyor mu?"

"Evet, yolda."

Rahibeyle birlikte bir düzine vampir ve cadı daha geldi. Her biri, böylesine bir beden akını için inşa edilmemiş olan odanın içinde geçit töreni yaptı ve bizim köşede durmamıza neden oldu. Yeni gelenler Luna'nın bitkisini incelediler ve çeşitli teorileri ileri geri savurdular. Söylediklerinin çoğu aklıma yatmadı ama aldırmadım.

Luna bitkiyle ilgili soru üzerine soru cevapladı, teorilerini kendisi gibi düşünenlerle paylaşmaktan memnun görünüyordu. Yanında durdum, yavaşça sırtını sıvazladım, geri planda kalmaktan memnundum. Ne sorarlarsa sorsunlar Güneşte Yürüyen'i ve haberciyi sır olarak saklaması kaçmadı.

Şafak ufukta belirdiğinde, yapraklar İkinci Düzen'in neredeyse her üyesi tarafından dürtülmüş, dokunulmuş ve koklanmıştı.

Genevieve tam çıkmak üzereyken odamızın dışındaki taş zeminde ayak sesleri duyuldu. Luna'dan birkaç santim daha uzun olan kızıl saçlı bir kadın kapının önünde durdu, çerçeveyi tutuyor ve nefes nefese kalıyordu. "Kaçırdım mı?" diye nefes nefese kaldı. "Duyar duymaz geldim."

Genevieve başını salladı. "Hayır, bitki hâlâ burada." Bize, "Bu Odette. Yakınlardaki bir köyde hastalarla ilgilenen cadılarımızdan biri."

"Merhaba," dedi Luna.

Odette bir selam mırıldandı ama gözleri bitkiye kilitlenmişti. "Isvana, ruhuma merhamet et. Onu bulmuşsun." Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Uzun zaman önce, yaşlı bir cadiya bakıyordum ve bana bu bitkiden ve yapabileceği şeylerden bahsetti."

Luna'nın yüzü . "Gerçekten mi?"

Cadı hevesle başını salladı. "Bunun şifalı olduğunu ve büyü ile bitkilerin doğru kombinasyonuyla gece kadar siyah, iyileştirici bir tonik oluşturacağını söyledi. O kadar güçlü olacak ki, İsrâf Hastalığını iyileştirebilecek." Başını öne eğdi. "Dürüst olmak gerekirse, bu bitkinin bir kocakarı masalı olduğunu sanıyordum. Aradım, taradım ama bir türlü bulamadım." Yapraklara saygıyla dokundu. "Ama işte burada. Tedavi."

Son kelime ağzından çıktığında bir fısıltıydı ama odada yankılandı. Luna keskin bir nefes aldı. Tüylerim diken diken oldu.

"Cadı sana bitkinin nasıl çalıştığını anlattı mı?" Luna sordu.

"Tam olarak değil. Başiboş dolaşıyordu ve Fade'e çok yakındı. Bir sonraki kış bile hayatta kalamadı." Odette kaşlarını çattı. "Sanırım büyü kitapları hâlâ manastırda bir yerlerde. Belki daha fazla bilgi içeriyorlardır."

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi Luna. "Lütfen. Oturup bekleyemem." Odette başını kaldırdı. "Kardeşinde İsrâf Hastalığı var, değil mi?" "Evet."

"Özür dilerim."

"Ben de."

Boşluğu bir ağırlık doldurdu ve Luna'nın elini sıktım.

Odette birkaç kalp atışından sonra, "Yardım etmelisiniz," dedi. "Başka türlüünü istemezdim. Neden yarın ilk iş benimle buluşmuyorsun? Büyü kitaplarını bulurum ve işe koyuluruz."

Karımın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunu çok isterim."

Luna uzun zamandır ilk kez mutlu görünüyordu. Yorgun ama mutlu.

Genevieve ve Odette bizi yalnız bırakmadan önce birkaç dakika daha oyalandılar. Sonunda uyku vakti gelmişti. Luna ve ben çok küçük yatağa tırmandık ve kollarımı ona dolayarak göğsüme yakın tuttum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı uykulu bir sesle. "Bugün güzel bir gündü. Sanırım yarın daha da iyi olacak."

Sesindeki bir şey içimde bir umut kıvılcımı yaktı. Uyku beni altına çekerken beni sıcak tuttu.

ATHENA ELİMİ TUTTU, bir ayağından diğerine dans ederken etekleri uçuşuyordu. "Hadi Bastian," dedi heyecanla, ağaçlar rüzgârda ayrılıp Sanguis Kalesi'nin yüksek taş kulelerini ortaya çıkarırken. "Evini görmek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarım yukarı kalktı ve ona yol gösterdiğim için mutlu bir şekilde peşinden gittim. Athena bir süredir benden şatoya gelmemi istiyordu ve sonunda kabul ettim. Hava bu yaz mevsimine göre oldukça sıcaktı ve yerde neredeyse tek bir don tabakası bile yoktu.

Elbette hâlâ hafif bir palto ve eldiven giyiyordu ama giysiler ruh halini bozmuyordu. Yolu bilmediğini umursamadan karda ilerlemeye devam etti. Kaybolabileceğinden değil. Ölü Orman doğrudan Sanguis Kalesi'ne çıkıyordu.

"Bu gece hava çok güzel değil mi?" Gökyüzüne baktı ve bir daire çizmek için elimi bıraktı. "Kar bile yağmıyor!"

"Oldukça hoş," diye kabul ettim.

Güldü ve dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. "Hoştan da öte, seni koca huysuz. Yaz geldi ve sonunda hava ısındı! Bu kadar kısa olduğu için takdir ediyor olmalısın."

"Peki," diye homurdandım, pes ettim. "Bu çok hoş."

"Evet. Öyle." Bana gülümserken yanakları kızardı. Tanrılar. Athena'yla tanıştığımda Isvana beni kutsadı. Enerjisi bağımlılık yapıyordu ve her zaman çok... canlıydı.

Bu hoşuma gitti. Onunlayken artık ölümlü olmadığımı unutmuştum. Kendini bana bağlamak istemiyordu ama bu sorun değildi. Gençti, yirmili yaşlarının başındaydı. Bir ölümlüyle ilişki kurmanın sonuçlarıyla baş etmek zorunda kalmadan önce birlikte geçireceğimiz uzun yıllar vardı.

Diğer vampirler beni bir insanla birlikte olmam konusunda uyarmışlardı ama Athena'yı benim kadar tanımıyorlardı. Eğlenceli ve neşeliydi ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyorduk. Beni gülümsetti.

Bugünlerde bana bunu yaptıran başka bir şey yok.

Ana kapı görüldüğünde Athena elini dirseğimin kıvrımına attı. Mavi gözleri ay ışığında parlıyordu ve sırıttı.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim, Bastian." Bana doğru eğildi. "Önce ne göreceğiz?"

"Size etrafi gezdireceğim ama önce annemi görmem gerek." Kalenin girişinde nöbet tutan muhafızlara başımla işaret ettim. Başlarını eğip kapıyı bizim için açtılar.

İçeri girdiğimizde, "Dün gece benim için bir görevi olduğuna dair bir mesaj gönderdi" diye ekledim.

"Bir görev mi?" Athena'nın gözleri büyüdü. "Neymiş o?"

Kraliçe için ne yaptığımı biliyordu. Kim olduğumu. Herkes biliyordu. Karanlıklar Prensi olduğum bir sır değildi. Ama çoğunlukla Athena'yı hayatımın kanlı yönlerinden korudum.

Omuz silktim. "Henüz emin değilim."

Görevlerimin çoğu gibi, muhtemelen ölüm içeriyordu. Bu konuda çok başarılıyım.

Athena yüzüme bir kez baktı ve beni daha fazla zorlamadı.

Bu iyiydi. O ve ben birkaç yıldır arkadaşlık. İlk tanıştığımız andan itibaren birbirimizden hoşlanmaya başlamıştık ve ondan sonra da bir şekilde birlikte olmaya başlamıştık.

Onu sevdiğimden emin değildim - benim gibi bir katilin böyle hissedebileceğinden bile emin değildim. Ama eğleniyorduk ve tek istediğim de buydu. Bazen benimle kulübemde buluşur, bazen de evini ziyaret ederdim. Ama buraya hiç gelmemişti.

On yıllar çoktan başlamıştı. Annemin bunu nasıl başardığını bilmiyordum. O kadar uzun süredir hayattaydı ki, çok az insan onun kraliçe olmadığı bir zamanı hatırlıyordu.

Athena benim kasvetli dünyama hayat aşıladı. Yapıldığım geceden beri beni tüketen karanlığın dikkatini dağıtıyordu. Onunla birlikteyken gülümserdim. Onun insanlığını ve dünyayı görme biçimini seviyordum.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu onu kalenin ikinci katına çıkarırken. Kraliçeyi görmeye gitmeden önce onu kütüphaneye bırakmayı planlamıştım.

Kaşlarımı çatarak, biraz yalnız kalabilmemiz için onu bir oyuga çektim. "Kraliçeyle tanışmak için benimle gelmek ister misin? Kütüphaneye gitmek istemiyorsan, yürüyüşe çıkabilir, Gece Bahçeleri'ni ziyaret edebilirsin-"

"Seninle birlikte olmak istiyorum." Athena bana gülümsedi, sarı saçları gözlerini parlatacak şekilde yüzünü çerçeveliyordu. "Lütfen mi? Bunca yolu geldim. Eve dönmem gerekmeden önce her dakikamı seninle geçirmek istiyorum."

"Peki." İçimi çektim, gölgelerimin uyarı nabzını görmezden gelerek teslim oldum. "Ama sıkılırsan beni suçlama."

Athena sırtıttı ve istediğini ederken küçük bir dans yaptı. "Merak etme. Seni asla suçlamayacağım Bastian." Beni öptü. "Seni seviyorum."

Bu sözleri duyunca midem biraz burkuldu. Athena'yı öptüm, varlığının tadını çıkarıyordum ama duygularıma karşılık vermedim. Yapamazdım. Doğru gelmiyordu. Henüz değil. Belki bir gün.

O uğursuz gecenin sonunda, kelimeler için çok geçti. Her şey için çok geçti.

Athena gitmişti.

Annem öfkeyle onu parçaladı, "yanlışıklıkla" kontrolünü kaybetti ve bir öfke çukuruna düştü. Uyuşukluk içimi dışımı kapladı. Athena ölmüştü. Ben yalnızdım.

Ve şimdi, gerçek aşkın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecektim.

Bir el omzuma dokunarak beni uykumdan uyandırdı. "Sebastian, uyan."

Gözlerimi kırıştırarak inledim ve uykunun kalıntılarını temizlemeye çalışarak başımı salladım. Luna görüş alanımda belirdi, dudakları büzülmüştü ve endişeli bakışları üzerimde geziniyordu.

"Tanrılara şükürler olsun." Nefes verdi. "Uykunda çılgılık atıyor ve ağlıyordun."

Öyle miydin? Hatırlamıyordum. İçimi kalın bir uyuşukluk kapladı, sanki kemiklerime yapışmış bir çamur gibiydi. Bu tanıdık bir duyguydu. Athena'nın ölümünden sonra on yıllar boyunca böyle hissetmişim.

"Kötü bir rüya gördüm," diye itiraf ettim. "Saat kaç?"

Saate bir göz attı. "Hâlâ günün ortasındayız."

Lanet olsun. Luna'nın bundan daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kabusumun onu uyandırmasından ve uykusundan uyandırmasından nefret ediyordum. Onunla ilgilenmem gerekiyordu, tam tersi değil.

Onun yerine, bu gece geçmiş beni yönetiyordu. Kraliçe Marguerite'in Athena'yı öldürdüğü geceyi en son düşündüğümünden beri yıllar geçmişti. Luna'nın geçmişimin bu parçalarını ortaya çıkaran, beni savunmasız bırakan ve onları yeniden yaşamaya zorlayan neydi? Geçmiş ait olduğu yerde, benden uzakta bırakmayı tercih ederdim.

Luna hafifçe yanağımı okşadı, dokunuşundaki yumuşaklık beni gerçekliğe döndürdü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Beni öptü. Bir öpücükten fazlası değildi ama bana Athena'nın geçmişim olmasına rağmen Luna'nın şu anda hayatımın tamamı olduğunu hatırlatmaya yetti. Bugünüm ve geleceğim. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerim büyüdü ve başımı salladım. "Hayır, gerçekten bilmiyorum."

Athena hakkında konuşmak ve geçmişi yeniden yaşamak hiçbir zaman iyi bir şey getirmedi.

Ne yazık ki Luna ikna olmuş görünmüyordu. Bileğimi tuttu ve parmaklarını Bağlama İşaretimin üzerinde gezdirdi. Bizi birbirimize bağlayan siyah çizgileri takip etti, gözleri bileğimdeki sihirli dövmeden hiç ayrılmadı. "Emin misin Sebastian? Bu duyguları içinde tutmak sağlıklı değil." Nefesini içine çekti. "Bazen kafamın içinde yaşama eğiliminde olduğumu biliyorum-"

"Bazen mi?" Ona takıldım.

"Neredeyse her zaman," diye düzeltti. "Ama konuşmak için buradayım. Belki yardımı olur?"

Sağlıklı olsun ya da olmasın, Athena'yla ilgili tüm anılarımı bastırmak - onları bir kutuda toplamak ve ruhumun derinliklerine itmek- beni son iki yüz yıldır ayakta tutmuştu.

Bu geceye kadar, bu konuda konuşmadan gayet iyi idare ediyordum. Athena hakkında konuşursam, ne kadar kırılmış olduğumu fark edebilirdim. Ruhumun ne kadar yaralı olduğunu. Eğer bu olursa, Luna'yı koruyamayabilirdim.

Ve bu en önemli şeydi.

"Ben iyiyim, sevgilim. Sadece bir kabustu. Lütfen, bırak gitsin."

Dikkatini dağıtmayı umarak kendime çektim ve öptüm. Bir an için karşı çıkacağını ya da geri çekileceğini düşündüm ama yapmadı. Dudaklarımın onunkileri süpürmesine izin verdi. Ağzını açtı ve bana karşı erirken onun tadına baktım. Luna'nın bunu unutmayacağını, bu konuşmaya daha sonra dönmek zorunda kalacağımızı biliyordum ama belki bir dahaki sefere daha hazırlıklı olurum. Umarım bu konuşma, Yaratıcımın bağını koparıp Marius'u uyandırana kadar gerçekleşmezdi. Belki de şansım yaver giderse Sanguis Kalesi'ne dönmeden önce bu konu hakkında konuşmamız bile gerekecek.

Tabaklarımıza geçmişin ağırlığını eklemekten yapacak çok işimiz vardı.

Birkaç dakika daha uykulu öpücükler ve kucaklaşmalardan sonra Luna'yı tekrar uyumaya ikna ettim. Çok daha genç bir vampir olarak onun benden çok daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kollarımda sessizce uyuduktan sonra bile onu yakınımda tuttum. Rüyalar ülkesine geri dönmeyecektim. Bugün değil.

Bunun yerine parmaklarımı Luna'nın saçlarında gezdirerek Athena'nın ölümüyle ilgili aklımda kalan anılardan kurtulmaya çalıştım. Gölgele sessizdi, ben yavaşça ve metodik olarak geçmişin düşüncelerini uzaklaştırırken şarkıları uzak bir uğultuydu. Onları aşağıya ittim, yıllarca çektiğim acıların ve sebep olduğum ölümlerin altına gömdüm. Onları kilitleyerek kendimi şimdiki zamana odaklanmaya zorladım.

Luna'nın sabit, yavaş nefeslerinin nazik ritminde kendimi kaybederken saatler akıp gitti. *Bu* benim tüm yaşama sebebimdi. Burada olma sebebim. Düşündüğüm her şey ve verdiğim her karar onun sayesindeydi.

Bir zamanlar sevgiden yoksun olduğuma, karanlığın bana bu şekilde değer verebilecek birini asla bulamayacağım anlamına geldiğine inanmıştım. Athena öldüğünde ve hissizlik beni ele geçirdiğinde, bunun nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğimden emindim.

Ama şimdi?

Aşk her şeyi kuşatırdı. Sizi tamamlayabilir, varlığınızı tüketebilir ve tüm rasyonel düşünce ve duyguların ötesine geçebilirdi. Sınırları olmayan bir güç, birbirine bağlı ruhların kalplerinde yankılanan bir melodi ve en karanlık yerlere ışık getiren yakıcı, öfkeli, ebedi bir alevdi.

Luna uykusunda kıpırdanıp, belli bir kitabı aradığını mırıldanırken ona baktım. Odamızda ışık yoktu ama önemli değildi. Işığa ihtiyacımız yoktu.

Başparmağımla dudaklarının, burnunun ve yanaklarının kıvrımlarını izleyerek, teninin benimkinin altındaki hissini tadını çıkardım.

Luna benim yaşama sebebim, ışığım, umudumdu.

Onsuz ben bir hiçtim.

Yine de, yakınlığımızın tadını çıkarırken bile, rahatsız edici bir huzursuzluk hissi zihnimin kenarlarını tırmaladı. Çağrının sesi kısılmış olsa da hâlâ oradaydı ve beni kaleye geri çağırıyordu. Ruhumu dürtüp dürtüyor, toniğin ona koyduğu sınırlardan bir çıkış yolu arıyordu.

Onu aşağı ittim, gidebildiği yere kadar ittim. Gölgelemlerim zonkladı ve onları serbest bırakarak çağrılanlarla aramda karanlıktan bir bariyer oluşturdum.

Yine de kraliçenin gölgeli dalları kalbime yaklaştı. Ruhumun derinliklerinde, karanlığın altında, onun beni çağırdığını hissettim.

Gel.

Parçalanmak

OceanofPDF.com

MARGUERITE

A iminde bir zamanlar duygularımın bulunduğu yerde derin, dipsiz bir çukur vardı. Yatak odamda volta attım, topuklarımın taşa vuruşları yorgun kulaklarıma güven verici bir ritim veriyordu. Favorilerim Gittiler. Bu akşam erken saatlerde onları odalarına sürgün etmiştim. Onların ilgisi bile bana neşe vermiyordu. şu anda değil.

Her şey dağılıyordu.

Dn generallerim bana Ithenmyr ile savaş hakkında birkaç rapor getirdi. Hiçbiri iyi değildi. Kendine kraliçe diyen o pullu kaltak ipucunu anlamıyordu: burası benim lkemdi, onun değil. Savaş çok yorucuydu ve Koln Dağları'ndaki tüm ilerleyişini başarıyla durdurmuş olsak da, bundan mutluluk duymuyorduk.

Hiçbir şey beni mutlu etmiyordu. Artık değil. Tek düşünebildiğim hain oğlum ve onun Bağlı Ortağı'ydı. Onları düşünmek bile kanımı kaynatıyordu.

ağrı üstüne ağrı gönderdim, her birkaç dakikada bir aramızdaki o bağı çektim ama çağrıma uymadı.

"Lanet olsun!" Boş odaya doğru çığlık attım.

Tabii ki yanıt gelmedi. Saçımı ektim. Sebastian neredeydi? Sebastian'ın uğradığı bilinen her yere muhafızlar yerleştirilmişti ve ben onun yüzünü göstermesini bekliyordum. Bir ara saklandığı yerden çıkmalıydı.

Onu ve bağlı karısını yakalayacaktım. Yakaladığımda, beni geçtikleri güne ağıt yakacaklardı.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Dişlerim ağrıyor, bana birkaç gündür bir şey hatırlatıyordu ama umurumda değildi. Kan, benim için ikinci plandaydı.

gelinimin kalbine bir kazık çakıp, ipi koparacağım.

Bunu yapmaya nasıl cüret eder? Onu alçakgönüllü yerinden aldım -İnsan Lordu'nun dördüncü kızı, neredeyse bir soylu bile sayılmaz- ve bir prensle evlendirdim. Benim prensimle. Yıllarını oğluma bağlı olarak geçirmekten memnun olmalıydı, ondan olmasını istediğim itaatkâr, sessiz eş olmalıydı.

Onun yerine, onu önemseme cüretini gösterdi. Onu önemsemesini sağlamak için mi?

İçimden bir öfke geçti ve yumruklarımı sıktım. Tahtımı almalarına izin vermeyecektim. Bunun için çok çalışmıştım.

Aynadaki Kanlı Yakut'un parıltısı gözüme çarptı ve volta atmayı bıraktım. Mücevher normalden daha az parlaktı ve artık eskisi gibi mırıldanmıyordu. Onu yüzyıllardır takıyordum ve hiç bu kadar donuk olmamıştı.

Alnımda bir kırışıklık mı vardı?

Aynaya yaklaştım, gözlerim büyüdü. Alnımın ortasında, siyah bir denizin içindeki bir renk sıçraması kadar belirgin, tanrıların lanetlediği bir çizgi vardı. Bir yaş belirtisi olarak, görebildiğim tek şey olana kadar göze çarpıyordu.

Ne. Ne. Cehennem.

Ithiar'ın hatırı için ben bir vampirdim. Biz yaşlanmadık. Asla.

Çığlık attım.

En yakın nesneyi yakalayarak kristal bardağı duvara fırlattım. Paramparça oldu, odaya sayısız cam parçası saçıldı ama bu şiddet içimdeki öfkeyi dindirmeye yetmedi.

Kan Yakutu'nun gücünü kaybettiğinden şüphelenmiştim ama bu ihtiyacım olan tek doğrulamaydı.

Bu neden benim başıma geliyordu?

Bir fincan daha aldım, onu da fırlatmaya niyetliydim ki kapı . Arkamı döndüm, parmaklarım bardağın etrafında sıkılaştı.

"Ne oldu?" Bağırdım.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve boynuna kırmızı bir kurdele bağlanmış insan bir hizmetçi yavaşça içeri girdi. Titreyerek alçak bir reverans yaptı. "İyi akşamlar, Majesteleri."

İyi miydi? Hayır. Bu iyi bir akşam değildi. Bu çok, çok kötü bir akşamdı. Hatta düpedüz berbatı.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

Hizmetçi bembeyaz kesildi. "Özür dilerim Kraliçem," dedi yere bakarak. "Sizin için acil bir mesajım var."

Ayağımı vurarak ellerimi kalçalarımaya koydum. "Ne oldu?"

"Prinos bir imgelem gördü," diye fısıldadı. "Odasına kapandı, çünkü gümüş düzlemlerde yürümek onu tüketti, ama bunun çok önemli olduğunu söylüyor."

Sonunda, bazı haberler. Yakutumu tutarak başımı eğdim. "Bu senin mesajın mı?"

Yutkundum. "Evet."

Cevap vermedim. Neden vereyim ki? Hizmetkâr bir ölümlüden başka bir şey değildi, onun ömrü benimkine kıyasla sadece bir kalp atışıydı. Gölgelemleri bir pelerin gibi etrafımda toplayarak, bir saniye içinde onun yanındaydım. Dişlerim yandı ve onu yakaladım. Kana susamışlığımı dindirmek için mükemmel bir an olduğu ortaya çıktı.

O daha ne olduğunu anlayamadan dişlerim boynundaydı. Haykırdı ve korku kanına tatlılık kattı. Hizmetçiden ihtiyacım olanı almam çok kısa sürdü. Sadece birkaç dakika içinde kalbi yavaşladı ve kollarımda seğirmeye başladı. Ölümünden birkaç dakika uzaktaydı.

Durabilirdim. Ama

durmadım.

Bu diyarın hükümdarı olarak bu benim hakkımdı.

Damarlarında bir damla bile kan kalmadığında onu serbest bıraktım.

İsimsiz hizmetçi bir yığın halinde düştü ve ben

de oradan ayrıldım. Pislikle başkası

ilgilenecekti.

"NE GÖRDÜN?" Şans Elfi Prinos'un karşısında otururken, kolçağa neredeyse çılginca bir tempoyla vurdum.

Gözlerindeki filmi temizlemek için gözlerini kırptırdı. Elf yataktaydı, yüzü altındaki çarşaf kadar . Kahverengi saçları kırpılmıştı, kafa derisi ancak tozlanıyordu ve vücudunu ter kaplamıştı. Tüm Servet Elfleri arasında en yaşlısı ve Solmaya en yakın olanıydı. Şu anda bile teni neredeyse yarı saydamdı ve son nefesini vermesine dakikalar kalmış gibi görünüyordu.

Henüz kaybolamazdı. Ona ihtiyacım vardı.

Sanki kelimeleri arıyormuş gibi ağzını açıp kapattı.
"Söyle bana!" Bağırdım, sabırsızlanmaya başlamıştım.
"Ben... Oğlunuzu gördüm," diye mırıldandı, gözleri irileşmişti.
Omurgam dikleşti ve sanki düşmek üzereymişim gibi sandalyeyi kavradım. Kalbim hızla çarptı ve içimde umuda benzer bir şey .
Nihayet birileri bir şeyleri doğru yapıyordu.
"Nerede o?" diye sordum.
Prinos bakışlarımı karşıladı. Gözlerinde hâlâ gümüş izleri vardı ve sesinde kendi türünün sahip olduğu tuhaf büyü'nün yankıları vardı. "Doğudalar," diye homurdandı. "Onları gördüm... arıyorlardı..."
Yatağın kenarına tutunarak öne doğru sıçradım. "Ne arıyorsun?"
Öksürdü. "Bir... anahtar."
Kaşlarım çatılırken yatağı bıraktım. "Ne demek istiyorsun? Ne anahtarı?"
"Bilmiyorum," diye yanıtladı Servet Elfi gözlerini bir kez daha kapatarak.
"Gümüş düzlemler karanlık, Kraliçem. Ejderha-"
"Bana ondan bahsetme!" Sandalyemi iterek bağırdım. Ayağa kalkıp Servet Elfine doğru eğildiğimde sandalye devrildi. "Ithenmyr hakkında bir şey duymak istemiyorum. Oğlumun nerede saklandığını bilmek istiyorum." Bağırana kadar sesimin tonu yükseldi. Umurumda değildi. Eğer aradığım cevapları bulacaksam bütün gece boyunca bağırabilirdim. "Neden çağrılarima cevap vermiyor? Neden bana sırtını döndü?"
Çok fazla soru ve çok az cevap vardı.
Prinos titreyerek başını salladı. "Karanlık burada, Majesteleri.
Geleceği konusunda seni uyarmıştım." "Yani?"
Dudaklarını yaladı. "Geleceği görmek neredeyse imkânsız. Gümüş düzlemler gölgelerle dolu ve yollar bulanık."
"Umurumda değil. Tekrar bak." Ona dişlerimi gösterdim. "Oğlumun tam yerini öğrenmeliyim."
"İşler böyle yürümüyor Kraliçem." Prinos'un gözleri büyüdü. "Korkarım tekrar bakarsam, Solabilirim."
Solması umurumda değildi. Elflerin vampirlerin ölümsüzlüğünden yoksun olması benim suçum değildi. Uzun süre yaşadılar ama Dört Krallık'taki diğer tüm türler eninde sonunda olacaktı. Şekil değiştirenler, elfler, merfolk, kurtadamlar,

ve cadıların hepsi olgunlaşabilir ve yüzyıllarca yaşayabilirdi, ama sadece vampir gerçekten ölümsüzdü.

Yapıldığım günkü kadar iyi görünüyordum.

Ya da en azından yakutum solmaya başlayana kadar öyleydim.

Alnımdaki lanet olası kırıışıklığı hatırlayınca burun deliklerim alevlendi ve yumruğumu yatak başlığına vurdum.

"Dene. Tekrar," diye bağırdım. Gölgele avuçlarımdan kayarak Servet Elfi'nin boynuna dolandı. Yumruğumu sıktım, yatakta kıvranırken ciğerlerindeki yaşamı yavaşça çaldım.

Sonunda nefesi kesildi, "Ben... deneyeceğim."

"Güzel." Gölgele tekrar avucumun içine kaydı ve sandalyemi düzeltip içine geri çöktüm.

Prinos'un gözlerinden gümüş parlıyordu ve başı yastığa düştü.

Fortune Elflerinin geleceğe baktıklarında ne gördüklerinden tam olarak emin değildim ama iletişim kurmanın boşuna olduğunu biliyordum.

Onun yerine

bekledim.

Ve bekledim.

Bir dakika geçti, beş oldu, sonra on.

Prinos'un gözleri hâlâ gümüş rengindeydi.

Ayağımı yere vurarak, şekli hafızama kazınana kadar parmağımı o kırıışıklığın üzerinde tekrar tekrar gezdirdim.

Beklemek korkunçtu.

Beklerken, uzun zamandır unutulmuş anılar yeniden su yüzüne çıktı.

Sanguis Kalesi'nin taş koridorlarında hissimla ilerlerken ayak seslerim yankılandı. Hizmetkârlar yüzüme bir kez bakıp soldular ve yolumdan kaçmaya başladılar. Yeterince hızlı hareket etmeyenleri gölgelerimle kenara ittim.

Öfke damarlarımda zonklayan, kıvranan bir acı kütleliydi ve nefes almayı bile zorlaştırıyordu. Dişlerim ağrıyor, başım zonkluyor ve kan arzuluyordum. Savaş haberleri duymak bana hep bunu yapardı.

Beni topraklayacak birine ihtiyacım vardı.

Tanrım, odama yeterince hızlı gidemedim. Gölgede kalabilirdim ama zayıflık göstermek istemedim.

Bunun yerine, onlara kraliçelerinin her zaman olduğunu kanıtlayacaktım.

Danışmanlarımdan biri olan Jathos aceleyle koridora çıktı. "Kraliçe Marguerite, korkarım acil bir meselem var-"

Bir elimi uzattım ve avucumdan bir gölge duvarı kaydı. Jathos'a çarparak onu geriye doğru fırlattı. Vücudu çarparken haykırdı.

duvara çarptı, bir kemik kırıldı, ama devam ettim.

Bugün Jathos'a ayıracak vaktim yoktu. için vaktim yoktu.

Görüşümü kırmızıya boyuyor, diş etlerim ağrıyor ve yemek yeme ihtiyacıyla midem bulanıyordu. Düşünebildiğim tek şey kandı.

"İthiar, merhamet et bana," diye inledim son köşeyi dönerken. Dört yüzyılı aşkın bir süredir vampir olmama rağmen, bu susuzluk hâlâ zayıf anlarımda beni ele geçiriyordu.

Gölgelerimi önüme savurarak dairemin kapısını açtım.

Uzun boylu, yapılı bir insan özel odamın içinde duruyordu. Koyu sarı saçları ensesinde kıvrılmıştı ve parmakları deri ciltli bir kitabın sayfalarında geziniyordu.

Bu manzara karşısında azı dişlerim sızladı.

Nicolas ona ne zaman ihtiyacım olduğunu hep bilirdi.

Etrafıma gölgeler çizerek Boşlukta ilerledim ve onun arkasına indim. Dilimi bir dişinin ucunda gezdirerek "Yuh" diye fısıldadım.

Sertleşti ve kitap kapandı.

Onu yakaladım, sırtı önüme bastırıyordu. Dişlerim boynuna battı. Kanından aldığım ilk yudum güzel bir şarap içmek gibiydi. İçimdeki yakıcı acıyı dindirdi. Omuzlarım gevşedi ve o bana yaslanırken ben de ona sarıldım. İçtim, kanının beni başka hiçbir şeyin dolduramadığı bir şekilde doldurmasına izin verdim.

Boştaki elim vücudunda dolaştı, pantolonunun bel bandının altından geçene kadar aşağıya, daha aşağıya, daha aşağıya indi. İnledi, kendini davetkâr bir şekilde dokunuşuma bıraktı. İhtiyacım olan tek teşvik buydu. İçerken Nicolas'a dokundum, kırmızı görüşümden sızıyordu. Başımdaki çarpıntı donuk bir zonklamaya dönüştü ve sonra tamamen kayboldu.

Ancak o zaman dişlerimi boynundan çektim ve altın teninden aşağı süzülen kanı yaladım.

Nicolas döndü, kahverengi gözleri arzu ve şehvetle kararmış bir halde üzerimde geziniyordu. "Marguerite," diye nefes aldı, elindeki kitabı yakındaki kanepeye fırlatarak. "Aşkım benim. Seni çok özledim."

Gideli sadece birkaç gün olmuştu ama sanki bir ömür gibi gelmişti. En azından şimdi buradaydı. Dudaklarımı yukarı kaldırdım ve onu öptüm. "Sana ihtiyacım olduğunu nereden biliyordun?"

"Ben her zaman bilirim." Nicolas gülümsedi ve elini kalbimin üzerine koydu. "Biz biriz."

O anı da uçup gitti. Prinos yatakta kaldı, gözleri gümüş rengindeydi ve geleceği ararken ciğerleri nefes nefese kalmıştı.

"Hadi," diye inledim. "Acele et."

Ama Talih Elfi beni duymadı. Gümüş düzlemlerde kaldı ve çok geçmeden başka bir anı beni ele geçirdi. Bu daha kötüydü. İlkinden birkaç yıl sonra gerçekleşmişti ve hayatımın en kötü döneminin başlangıcıydı.

Şimdiye kadar.

"Nerede o?" Yumruklarım elbisemin kumaşında kıvrıldı ve taht odasında volta atarken topuklarım tıkırdadı. Rüzgâr uğulduyor ve kar öfkeli bir telaşla yağıyor, benim için bile görüşü imkânsız hale getiriyordu.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Nicolas kayıptı.

Lord Clement bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Gözcüler onu arıyor, Majesteleri."

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Bu nasıl oldu? Nicolas'ım uzman bir iz sürücüydü. En iyisiydi. Kar onun için hiçbir sorun teşkil etmemeliydi. "Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı!"

Ona ihtiyacım vardı. O benimdi.

Clement, "Bulunduğu anda size haber vereceğim," diyerek beni temin etti.

"Yaptığına emin ol." Ben volta atıp durdukça gölgeler zonkluyordu.

Nicolas Koln Dağları'na basit bir geziye çıkmıştı. Bir, belki de iki gününü alırdı.

Bir haftadır kayıptı. Yedi korkunç, uzun, yalnız gece.

Kalbim acıyordu. Kendimi bir ölümlüye aşık olmuş bulacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradaydım, Nicolas birkaç günlüğüne yatağımdan ayrıldıktan sonra onun peşinden koşuyordum. Bu ölümsüz bir vampirin hayatında hiçbir şeydi ama yine de sonsuza dek gibi geliyordu.

Hâlâ gençti, Nicolas'ım. Henüz hazır değildi ama onu yaratacaktım. Yakında.

O zaman benim eşim olur. Sonsuza dek yanımda. Benim aşkım.

Benim biriciğim.

Endişe yüreğimi burktu ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. O neredeydi?

Prinos inledi, sesi beni geçmişten koparıp aldı. Parmakları çarşafı kavradı ve yatağın üzerinde kıvrandı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Parmaklarımı Kanlı Yakut'un üzerinde gezdirdim. Mücevher dokunuşumun altında serindi ve mırıldandım.

"Onları bulacağım," diye fısıldadım. "Ve bulduğumda, kaltağın kanı beni sonsuzluğa kadar idare etmek için ihtiyacın olan yakıt olacak."

Mücevher cevap vermedi -tabii ki- ama ondan yayılan bir serinlik içime sakinleştirici dalgalar gönderdi.

Sonra Prinos gözlerini kırıştırdı. Gözlerindeki gümüş rengi silindi ve dimdik oturdu.

"Gölgeler Kraliçesi, yürüdüğünüz yol ölüm yoludur." Sesi kadim bir güçle yankılandı ve gözleri buğulandı. "Karanlık Eleyta'ya geldi ve kimse güvende değil. Tanrılar uyandı ve herkes kötülüğün topraklara yayılışını izliyor."

Artık umurumda değildi. "Oğlum mu?" diye bağırdım. Nerede o?"

Servet Elfi elimi tuttu ve kendisine ait olmayan bir güçle kavradı. "Ölüm geliyor."

Güzeldi. Ölümü sevdim. Yine de netliğe ihtiyacım vardı. "Kimin ölümü? Onun mu?" Merakla sordum. Lütfen onun ölümü olsun.

Prinos, "Ölüm olmadan denge olamaz," dedi. "Aydınlık ve karanlık yollar artık bir arada var olamaz. Seçimler yapılmalıdır. Hayatlar kaybedilecek."

Kalbim göğsümde hızla çarptı ve gölgeler içimden taştı. Bu ne anlama geliyordu?

Ben daha sormadan Prinos'un ağzı açılıp kapandı. Elimi bıraktı ve yatağa yığıldı. Elleri titredi, gözleri büyüdü ve dudaklarından korkunç, tiz bir çığlık döküldü.

"Ölüm geliyor, Gölgeler Kraliçesi," diye homurdandı, bana son bir kez bakarak. "Dikkatli ol."

Sonra derisi camsı bir hal aldı. Göğsü titredi, durmadan önce bir, iki kez. Elfin tüm vücudu üç saniye boyunca bir görünüp bir kayboldu ve sonra tamamen gözden kayboldu.

Yatakta kalan tek şey Prinos'un giydiği kıyafetler ve kırıışmış çarşafıydı.

Ayağa kalkıp elbisemi fırçaladıktan sonra sakince kapıya doğru yürüdüm ve açtım. İki hizmetçi yanımdan geçiyordu ve beni gördüklerinde aceleyle eğildiler.

"Bu Servet Elfi Soldu." Koridora doğru yürüdüm. "Bana başka bir tane bul."

Gerekirse tüm elflerimi gümüş düzlemlere gönderirdim. Onların hayatları benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bulmam gereken bir oğlum, öldürmem gereken bir gelinim ve tamir etmem gereken bir yakutum vardı.

Artık hiçbir şey beni
durduramazdı. Ölüm bile.

OceanofPDF.com

Karanlıkta Yeşermek

OceanofPDF.com

"A ny değişiklik?" Cadı bitkiden topladığımız küçük yaprak üzerinde bir test daha yaparken Odette'in omzunun üzerinden baktım. Bu gece yaptığımız dördüncü testti ve şu ana kadar diğerlerinin yönüne doğru gidiyordu. Odette'in bulduğu büyü kitapları şaşırtıcı derecede yararsızdı. Büyülerin çoğu son derece kafa karıştıracıydı ve her iksirin test edilmesi uzun zaman alıyordu.

Yine de her başarısızlık doğru yönde atılmış bir adımdı. Bize listemizden çıkaracak bir şey veriyordu. Sonunda oraya ulaşacaktık.

Odette içini çekti ve kızıl saçları gözlerinin içine düşerken başını salladı. "Henüz bir şey yok." Dudaklarını büzdü. "Bu doğru bitki ama işe yaramıyor."

Hayal kırıklığı ses tonuna sızdı ve ben de omzunu okşadım. "Bunu çözeceğiz."

Bilim hayatımdaki tek değişmezlerden biriydi. Beni hayal kırıklığına uğratmazdı.

Şimdi olmaz, Marius buna güvenirken. Bana.

"Sana güveniyorum." Sebastian laboratuvarın köşesindeki ahşap tabureye tünemiş, son birkaç gündür okuduğu deri ciltli büyük kitaptaki yerini işaretlemek için parmağını kullanarak başını kaldırdı.

Dün gizlice bir göz atmıştım. Antik askeri strateji üzerine bir ders kitabıydı. Bence pek de hafif bir kitap sayılmaz. Ben daha çok romantizmi tercih ederdim. Başka bir dünyaya kaçmak ve kurgusal bir çiftin aşk hikayesine dalmak beni her seferinde memnun eden bir şeydi.

Odayı geçip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim, Sebastian."

Kıyafetlerimiz yıkandığı için kendine has siyah rengine geri dönmüştü ve itiraf etmeliyim ki onu normal renginde görmek güzeldi.

Odette çenesine vurdu. "Kaçırdığımız bir şey olmalı." Son büyü kitabının sayfalarını çevirirken kaşlarını çatı. "Bunu henüz denemedik. İhtiyacım olacak..." Kendi kendine mırıldanarak yakındaki dolaba yöneldi ve karıştırmaya başladı.

Sayfaya şöyle bir göz attım ama bilmediğim bir dilde yazıldığını görünce masaya döndüm ve bitkiye azıcık su ekledim.

Odette ve ben son üç gecedir manastırın laboratuvarında büyük bir gayretle çalışıyorduk. Başarısızlığın sinir bozucu olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum. Marius'a yardım etmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama bilim böyledir. Sık sık deneme yanılma yapmak ve sonuç almak için sabırlı olmak gerekiyordu.

Yine de, seçenekler tükenmeden önce tek bir bitki üzerinde ancak bu kadar çok farklı test yapılabileceğinin farkındaydım. Bu laboratuvar bilimsel çalışmalar için Eleyta'da bulunduğum diğer her yerden çok daha iyi bir donanıma sahipti, ancak burada bile tam ekipman setimiz yoktu.

Yine de mekânın kendisi büyüleyiciydi. Tamamen yeraltında, doğal bir mağaranın içindeydi. Turkuaz ve zümrüt kristalleri taş duvarları aydınlatıyordu, bu alıştığım Işık Elfi büyüünden hoş bir değişiklikti. Manastırdan daha sıcak olan mağara zemini, altından akan sıcak su kaynakları tarafından ısıtılıyordu.

Odette ilk gecemizde mağaranın her zaman burada olduğunu ve tüm manastırın mağara sistemi etrafında inşa edildiğini açıkladı. Bunun gibi dört tane daha varmış ama onlar depo olarak kullanılıyormuş.

Mağara doğal ışıktan yoksun olmasına rağmen Isvana'nın bitkisi gelişti. Onu buraya getirdiğimiz ilk gece orijinal saksısından daha büyüktü ve şimdi masanın ortasındaki büyük bir saksının içindeydi. Her saat daha da büyüyor gibiydi.

"Buldum!" Odette haykırdı. Elinde siyah, mürekkepli bir sıvı içeren küçük bir şişe ve küçük bir defterle dolaptan çıktı. Şişeyi masanın üzerine bırakarak deftere baktı. "Eğer biz... o zaman... bu işe yarayabilir gibi görünüyor." Bana baktı. "Denemeye değer, değil mi?"

Ne yapmayı planladığından emin değildim ama açıkçası her şeye hazırdım. "Her zaman."

Odette gülümsedi. "Pekala zaman, başlayalım."

Defteri çevirip açtı, bakışları defterle büyü kitabı arasında gidip geliyordu. Nefesinin altında mırıldanarak bitkinin gövdesine yakın küçük bir yaprak kopardı. Zihni akademik görevine sıkı sıkıya kilitlenmiş birini rahatsız etmemem gerektiğini bildiğimden, geride durdum ve cadının çalışmasını izledim.

Birkaç dakika sonra Odette bana baktı. "Bana bir havan ve havan tokmağı getirebilir misiniz, Prenses?"

Aceleyle dolaba yöneldim ve istenen aleti bulup masaya getirdim. Yapraklı ezerek yapışkan yeşil bir posa haline getirirken cadının kaşları konsantrasyonla çatıldı.

Odette, "Bu bölümde geride dursan iyi olur," diye tavsiyede bulundu.

Gözlerim büyüdü ama dediğini yaptım. Sebastian'ın yanına gidip elimi onunkinin içine soktum. Kitabı kapattı ve bana yaslandı.

"Ben sadece..." Odette nefes verdi. "Ama... Yapabilirim... Pekala." Bize baktı. "İşte başlıyoruz."

Posayı uzun bir cam kaba koydu ve gözleri konsantrasyonla kısıldı. Cadı ile çalıştığım son birkaç gün içinde onu tanımaya başlamıştım. Odette tek çocuktı, Eleyta'da doğup büyümüştü ve yüz yıldır Isvana'nın Seçilmişleri'nin İkinci Tarikatı'ndaydı.

Bir arkadaşlığın temellerini atmaya başlamıştık ve bunun çiçek açmaya devam etmesini umuyordum. Julieta'yı her gün özlüyordum ama bir yanımda geçmişte yaşayamayacağımı biliyordu. Köşemde bir arkadaşımın olması güzel olurdu, özellikle de Odette gibi bilimsel eğilimli biri.

Açık büyü kitabının üzerine bir kâğıt ağırlığı koyan Odette, bir eliyle masanın kenarını kavradı ve diğer avucunu havaya kaldırdı. Sesi alçak ve sabit bir şekilde zikretti ve parlak mavi iplikler uzattığı elini terk etti.

Bana yönelik olmasa da büyüünü gördüğümde sırtım kaskatı kesildi. Başka bir dilde konuşan birini içimde bir korku şimşeği çakmadan dinleyebileceğimden emin değildim. Sebastian ve ben artık Bağ'a alışmıştık ve hatta -çoğunlukla- bunu bir lütuf olarak görüyorduk ama bu, isteğimiz dışında buna zorlanmaktan daha mutlu olduğum anlamına gelmiyordu.

Belki de tüm bunlar sona erdiğinde, ölümsüz hayatımın bir kısmını Dört Krallık'ta konuşulan tüm dilleri öğrenmeye adayabilirdim. Kesinlikle faydalı bir beceri olurdu.

Mavi büyü, sanki görünmez bir rüzgâr tarafından yönlendiriliyormuşçasına mağaranın etrafında dönerek yoğunluğunu artırdı. Kısa süre sonra kurdeleler Odette'i tamamen sardı. Sesi gittikçe yükseldi ve bağırmaya başladı.

Sebastian'ın elini sıktım, yoğun büyü fırtınası yeni arkadaşımı gözden gizlerken zar zor nefes alıyordum.

Ve sonra Odette konuşmayı kesti.

Sessizlik o kadar ani oldu ki kalbimin her atışında bir gök gürültüsü patlıyordu. Nefesim kesildi. Sebastian kanatlarını açtı ve kanatlar koruyucu bir şekilde etrafımda kıvrıldı.

Odette masayı bıraktı ve kollarını açtı. Kurdeleler bir an daha havada asılı kaldıktan sonra yumruğum büyüklüğünde sıkı bir top haline geldi. Küre saat yönünde üç kez döndü. Dönmeye devam ederek, yaprağın ezilmiş kalıntılarıyla birlikte cam tüpün içine daldı.

Cadı büyü kitabının yanındaki siyah sıvı şişesini aldı. "Dünkü deneyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Geçmiş düşündüm ve burnumu kırıstırdım. "Sülfürik bir koku üreten mi?"

Üçümüz de kıkırdadık.

"İşte bu." Odette cam kabı işaret etti. "Eğer bu işe yararsa, bu daha da kötü olacak."

Biz bir şey söyleyemeden, hatta burnumuzu tıkayamadan, Odette siyah şişenin tamamını sihir/yaprak karışımının içine boşalttı. Mavi küre, mürekkepli sıvı her şey fokurdayana ve tıslayana kadar tüpten aşağı doğru ilerlerken büküldü ve kıvrıldı.

Günlerce dışarıda bırakılmış ve sonra eski yumurtalarla karıştırılmış çürümüş et gibi kötü bir koku havayı doldurdu. Kötü koktuğunu söylemek destansı boyutlarda bir hafifletme olurdu.

Sebastian burnunu koluyla kapatarak öksürdü ama ben hareket edemiyordum. Gözlerim önümdeki masaya yapışmıştı. Karışım şimdi şafaktan önceki gecenin en karanlık kısmını andıran koyu bir menekşeydi ve yüzeyinde siyah mürekkep girdapları yüzüyordu. Yeşil lekeler her tarafa yayılmıştı. Kokmasına rağmen, doğru hissettiriyordu. Bunu açıklayamıyordum ama doğru yolda olduğumuzu biliyordum.

Odette cebinden bir mantar çıkardı ve kabın üzerini kapattı. "Şimdi ne olacak?" Sebastian sordu, burnu hâlâ tıkalıydı.

Cadı gülümsemeden önce onun tepkisine bir kahkaha attı. "Şimdi bekleyeceğiz."

Grimoire dört ila beş gün içinde hazır olacağını söylüyor."

"Ve sonra test edebilir ?" Hevesle sordum.

Gülümsedi. "Ve sonra test edebiliriz."

Dört ya da beş gece, sonra Marius uyanabilir.

Öne fırladım ve cadıya sarıldım. "Teşekkür . Çok teşekkür ederim." Odette gülümseyerek beni geri sıktı. "Umarım işe yarar."

"Ben de."

Sebastian arkamdan boğulur gibi bir ses çıkardı ve omzumun üzerinden baktım. Gözleri sulanıyordu ve burnu kapalı olmasına rağmen kötü kokunun onu olumsuz etkilediğini anlamak için bilim adamı olmaya gerek yoktu.

"Sanırım daha sonra tekrar gelmemiz gerekebilir," diye yüksek sesle fısıldadım cadıya.

Sebastian'a baktı, dudaklarında bir gülümseme dans ediyordu. "Anlıyorum. Devam et." Odette büyü kitabını kapattı. "Koku alma duyularım yıllar önce bir laboratuvar kazasında hasar gördü. Burada her şeye göz kulak olacağım."

"Isvana'ya şükürler olsun," dedi Sebastian boğuk bir sesle.

Ona acıyarak elimi onunkinin içinden geçirdim. "Neden yürüyüşe çıkmıyoruz? Biraz temiz hava ikimize de iyi gelebilir."

Sebastian'ın gölgeleri bizi kokuşmuş laboratuvardan o kadar hızlı çıkardı ki Odette'e veda edecek vaktim bile olmadı.

Boşluk'a doğru ilerlerken gülümsemeden edemedim. Sadece bir planımız yoktu, aynı zamanda bu gece bana başka bir şey daha vermişti.

Umut.

Marius uyanacaktı. Bunu biliyordum. Ve uyandığında, bu kehanetin anlamını çözecek ve Kraliçe Marguerite ile sonsuza dek başa çıkacaktık.

Sebastian'ın gölgeleri bizi manastırın dışına bıraktığında gökyüzünden başparmağım kadar kalın kar taneleri süzülüyordu. Ay ışığında parıldayan taneler ayaklarımızın dibinde zaten kalın olan beyaz tabakaya ekleniyordu. Soğuk, acı hava bana çarptığında nazik değildi, buzlu kenarı yaklaşan bir fırtınanın habercisiydi.

Yanımda Sebastian derin bir nefes aldı. "Tanrılara şükürler olsun," dedi kolunu burnundan çekerek. "O berbat kokuya bir dakika daha dayanabileceğimi sanmıyordum."

İçimden bir kahkaha yükseldi. Prensimin bir şeyden bu kadar rahatsız olduğunu görmek nadir bir durumdu ama itiraf etmeliyim ki bundan büyük keyif alıyordum.

Sebastian homurdandı, "Bana mı gülüyorsun?"

Gözlerim büyüdü ve başımı salladım. "Hayır." Berbat bir yalancıydım. Boynum ısındı ve bakışlarımı kaçırdım.

"Luna," diye hırladı adımı.

Onu ağaçlara doğru çekerek homurdandım. "Güzel. Evet, sana gülüyorum. Kokuşmuş küçük bir iksirin Karanlıklar Prensi'ni alaşağı edebileceği kimin aklına gelirdi?"

Sebastian kıkırdarak devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçmeme yardım etti. "Kendimi savunmam gerekirse, *çok* kötü kokuyordu. Burnu çalışan aklı başında her insan bunu rahatsız edici bulurdu."

"Bu doğru." Kararmış bir asmanın altına eğildim. "Kötü kokuyordu."

"Gerçekten korkunç," diye kabul etti. "Hayatımda gördüğüm en kötü şey olabilir. kokuyordu."

"Gerçekten mi? Bir keresinde, on altı yaşımdayken, kimya sınıfım bir hafta boyunca laboratuvarı çeşitli kimyasallar üzerinde çalışmıştı. Diğer öğrencilerden biri olan Zania, arıt ve clystran'ı birbirine karıştırdı." Homurdandım.

Ipotha'ya özgü kimyasalların her ikisi de ayrı ayrı temizlik malzemesi yapımında kullanılan bileşenlerdi. Ipothan göletlerinin kenarında yetişen sazlık bitkilerinden geliyorlardı. Profesör bizi asla ama asla karışmalarına izin vermememiz konusunda uyarmıştı ama Zania dinlememiş olmalıydı.

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Bunun kötü olduğunu varsayıyorum?"

"En kötüsü." Başımı salladım, hatırladıkça burnum kırıyordu. "Koku yüzünden tüm kampüsü boşaltmak zorunda kalmışlardı."

"Anlıyorum." Kahkahalara boğulacakmış gibi görünüyordu ve yüzünü asmamak için kendini zor tutuyordu. "Ve bu en kötüsü müydü?"

Dudaklarımı büzdüm. "Belki de en kötüsü değildir," diye kabul ettim. "Bir keresinde..."

Ormanda geziniyorduk ve ben Sebastian'a yanlış giden deneylerin hikâyelerini anlatıyordum. O da dikkatle dinledi, ben söyleyecek söz bulamayınca kadar doğru yerlerde sorular sordu. Sonra, dostane bir sessizlik içinde birbirimizin arkadaşlığından keyif alarak devam ettik.

Bir süre sonra, kararmış çam ağaçlarıyla çevrili bir açıklığa rastladık.

Sebastian beni içine çekti.

"Bu iyi olur," dedi ve bir daire çizerek döndü.

"Yapmak mı?" Başımı eğerek yankıladım. Bu açıklık, ürkütücü derecede sessiz olmasına rağmen, pek de özel görünmüyordu. Obsidyen ağaç kabukları, doğal olmayan karanlık sarmaşıklar ve karların arasından çıkan buruşmuş, ölmekte olan yabancı otlar arasında Eleyta'daki diğer her yere benziyordu.

Sebastian beni kendine doğru çekti, elleriyle yanaklarımı kavradı. Başını eğip beni usulca öptüğünde nefesim boğazımda düğümlendi. Dudaklarıma, yanaklarıma ve burnuma öpücükler kondururken hareketlerinde hiçbir aciliyet yoktu.

"Hikâyelerini dinlemek hoşuma gidiyor," diye mırıldandı başparmağıyla cilt izimi okşarken. "Seni çalışırken izlemeyi seviyorum. Konsantre olduğunda büyüleyici oluyorsun. Bütün gece seni öpmek istedim ama Odette gitmedi."

Dudakları tekrar benimkileri buldu ve ona karşı eridim.

"Burası onun laboratuvarı," diye hatırlattım ona, dudaklarına doğru fısıldayarak. Onun ilgisinden dolayı biraz nefessiz kalmıştım.

"Bu yüzden ayrılmak zorunda kaldık," dedi bir öpücük daha çalarak.

"Kokudan kaçmak istediğin için değil mi?" Alay ettim. Bu işin peşini yakın zamanda bırakmayacaktım.

"O da var," dedi. "Ama seninle biraz yalnız kalabildiğim için çok mutluyum Luna."

O haklıydı. Bu güzeldi. Yalnız olmak çok az değer verilen bir şeydi. Ama aynı zamanda başka bir anlamı daha vardı. Zihnimde bir fikir kıvılcımlandı ve bir kez yerleşti mi, başka bir şey düşünmek zordu.

Geri adım atarak ellerimi kalçalarıma koydum ve açıklığı değerlendirdim. Planımı engelleyecek hiçbir şey görmedim. "Evet, bu mükemmel olacak."

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Mükemmel mi?" diye yineledi. "Planın hakkında beni bilgilendirmek ister misin?"

Elini tuttum ve cilt izini ovuşturdum. "İyi hissediyor musun? Çağrılar hala sessiz mi?"

"Evet, uyanır uyanmaz toniği aldım." Sesi, düşünce tarzım karşısında yaşadığı şaşkınlığı ele veriyordu. "Çağrı kapatıldı."

Şimdilik.

Söylenmemiş sözler aramızda asılı kaldı, çağrının sürekli hatırlattı. Sonsuza kadar saklanamazdık. Bunu her zamankinden daha önemli kılan da buydu.

"Güzel." Ellerimi önümde kavuşturdum, ciddi göründüğümü ama çok da ciddi olmadığımı umuyordum. "Ruh paylaşımı pratiği yapmak istiyorum."

Bunu daha önce iki kez yapmıştık, ilki tamamen bir kazaydı. Kraliçe Marguerite bizim gibi Bağlı ve Bağlanmış Ortakların gücü paylaşabileceğini ima etmişti ama bizi Peri Şarabı ile uyuşturup Sebastian'ı başka bir vampirle ölümüne dövuştürene kadar bunu hiç yapmamıştık. Büyüyü engelleyen prohiberis ve gümüş tozunu aşır içimdeki yeni güçleri ortaya çıkardığımda kazıklanmasına ramak kalmıştı.

Ruhumuzu paylaştığımız ikinci sefer de ilkenden daha az korkutucu olmamıştı ama en azından bu sefer Bağ'ın kullanımı kasıtlıydı. Dövuşten sonra kraliçe beni soğukkanlılıkla öldürmeye çalıştı. Hayatta kalmamızın tek nedeni aramızdaki bağlantıyı kullanarak onu kaçabilecek kadar uzun süre etkisiz hale getirmemizdi.

Söylemeye gerek yok, bu teknikte ustalaşmamız önemliydi. Kraliçe Marguerite ile bir sonraki karşılaşmamızda mümkün olduğunca güçlü olmamız gerekiyordu. Ne de olsa ya biz ya o olacaktık. Eğer normal bir vampir olsaydı, onu alt etmek hiç sorun olmazdı. Sebastian ve ben güçlüydük. Ama o normal değildi. O kraliçeydi çünkü ülkedeki en güçlü vampirdi ve taktığı garip yakut ona güç veriyordu.

Dudaklarını parmak eklemlerime değdirirken Sebastian'ın obsidyen gözleri parlıyordu.

"Emin misiniz?" diye sordu. "Ruh paylaşımının herhangi bir yan etkisi olup olmadığını bilmiyoruz."

"Hayatımızı kurtarmak dışında mı?" Alaycı bir şekilde sordum. Laboratuvarındaki başarıdan dolayı bu gece çok iyi bir ruh hali içindeydim. Bir sonraki girişimin de aynı şekilde verimli olmasını umuyordum.

"Bunun dışında." Kaşlarını çatı ve bakışları üzerimde gezinirken endişeyle titredi. "Bunu yapabiliriz Luna, ama önce beslenmen gerek. Tam gücünde olmadan hiçbir şey denemene izin vermeyeceğim. Özellikle de senin bu deneylerinin ne kadar yorucu olabileceğini bilmediğimiz için."

Bu mantıklıydı. Ayrıca Sebastian'dan beslenmek hiç de yorucu değildi. İhtiyacım olan tek şeyin onun kanı olması bir lütuftu. Avlanmak kesinlikle yapmak istediğim bir şey değildi. O yavru kuşu öldürmek yeterince kötüydü.

"Pekâlâ," diye kabul ettim. "Madem

ısrar ediyorsun." "Israr ediyorum"

diye homurdandı.

Başımı öne eğdim. "Senin de beslenmen gerekiyor."

Gözleri parlıyordu ve yüzünde bana onun sadece kocam değil, yırtıcı bir vampir ve bu toprakların prensi olduğunu hatırlatan bir ifade vardı. Güç damarlarında dolaşıyordu ve tehlikeli bir avcıydı. Büyük ve küçük yaratıklar içgüdüsel olarak ondan korkardı.

Ama ben değilim.

Bana asla zarar vermezdi.

Sebastian sıırttı. Dişleri ay ışığında parlıyordu. "Anlaştık."

Elimi tutarak beni garip siyah bir yosunla kaplı, devrilmiş bir kütüğe götürdü. Ölmekte olan toprak ne kadar korkunç görünse de dokunulduğunda zararlı görünmüyordu.

Önce Sebastian oturdu ve beni kucağına çekti. Kanatlarını çıırttı, o karanlık uzantılar bizi sessiz ormanın geri kalanından koruyordu.

Uzun saçlarımı boynumun kenarından çekmeden önce rahat bir pozisyona geçerek ona sarıldım. "Hazır mısın?"

"Her zaman," diye sert bir yanıt verdi.

Aynı hareket ettik. Ben başımı eğdim, o da aynısını yaptı. Parmakları bağlama izimin üzerinde dans ederken dişlerim boynunu sıyırdı. Boğazını yaladım, karşılık veren titreyişinden zevk aldım. Derin, keskin kokusunu içime çektim ve burnu tenimin üzerinde dans etti. Elim kanadında gezdirdim ve o da nefesini içine çekti.

"Luna," diye hırladı adım, içimin kasılmasına neden olan o şekilde.

Nefes aldım. "Isır beni."

O yaptı.

Hep birlikte ısırık.

Hep birlikte içtik.

Ve bir olarak, birbirimizi hayatta tuttuk. Damarlarımda sınırsız bir güç dolaşıyor, gölgelerim şarkı söyleyip dans ediyor ve içimde güç yeşeriyordu.

Onun kanıyla birlikte içime bir doğruluk doldu.

Sebastian benimdi, ben de onun. Bana mükemmel bir şekilde uyuyor, beni mümkün olduğunu hiç bilmediğim şekillerde tamamlıyordu.

Biz aynı bütünün iki yarısıydık.

Sonunda elleri kalçalarım doğru kaydı ve beni serbest bıraktı. Dişlerimi geri çektim ve boynu kendini iyileştirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu, beni sıkıca kavrayıp sabit tutarken.

"Hazırdan da öte." Ruhumun derinliklerinde bunun kaderimiz olduğunu biliyordum. Belki de ikimiz de doğmadan çok önce tanrılar tarafından çizilmişti. Kaderin elleri ikimizin hayatında da iş başındaydı. Başka hiçbir vampir

benim gibi güneşte yürüyebiliyordu. Kimse kan ağlamadı. Ve Sebastian güçlüydü. Kanatlar ve gölgelerle iki kat kutsanmıştı. Kelimenin her anlamıyla güçlüydü.

Kehanet ne kadar zamandır vardı? Yıllar boyunca kaç kişi daha bu kehanete rastlamış ve bizi bekliyordu?

Daha sonra bakarım.

Sebastian beni kucağından kaldırdı ve ayağa kalktığımızda bir öpücük çaldı. Bir adım geri atarken içimde güç titreşiyordu. Avuçlarından çıkan gölgeler gece yarısı karanlığını daha da bulanıklaştırıyordu. Açılmış kanatları ve gölgeli dış hatları arasında, sanki gecenin kendisinden oyulmuş gibiydi.

Bu her yönüyle bir savaşçıydı. Ve ben onu sevdim.

OceanofPDF.com

Bir Gece Tanrıçası

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

W Luna'nın beni şaşırtmadığı bir gün olur muydu hiç? Ne zaman onu anladığımı ve bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin edebildiğimi düşünsem, yanıldığımı kanıtladı. Laboratuvarda çalışmasını izlerken Son birkaç gecedir cadı ile yaşadığım şeyler göz açıcıydı.

Luna'yı kendi halinde, bir problemi çözmeye çalışırken görmek düşündüğüm her şeydi. Zeki, ısrarcı ve inatçıydı.

Onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Ve şimdi, ruh paylaşımı pratiği yapmak istiyordu.

Bir parçam -oldukça büyük bir parçam- bu fikrin hayranı değildi. Her ne kadar hayatımızı kurtarmış olsa da, konu İp'i kullanmaya geldiğinde içimde bir endişe hissetmekten kendimi alamıyordum. Bu eski bir sihirdi ve beraberinde pek çok bilinmeyen getiriyordu.

Ama Luna için her şeyi yaparım, buna bu da dahil.

Kanatlarım gerildi, mürekkep lekeleriyle kaplı yapraklara sürtündü. Gölgelerim endişemi yansıtmadı. Olayların bu şekilde gelişmesinden memnun, hevesle titreşiyorlardı.

Luna zarifçe açıklığın diğer tarafına geçti, benden yaklaşık on adım ötede durdu ve kanatlarını serbest bıraktı. Ay ışığının aydınlattığı bu açıklıkta o bir gece tanrıçasıydı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Cevap olarak, etrafını sarması için bir gölge çağırdım. Dudaklarından bir kahkaha fırladı, sesi parlak ve canlıydı ve bahar çiçeklerinin açmasını anımsatıyordu. Bu sesle bedenim gerildi ve inledim.

Tanrım, onu sevdim.

"Bir deneyelim" diye cevap verdim.

Gözlerimi kapatarak içimde Bağ'ı aradım. Luna bizi bağlayan büyüün nasıl bir his olduğunu tarif etmişti ama ben ilk kez onu arıyordum. Derinlerde, onu gömdüğüm derinliklerde, çağrıların acil titreşimi toniğin örtüsünün altından beni çağırırdı. Sessiz çağrıdan kaçındım.

Onun yerine Luna'nın varlığını aradım. Bu garip, karanlık yerde bile onun yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum. Hiç bitmeyen bir fırtınadan sonra bir güneş ışığı gibi beni bekliyordu. Gölgelerimin içimde özgürce akmasına izin vererek onu aradım.

Luna'nın nefesi kesildi. "Devam et," diye mırıldandı. "Seni hissedebiliyorum."

İhtiyacım olan tek teşvik onun sözleriydi. İçimden enerji akarken Bağlama İşareti'ne odaklandım. Karanlıktı, gölgelerle ve gecenin kendisiyle doluydu ama yersiz değildi. Aksine, *doğruyd*ü. Büyüm, onunla bağlantı kurmaya hevesli bir şekilde çırpındı ve titreşti. O benim Bağlı ortağımdan daha fazlasıydı. O benim ruhumun kayıp yarısıydı, karanlığımı aydınlatan ışıktı. Bir hafiflik zihnime sürtündü, yumuşak t

tüy gibi, ve titredim.

"Bunu hissediyor musun?" Gözlerimi kapalı tutarak sordum. "Evet," diye nefes nefese, anında cevap verdi.

Aramızdaki mesafe hiçbir şeydi. Sanki birbirimizin hemen yanındaydık. Onun kalp atışlarını kendi kalbimmiş gibi duyuyordum ve her nefesi sessiz açıklıkta yankılanıyordu.

Derin bir nefes alarak bilincimi bizi birbirimize bağlayan kara büyüye doğru ittim. Kızıl bir ışık titredi. Onu yakalamaya çalıştım ama sonra... kayboldu.

Bağlantı yok oldu ve içimde boş bir delik bıraktı.

Sertçe nefes alarak gözlerimi açtım. Luna aynı yerde duruyordu, kaşlarını çatarken bakışları bana kilitlenmişti. "Ne oldu?"

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Kar taneleri artık daha düzenli düşüyordu ve üzerimizi yumuşak bir beyaz toz kaplamıştı. "Bilmiyorum. Bağ'ı gördüm ve seni hissettim ama ona uzandığımda yok oldu."

Luna onun kalçasına dokundu. "Bu çok garip." Bakışları bileğindeki Bağlama İşareti'ne kaydı ve İp'inin çizgilerini takip etti. "Belki de sadece ben yaparsam işe yarıyordur?"

"Bilmiyorum." Sorabileceğimiz kimse yok gibiydi. Bağlayıcılar o kadar nadirdi ki neredeyse efsaneydi. "Neden bir denemiyorsunuz?"

dener misin?"

Luna başını salladı, gözleri kapanıyordu. Bu kez, o bizi bağlayan kordonu kendi içinde derinlerde ararken hareketsiz kalma sırası bendeydi. Bir an için gözlerimi açık tuttum ve sadece ona baktım.

Kanatları olabildiğince gerildi ve gölgeler soğuk bir bahar gününde sabahın erken saatlerindeki sis gibi havayı buğulandırdı. O karanlık uzantılar her nefes alışında seğiriyordu. Kanatları ve ay ışığı arasında, her zamankinden daha ruhani ve güzeldi.

Yine de, ellerinin etrafında dönen gölgelerle birleştğinde, güzelliği aynı zamanda ona zarar vermek isteyebilecek herkese bir mesajdı. O güçlü bir vampirdi, bizzat Isvana tarafından kutsanmıştı ve kolay kolay öldürülemezdi.

Bu bilgiyle teselli buldum.

Gözlerimi kapatarak karanlıkta Luna'nın İp'i aramasını bekledim. Büyüm tanıdık bir melodiyle titreşiyordu ama onu hissetmiyordum.

Birkaç dakika sonra iç çekti. "Bir şey var mı?"

"Hayır." Gözlerimi bir kez daha açtım.

Luna'nın dudakları aşağı eğildi ve yaklaştı. "Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyız." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde aramızda tuttu. "Belki de dokunmamız gerekiyordur?"

Sanki ona dokunmak için bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Uzanarak elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Göğsü benimkine değdi ve alnımı indirerek onunkine bastırdım. Aramızdaki mesafeyi kapattığımızda vücudumun her parçası gerildi. Ellerimizi birbirine bağlarken bir ya da üç öpücük çalmış olabilirim.

İkimizden de gölgeler süzüldü, sessiz bir valsın içinde iç içe geçip döndüler. Derin, karanlık bir enerjiyle çarpıyor, ruhumun melodisini yankılıyorlardı.

"Tekrar deneyelim," dedim, sesim az önce olduğundan çok daha boğuk çıkmıştı. "Bu sefer ikimiz de."

"Pekâlâ." Yakınlığımızdan eşit derecede etkilenmiş gibiydi, bu da beni son derece memnun etti. "Unutma, kırmızı ipi ara."

Parmaklarını sıkarak başımı salladım ve gözlerimi kapattım. İp'e odaklanarak gölgelerimin tanıdık türküsünü dinledim. Kendi içimde daha derinlere daldım, ölüm ve yıkım senfonisini ararken yakalanması zor Bağ'ı aradım.

Bir şeylerin farklı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Luna'nın enerjisi her . Bağlama aracılığıyla duygularını hissetmekten daha fazlasıydı.

Mark. Bağlantımızdan daha fazlası.

Bu yeniydi.

Bağ'ı göremiyordum ama sanki soluduğum havadan ruhumdaki kara büyüye kadar bedenimin her parçasını istila etmiş gibi hissediyordum.

Parlak bir ışık parlaması belirdi. Güneş ışığıyla yıkanan parlak bir form, gölgeleri ve karanlığı bir kenara iterek bana doğru ilerledi.

Sebastian mı? Gücün bu garip yerinde bile Luna'yı hemen tanıdım. Sadece, konuşmuyordu. Gerçekten konuşmuyordu. Kelimeler daha çok bir his gibiydi, zihnimde dans ederken beni bir doğrulukla dolduran bir his.

Luna mı? Güneş ışığına doğru ilerledim. Etimi yakmadı. Sadece... öyleydi. *Beni duyabiliyor musun?*

Bir duraklama, sonra ışık parladı. *Evet.*

Aynı ışık rüzgârda bir mum gibi titredi ve sonra kayboldu. Birkaç dakika sonra, duyulabilir bir nefes sesi kulaklarımı doldurdu.

Gözlerimi açtım ve Luna'yı bana bakarken buldum. Konuşmuyordu, ağzı ölmek üzere olan bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Şokta gibi görünüyordu. Parmaklarını sıkarak başımı eğdim. "Beni... duydun mu?"

"Evet. Sadece senin sesin değildi." Başını göğsüme bastırdı ve bana sıkıca sarıldı. Kanatları benimkilere sürtündü ve içime bir sıcaklık doldu. "Seni *hissettim*, Sebastian."

Onun deneyimi benimkini yansıtıyordu. Tekrar ruhlarımızı paylaşmamış olabiliriz ama yeni bir bağ kurduğumuzdan hiç şüphem yoktu.

Kalbim küt küt atıyordu. Bu ne anlama geliyordu ve kraliçeye karşı savaşmak için bunu nasıl kullanabilirdik?

"Beni hâlâ hissedebiliyor musun?" diye sordum.

Luna elimi bıraktı ve geri çekildi. "Yapabilirim." Bana baktı. "Yapabilir misin?"

"Evet." Dokunmadığımız halde özü üzerimde dans ediyordu. "Bir şey denemek istiyorum."

Tabii ki yaptı. Luna deneylere bayılırdı.

"Senin için her şeyi yaparım." dedim.

Onun için yapmayacağım şeylerin çok az sınırı vardı. Güvende olduğu sürece, istediği her şeyi yapmaya hazırdım. Bazıları bana yumuşak , ama insanın partneri için her şeyi yapmaya istekli olmasında bir güç vardı.

Luna gülümsedi ve kanatlarını içine çekerek uzaklaştı. Gölgele ellerinden kayarak karanlık bir pelerinle etrafını sardı. Gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra onun varlığının zihnime değdiğini hissettim.

Sebastian mı?

Sarsıldım. Luna birkaç metre önümde duruyordu ama sanki dokunuyormuşuz gibi hissediyordum. Hayalet fırçalar, önce hafif ama sonra daha ısrarlı bir şekilde kolumdan aşağıya indi.

Seni duyuyorum hayatım, cevabım buydu.

Luna'nın gözleri açıldı ve heyecanı yüzüne yansıdı. "Bu ruh paylaşımı değil, ama... daha fazlası."

"Öyle," diye kabul ettim.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun,

Sebastian?" "Ne?"

"Bu, araştırma yapabileceğimiz anlamına geliyor." Gözleri parladı ve sırtıttı. "Bir düşünsene. Yapacak o kadar çok şey var ki! Bu tam olarak ne anlama geliyor? Sınırlamalar neler? Telepati ne kadar uzağa gidebilir?" Luna'nın sesi her kelimede daha da yükselirken, bağın içinden saf bir zevk akıyordu.

"Olacak-"

"Eğlence," diye haykırarak kesti. "." "Peki ya ruh paylaşımı?"

Luna omuz silkti. "İşe yaramamasının bir nedeni olmalı. Belki de daha stresli, hayati tehlike içeren bir durumda olmamız gerekiyordur. Eminim simülasyon yapabiliriz."

"Hayır." İşte o an ayağımı yere andı. "Bu teoriyi test etmeyeceğiz. Kendini isteyerek tehlikeye atmana asla izin vermeyeceğim."

Çenesi sıkıştı. "Buna izin vermeyecek misin?"

Geri adım atmadım. Kızmaya hakkı vardı ama söylediği hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecekti. Bu konuda değil. Onun güvenliği her şeyden önemliydi. "Hayır, yapmayacağım. Bu çok tehlikeli ve pek çok şey ters gidebilir."

"Sebastian-"

"Luna." En büyük argümanımı ortaya attım. "Marius'u düşün. Sana ihtiyacı var."

Yüzü düştü. "Bu doğru. Ama elbette tehlikeli olmayan deneyler de yapabiliriz. İlk olarak, biz..."

Planlarını detaylandırdı ve ben de dikkatle dinledim. Ne yapmak istediğini açıkladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı.
Saatlerce bunu yapacaktık.

HAKLIYDIM. Luna bize birbiri ardına deneyler yaptırdı, yeni keşfettiğimiz bağlantımızın her yönünü test etti. Gece gökyüzü yaklaşan güneşin doğuşuyla tozlandığında, henüz ruhumuzu paylaşmamıştık. Yine de bu çok hayal kırıklığı yaratmadı, çünkü birbirimizle zihinden zihine konuşmak kısa sürede nefes almak kadar kolay hale geldi.

Telepati İp'in uzunluğu boyunca uzanıyordu ama en güçlü olduğu an dokunduğumuz andı. Ayrıken de sessizce iletişim kurabiliyorduk ama birlikteyken sanki *tek* vücut gibiydik. Dokunduğumuzda, birbirimizin düşüncelerine ve duygularına doğrudan ulaşabiliyorduk.

Karıma daha da yakın hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim, ancak bu deneyler yanıldığımı kanıtladı.

Geri dönmeye hazır mısın? Yeni bağlantımız aracılığıyla ona sordum.

Elini benimkinin içinden geçirdi ve onay verdi. Gölgelemleri etrafıma çektim ve ikimizi de Boşluk'tan geçirerek manastırdaki odamızın dışındaki taş koridorlara indirdim.

Elimi Luna'nın etrafında tutarak onu yakınımda tuttum. *Boşluktaki sesler seni rahatsız etti mi?*

Yüzünü buruşturdu. *Fazla değil. Bunun için çok kısa bir yolculuktu.*

"Tanrılara şükürler olsun, geri döndünüz," dedi arkamızdan bir ses.

Luna'yı arkamdan iterek döndüğümde Genevieve elinde bir mektupla bana doğru yaklaşıyordu.

Rahibe mektubu bana uzattı. "Bu sizin için bir ulak tarafından teslim edildi, Prens Sebastian."

Mektuba bakarken Phyrre'nın el yazısına gülümsedim. Isvana'ya şükürler olsun ki, casus ustam biz ayrılırken Sanguis Kalesi'nden kaçmış olmalı. Eğer kalsalardı Kraliçe Marguerite'in müttefiklerime neler yapabileceğini düşününce ürperdim. "Teşekkür ederim, Genevieve."

"Elbette." Etrafına bakındı ve sesi düştü. "Hepsi bu kadar da değil."

Merakla başımı eğdim. "Oh?"

Luna'nın eli koluma dokundu ve yanıma geldi. "Bizim için haberlerin var mı?"

"Evet, ama..." Genevieve'in sesi kesildi ve kaşlarını çattı. "Neden bu konuşmaya daha özel bir yerde devam etmiyoruz?"

Bu merak, biraz da korkuyla karışık, tam anlamıyla bir meraka dönüştü. Rahibenin peşinden bizimkinin altındaki katta bulunan küçük, penceresiz çalışma odasına gitmeyi kabul ettik. Dört duvarın üçünde kitaplar sıralanmıştı ve tavandan sarkan tek bir küre loş ışığını mekâna yayıyordu.

Odadaki tek masada oturan rahibe ellerini önünde birleştirdi. "Benden bir anahtar aramamı istemiştiniz."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. ". " "Nasıl yapılacağını biliyorum."

OceanofPDF.com

Ölüm Asla Uzakta Değildi

OceanofPDF.com

Genevieve ikimizin arasına baktı, siyah gözleri kurnazdı. "Uzun zaman önce, Isvana ayın çocuklarını ilk yarattığında, onları kutsamaya kararlıydı."

Rahibe göğsünün üzerinde dini bir işaret yaptı ve Sebastian da bunu tekrarladı. "Verdiği nimetler için Isvana'ya şükürler olsun," diye mırıldandı.

"Gölgeleri ve kanatları biliyorum," dedim ikisine bakarak. "Başka hangi kutsamalar var?"

"Yaratıcı'nın bağı," diye yanıtladı Genevieve. "Vampirler ve onlara ölümsüz yaşam armağan edenler arasında kurulan bu bağ, ayın çocuklarına bu topraklardaki neredeyse her şeyin ötesinde bir bağlantı sağlıyor."

Başımı salladım, dikkatle dinliyordum. "Bu mantıklı."

Isvana çocuklarına düşkün görünüyordu ve onların birbirlerine bağlı olmalarını istemesi mantıklıydı. Sebastian'la aramızda da böyle bir bağ olduğundan emindim ama aramızdaki Bağ o kadar güçlüydü ki, Yaratıcı'nın bağını çocuk oyuncağı gibi göstermiş olmalıydı.

Rahibe yarasa şeklindeki bir kâğıt ağırlığını eline aldı ve parmaklarını oymalı kenarlarında gezdirdi. "Çoğu zaman insanlar Yaratıcılarıyla olan bağlarını koparmak istemezler."

Çoğu zaman, Yapıcılar saf kötülük değildi.

Sebastian'ın eli elimi sıkıca kavrayana kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim. Genevieve başını kaldırdı, ağzı açık kalırken gözleri büyüdü. Gözlerini kırıştırdı, şaşkınlık yüzüne kazınmıştı.

Kahretsin.

Ağzım her zaman başımı belaya sokar. Bir kereliğine de olsa konuşma olmadan diyerek bir şey tamamen gülünç ve

potansiyel olarak hayati tehlike. Genevieve'in yardımına ihtiyacımız vardı. Onu bize yardım etmekten korkutmak istemedim.

Bir süre sonra rahibe boğazını temizledi. "Sanırım bu işleri... zorlaştırır."

Isvana'nın Seçilmişlerinin İkinci Düzeni'nin kendisinden açıkça mutsuz olmasına rağmen, kraliçesi hakkında kötü konuşmayarak takdire şayan bir iş yaptı. Ne de olsa bizi barındırıyorlardı. Görünüşe göre Genevieve benden daha akıllıydı çünkü ağzım sınır tanımıyor gibiydi.

Sebastian bana uyarıcı bir bakış attı ve sesi zihnimde çınladı.

Gerçekten mi?

Gözlerimi açtım. *Bilerek yapmamıştım.*

Alay etti. *Seninle asla kasıtlı olmaz, Luna.*

Sebastian rahibeye dönerek yüksek sesle konuştu. "Bu bağın koparılması gerekiyor. Güvenliğiniz için söylenmemesi gereken sebeplerden ötürü, bu bağdan kurtulmam gerekiyor."

Rahibe bizi incelerken uzun bir an geçti. "Anlıyorum."

Gözleri çakmak çakmak oldu ve bir an için belki de anladığını düşündüm. Rahibe hayatı boyunca neler görmüştü? Kendi Yaratıcısı nasıl biriydi? Aklımda pek çok soru vardı ama bunun yerine "Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum.

Genevieve kâğıt ağırlığını yere bıraktı. "Bir anahtar uydurmak kolay olmayacak." "Bu pek de şaşırtıcı değil." Eleyta'da her şey zordu. Bu bu donmuş krallıktaki yaşamın doğasıydı. "Dur tahmin edeyim; bu da mı tehlikeli olacak?"

Başını salladı. "Evet."

Yine sürpriz olmadı.

"Yani anahtar yapmak zor ve tehlikeli bir iş. Kulağa doğru geliyor." Sebastian'ın sesi de benim hissettiğim gibi teslim olmuş gibiydi. "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Bir de bağı koparma meselesi var." Rahibe ellerini masanın üzerine koydu. "Böyle bir eylemin sonuçları... bilinmiyor."

Sesinin tonu karanlıktı ve kalbim hızlandı. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekti. "Bir Yaratıcı'nın bağına koparmak tipik bir şey değil. Vampir türünün tarihinde çok az kişi böyle bir şeye kalkışmıştır."

"Bu şok edici," diye mırıldandım.

Vampirler, bir bütün olarak, güzel oldukları kadar korkunçtu da. Ve inanılmaz, korkunç, korkunç derecede güzellerdi. Her biri ölümsüz, tanrıça tarafından kutsanmış varlıklardan başka bir şey olamayacak kadar mükemmel, çok güzel, çok pürüzsüzdü.

Birkaç istisna dışında -Sebastian, Phyrre ve Rivin halkı- tanıştığım ay çocuklarının çoğu pek de hoşnut değildi. Daha fazla insanın bağlarını koparmak isteyeceğini düşünürdüm, daha az değil.

Belki de bir canavar olsaydınız, bir canavara olmak sizi rahatsız etmezdi.

Genevieve sözümü duymazdan gelerek devam etti: "Eğer Yaratıcı'nın bağı yanlışlıkla koparılırsa, genç vampir ölüm riskiyle karşı karşıya kalır."

Midem düğümlendi ve Bağlayıcı İşaret derin duygularla titreşti. Çözemeyeceğim kadar çoktu ama içimi bir huzursuzluk kapladı. Gölgele odayı kararttı, Sebastian'dan dışarı taşı ve gözlerini perili bir bakış doldurdu.

Eleyta'da ölüm asla uzakta değildi. Düğün gecemden beri, istenmeyen bir arkadaş gibi bir sonraki köşede bekliyordu. Şimdi, her zamankinden daha yakındı.

Başka seçeneğimiz yok, diye mırıldandı Sebastian zihnimde. Bağın kopması gerekiyor.

Biliyorum, ama...

Zihinsel bağlantımız sayesinde bile bu düşünce zincirine devam edemedim.

Eğer o ölürse, ben de kırılırdım. Bağın kopmasının önce beni öldürmediğini varsayarsak, kalbim milyonlarca parçaya ayrılırdı.

Şimdi bile Sebastian'ın olmadığı bir dünyayı düşündükçe ciğerlerim sıkışıyor ve nefes almakta zorlanıyordum. Ölümle, karanlıkla ve rahatlamanın olmadığı sonsuz bir geceyle dolu olacaktı.

Onsuz nasıl yaşayabilirdim ki? O benim diğer yarımды.

Dur.

Kolçağı kavradım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Bu düşünce zincirine devam edemezdim. Bunun ikimize de bir faydası olmazdı.

Bunun yerine, "Bağın doğru şekilde koptuğundan emin olmak için ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum.

En önemli şey buydu. Başka bir şey düşünemiyordum. Sebastian bundan kurtulacaktı. O zorunda kaldı. Ben düşünmeyi reddettim.

alternatifler daha fazla.

Rahibe tereddüt etti. "Eski bir ritüel var." Şakaklarını ovuşturdu. "Güvenilir bir cadının yardımıyla yapabilirim ama öyle bile olsa zor olacak."

"Ve bu onun en iyi şansı mı?" Onayladım. "Bağı koparmanın başka yolu yok mu?"

Genevieve başını salladı. "Tonik çağrışı susturacak ama bağı tamamen koparmanın tek yolu ayin."

O zaman yapılması gerekiyordu.

Sen ne düşünüyorsun? Sebastian yeni bağlantımız aracılığıyla başparmağını elimin üzerinde ileri geri gezdirerek sordu.

Özgür olmanı istiyorum, diye cevap verdim hemen. Her şeyden çok, Kraliçe Marguerite ile aramızdaki tüm bağların kopmasını istiyordum.

Sebastian gülümseyerek elimin arkasına bir öpücük kondurdu. "Yapacağız," dedi yüksek sesle.

"Pekâlâ." Genevieve ayağa kalktı, yerine oturmadan önce yeni bir parşömen parçası ve bir tüy kalem aldı. "Bağı koparmak için üç madde gerekiyor. Birincisi güneş ateşi baykuşundan bir tüy, ikincisi yaşayan beyaz bir kurttan alınan kan ve üçüncüsü de kırmızı bir ay taşı."

"Onları alabiliriz," dedim hissettiğimden daha fazla güvenle. Belki de yeterince uzun süre rol yaparsam, sahte güvenim gerçeğe dönüşecekti.

"Taşın kendisi yeterince güçlü değil. Öğle güneşinin ışığıyla dokunulması gerekiyor." Genevieve kaşlarını çatarak kâğıda vurdu. "Güvendiğiniz birini bulmanız gerekecek..."

Sebastian başını sallamadan önce benimle bir bakış paylaştı. "Bunun olmasını sağlayacağız."

Benim Güneşte Yürüyüşüm sadece ikimiz tarafından biliniyordu ve bunun böyle kalması için elimizden gelen her şeyi yapacaktık.

Genevieve gülümsedi. "Güzel. Eşyaları topladıktan ve ay taşı kutsandıktan sonra ayini gerçekleştirebiliriz."

Ve Sebastian kraliçeden kurtulacaktı.

Tanrılara şükürler olsun.

"NE KADAR SÜRE YOKSUN?" Odette laboratuvardaki büyük masanın diğer tarafından sordu. Sebastian koridordaydı ve İp'in uzunluğunu test ediyordu. Koku dünkü kadar kötü değildi ama yine de dayanılmaz buluyordu.

"Umarım iki günden fazla sürmez." Parmağımı bitkinin üzerinde gezdirdim, yapraklardaki çıkıntıları izledim. Bir gecede neredeyse iki kat büyümüştü. Tanrıça tarafından kutsanmış olduğunu bilmeseydim, bu anormal büyüme ihtiyacımız olan kanıt olurdu. "Nereye gittiğimize dair genel bir fikrimiz var."

Genevieve bize üç öğeyi nerede bulabileceğimize dair belirsiz tarifler vermişti ama tam yerleri bilinmiyordu.

Odette gülümsedi. "Burada işlere göz kulak olacağım ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım." Siyah karışımın fokurdadığı iksire baktı. "İşe yarıyor gibi görünüyor."

Kesinlikle *bir şeyler* oluyordu. Tüm inancımı test edilmemiş bir deneye kadar bilim adamıydım ama içimde kıpırdanan umudu ben bile bastıramıyordum.

"Döndüğümüzde test etme zamanı gelmiş olmalı," dedim.

"Bu arada, bu bitkiyle ilgili ne yapabileceğime bakacağım." Odette dudağını çiğnedi. "Daha büyük bir saksıya ihtiyacı olacak."

Sebastian'ın varlığı zihnimde geziniyor, zihinsel bariyerlerime yatıştırıcı bir dokunuş yapıyordu. Nazik bir okşamaydı ama bana zamanın kısa olduğunu hatırlatmaya yetti.

Gitmemiz gerekiyordu.

Odette'e de aynı şeyi söyledim ve "Kardeşıme göz kulak olur musun?" diye ekledim.

Marius'u bu haldeyken burada bırakmaktan nefret ediyordum ama başka ne yapabilirdik ki? Şu anki durumuyla bizimle gelemezdi.

Cadı başını salladı. "Elbette."

Odette'le birbirimizi uzun süredir tanıımıyorduk ama onunla bir yakınlık hissetmiştim. Kızıl saçlı bilim adamında hoşuma giden bir yumuşaklık vardı ve bana Kinthani'yi hatırlatıyordu.

Belki bir gün gerçek arkadaş olurduk. Eğer

Sebastian ve ben bundan sağ çıkabilirsek.

Düşüncelerim karamsarlaştı ve ailem için duyduğum keder, onu özenle yerleştirdiğim kutudan dışarı çıktı. Her zaman mevcuttu, her zaman beni gafil avlamak için bekliyordu.

Buna boyun eğmezdim. Şu anda olmaz.

Kalçama inen bir el beni karanlıktan çekip çıkardı. "Gitmeliyiz Luna," dedi Sebastian usulca, diğer eliyle burnunu kapatarak. Bu tehlikeli prensin rahatsız edici bir koku kadar küçük bir şeyi bu kadar sorunlu bulması biraz komikti.

Ona gülümseyerek başımı salladım. "Pekâlâ."

Masadan çantamı alıp, üç şişe çağrı susturucu tonik koydum. Her ihtimale karşı yanımızda fazladan bir tonik getirmiştik. İhtiyacımız olan son şey, Lightriver Manastırı'ndan uzaktayken çağrılarının tüm gücüyle geri dönmesiydi.

Aklımın bir köşesinde Keven'in kehaneti gün geçtikçe daha yüksek sesle dile getiriliyordu. Yakında ay kırmızıya dönecek ve sonra her şey gerçekleşecekti.

Ondan önce bağı koparmamız gerekiyordu.

KISA BİR SÜRE SONRA, Genevieve ve hâlâ uyumakta olan Marius'la vedalaştıktan sonra, Sebastian ve ben manastırın dışındaki avluya doğru yola çıktık. İkimiz de rahibeler tarafından bize hediye edilen ağır kürk astarlı pelerinleri ve dizlerimize kadar uzanan botları giymiştik. Eldivenler ellerimizi örtüyordu ve Sebastian bir atkı bile takmıştı.

Onu giydiğinde, bunun hoş bir yolculuk olmayacağını anladım.

Kanatlarımı açıp Sebastian'a bakarken sırtım onların ağırlığına uyum sağladı. "Bir güneş ateşi baykuşu tam olarak nerede bulunur?"

Sıcak bir yer istemek çok mu fazla olur? Belki de bu baykuşlar su kenarında yaşıyor ve güneş ışığından hoşlanıyorlardı. Sahile gitmeme gerek yoktu ama kısa bir süreliğine de olsa kardan kurtulmak için neredeyse her şeyimi verirdim. İsimleri, onların da benim gibi en azından biraz sıcaktan hoşlandıklarını gösteriyordu.

Sanki düşüncelerimin nereye gittiğini biliyormuş gibi sıırıttı. "Yuvalarını en yüksek dağların en yüksek zirvelerine inşa etmeleriyle ünlüdürler. Yuvalarını deliklerde yapan çoğu baykuşun aksine, güneş ateşi baykuşları nesillerdir yuvalarını büyük ölçüde buzdan yaparlar."

Sahile gitmek için çok fazla.

"Ve bu dağların soğuk olduğunu varsayıyorum?" Umutlarım tamamen suya düştüğünde, sesimdeki hoşnutsuzluğu bastırmaya bile çalışmadım.

Homurdandı. "Evet, sevgilim. Hem de çok."

Bu yüzden eşarp. "Çok hoş," diye homurdandım.

Bir kolunu omzuma dolayarak beni öpücük için kendine çekti. "İyi olacaksın, sevgilim. Uçuş seni sıcak tutacaktır."

"Birkaç saat, değil mi?"

"Aşağı yukarı. Hava durumuna bağlı olarak biraz daha uzun sürebilir." İç çekerek kendimi zihinsel olarak bu yolculuğa hazırladım. Bu günlerden birinde,

Bir kitap alır ve saatlerce dışarıda güneşin altında oturdum. Eğer Güneş Gezini olmanın tek faydası bu olsaydı, buna değirdi.

Vampirler diyarına taşınmak onu benden çalana kadar güneşin sıcaklığına ne kadar değer verdiğimi hiç bilmiyordum. Çoğu insan güneşe ışığı için değer verirdi, ama bence ışınlarının ısıtıcı faydaları çok az önemsenirdi. Sanki benimle alay ediyormuş gibi, soğuk bir rüzgâr esti. Eleyta için bile soğuk bir geceydi.

Sebastian nefesini içine çekti. "Bir fırtına geliyor."

Kaşlarım çatıldı ve başımı kaldırdım. "Yıldızlar dışarıda." Berrak gökyüzünü işaret ettim. "Görünürde tek bir bulut bile yok."

Başını iki yana salladı. "Geliyor."

Bu uğursuz bir şeydi. Sanki yeterince şeyimiz yokmuş gibi.

Glowering, "Fantastik" dedim.

Sebastian'ın içinden kısık bir kıkırdama yükseldi. Neden böyle iyi bir ruh halinde olduğundan emin değildim ama onu böyle görmek güzeldi. Kanatlarını çırpıttı ve havaya yükseldi. Ben de hemen onu takip ettim ve kısa süre sonra ikimiz yan yana uçmaya başladık.

Yükseklerden bakıldığında Eleyta'nın güzelliğinin nefes kesici olduğunu itiraf etmeliyim. Karla kaplı dağlar ve uçsuz bucaksız ormanlar büyüleyiciydi. Böylesine güzel bir diyarın kana susamış, vahşi insanlara ev sahipliği yapması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Sebastian'ın kanatları yavaşladığında uçuşun sadece birkaç dakikasındaydık. Yanımda uçtu. "Bir terslik var," dedi yavaş bir daire çizerek. "Karanlık yayılıyor."

Ağaçlar daha karanlıktı, çamların yeşili daha az . Gri ve siyahın tonları, sanki bir şey toprağın tüm rengini kurutmuş gibi görünen her şeyi renklendiriyordu.

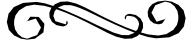
Ürperdim. Bu ne anlama geliyordu?

Öncekinden daha hızlı hareket ederek döndü ve bir dağ sırasına doğru uçtu. Aciliyet bağı boyunca titreşti. *Acele et, Luna. Benim bir*

Bu konuda kötü hissediyorum.
Ben de öyle.

OceanofPDF.com

Öyküler ve Güneş Ateşi Baykuşları

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

D midemde aşığı doğru kıvrıldı ve zorlukla nefes alabileceğim kadar kalın bir düğüm oluşturdu. Kanatlarımın her vuruşunda, bizi güneş ateşi baykuşunun yuvasına götürürken, düğüm canlı, kıvranan bir kütle olana kadar büyüdü.

Tüm bunların altında kraliçenin çağrısı sessiz, ısrarlı bir uğultuydu. Luna'ya çağrışı tekrar hissedebildiğimi söylememiştim -onu endişelendirmek istememişim- ama oradaydı, izliyor ve saldırmak için mükemmel anı bekliyordu. Isvana'ya şükürler olsun ki tonik hâlâ acının büyük kısmını uyuşturuyordu.

İki gün daha. İhtiyacımız olan tek şey buydu. Bu eşyaları topladıktan sonra, bu bağı sonsuza dek koparabilirdik.

Soğuk hava buz parçaları taşıyor, yakın gelecekte bir kar fırtınası vaat ediyordu. Zaten kötü olan bu uçuşu tehlikeli bir hale getireceğı kesindi.

Yüzyıllardır Eleyta'nın bu kısmının üzerinden uçmamıştım. Isvana'nın Seçilmişlerinin İkinci Düzeni dışında, bölgeye dağılmış birkaç insan köyü vardı, ama hepsi bu kadardı. Burası vampirler için bile misafirperver olmayan bir yerdi.

Luna yanımda sabit bir güçtü. Uçmayı çok iyi öğrenmişti ve sanki kanatlarla doğmuş gibiydi. Kendime engel olamayarak ona bir bakış attım.

Gözüme takıldı, yanakları kızarmıştı. "Ne ?"

"Siz," diye itiraf ettim, düşüncelerimin yönünden utanmadan. "Biz."

Havada dönerken yüz hatlarında ışıltılı bir gülümseme belirdi. "Seninle uçmayı gerçekten seviyorum, Sebastian."

"Ben de." Bu benim en sevdiğim etkinliklerden biriydi ve Luna'nın bundan keyif alması beni ifade edemeyeceğim kadar mutlu etti. Bu bölümü paylaşıyorum

Onunla olan hayatım kutsal ve özeldi.

Luna'nın avucundan bir gölge kaydı ve bana değdi. Ona baktım; kaşlarım soruyla kalktı.

"Bir süre uçacağız, değil mi?" diye sordu.

Rüzgâr hafif bir esintiye dönüşmüştü ve vampirik işitme yeteneğim sayesinde onu duymakta hiç zorlanmadım.

"En az bir ya da iki saat." Başımı öne eğdim. "Neden?"

Luna dikkat dağıtıcı bir tavırla dudağını dişlerinin arasından geçirdi. "Umuyordum ki... Bana Athena'dan bahsedecek misin?"

Kanatlarım titredi ve uzun bir an için tüm dünyam durdu. Ciğerlerim çalışmayı bıraktı. Kalbim atmayı bıraktı. Gözlerim bile görmeyi bıraktı. Tüm mutluluk benden kaçtı, beni kuru ve boş bıraktı.

"Athena mı?" Nefes aldım, yanlış duyduğumdan emindim. Yanlış duymuş olmalıyım.

Rüzgâr yeniden mi başladı? İşitme duyuma bir şey mi zarar verdi?

Benden bu konu hakkında konuşmamı istemesine imkan yoktu. Konuşabilir miydim bilmiyordum. Onun adını söylemek, o çok tanıdık heceleri oluşturmak, gümüş bağıcıklı kül yemek gibiydi.

Luna keskin bir nefes aldı. "Geçen gece, Fledgling saldırısından sonra kendinden geçtiğinde ondan bahsediyordun."

"Ne?" Bunların hiçbirini hatırlamıyorum.

"Çırpınıyordun. Çağrının acısı çok fazlaydı ve sonra... onun adını söyledin."

Bağlayıcı İşaret'in içinden bir acı ve başka bir şey geçti ve göğsüm sıkıştı. "Luna, ben-"

"Sorun yok, Sebastian." Hareket etti, tam uçuyordu. "Benden önce de bir hayatın olduğunu biliyorum. Isvana'nın hatırı için üç yüzyıldan fazla yaşadın. Bunu asla sana karşı kullanmam. Ben sadece... Seni tanımak istiyorum. Anlamak istiyorum."

Athena.

Boğazımda kalın bir yumru oluştu ve görüşüm bulanıklaşırken yutkundum. Onun hakkında hiç konuşmadım. Gerçekten konuşmadım. Neden geçmişimin en acı verici anını isteyerek getireyim ki?

Ve yine de, bunu bana soran herhangi biri değildi. Bu Luna'ydı. Ona her şeyimi verirdim... buna bu da dahil. Athena hakkında konuşmak kalbimi kırdıysa, parçaları Luna'ya sunacak ve beni tekrar bir araya getirmesini umacaktım.

Yumruğumu ağrıyan göğsümün üzerinde ovuşturarak nefes verdim. "İlk kez Sonbahar Ayı Festivali'nde tanıştık. O gece gökyüzü açıldı ve dolunay ormanların üzerine ruhani bir parıltı yayıyordu."

Şimdi bile zihnimin gözünde mükemmel bir şekilde görebiliyordum. "Bu geceki gibi," dedi Luna.

Başımı salladım. "Aynen öyle."

Dümdüz önüme bakarak uçarken bizi dağlara doğru yönlendirdim. "Gençtim, ilk yüzyılımın gelip geçtiğini bile görmemiştim ve prens olarak adımları duyurmaya hevesliydim. Kraliçe Marguerite'in ayak işlerinden birinden yeni dönmüştüm ve ilk kez festivale katılabiliyordum. Ay ışığının aydınlattığı açıklık görünene kadar karla kaplı dalları kenara iterek ağaçların arasından ilerledim. Kemanlar çalıyor, vampirler dans ediyor, Peri Şarabı özgürce akıyordu ve hatta kutlamalara gelen bazı meraklı insanlar bile vardı."

Luna boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Kulağa... hoş geliyor."

"Öyleydi," dedim. Sesimin kısıklığına lanet olsun.

Festivale hiç katılmamış olsaydım hayatım çok farklı olurdu. Ama artık bunun için çok geçti. Pişmanlıklar için çok geçti. Athena için çok geç. Hiç tanışmamış olsaydık, ölümlü hayatını yaşayıp mutlu olabilirdi.

Ama tanıştık. Ve bu yüzden onu Sanguis Kalesi'ne getirdim. Ve o öldü.

Boğazımı temizledim. "Açıklığa adımlarımı attığım anda onu gördüm."

"Athena?"

"Evet." Sesim çatallaştı ve öksürdüm. "Açıklığın ortasında dönerken sarı saçları ay ışığını yakaladı, kürklü eteği partneri olmadan dans ederken etrafında dönüyordu. Gülümsüyordu. Birini gerçekten mutlu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bu beni şaşırtmıştı."

Kendimi toparlamak için duraklayarak gözlerimi karşıya diktim. Uzaktaki tepeler şimdi daha yakındı... ama beni bu yürek burkan sohbetten kurtaracak kadar yakın değildi.

"O zaman bile Luna, ben iyi bir insan değildim." Yapıldığım gece ordunun yarısını öldürdüğüm anda bu iddiamı .

Nefesi kesildi. "Sebastian-"

"Hayır, bu doğru. O zamanlar ben zaten kraliçe tarafından dövülmüş ve onun isteğine göre kullanılan bir ölüm yaratığıydım." Başımı salladım. "Neyse o. Ben bir

Katil. O zaman da öyleydim, hâlâ öyleyim."

"Sen bundan daha fazlasısın," diye fısıldadı Luna. "Çok daha fazlası."

"Ben bir ölüm yaratıcıyım, sevgilim." Teslimiyet sesimi doldurdu. "Kraliçe beni bir silaha dönüştürdü ve ben de onun beni kullanmasına izin verdim. Ama Athena... onu gördüğüm an, o mavi gözler benimkilerle buluştu ve gülümsedi. Daha önce kimse bana gülümsememişti. Sadece o, ve şimdi... sen."

Luna'nın dudaklarından bir kalp kırıklığı sesi kaçtı. "Üzgünüm, Sebastian."

"O gece Athena ve ben birbirimizle dans ettik, başka kimse yoktu. Bana yakındaki köylerden birinde terzi olarak çalıştığını anlattı, ben de dinledim. Yaptığım iş hakkında fazla konuşmamama aldırıyor gibiydi ve ikimize de yetecek kadar konuştu."

Boğazımda bir duygu yumağı daha büyüdü, ama onu ittim. Bu hikâyeyi ne kadar çabuk bitirirsem o kadar iyiydi.

"Athena ve ben sonraki birkaç yıl boyunca çalışmadığım zamanlarda bir araya geldik. Gittikçe yakınlaştık. Her zaman gülümsüyor ve kahkaha atıyordu ve onunla birlikte kendimi... daha hafif hissediyordum. Sonra bir gün bana büyüdüğü manastırı ziyaret isteyip istemediğimi sordu."

Luna, "Shadowmere Manastırı, değil mi?" dedi. "Evet."

Athena'nın sadece birkaç gün sonra öleceğini bilseydim, o ziyaret sırasında daha dikkatli olurum. Daha fazla dikkat ederdim. Ona daha fazla zaman ayırırdım. Geleceği görebilseydim pek çok şey yapardım ama kesin olan bir şey vardı: Athena'yı asla Sanguis Kalesi'ne getirmezdim.

Luna kelimelerimin tükendiğini fark etmiş gibiydi. Uzun bir süre sessiz kaldık ve kanatlarımızın sabit vuruşu kederimin sellerine bir fon oluşturdu.

İki yüzyıl sonra Athena'nın ölümünün acısını hâlâ hissediyor olmam nasıl mümkün olabilirdi?

Uyuştuğum zamanlarda bununla başa çıkmak daha kolaydı. Duygularımın beni yönetmesine izin vermediğimde, acımı hapsedip görmezden gelebiliyordum. En azından bu konuda kraliçe haklıydı.

Ama hâlâ uyuşuk olsaydım, Luna'yı umursamazdım. Beni tamamen dolduran birine sahip olmanın mutluluğunu bilemezdim. Kalbimin eksik parçası olan bir ortağa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezdim.

Dağlar şeyllerin pürüzlü kenarlarını seçebileceğim kadar yaklaştığında, Luna'nın etrafında kıvrılması için bir tutam gölge gönderdim.

"Athena seni severdi," diye mırıldandım. "Bence arkadaş olurdunuz."

"Ben de öyle düşünüyorum." Luna durakladı, sert bir fırtına ikimize doğru gelirken bankacılık yapıyordu. Rüzgâr akımı soğuktu ve yaklaşan fırtınayla ilgili daha önceki şüphelerimi doğruluyordu.

Bir el benimkine dokundu. "Özür dilerim Sebastian." Ben de öyleydim - kelimelere dökemeyeceğim kadar çok.

birkaç köylüyle birlikte olmuştum ama hiç ciddi bir şey yaşamamıştım. Athena benim daha fazlasını tattığım ilk şeydi. Daha derin bir şey. Şimdi bile, onun anısı acı-tatlıydı. Kraliçe'nin ellerinde ölmemiş olsaydı, muhtemelen yıllar içinde birbirimizden uzaklaşacaktık. Hiçbir zaman kendini bana bağlamak ya da Yapılmak istemedi, bu yüzden eninde sonunda ölecekti. Bu şekilde, her zaman başarısız olmaya mahkumduk.

Ama Luna.

Sahip olduğumuz şey farklıydı. Aşkımız her şeyi tüketen, alev alev yanan, tüm varlığımı saran bir cehennemdi.

Gece sessizlik içinde hedefimize doğru ilerlemeye devam ettik.

Ufukta toplanan bulutlar ayın görünmesini engelliyordu.

Yürüyüşümüzün birkaç saatinde hava beni bile rahatsız edecek kadar soğudu.

Boynumdaki atkıyı düzelttim.

"Sebastian?" Luna'nın sesine bir parça endişe karıştı. "Yaklaştık mı?"

"Öyle olmalıyız." Çok sayıdaki dağın zirvesinde güneş ateşi baykuşuna ait olan turuncu parıltıyı aradım ama hiçbir şey göremedim.

"Oh." Bir nefes verdi. "Tamam."

Ona baktım ve gözlerim büyüdü. Kanatları olması gerektiği kadar hızlı atmıyordu ve dişleri takırdıyordu. Luna'nın neden benden daha çok üşüdüğünden emin değildim - belki de Sunwalker kanı onu farklı kılıyordu - ama bu olamazdı. Baykuşu bulmadan önce daha ne kadar uçmamız gerektiğini bilmediğimden anlık bir karar verdim.

En yakın dağa doğru yöneldim. İp bir uyarı verdi ama Luna beni takip edince durdu. Ayaklarım dağa temas ettiğinde kar beyaz bir bulut halinde kabardı. Etrafımda döndüm ve Luna bana doğru gelirken onu yakaladım.

Ayakları kuşkusuz küçük olan dağın zirvesinde sabitlenene kadar bekledim, denge için kanatlarımı arkamda açtım ve atkıyı çıkardım.

"İç, Luna." Boynumu açtım. "Kanım seni ısıtacak, sonra devam edebiliriz."

Gözleri büyüdü ama yaklaşıp dişlerini gösterdiğinde itiraz etmedi. Bir an sonra boynumu deldiler ve kaşlarımı çattım.

Ne zamandır açmış? Dikkatimi vermeli ve kanatlarının titrediği ilk anı fark etmeliydim. Bunun yerine, geçmişin hatıralarında kaybolmuştum.

Luna bitirdiğinde titremesi azalmıştı. Yine de yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu inceledim. "Bana aç olduğunu söylemeliydin," dedim. "Eğer bir şey olursa... Bana söylemelisin."

Başka türlü onu nasıl koruyabilirdim?

Gözleri benimkileri aradı ve başını salladı. "Tamam. Yapacağım."

Onu nazikçe öptüm, kolumu kalçalarının altından geçirdim ve onu kucakladım. Çantası kalçasına çarptı ve kollarını çantaya doladı. "Sebastian, ne yapıyorsun?"

Alnını okşadım. "Kanatlarını kaldır, sevgilim. Seni taşımama izin ver."

Bu sefer hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Kollarımdayken şeyi hissedebildiğim ve güvende olduğunu bildiğim ek avantajdan bahsetmiyorum bile.

Luna başını sallamadan önce bir kalp atışı geçti. "Pekâlâ."

Kanatları bir gölge telaşının içinde kayboldu ve memnuniyetle içini çekerek bana sarıldı. Başını göğsüme yasladı ve ben de ona sıkıca sarıldım. Son bir öpücük çaldıktan sonra bir kez daha gökyüzüne yükseldim.

Yıldızlar kaybolmuştu. Gri, uğursuz bulutlar ayı örtmüştü ve tamamen karanlıkta uçuyorduk. Ruhumun derinliklerinde, kraliçenin çağrısı sabit, sessiz bir ritimle çalışıyordu.

Bu bağı yeterince hızlı koparamadık.

Luna'nın tekrar titremeye başlaması uzun sürmedi. Sıcaklık her geçen dakika daha da artarken benim de kanım donmuştu. Dağların arasında giderek daralan boşluklarda turuncu bir ışık ararken ikimiz de konuşmuyorduk.

Kar yağmaya başlamıştı, ilk başta yavaş yavaş yağıyordu ama şimdi çok daha sertti ve rüzgâr şiddetini artırıyordu.

İyi misin, Luna? Bağımız aracılığıyla sordum.

Kollarımda titriyordu, nefesi beyaz sisler halinde çıkıyordu.

Sadece biraz soğuk.

Vampirlerin soğuğu hissetmemesi gerekirdi, en azından bu şekilde. Ama karımın normal olmadığı uzun zamandır biliniyordu. Bir insan olarak özeldi ve bir vampir olarak gerçekten inanılmazdı. Yine de, özellikle böyle anlarda onun için endişelenmeme neden oluyordu.

Dudaklarımı alnına götürerek ona sıkıca sarıldım. Sıkı *tutun*.

Kanatlarımı olabildiğince sert çırparak daha hızlı uçmak için kendimi zorladım.

Baykuş yakındaydı; bundan emindim.

Sadece onu bulmamız gerekiyordu.

Nefesim boğazımda düğümlenene kadar birkaç dakika daha geçti. Turuncu renk parladı ve nefes verdim. Tanrılara şükürler olsun. İçime bir rahatlama doldu. "Onu görüyorum. Çok uzakta değil."

Yavaşlayarak, dikkatle yaklaştım. Yapmamız gereken son şey baykuşu ürkütmektir.

Luna kollarımda kıpırdandı ve Bağlama İşareti'nde heyecan parladı. "Bu çok güzel."

Luna'ya baktım. Dudakları solgundu, dişleri dışarı fırlamıştı ve yanakları kızarmıştı. Koyu renk saçları örgüsünden kurtulmuş, ona bayıldığım bir vahşilik katmıştı.

Onu öptüm. ". "

Sırıttı, yanakları daha da kızarmıştı. İkimizin de etrafına gölgeler çizdim, bizi gözden sakladım.

Güneş ateşi baykuşu buzlu yuvasındaki tüneğinden dışarı bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Adının nedeni belliydi: Kuşun tüyleri yanardöner alevler gibiydi ve gözleri parlak ateş küreleriydi. Normal bir baykuştan daha büyük olan bu kuş benim yarı boyumdaydı. Sivri gagası ve keskin pençeleri arasında, güneş ateşi baykuşlarının neden doğal avcılar olduğunu anlamak zor değildi.

Ve tüylerinden birine ihtiyacımız var.

Yaklaşmamı planlayarak baykuşu incelerken küçük bir çığlık havayı doldurdu. Elim kadar küçük bir baykuş kafasını yuvadan çıkardığında gözlerim büyüdü.

Hepsine lanet olsun.

Yavrunun varlığı işleri karıştırdı. Güneş ateşi baykuşları son derece bölgeciydi, yavrularını korumak için her şeyi yapmaya hazırlardı. Nereden geldiklerini anlıyordum. Luna benim çocuğum değildi ama onun için her şeyi yapardım.

Güneş ateşi baykuşunun da aynı şekilde hissettiğini varsayarsak, son derece dikkatli olmalıydım.

Biraz geriye uçarak gölgelerin ikimizin de etrafını sarmasını sağladım. Baykuşları ürkütmemek için aramızdaki bağdan konuşarak, "*Kanatlarını çıkar Prenses,*" dedim.

Luna dediğimi yaptı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. *Ne ?*

Planımı açıkladım ve Luna'nın gözleri giderek büyüdü. *Kulağa pek güvenli gelmiyor, Sebastian.*

O haklıydı. Ama gerçek şu ki bu bizim tek umudumuzdu ve bu tüye ihtiyacımız vardı. Şu anda güvenliğin pek bir önemi yoktu. Onu almak ve Luna'yı güvende tutmak için en iyi seçeneğim buydu, o yüzden bunu yapacaktım.

Gerçi karım öyle görmedi. İtiraz etmek için ağzını açtı ama yüz ifademdeki ciddiyeti okuyabilmesini umarak başımı salladım.

Burada kal, bağımız sayesinde ona emrettim. *Ben tüyü getireyim.*

Luna başka bir şey söyleyemeden onu bıraktım. Kanatlarını çırparak onu havada tuttu ve ben de baykuşa doğru uçtum. Yuvadın birkaç metre uzakta durdum, gölgelerimi etrafına sıkıca sardım ve avımı inceledim. Kuş gergindi, gece gökyüzünü ararken gözleri olabildiğince genişti.

Baykuşun varlığını hissettiğinden emindim ama gölgelerimin perdesinden beni göremiyordu. Yavaşça uzanarak hareketlerimi sakın ve sabit tuttum. Luna'nın endişesi Bağlama İşareti'nden geliyordu ama şu anda buna odaklanamazdım.

Bir tüy.

Tek ihtiyacımız olan buydu.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede parmaklarım ipeksi bir tüyün etrafına dolandı. Ay tanrıçasına hızlı bir dua okuyarak, ödülümü hızlı bir hareketle çektim.

Güneş ateşi baykuşu çığlık attı. Ses tizdi ve sessizliği yarararak geçti. Sanki tek bir tüyünü çalmamışım da kanadını kesmişim gibi geldi. Yavru ciyakladı ve ben de elimi sıkıca kavradım.

Ödül. Uçup gitmek için döndüm, ama kaçamadan baykuş öfkeyle bana doğru uçu ve geceye körlemesine saldırıdı.

Kahretsin.

"Sebastian!" Luna kanatlarını çırparak haykırdı.

Boşlukta kaybolmak için gölgelerimi çektim ama yeterince hızlı değildim. Baykuşun kör saldırısı yere indi ve bir pençe omzumu deldi. Acı vücudumda dalgalandı ve bağırdım. Yaradan kan akıyordu. Baykuşu salladım.

Pençeleri üzerimden çıkar çıkmaz, Luna'ya doğru gölge gibi yaklaştım.

"Elimi tut," diye bağırdım, gizlilik ihtiyacı ortadan kalkmıştı. Kolum sanki pençeler hâlâ oradaymış gibi acıyordu ve acıdan zorlukla nefes alabiliyordum.

Parmakları benimkilere değdiği anda bizi Boşluk'a çektim.

OceanofPDF.com

Kızıl Ay Yüksелеcek

OceanofPDF.com

W Seslerin geri dönmesi bir yana, dünyanın karanlığa bürünmesi için bile yeterince uzun süre Boşluk'ta kalamadık. Gölgelele bizi güneş ateş i baykuşunun yuvasından çok da uzak olmayan bir dağın tepesine çıkardı.

Çantam kalçama çarptı. Tökezledim, dengemi yeniden sağlamak için kanatlarımı arkamda çırptım. Baykuşun zayıf, öfkeli sesleri havayı dolduruyordu ama bizi bulamamıştı. Henüz bulamamıştı.

Her tarafa kalın bir perde halinde kar yağıyordu ve hava o kadar soğuktu ki parmaklarımı hissetmiyordum. Daha da kötüsü - zaten yeterince kötü değilmiş gibi - şafak sökmek üzereydi. Sebastian'ın güneşten uzak durması için fazla vaktimiz yoktu.

"Daha fazla... daha fazla gidemem," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. Sağlam elindeki tüy dalgalanıyordu ama tuniğ i karanlıktı ve havayı kan kokusu dolduruyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve avuçlarım terledi. Sebastian'ın yardıma ihtiyacı vardı.

Panik zihnimi kemiriyor, itiyor ve dürtüyor, içeri girmenin bir yolunu arıyordu.

İlk defa, bu koşullar için daha iyi eğitilmiş olmayı diledim. Keşke daha savaşıçı olsaydım. Yine de bazı içgüdülerim vardı. Sebastian'ın güneşin yolundan çıkması gerekiyordu. Sonra da yarasını temizlemem gerekecekti. Güneş ateş i baykuşunun pençelerinde ne tür kirler ve döküntüler olduğunu kim bilebilirdi?

Bir planın benzerini oluşturduktan sonra bölgeyi taradım ve kavurucu karda herhangi bir sığınak işareti aradım. Eleyta için bile hiçliğ in ortasındaydık ama pes etmeyecektim.

Şurada.

Bir sonraki dağın yamacında küçük bir mağara vardı. Fazla bir şey değildi, bir çıkıntıdan biraz daha fazlasıydı ama bunu başarabilirdik. Kanatlarımı çırpıttım ve kollarımı ona doladım.

Sallanıyordu. Yüzü çok solgundu. Tuniği çok ıslaktı. Zaten çok fazla kan kaybetmişti. Bir vampir, çok geç olmadan hayati maddenin ne kadarını bırakabilirdi?

"Bekle Sebastian," dedim ona.

"Hayır." Gözleri telaşla parladı. "Ben çok ağırım, Luna."

"Muhtemelen." Ama yine de bunu yapacaktım. Şüphe için zaman yoktu.

Rüzgâr onun devam eden itirazlarını yuttu. Ona sıkıca sarıldım ve kanatlarımı harekete geçirdim. Sırtım yanıyordu ve ikimizi de yerden kaldırmak için çok çaba sarf etmem gerekti ama sonunda havalandık.

Sebastian'ın ağır olduğunu söylemek hafif kalır. Zamanımın çoğunu kitap okuyarak geçirmenin olağanüstü miktarda kas geliştirmedeği ortaya çıktı. Bir vampir olarak bile onu taşımak, şimdiye kadar yaptığım her şeyden çok daha yorucuydu.

Bizi mağaraya uçurmak olması gerekenden çok daha fazla enerji gerektirdi ama başardım. Sebastian yere indiğimiz anda tökezleyerek benden uzaklaştı ve duvardan aşağı, gölgelerin güvenli kucağına doğru kayd. Çantamı bırakarak dizlerimin üzerine çöktüm ve gömleğini yırtarak açtım.

Yüzünü buruşturdu. "Beni kıyafetlerim olmadan görmeye bu kadar hevesli olduğunu fark etmemiştim, sevgilim."

Yüzü solduğunda ve yarasından daha fazla kan sızdığında sözleri etkisini büyük ölçüde yitirdi. Ona doğru yaklaştım, etine bulaşmış kiri gördüğümde tısladım.

"Özür dilerim." Uzaklara baktım, çantamı karıştırıyordum. "Bu muhtemelen acıtacak."

Odette yolculuğumuz için bana fazladan birkaç şey vermişti, bunların arasında küçük bir şişe saf alkol de vardı. Ne olur ne olmaz demişti.

Tanrılara şükürler olsun ki bunu bize verecek kadar ileri görüşlüydü. Vampirlerin enfeksiyona yakalanıp yakalanmadığını bilmiyordum ama işimi şansa bırakmayacaktım.

Sebastian hazırlanmak için çenesini sıktı. "Yap şunu, Luna."

Bunun onu incitmesinden nefret ediyordum. Onu incitebilirdim. Ama yapılması gerekiyordu.

Mantarı çevirerek çıkardım ve yanıma bıraktım. Burnuma yanık alkol kokusu çarptı ve burnum seğirdi. Bir elimle tuniği omzundan çektim.

"Özür dilerim." Gözlerimi sıkarak kapattım ve şişenin içindekileri derisine boşalttım. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen ne yaptığıma dikkat etmeliydim ama onu acı içinde görmeye dayanamıyordum. Alkol derisine değdiğinde keskin bir nefes çekti ve Bağlama İşareti'nden yakıcı bir acı geldi.

Gözlerimi açarak çantadan temiz bir mendil çıkardım ve yarayı sildim. Kan ve kir yavaşça aktı, omzundan aşağıya doğru uzanan derin, kırmızı yarıklar ortaya çıktı. Kasların koyu kırmızısını gördüğüme yemin edebilirdim, güneş ateşi baykuşu etin birkaç katmanını kesmişti.

Sebastian onunla ilgilenirken konuşmadı ama bakışlarının üzerimde olduğunu ve hareketlerimi izlediğini hissettim.

Yaranın çevremizin izin verdiği kadar temiz olduğundan emin olduğumda, kalçalarımın üzerine oturdum ve tüyü ondan aldım. Mantarla birlikte çantaya koydum ve ardından boş şişeyi güvende tutmak için bir eşarba sardım. Kurdun kanı için de bir tane getirmiştik ama işi şansa bırakmak istemiyordum. Eğer ilki bozulursa, yerine bunu kullanmamız gerekecekti. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Sebastian'ın yanına geçerek pelerinimi çıkardım ve saçlarımı ensemden uzaklaştırdım.

"Beslen," dedim. "Buna ihtiyacın var."

Siyah gözleri benimkilerle buluştu ve bir elini kaldırıp boğazımda gezdirdi. Dokunduğu her yerim karıncalanmaya başladı. "Yeterince güçlü hissettiğinden emin misin?"

Bu vampir. Yaralıydı ve *benim* iyi olup olmadığımı mı kontrol ediyordu?

"Ben iyiyim, Sebastian. Isır beni. Lütfen."

Bana doğru eğildi. Dişleri boynumu sıyırdı ve titredim.

Seni seviyorum, diye fısıldadı zihnime.

Ben de ona karşılık verdim ve sonra beni ısırıldı. Nefesim kesildi, o içerken gözlerim kapandı ve başım taşlara yaslandı.

Tüm dünyada böyle bir şey yoktu. Bu dünyadaki başka hiçbir şey Sebastian'ın bana hissettirdiklerine yaklaşamazdı. Aynı bütünün iki parçasıydık.

Aramıza hiçbir şey giremezdi. Hiçbir şey bizi ayıramazdı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne uğuldayan rüzgâr, ne kar, ne de arayış.

Kraliçe bile.

Geri çekilip boynumu yaladığında, derim kendini yeniden toplarken karıncalandı.

"Omzuna bakmama izin ver," diye rica ettim.

Sebastian yer değiştirirken hareketleri akıcıydı ve ben rahat bir nefes aldım. Tanrılara şükür, kanım onun sisteminde çabucak işe yaramıştı. Vampirik iyileşme daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Baykuşun pençelerinin sert çizgileri şimdiden solmaya başlamıştı.

Bir avuç kar toplayarak, sadece birkaç soluk pembe çizgi kalana kadar son kan parçasını da sildim. Kısa süre sonra onlar bile kayboldu ve geride kusursuz bir cilt bıraktı.

"İşte oldu." Omzunu öptüm. "Yeni gibi oldu." Ne yazık ki oldukça üzücü bir durumda olan tuniği dışında.

Gülümsedi, elleri kalçalarımına indi. Beni kucağına çekti ve bizi mağaranın girişinden gidebildiğimiz kadar uzağa götürdü. "Teşekkür ederim, Luna."

Dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Ne zaman istersen."

Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Saatler ilerledikçe gölgelerden korunarak taşlara yaslandık. Güneş doğdu demek yanlış olur çünkü kar yağışı o kadar yoğundu ki ışık sadece dışarıdaki tipi aydınlatıyordu.

Gün, her şey ve hiçbir şey hakkında sessiz konuşmalarla serpiştirilmiş bir şekerleme ve öpücük telaşı içinde geçti. Birkaç kez kısa süreli dokunuşlar ve dişlerin etime sürtünmesiyle uyandım. Kıyafetlerimizi battaniye olarak kullanarak soğuk şeylerin üzerine uzandık. Başımı Sebastian'ın çıplak göğsüne yasladım, o bana Eleyta'daki maceraları hakkında hikâye üstüne hikâye anlatırken tenindeki desenleri izledim.

Sebastian benim hayatımdı. Benim dünyamdı. Aldığım her nefes, söylediğim her söz, yaptığım her şey onun içindi.

O benimdi.

AY GÜLDÜĞÜNDE Sebastian çağrılarını hafifleten toniklerden birini aldı. Hâlâ kar yağıyordu ve birkaç dakika önce giyinmiştik. Bu mağaranın beklenmedik bir şekilde bize sağladığı sessiz mahremiyetin tadını çıkarmak istesem de sonsuza kadar burada kalamazdık. Tüy elimizdeydi ama bağı kırmak için gereken üç malzemeden yalnızca biriydi.

"Hazır mısınız?" diye sordu Sebastian. "Kurtlar Beyaz Orman'da yaşıyor. Orada gölge etmemiz gerekecek."

Hazır mıydım? Hayır. Ama insan kanını almak isteyen zor bir kurdu avlamaya gerçekten hazır olabilir miydi? Sanmıyorum.

"Hadi şu işi bitirelim," dedim, hazırlık konusunu tamamen geçiştirerek.

Sebastian başını salladı ve kollarını uzatarak beni davet etti. Ben onun kucağına adım attım, o da bana sarıldı. Gölgeyi içinden çıkıp ikimizi de çevreledi.

"Bekle," dedi.

Boşluğun karanlığı bir anda üzerimize çöktü. Vampirik görüşümle bile tek bir şey göremiyordum. Sanki biri göz kapaklarımı siyaha boyamış gibiydi.

Ve sesler.

Geri döndüler. Bu sefer daha yüksek sesle. Daha acil.

Bu doğaüstü yerde yolculuk ederken tüylerim diken diken oldu. Boştaki elimi kulağıma bastırdım, diğeri Sebastian'ı sıkıca kavradı, ama ısrarcı sesleri bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Güneş Gezgini burada."

"Haberci doğuyor. Aydınlık ve karanlık birleşiyor."

"Kızıl ay yakında doğacak."

"Yakında," diye yankılandılar ürkütücü bir şekilde, yılanlar gibi tıslayarak.

"Soooooonnnn."

Tüm bunların altında, yeni bir ses diğerlerine katıldı. Diğerlerinden daha derindi, daha yüksekti ve belirgin bir şekilde erkeksiydi. "Gölge Kraliçesi senin için sseeearrrchhhinng yapıyoruuu," diye fısıldadı gizemli ses. "Eğer seni öldürürse, burada bizimle birlikte kapana kısılırsın. Ona izin verme..."

Karanlık kaybolurken sesleri de kesildi.

Gölge bizi bir kar fırtınasının ortasına bıraktı. Ayın ışığı loş olsa da, Boşluk'tan sonra gözlerimde hâlâ bir şok etkisi yaratıyordu. Görüşüm düzelirken irkildim ama hareket edemiyordum. Olduğum yerde donmuştum ve alnımda boncuk boncuk soğuk terler birikmişti.

Kalbim hızla çarpıyor, göğsümden kaçmaya çalışıyordu. Ciğerlerim sıkışmıştı. Nefes alamıyordum. Vampirlerin nefes almaya ihtiyacı var mıydı? Emin değildim ama bunu test etmek için uygun bir an değildi.

Sebastian döndü, endişeli bakışları benimkileri arıyordu. "Luna? Neyin var?"

Yeni sesin uyarısı zihnimde yankılandı. *Gölgeler Kraliçesi seni arıyor.*

Kelimeler bulmaya çalışırken -ve bulamazken- ağzım açılıp kapandı. Sonunda tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Fel edici korku beni hareketsiz bıraktı. Şiddetli fırtına kalbimdeki­nin yanında hiçbir şeydi.

Kraliçe Marguerite'in ölümü yeterince hızlı olamazdı.

OceanofPDF.com

Yalanlar ve Bahaneler

OceanofPDF.com

T Karlı gecede uçarken rüzgâr ılık atan bir ölümlü gibi uğulduyordu. Brighton görüş alanımdaydı; köyün çatıları, ebeveynlerinden perdelerin arkasına saklanan yaramaz çocuklar gibi karın içinden dışarı bakıyordu. Çocuklar için işe yaramadı ve bu köy için de işe yaramayacaktı.

Genellikle gölgeler arasında hareket eder, halkıma kendimi gösterme zahmetine girmezdim.

Genellikle adamlarım kimin yetkili olduğunu anlardı. Bu gece durum böyle değildi.

Beni Sanguis Kalesi'nden çıkaran koşulları düşündüğümde çenem sıkıştı. Bu gece, halkımın neden kraliçe olduğumu hatırlamaya ihtiyacı vardı. Ordumun bu ulusun hükümdarı ve uğruna savaştıkları kişi olduğumu bilmesi gerekiyordu.

Vazgeçmek asla bir seçenek değildi ve az önce yaşadıkları gibi kayıplar affedilemezdi.

İnsan askerlerim için kışla görevi gören binalar görünmeye başladı ve arnavut kaldırımlı avlu hızla yaklaşırken dudaklarım seğirdi. Uçmayalı çok uzun zaman olmuştu. Rüzgâr kanatlarımı öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Bunu daha sık yapacağıma dair kendime söz verdim. *Onunla* anlaştıktan sonra.

O gece yüzüncü kez Sebastian'ı çağırdım ve bizi birbirimize bağlayan bağı çektim. Beni görmezden geliyordu. Öfke içimde çalkalanan, kıvranan bir kütleydi. Bir şekilde çağırma direniyordu.

Tek yaptığı evlendiğı sürtükten daha da nefret etmemi sağlamaktı.

Yakutu okşadım. Onun kanını dökmek için sabırsızlanıyordum. Kıkırdayarak boş meydana indim. En azından dikkatimi dağıtacak bir şey vardı.

Daha bir adım bile atmamıştım ki bir vampir iki binanın arasından koşarak çıktı. General Dubois beni görünce soldu, altın rengi teni neredeyse benimki kadar açık renge dönüştü ama önüme gelene kadar yavaşlamadı.

Sanki benim sarayımdaymışız gibi derin bir reverans yapan general gözlerini yere dikti. "Kraliçem," dedi sesi titreyerek. "Sizi beklemiyorduk."

Kanatlarımı birbirine vurdum, ses gecenin içinde yankılandı. "Hayır, bu ziyaretin bir sürpriz olduğunun farkındayım." Ses tonum buz gibiydi ve sözlerimin yüzeyinin altında kaynayan şiddeti yatıştırmak için hiçbir şey yapmadım.

General yutkundu, reverans yaparken şekli titriyordu. "Birlikleri denetlemeye mi geldiniz?"

Bir tutam gölge avucumdan çıkıp generalin boğazına dolandı. Onu dikleştirdi ve sıkılaştırdı. Vampirin gözleri büyüdü ve hareketsiz durdu.

"Bunca yolu rahat bir tur için gelmedim, Ophelia," diye tısladım. "Böyle bir Geyden hoşlanacak birine benziyor muyum?"

"Hayır, Majesteleri."

"Aynen öyle." Kanatlarımı çırparak gölgelerimi serbest bıraktım. İçimden döküldüler, gece yarısı karanlığa boyadılar ve yıldız ışığını söndürdüler.

Ophelia'nın alt dudağı onları görünce titredi.

Tanrım, çok zayıftı. Isvana onu sadece gölgelerle kutsamıştı ve bu belli oluyordu. Krallığımda onun gibi vampirler için çok az zamanım vardı. Bir yanım onu şimdi öldürmek istiyordu ama ona hâlâ ihtiyacım vardı.

Kafasını koparma dürtümü dizginleyerek, "Senin başarısızlığın yüzünden buradayım. Askerleri topla." Mesajı aldığından emin bir şekilde gölge ilmeğini geri çektim. "Şimdi."

Ophelia bir bulanıklık içinde kaçtı ve ben de elbisemdeki bir kırıışıklığı düzelttim. Evet.

Bunu kesinlikle daha sık yapmam gerekiyor.

İNSAN ASKERLER karla kaplı kaldırım taşlarının üzerinde sıra sıra diz Çoğu gözle görülür şekilde yaralıydı ve hepsi de güçsüz ölümlülerdi. Dişlerini gıcırdatıyor, ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiriyor ve beklerken olabildiğince kuvvetli bir şekilde ovuşturuyorlardı.

Onlar beni ilgilendirmiyordu. Henüz değil.

Ölümlülerden çok daha sinir bozucu olan, önlerinde duran ve kıyafetlerinde benim amblemimi taşıyan on vampirdi.

Askerlerim. Vampirlerim. *Başarısızlıklarım.*

Elimi sallayarak, on birimizin etrafında bir gölge kordonu oluşturdum. İnsanlar hâlâ içeriği görebiliyordu ama hiçbir şey duyamıyorlardı. Bu konuşma onlar için değildi.

Topuklarım kaldırım taşlarına vurarak vampirlerin önünde yürüdüm. Hepsi dimdik durmuş, gözlerini benden uzaklara dikmişlerdi.

Sanki iyi bir duruş onları şimdi kurtaracakmış gibi. Bunun için artık çok geçti. Benim sahamda başarı eksikliğine yer yoktu.

"Söyleyin bana, Ejderha Kraliçesi'nin ordusunun Koln Dağları'nı geçtiği haberi neden bana gönderildi?" Sözlerim gizlilik balonunda çınladı ama hiçbiri konuşmadı.

Bir saniye geçti. İki. On.

Sabrim taşı. Avucumu açtım. Ellerimde bir gölge kırbacı oluştu. Parmaklarımı sapın etrafında kıvrarak sorumu tekrar sordum.

Yine de yanıt gelmedi.

Silahı indirdim. Kırbaç en yakındaki vampirin yüzüne inmeden önce havada şakladı. Omurgasızlığına ihanet ederek haykırdı ve yarasından kan sızarken alay ettim.

"Konuş!" Zayıf çocuğa emrettim.

"Onlarla savaştık Majesteleri," dedi vampir, yüzünden damlayan kanı görmezden gelerek. "Ama Ejderha Kraliçesi'nin askerleri güçlüdür. Damarlarında kara büyü dolaşıyor ve onlar-"

Elbisemin cebinden bir kazık çıkarıp göğsüne sapladığımda korkakça, ağlamaklı sözleri bir hıçkırıkla son buldu. İşe yaramaz vampir yerde iğrenç, buruşmuş bir ceset haline gelene kadar o noktadan bir örümcek ağı gibi siyah çizgiler uzandı. Kazığı göğsünden kaldırarak. Bir sonraki vampire geçtim.

Daha fazla bahane. Daha fazla yalan. Cevap yok.

Her ölüm geldi. Bazıları merhamet için yalvardı. Birkaçı ağladı. Diğerleri metanetliydi.

Hiçbiri gazabımdan kurtulamadı.

Sıranın sonuna ulaştığımda sadece iki vampir kalmıştı. Aynı vampir tarafından yaratılmışlardı, kan kardeşiydiler.

"İki generalim," diye alay ettim. "Ophelia ve Hector." Kanlı kazığı bacağıma vurarak ikisine baktım. "Yetenekli askerler olduğunuzu sanıyordum. Hatırlatın bana, her biriniz kaç yıl gördünüz?"

İkili bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra gözlerini indirdi.

Ophelia, "Benim yaratılışım sekiz yüzyıl önceydi, Majesteleri," diye cevap verdi. Hector, "General Oak beni yedi buçuk asır önce yarattı," dedi. Generalden bahsedilince dişlerimin arasından bir tıslama geçti.

Çalışma odamın dışından ürkek bir tıkırtı geldi, parmak eklemlerinin kapıya sürtünmesinden başka bir şey değildi.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kapıyı açtım. "Onu buldunuz mu?" Nefes nefese sordum.

Aşkım bütün bir ay boyunca kayıptı. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu ve kimse onu bulamadı. Kalbim acıyordu. Nicolas benim diğer yarımdaydı ve o sadece... gitmişti.

General Oak koridorda durmuş, beyaz parmaklı elleriyle bir mektup tutuyordu. Benden bir baş daha uzun olmasına rağmen, erkek benim yanımda küçülmüş gibiydi.

Yine de konuşmadı.

"Söyle bana," diye ısrar ettim askere. "Nerede o?"

General Oak yutkundu. "Kraliçe Marguerite, insanlar, onlar..." Kaşları çatıldı ve konuşmayı kesti.

İnsanlar mı? Onlar umurumda değildi. Pek umurumda değillerdi. Sinir bozucuydular ve kendilerini çok fazla düşünüyorlardı ama vampir olarak hayatımızın bir parçasıydılar. Yaşamak için onların kanına ihtiyacımız vardı. Vampirler hayvanlarla hayatta kalabilirdi ama insan kanı bize güç veriyordu.

"Peki ya onlar?" Tersledim. Bunu ne kadar çabuk halledersem, Nicolas'ı bulmaya o kadar çabuk dönebilirdim. Önemsemişim tek insan oydu.

Generalin gözleri büyüdü ve kâğıt ellerinde titredi. "Onlar... onlar... insanlar karar verdi..." Kağıdı bana doğru itti. "Bak."

Sayfayı aldım ve aceleyle yazılmış yazıya baktım. Kalbim küt küt atıyordu. Öfkelendim ve kırmızı, görebildiğim tek şey olana kadar görüşümü bulanıklaştırdı.

*"Buna nasıl cüret ederler?" Tısladım. "Onlar ölümlü."
Bir şeylerin değişip değişmediğini merak ederek kelimeleri
tekrar okudum. Değişmemişti.*

*Eleyta'daki tüm insanlar adına
özgürlüğümüzü talep ediyoruz. Halkımız çok uzun
zamandır vampirlerin kontrolü altında yaşıyor.*

*Artık böyle bir durum söz konusu değil. Kraliçe
ile müzakere edeceğiz ve her iki halk için de faydalı
yasalar oluşturmak için çalışacağız ya da kana
susamış canavarların hiçbirisi kadar savaştığımız.
Özgürlük Devrimi burada.*

*Benim kurallarımı reddetmeye cüret ettiler mi?
Gözlerim en alttaki imzalara takılınca kâğıdı sıkıca kavradım. Çoğu
anlamsızdı ama bir tanesini tanıdım...*

Hayır.

*Kalbim durdu ve bir an için konuşamadım. Nefes . Bacaklarım titredi ve
duvara yaslandım.*

Bunu bana nasıl yapabildi?

Adı orada siyah mürekkeple diğerleri kadar açık bir şekilde yazılmıştı.

Nicolas De La Mont.

*Gözlerim yandı ve ayaklarımın üzerinde sallandım.
Beni sevdiğini sanmıştım. Diğerlerinden farklı olduğunu düşünmüştüm.
Sonsuza dek birlikte olacağımızı sanmıştım.*

Yanlış.

Çok, çok, çok yanılmışım.

*Hepsi bir oyun muydu? Bunca zamandır bunu mu planlıyordu? Onun için
bir şakadan başka bir şey değil miydim?*

Özgürlük Devrimi.

ne cüret? Benimleyken her şeye sahip olabilirdi. Onu bir kral yapardım, en azından ismen. Onu sonsuza dek sevebilirdim. Kalbim göğsüme çarptı. Kağıdı buruşturup bir top haline getirdim.

Nicolas'ın sevgilisi, en iyi arkadaşı ve zamanın sonuna kadar sırdaşı olacaktım.

Şimdi mi?

Onun en kötü kabusu olurdum.

"Bu sözde devrim kabul edilemez," diye hırladım.

General Oak başını salladı. "Elbette öyle, Majesteleri. İnsanlar saçmıyor. Hepimiz sizin aramızdaki en güçlü kişi olduğunuzu biliyoruz. Bu yüzden kraliçesiniz. Yollarını kaybettiler."

Sanki bana karşı koca bir devrim yapmak yerine öfkeyle birkaç kelime fısıldamışlar gibi konuştu.

Bu kayıp bir yoldan daha

fazlasıydı. Bu ihanetti.

Sayfanın altında Nicolas'ın imzasının görüntüsü zihnime kazınmıştı. Onu ve bu saçma ittifakta yer alan diğer tüm insanları bana karşı gelmeye cüret ettikleri güne pişman edecektim.

Ve onlarla işim bittiğinde, Dört Krallık'ta gücümden şüphe eden tek bir varlık bile kalmayacaktı.

Buz parçaları taşıyan bir rüzgâr eserek beni şimdiki zamana geri çekti. Ophelia ve Hector, her hareketimi takip eden siyah gözleri dışında birer heykel gibiydiler.

Başımı eğdim ve ikisine de küçümseyerek baktım. "Yaratıcınız şu anda hayatta olup sizi görseydi, bu kazığı bizzat kalbinize saplardı. İkiniz de yaşamayı hak etmiyorsunuz. Beni bu kadar başarısızlığa uğrattıktan sonra olmaz."

Hector'un gözleri büyüdü ve titredi. "Kraliçe Marguerite-"

"Hayır! Senin tek bir işin vardı. Hayatta tek bir amacın vardı: Kendine kraliçe diyen o Güneyli ejderhayı ülkemden uzak tutmak. Başarısız oldun! Kan kaybı olduğunu bile bile yaşamana nasıl izin verebilirim?" Kazığı daha sıkı kavradım. "Bu doğru mesajı göndermez."

Kaderinin gerçekliğini anlayan Hector'un yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Kraliçem, yüzyıllardır size çok iyi hizmet ettim. Lütfen, en azından Charles'a veda etmeme izin verin." Ellerini göğsünün önünde birleştirdi ve yalvardı.

Yalvardı.

Lanet olası bir korkak gibi.
Dudağım kıvrıldı. "Kesinlikle
olmaz."

Sözlerim üzerine yerleşince gözleri büyüdü. İleri atılıp kazığı kalbine sapladığımda haykırdı. İşe yaramaz vampir yere yığıldı, silah hızlıca canını alırken sarsılıyordu.

Ophelia titredi ama tek kelime etmedi. "Sen."
Onu işaret ettim. "Buraya gel."

General, meslektaş ve kan kardeşi ayaklarının dibinde ölürken bile bana anında itaat etti. "Kraliçe Marguerite?"

Ona ters ters baktım. "Benim için bir mesaj iletmeni
istiyorum." General gözlerini kırıştırdı ama sessiz kaldı.

"İthenmyr'e git ve Ejderha Kraliçesi'ni bul," diye emrettim. "Ona
ülkemden uzak durmasını söyle, yoksa bana karşı gelmeye karar verdiği güne
pişman ederim."

Ophelia başıyla selam verdi ve ben fikrimi değiştiremeden hızla kaçtı.
Eğer bundan sağ çıkarsa, geri döndüğünde onu öldürecektim. Ölmezse de
benim için sorun yoktu.

Krallığımda başarısızlığa yer yoktu.

Bir hareketiyle, diktiğim gölge kalkanını çözdüm. Yakutu büküm ve
titreyen insan sıralarında bir aşağı bir yukarı ilerledim.

"Şimdi, geri kalanınızla ne yapacağım?" Dudaklarımı büzdüm. "Gözetim
olmadan burada kalmanıza izin veremem." Ordumun bu birliğindeki yüksek
rütbelilerin hepsi şimdi birkaç adım ötede ölü yatıyordu. "Ölümlülerin
yönlendirilmeye ihtiyacı vardır, bilirsiniz."

Bana bakıyorlardı, yüz ifadeleri yalvarmaktan mutlak korkuya kadar
değişiyordu. Hiçbiri cesur değildi ya da gerçek savaşçı olma özelliklerini
göstermiyorlardı.

İçimi çektim. "Peki. Sanırım hepinizi öldürmem gerekecek."

Şimdi çılgık atıyorlardı. İçlerinden birkaçı ayağa kalkıp kaçmaya bile
cesaret etti.

Dudaklarım kıpırdadı. Bir av tam da ihtiyacım olan şeydi. Ellerimden
gölgeler aktı. Kanatlarım çırpındı. İlkel içgüdülerime teslim olarak dişlerimi
yaladım.

Gecenin geri kalanı kan, çılgılık ve ölüm bulanıklığı içinde geçti. Tek bir
kişi bile kaçamadı.

Pervasız Davranış

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

O Beyaz Orman'a inişimizden bu yana bir saat geçmişti ve Luna henüz konuşmamıştı. Sonunda hareket etmesini sağlamıştım ama Boşluk'ta her ne oluyorsa onu derinden sarsmıştı.

Şimdi elimi o kadar sıkı tutuyordu ki sanki bırakırsa yok olacağımı düşünüyordu.

Yanıliyordu.

Onu asla terk etmeyeceğim. Ölüm bile bizi ayıramazdı. Zamanın sonuna kadar benimle kalacaktı.

Alçak bir dalın altına eğildim ve onu Luna için tuttum. "Sebastian?" diye fısıldadı.

Sesini duyduğumda anında olduğum yerde kalakaldım. "Evet, sevgilim?"

"Onları tekrar duydum," dedi usulca. Sesi tekinsizdi ve korkunun Bağlayıcı İşaret'in içine doldu.

"Sesler mi?" Zaten şüphelendiğim şeyi doğrulamaya çalışarak sordum. Boşluk uçsuz bucaksızdı ve muhtemelen birçok sır barındırıyordu.

"Bu sefer farklıydılar, Sebastian." Başını eğdi, sesi garip bir tınıya büründü. "Beni uyardılar... Dediler ki..." Kaşlarını çattı. "Önemli değil. Bence onlar gerçek insanlar. Ya da öyleydiler?"

Ona ayak uydurmaya çalışırken kaşlarım neredeyse saç çizgime kadar kalktı. "Ne?"

"Boşluktaki insanlar." Kocaman gözleri benimkilerle buluştu. "Sanırım... Sanırım onları kraliçe öldürdü. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum... oraya nasıl gitmiş olabilirler? Ama çok ısrarcıydılar. Çok gürültülüydüler. Çok... gerçektiler."

Luna'nın sesinde kalbimi çarptıran bir şey vardı. Gölgelerim kıvranıyor, dikkatimi vermem için beni zorluyordu. Bu önemliydi.

"Ne dediler?" Ben sordum.

"Gölgeler Kraliçesi benim için geliyor." Ürperdi ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ve eğer beni öldürürse, ben de orada kapana kısılmış olacağım."

Nefesimi içime çekerek yumruklarımı sıktım. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim Luna.

Sen benimsin."

Kraliçe de dahil olmak üzere onu her şeyden ve herkesten korurdum.

Gözleri benimkileri ararken aramızda uzun bir an geçti. Bir adım öne çıkarak başını göğsüme yasladı. "Korkuyorum Sebastian," diye itiraf etti.

Onun itirafı karşısında kalbim burkuldu. Korkmasından nefret ediyordum. Onu gölgelerin içinden alıp bir daha geri dönemeyecek olmamdan nefret ediyordum. Tonik çağrıları susturmadan fazla uzağa gidemezdik ve Luna'nın kardeşine ihtiyacı vardı. Her şeyden çok, onu acıdan koruyamadığım için nefret ediyordum.

"Biliyorum." Parmağımı çenesinin altına yerleştirdim ve bana bakana bekledim. "Nerede olursan ol, bu hayatta ya da bir sonrakinde, bu düzlemde ya da başka bir düzlemde, seni asla terk etmeyeceğim Luna. Her zaman senin için savaşacağım. Her zaman seni bulacağım. Her zaman senin için orada olacağım."

Nefesini içine çekti. "Kraliçe ne olacak?"

"Onu öldüreceğiz," diye söz verdim. Amacımıza ulaşana kadar aynı yemini binlerce kez edecektim. "Bağı kopardığımızda, onu yok edeceğiz."

"Peki ya sesler?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bilmiyorum. Eğer öldürdüğü insanlarsa, belki bu onları serbest bırakır."

Ya da . Dürüst olmak gerekirse, Luna benim tek önceliğimdi. Diğer her şey başka bir zamanın sorunuydu.

"Sanırım bu mümkün," dedi bir süre sonra. Gözleri karardı ve içini çekti. "Ya da belki de öleceğiz."

"Böyle konuşma." Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Bu bağı koparacağız ve kraliçeyi öldüreceğiz."

Başka bir seçeneği düşünmeyi reddettim.

Başını salladı ama yüzünde hüznün izleri hâlâ duruyordu. Dikkatini dağıtmayı umarak ellerimizi bir kez daha birbirine geçirdim. "Hadi kurtları bulalım. Beyaz Orman'a özgü olduklarını söylemiş miydim?"

Luna başını kaldırıp bana baktı, bakışlarında belli belirsiz bir akademik ilgi parıltısı vardı. "Öyle mi?"

Gülümsedim ve onu karda arkamdan çekiştirdim. "Bu doğru. Beyaz kurtlar burada her yerdeler. Efsaneye göre Ithiar onları kuzeyin kutsal koruyucuları olarak yaratmış."

"Gerçekten mi? Bu büyüleyici." Alt dudağını dişlerinin arasından geçirerek durakladı. "Bana onları nasıl takip edeceğimi gösterir misin?"

"Benim için onurdur." Aklını o seslerden ve uğursuz mesajlarından uzak tutacak herhangi bir şey.

Kendimi avın içinde kaybetmem uzun sürmedi. İçgüdüsel ve kolaydı, hatta huzur vericiydi. Ormanda olmak ve avın izini sürmekle ilgili bir şey en derin parçaya hitap ediyordu. Uçmak dışında en sevdiğim şeylerden biriydi bu.

Ormanda sessizdi ve başka kimseyle değildim.

Sanguis Kalesi'nin dışındaki Ölü Orman'da olduğu gibi, karanlığın izleri her yerdeydi. Genellikle vahşi hayvanlar Eleyta'nın vahşi doğasında özgürce dolaşırdı. En küçük kemirgenlerden büyük geyiklere ve diğer daha ölümcül yaratıklara kadar, bu topraklar eskiden hayatla dolup taşardı. Şimdi ise sessizdi. Sadece bu da değil, her şey siyaha boyanmıştı. Kırılgan yapraklar doğal olmayan bir karanlığa bürünmüş, yabani otlar karların arasından fışkırarak kalan yaşamı boğmuş ve ağaçları mürekkep rengi kabuklar kaplamıştı.

Gölgelere büründük ve Luna'ya birkaç yön tarif ettikten sonra ormanda hep birlikte ilerledik.

Kurdu görmeden önce kokusunu aldım.

Yakındayız, dedim Luna'ya bağlantımız aracılığıyla. Kurdun bizi duyması riskini almak istemediğimiz için bir süre önce zihinden zihine konuşmaya geçmiştik. İçimde titreşen gölgeleri çekerek parmaklarımı büktüm. Siyah sisten küçük bir hançer oluştu, çelikten yapılmış herhangi bir silah kadar gerçikti.

Gölge silahlar bana her zaman demirciler tarafından dövülmüş kılıçların yapmadığı bir şekilde hitap etmiştir.

Hazır mısın? Ben sordum.

Parmakları benimkilere değdi. *Her zaman.*

Karanlıkla bir olana kadar gölgelerden oluşan pelerinini kalınlaştırdı.

Hareketlerimiz senkronize olmuştu ve iletişim kurmak neredeyse hiç gerekmiyordu. Luna'nın her hareketinin farkındalığı içimi dolduruyordu, bu da Tether'ın yeni faydalarından biriydi.

Kurdun kokusu güçlü ve misk kokuluydu, kar ve çam ağaçlarının kokusu arasında göze çarpıyordu.

Bu bir iz mi? Luna karda bir şeyi işaret etti.

Eğilerek elini bıraktım ve incelemek için çömeldim. Elbette haklıydı. Tazeydi, yaprakların arasından özgürce düşen kar tarafından dokunulmamıştı ve büyüktü. *Öyle. İyi buldun, sevgilim.*

Luna yanımda diz çöktü. *Aman Tanrım, avuç için kadar.* Bana bakmadan önce parmağını izde gezdirdi. Yüzünde merak ve korku karışımı bir ifade vardı. *Bu beyaz kurtlar tam olarak ne kadar büyük?*

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. *Büyükmüş.*

Homurdandı, sesi zihnimde yankılandı. *Bu çok bariz açıklama için teşekkür ederim, Sebastian. Daha spesifik olmak ister misin?*

Yakında göreceksin.

Bazı şeylere bizzat şahit olmadıkça inanmak zordu.

Bundan sonra soru sorma zamanı sona ermişti. Giderek güçlenen kokuyu, ormandaki diğer her şeyi bastırana kadar takip ettik.

Ve sonra onu gördüm.

Beyaz bir kurt, kararmış iki ağacın arasındaki boşlukta kalçalarının üzerinde oturuyordu. Kolaylıkla küçük bir midilli büyüklüğündeydi. Kürkü kalındı ve ayın ışığında parlıyordu ve gözleri o kadar parlak bir maviydi ki bana bulutsuz bir gökyüzünü hatırlatıyordu.

Luna ve ben hâlâ gölgelerin içinde gizleniyorduk ama kurdun orada olduğumuzu bildiği hissine kapıldım. Gözleri kurnazdı ve yaşamla titreşiyordu ve doğrudan bize bakıyor gibiydi.

Plan nedir? Luna fısıldadı.

Genevieve yaşayan bir beyaz kurdun kanını toplamamız gerektiğini, yani onu öldüremeyeceğimizi söyledi. Bu işleri çok daha zorlaştırdı.

Hala düşünüyorum, cevabım buydu.

Hangi yaklaşımı seçersek seçelim Luna'yı güvende tutacağından emin olmak istedim. Bu-

Bir fikrim var, dedi.

Gözlerim açıldı ama Luna'dan planının ne olduğunu açıklamasını isteyemeden gölgelerini düşürdü.

"Merhaba," dedi, sanki hayatını riske atmıyormuş ve tam da yapmasını istemediğim şeyi yapmıyormuş gibi sesi sakın ve derli topluydu.

Luna! Bağıın içinden tısladım. Ne yapıyorsun?

Kurdun tehlikeli olduğunu fark etmedi mi? Zihinsel olarak lanetledim. Eğer kurt onu öldürmezse, bu kadar sorumsuz olduğum için ben öldürecektim.

Kurdun mavi bakışları Bağlı Ortağıma kilitlendi. Luna nefesini içine çekti ama bana geri dönmek yerine -ki bu yapılacak en akıllıca şey olurdu- hayvana doğru bir adım attı.

Yine bağ aracılığıyla ona seslendim ama durmadı. Yumruklarımı kıvırdım, gölge hançerimin kabzasını o kadar sıkı kavradım ki elimin etini ısırdı ama umurumda değildi. Luna'nın kendi güvenliği için hiçbir endişesi yoktu.

Bir kez daha pervasızlığını kanıtlayarak daha da yaklaştı. "Seni incitmek istemiyoruz" derken sesi nazikti.

Kurt ona ters ters baktı.

Kalbim küt küt atıyordu. Bir yandan Luna için duyduğum korku içime doldu. Diğer yandan, onun kendini koruma konusundaki eksikliğine karşı duyduğum öfke içimi doldurdu. Birlikte, hissettiğim tek şey olana kadar karıştılar.

Gölgelerimin düşmesine izin verdim. Ayaklarımın dibinde toplandılar, emrimi bekliyorlardı.

Karım bir adım daha attı ve kurt dişlerini göstererek beni uyardı. Tüylerim diken diken oldu ve tehdit gibi görünmeme çabasından vazgeçerek Luna'nın önünde durmak için koştum.

Planınız nedir? Ben sordum. Sadece kurdun kanını mı isteyeceksin?

Sırıttı ve durmak için yer değiştirdi. *Aslında, evet.*

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Ciddi miydi? Kolunu tutmak için uzandım ama Luna kurda yaklaşırken elimden kaçarak yanımdan geçti.

Güven bana, Sebastian, dedi.

Güven.

Bu tek kelime beni duraksattı. Belli ki ona güvenmiştim. Bu bir soru bile değildi. Onu korumak için hayatımı binlerce kez veririm. Güvenmediğim kurttu. Luna'nın benim hazinem olduğunu bilmiyordu. Saçının bir teline zarar gelse, onu koparırdım.

Luna ellerini iki yana açarak başını öne eğdi. "Benim adım Luna ve arkamdaki şu koca huysuz da Sebastian."

Kurdun kulakları kıpırdadı ve gözleri keskin bir şekilde ona baktı. Kalbim sabit bir tempoda atıyordu ve zonklayan gölgelerim

eşlik ediyor. Yanlış bir hareket yaparsam kurdu yok ederdim. Bağ kopmuş ya da kopmamış, şu anda bunun bir önemi yoktu.

"Sadece biraz kanına ihtiyacımız var," dedi Luna yumuşak bir sesle, sanki vahşi bir kurtla konuşarak tamamen güvensiz davranmıyormuş gibi. Ancak sözlerinde bir tını vardı ve sesine ikna edici bir büyü kattığını fark ettim. Yine de işe yarayacağını sanmıyordum. Bu yaratık iri olmasına rağmen bir kurt adamın ayırt edici işaretlerinden yoksundu. "Kocamın bir bağı koparması gerekiyor. Hepsi bu kadar. Seni öldürmek istemiyoruz."

Kurt Luna'yı izledi. Saldırmasını, hırlamasını, ona hamle yapmasını ve onu parçalamakla tehdit etmesini bekledim. Onun yerine hiçbir şey yapmadı. Orada oturdu, sanki dünyadaki tek şey oymuş gibi o delici mavi gözleriyle Luna'ya baktı.

Kurdun nereden geldiğini anladım. Luna büyüleyiciydi. Ne zaman bu karımı anladığımı düşünsem, gidip böyle bir şey yapıyordu. İnanılmaz ve cesurdu. Çok cesurdu.

Çok cesurca.

Bir gün, Luna dikkatli olmazsa, bu tür hareketler onu öldürtebilirdi.

İleri doğru bir adım daha attı, sonra iki adım daha.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi. "Luna, dur."

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. *Geri çekil, Sebastian. Her şey kontrolüm altında.*

Geri çekilmek benim sözlüğümde yoktu, özellikle de karımın iyiliği söz konusu olduğunda. Hançeri kavradım ve ilk tehlike anında hareket edebilmek için etrafıma daha fazla gölge çektim.

Luna daha da yaklaştı.

Aynı anda bu kadar çok korku, hayal kırıklığı ve huşu hissetmenin mümkün olduğunu kim bilebilirdi?

Çoğum Luna'yı kollarıma almak ve onu manastıra geri istiyordu, bağı koparmaya lanet olsun. Aynı parçam, kendi güvenliği için onu sonsuza kadar kilit altında tutmak istiyordu, böylece ona asla zarar gelemezdi. Diğer yanım ise onun cesaretine hayranlık duyuyordu.

Çok geçmeden, kurt saldırırsa ben onu durduramadan boğazını parçalayacak kadar yaklaşmıştı. Vampirler neredeyse ölümsüzdü ama biz bile kafalarımız olmadan hayatta kalamazdık.

"Lütfen bize yardım edin," dedi Luna aynı hafif, müzikal sesiyle. Bir elini *size zarar vermek istemediğim* evrensel sembolü olarak havaya kaldırdı ve

diğer eliyle çantasını karıştırdı ve boş şişeyi çıkardı. "Kraliçeyi durdurmamız gerekiyor ve diğer tüm seçeneklerimizi tükettik."

Kurt, Luna'nın sözlerini düşünüyormuş gibi başını eğdi. Hareket etmeden önce tam bir dakika geçti.

Asla unutamayacağım bir anda, devasa yaratık yere düştü, başını ön pençelerinin üzerine koydu ve kapüşonlu gözlerle bize baktı.

"Teşekkür ," dedi Luna kurda. Bana da "*Acele* et" diye fısıldadı.

Bir nefeste onun yanına vardım. Diz çökerek kurdun pençelerinden birini kaldırdım. Bacağını kurdun kanının akmasına yetecek kadar çentiklerken o mavi gözler hareketlerimi takip etti. Luna şişedeki hayati sıvıyı yakaladı ve mantarı yerine yerleştirmeden önce şişeyi ağzına kadar doldurdu.

Yeterince içtiğimizde Luna elini kurdun başına koydu. "Hediyeniz için teşekkür ederim."

Ayağa kalkan yaratık, ormana doğru ilerlemeden önce başını eğerek onayladı. Kanını aldığımız yerde hafif bir topallama vardı ama önemli bir şey değildi.

Artık yalnızdık.

Luna'nın kurda doğru yürüdüğünü görmenin şoku geçiyordu ve onun yerine içimde öfke kabarıyordu.

Şişeyi bir beze saran Luna, içimdeki kargaşadan habersiz görünüyordu. Bana sırtarak bakmadan önce onu çantasına koydu. "Başardık."

Şu anda nasıl mutlu olabilirdi ki? Neredeyse kendini öldürtüyordu.

Luna'ya baktım, boştaki yumruğum yanımda bir sıkılıp bir açılıyordu. "Bu gerçekten s-"

"Akıllıca," diye sözümü kesti, sırtışı genişledi.

"Aptal," diye düzelttim başımı sallayarak. Ayağa kalkarak hançerimi çözdüm ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. Genelde bu sakın kalmama yardımcı olurdu ama şu anda bu durumdan çok uzaktaydım. "Hayatını nasıl böyle riske atarsın Luna?"

Bana göz kırptı. "Özür dilerim. Bana kızgın mısın?"

Kızgın mıydım? Ne soru ama. Güneş her sabah hiç şaşmadan doğuyor muydu? Gökyüzü mavi miydi? Luna'ya olan sevgim sonsuz muydu?

"Evet!" Bağırdım. "Öfkeliyim."

Beynim bana her şeyin nasıl ters gidebileceğine dair sayısız imge sunarken kalbim küt küt atıyordu. Luna'nın ölü bedeni. Kafası koparılmıştı. Karı kaplayan kan. Üzerinde hırlayan kurt.

Tehlikeli davranıyordu.

"Neden?" Luna'nın kafası karışmış gibiydi. "Ben yanlış bir şey yapmadım. İhtiyacımız olan kanı aldım."

Bunun sorun olmadığını düşünmesi durumu yüz kat daha kötüleştirdi.

"Kurdun sana zarar vermeyeceğini bilmiyordun Luna," diye tersledim. "Her fırsatta kendini tehlikenin içine atamazsın."

O ölürse ben nasıl yaşayacaktım?

"Kurt bana zarar vermedi," dedi, ses tonundan tüm bu konuşmanın anlamsız olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

"Olabilirdi!" Bağırdım. "Seni benden alabilirdi."

Luna bana doğru bir adım attı, gözleri benimkileri arıyordu. Kalbim boğazıma düğümlendi ve birkaç uzun saniye boyunca ikimiz de konuşmadık.

"Sebastian, Eleyta'daki ilk gecemden beri insanlar beni öldürmeye çalışıyor." Ben hırladım ama o elini kaldırdı. "Saklanamam. Bu benim doğamda yok. Ayrıca, başka ne yapacaktık ki? Kurdu yere yatırıp bizi ısırmamasını mı umacaktık?" Acı acı gülümsedi. "Nedense bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Burun deliklerim alevlendi ve öfkem hâlâ bedenimde dolaşıyordu. "Kendini tehlikeye atmamalıydın. Bana planını söylemeli ve bunu yapmama izin vermeliydin."

Gözleri kısıldı ve Bağlama İşareti'nden gelen öfke sadece bana ait değildi. "Kadın olduğum için mi? Bu yüzden mi?" Yumrukları yanında sıkılıydı ve sesi yükseliyordu. "Böyle bir şey için çok mu kırılganım? Karanlıklar Prensi, zarar görme korkusuyla beni bir daha hiç çıkmamak üzere kaleye kilitlemek ister mi?"

"Evet, yapardım!" Bağırdım. "Eğer İp lanet olası bir halat olmasaydı, seni *her şeyden* korurdum! Ama kırılgan olduğun için değil."

Dudağını kaldırdı ve hırladı. "O zaman söyle bana, Sebastian." Gözleri meydan okuma ve kırılganlık karışımıyla parlıyordu. Şu anda bile, bir tartışmanın ortasında, bana karşı açıktı. "Bunu benim değil de senin yapman neden sorun olsun ki?"

Onun alanına girdim ve elimle yanağını kavradım. "Çünkü Luna, sen herhangi bir kadın değilsin. Sen *benimsin*." Nefesini içine çekti, gözleri benimkileri aradı ama ben devam ettim. "Pervasız davrandığında, düşünmeden hareket ettiğinde, kraliçeyle konuştuğunda ve aklına gelen ilk şeyi söylediğinde, bu dünyada en çok sevdiğim şeyi tehlikeye atıyorsun."

OceanofPDF.com

Korku veya Paniḡe Yer Yok

OceanofPDF.com

O Sebastian'ın dudaklarından dökülen tüm kelimelerden sadece bir tanesi gözüme çarptı. Geri kalanları, iddialı sözleri, içimi doğru şekilde burkanları kalbimde saklayacak ve geç saatlere kadar düşünecektim. yıllarca geceleri.

Ama şu anda tüm dikkatim tek bir kelimedeydi.

"Benim *umursamaz* olduğumu mu düşünüyorsun?" Bu fikir o kadar mantıksızdı ki, tutarlı bir düşünceyi bir araya getirmek şöyle dursun, zar zor düşünebiliyordum. Ben. Pervasız. Kafasının içinde yaşayan ve günlerini kütüphanede geçirmeyi arzulayan bilgin kişi. Kendimi tanımlamak için kullanabileceğim onca yol varken, pervasız asla bunlardan biri olamazdı. "Ciddi misin?"

Rüzgâr etrafımızda ıslık çalıyordu ve kar o kadar yoğun yağıyordu ki Sebastian'ın saçları durduğu yerde beyaza dönüyordu ama ikimizin de umurunda değildi. Kanım çarpıyor, beni yeterince sıcak tutuyordu.

"Evet." Elini çekti ve içinden gölgeler akarken gözleri parladı. Şu anda bile, karın altında dururken, o kadar güzeldi ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

"Neden?" Gözlerimi tekrar
tekrar kırptım. "Gerçekten
bilmiyor musun?"

Başımı salladım.

"Acele kararlar veriyor ve düşünmeden hareket ediyorsun," dedi Sebastian ses tonunda bir parça bıkkınlıkla. "Isvana'nın hatırı için Luna, daha dikkatli olmalısın."

Kaşlarım neredeyse saç çizgime çarpacaktı. Neden dikkatli olmaktan bahsediyorduk? Kelimenin tam anlamıyla eşyaları almak için bir arayış içindeydik, böylece onu kırabilirdik.

Onu öldürebilecek bir şey. Dikkatli olmanın bununla ne ilgisi vardı?

Yumruklarımı sıktım. "Öyle mi? Böyle mi düşünüyorsun?" Sesimin sert tonu, içimde zonklayan yakıcı öfkeyi yansıtıyordu.

"Evet," diye homurdandı, kanatları sırtından fırlamıştı. "Daha dikkatli olsaydın, her iki dakikada bir ölmen konusunda endişelenmek zorunda kalmazdım!"

Dikkatli olmak istemedim. Artık istemiyorum. Dikkatli olmak bizi çok uzağa götürmedi. İhtiyacımız olan şeyin tam tersiydi.

Dikkatli olsaydım, Güneşte Gezinme hipotezini asla test etmezdim. Dikkatli olsaydım, muhtemelen Sebastian'a aşık olmazdım. Ve eğer dikkatli olsaydım, onun kanını içmeyi ve vampir olmayı seçmezdim.

"Yanılıyorsun." Çantayı o kadar sıkı kavradım ki tırnaklarım kumaşta bir delik açtı. Harika. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazırlıklı olmalıyız. Kraliçe beni öldürmek için her şeyi yapabileceğini çoktan kanıtladı. Saklanmanın zamanı değil."

Göğsü kabardı, aramızdaki hava kalınlaştı ve bakışları benimkileri aradı. "Seni kaybedemem."

Sadece dört kelimeydi ama beni tam kalbimden vurdular. Kelimelerin güçlü olmadığını söyleyen kişi hiç aşık olmamıştı. Kalbini tutması, koruması ve güvende tutması için başka birine hiç vermemişlerdi. Onlar için dünyanın öbür ucuna gitmeye hazır bir eşe sahip olmayı deneyimlememişlerdi çünkü kelimelerin ne kadar güçlü olabileceğini biliyorlardı.

Kelimeler sizi yapabilir, kırabilir, şekillendirebilir. Bir kelime birine hayat verebilir ya da onu elinden alabilirdi. Herkesin sandığından çok daha güçlüydüler.

Sorun Sebastian'ın korkularının yersiz olmasıydı. İster bu hayatta ister öbür dünyada olsun, onu asla terk etmeyecektim. Biz birbirimize bağlıydık, ruhlarımız iç içe geçmişti ve her parçam ona aitti. Endişelenmesine gerek yoktu çünkü ben onsuz var olamazdım. Yaşasam da ölsem de her zaman onun olacaktım çünkü o benim kalbimi tuttuğu gibi ben de onunkini tutuyordum.

"Yapmayacaksın." Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim, birleşen ellerimizi kalbime bastırdım. "Ben seninim. Her zaman ve sonsuza kadar."

"Luna..." Gözleri yumuşadı ve sonraki birkaç dakika saatlerce sürecekmış gibi geldi. Sözlerim aramızda asılı kaldı ve o beni inceledi.

"Seni asla terk etmeyeceğim." diye fısıldadım.

Bağlayıcı İşaret'in içinden taşan öfke dağıldı. Serbest kalan eli boynumun arkasına kayd ve beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız karanlık, muhtaç ve acil bir öpücükle çarpıştı. İnledim ve kendimi onun karşısında erimeye bıraktım.

Bu yüzden benim bir yere gitmem konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Pelerinini kavradım, onu tadarken dilim ağzının içinde gezindi. Bizi nasıl ayırabilirdi ki? Birbirimiz için yaratılmıştık. Kaderlerimiz iç içe geçmişti, yıldızlara yazılmıştı.

Sonunda dudakları benimkileri terk etti ve çeneme öpücükler kondurdu. "En azından hayatını tekrar riske atmamaya çalışacak mısın?"

Ağzı boğazıma doğru ilerledi, dişleri tenimi yumuşakça sıyırdı. Cevap vermeyince beni ısırdı. "Luna," diye hırladı.

Nefes aldım. "Bunun için söz veremem Sebastian."

Bir duraksamadan sonra dudakları üzerimden kalktı. İnleyerek alnını benimkine bastırdı. "Isvana bana yardım et, Luna. Sen benim ölümüm olacaksın."

"Bilerek değil," diye fısıldadım. Onu canlı istediğim için bu oldukça mantıksız olurdu. İkimizin de yaşamasını istiyordum. Yapacak daha çok şeyimiz vardı. Keşfedecek o kadar çok şey. Yapacak o kadar çok araştırma. "Senin için daha dikkatli olmaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim." Kollarıyla beni göğsüne bastırmadan önce dudakları kısa bir öpücük için tekrar benimkileri buldu. "Biz ay taşını alırken sen de dikkatli ve umursamaz davranmaya çalışabilirsin."

Dilimin ucuna bir karşılık geldi ama ben daha söyleyemeden gölgeleri bizi Boşluğa çekti.

BUNLAR AYNI SESLER VE SLITHERING, yılan benzeri tıslar
geri döndü Karanlığın istenmeyen bir kucaklama gibi etrafımızı
sardığı an.

"Haberciği uyandır."

"Kehaneti yerine getir."

"Gölgeler Kraliçesi'ni öldürün."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu ama korkumu onlara hissettirmeyi reddettim. Tekrar donamazdım. Ay taşını almamız ve geri dönmemiz gerekiyordu.

Manastıra. Marius'u terk ettiğim için şimdiden kendimi kötü hissediyordum. Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için geri dönmek istedim.

Sesler bağırmaya başladı ama ben pes etmedim. Nefesime odaklandım. Nefes alıp verdim, tekrar ve tekrar. Korkunun kazanmasına izin vermeyecektim. Bir daha asla.

Sebastian'ın etrafımdaki tutuşu sıkılaştı ve ben de o temas noktasına odaklandım. Karanlık bana istediği kadar baskı yapabilirdi ama beni ondan alamazdı. Sebastian geceye hükmediyordu. Ben onundum ve gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum.

Gölgelerim nabız gibi atıp zonklayarak bana varlıklarını hatırlatıyordu ve ben de onlarda teselli buluyordum. Karanlıklar Prensi'yle evlenmek için Eleyta'ya getirilen çaresiz, korkmuş insan değildim. Artık Güneş Gezgini'ydim, kendi başıma bir vampirdim ve kanatlar ve gölgelerle kutsanmışım.

Bunu yapabilirdim. Bu bedensiz sesler benim sonum olmayacaktı.

Nefes al.

Sonunda gölgeler kalktı ve sesleri de beraberinde götürdü. Sessizlik hiç o anki kadar tatlı gelmemişti. Sebastian'a yaslandım, karanlıktan kurtulduğum için minnettardım.

Sonra çevremize baktım.

Sessizliğin bana getirdiği huzur her neyse yok oldu. Midem bulandı. "Neredeyiz biz?"

Sağımızda, karanlık bir hiçlik tabakasının içine düşen dik bir uçurum vardı. Kendimle uçurum arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak geri geri gittim. Solumuzda o kadar kalın bir buz tabakası vardı ki içini göremiyordum.

Önümüzde fırtına daha da şiddetlenmişti. Buna kar fırtınası demek, yeni yürümeye başlayan bir çocuğa uslu demek gibi olurdu. Destansı boyutlarda bir fırtınaydı. Rüzgâr etrafımızda savruluyor, tenime batan buz parçalarını taşıyordu. Kar kalın tabakalar halinde yağıyor, mağara girişinin bir adım ötesini görmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Buradan uçmayacağız.

Sebastian'ın kolu bana doğru gerildi. "Burası Unutulmuş Geçit," dedi az önceki soruma cevap verirken.

Bu uğursuz isim karşısında ciğerlerim sıkıştı. "Peki bu geçit... bir yere gidiyor mu?"

Uzun zamandır unutulmuş sırlarla yankılanan karanlık bir kıkırdama ondan kaçtı. "Artık değil."

Burada bir hikâye olmalıydı ama şimdi buna girmek istemiyordum. Burası misafirperverliğin tam zıttıydı. Eleyta için bile korkunçtu. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyiydi.

"Burada kalamayız." Sebastian beni uçurumdan uzaklaştırdı. "Gel hadi."

Beni buzlu mağaranın derinliklerine çekti, buzlu duvarları garip bir kızıl parıltı aydınlatıyordu. Derin bir nefes alarak kendimi olacıklara hazırladım. Bir vampir olarak yeni vizyonum sayesinde artık karanlıktan nefret etmiyordum ama bu tüm korkularımın sihirli bir şekilde silindiği anlamına gelmiyordu.

Yine de Sebastian'ı takip ettim. O buradaydı ve beni güvende tutacaktı. Ben de onu takip ettim.

Unutulmuş Geçit'te zamanı söylemek imkansızdı. Burada bir saat ya da yarım gün kalmış olabilirdik. Buzdan yapılmış sonsuz patikalarda ilerlerken Sebastian bana bir gölge hançerinin nasıl yapıldığını gösterdi. Kabzası ağırdı ve onu duvarlara çentik atmak ve geçişimizi işaretlemek için kullandım.

Beslenmek için bir kez durduk ama bu, kıpkırmızı parıltıya doğru devam etmeden önce hızlı bir kan alışverişinden başka bir şey değildi.

Yürümeye devam ettik. Gölgeler zonkluyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyordu. İçime bir önsezi duygusu yerleşti ve ne kadar denesem de bundan kurtulamadım.

"Yaklaştık," diye mırıldandı Sebastian.

"Nereden biliyorsun?" Etrafıma bakındım ama farklı bir şey göremedim. "Daha önce geçidin bu kadar derininde bulundun mu?"

"Buraya daha önce gelmedim ama taşı hissedebiliyorum." Elimi sıktı ve beni yanına çekerek durdurdu. "Gözlerini kapat ve etrafımızdaki boşluğa odaklan."

İstediğini yaparak derin nefes aldım ve konsantre olmaya çalıştım. İlk başta kalplerimizin çarpıntısından başka pek bir şey duymadım ama birkaç dakika sonra başka bir şey dikkatimi çekti. O kadar sessizdi ki Sebastian'ın yönlendirmesi olmasa kaçırabilirdim. Kalp çarpıntısı gibi sabit nabız sesi yakınlardan geliyordu.

Gözlerimi açtım. "Oh!"

Sırıttı. "Hissettin mi?"

"Evet!" Dudaklarımı yukarı kaldırdım ve nabızı tekrar dinledim. Artık orada olduğunu bildiğim için seçmesi daha kolaydı. "Bu inanılmaz."

"Yaklaştıkça güçlenmeye devam edecek," dedi. "Haydi."

Artık odaklanabileceğim bir şey olduğu için yolculuk daha hızlı ilerledi. Köşeleri döndük, eğimli bir koridordan indik ve kaygan basamakları tırmandık. Kırmızı parıltı parladı ve nabız bir davul sesi kadar yüksek olana kadar güçlendi.

Ve sonra, son köşeyi döndükten sonra, onu bulduk.

Ay taşı buzlu bir mağaranın ortasındaydı. Ödülümüz saf yarı saydam buzdan bir sütunla kaplıydı. Canlı ışık her bir buz katmanını tek tek aydınlatıyordu. Derin, berrak bir su havuzuna bakmak gibiydi. Buzun içine gömülmüş, her biri bir insan büyüklüğünde taşlar vardı. Renkli ve...

Bağırdım.

Onlar taş değildi.

Burası sadece bir geçit

değildi. Bir mezarlıktı.

Şimdi neye baktığımı fark ettiğimde, buzun içinden bana bakan donmuş yüzleri seçebiliyordum. Ağızlar ardına kadar açık, gözler şişkin, dişler parlıyordu.

Ölüm sancılarına yakalanmış insanlar, sonsuza dek donmuşlar.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, tökezleyerek bir adım geri attım. "Ne... Buzun içinde... bu..."

Bir daire çizdim. Düzinelerce ceset duvarlara gömülmüştü. Buranın her yerinde ölüm vardı.

Boğazımda safra birikti ve inledim.

"Onlar çoktan öldü," dedi Sebastian acımasızca, başımı tuniğine . Nazik bir jestti ama bunun için artık çok geçti. Görüntü çoktan zihnime kazınmıştı. "Unutulmuş Geçit'in insanları yok etme konusunda bir geçmişi var. İnsanların ve vampirlerin buraya girip kaybolduklarına ve bir daha hiç görülmediklerine dair hikâyeler anlatılır."

"Sanırım onları bulduğumuzu söylemek yanlış olmaz." Tüylerim sürekli olarak diken diken oldu. "Buradan çıkabilir miyiz? Burası çok ürkütücü."

Hayatım boyunca bir daha asla buzlu bir mezarlığı ziyaret etmeyeceğim için çok mutlu olurum.

Sebastian başını salladı. "Kesinlikle. Ay taşını aldıktan sonra gidebiliriz. Sen Güneş Yürüyüşü yapacaksın, sonra da manastıra döneceğiz."

Basit bir plandı ama beni sakinleştirdi. Üzerinde çalışacağım adımların olması beni her zaman daha iyi hissettirmiştir.

"Pekâlâ." Başımı salladım. "Bunu yapabiliriz."

Kısa ve sade olan bu plan, sadede . Bundan daha fazlasını düşünemezdim. Eğer nihai hedeflerimizi düşünmek için çok fazla zaman harcarsam -Marius'u uyandırmak, Sebastian'ın kraliçeyle olan bağını koparmak, Haberci'nin, Güneş Gezini'nin ve Gölgelelerin Efendisi'nin tam olarak nasıl çalıştığını belirlemek, ruh paylaşımını çözmek ve kraliçeyi öldürmek- işlevimi yerine getiremeyecek kadar bunalırdım. Küçük adımlar uygulanabilirdi ve genellikle üstesinden gelmek daha kolaydı.

Nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyiydi. Duvardaki cesetleri görmezden gelerek gölge hançerimi sıkıca kavradım ve ortadaki sütuna yaklaştım. Silah elimde ağır ve rahatlatıcı bir varlıktı. Bıçakla aram pek iyi değildi, buna yakın bir şey kullanmak için hiç eğitim almamıştım ama ilk kez insanların neden isteyerek silahlandıklarını anlamaya başlıyordum.

Gerektiğinde kendimi vampir bedenimden daha fazlasıyla savunabileceğimi bilmenin verdiği bir güven duygusu vardı. Gerektiğinde birine karşı kendimi koruyabilme fikri hoşuma gidiyordu. İnsanlar sürekli beni öldürmeye çalışıyordu. Bu oldukça yorucuydu.

Ay taşına yaklaştıkça hava daha da kalınlaştı. Nefes almak giderek zorlaştı ve sonra hava dalgalandı. Tenim karıncalandı ve büyü üzerimizde gezindi. Kraliçenin koğuşlarından geçmek gibiydi ama farklıydı. Kayınvalidemin büyüü karanlık, zonklayıcı ve müdahaleciydi. Sebastian'ın büyüü de karanlıktı ve bir güç uyarısı içeriyordu ama asla tenimi ürpertmiyordu.

Bu kadim büyü bunların hiçbiri değildi. Gölgelerimi uyarı ile titreştirdi.

"Bunu hissediyor musun, Sebastian?" Neden fısıldadığımdan emin değildim - buzla kaplı bedenler bizi duyamazdı - ama uygun olduğunu hissettim.

"Evet" diye homurdandı. Dirseğimi tuttu ve sesini alçaltarak beni yanına çekti. "Dikkatli olmamız gerekiyor. Ay taşının etrafında çeşitli korumalar olabilir."

Bir elimi çantamdan ayırmadan sütunun etrafında yavaşça döndüm. Burada hava pekmez kadar yoğun ve büyü üzerime çökmüştü. Her adım bir öncekinden daha fazla çaba gerektiriyordu. Hâlâ ölümlü olsaydım, hiç hareket edemeyeceğimden oldukça emindim.

Uzanıp buza dokundum.

Kızıl ışık parladı, atan bir kalp gibi nabız gibi atıyordu.

Elimi hemen geri çektim. "Böyle mi olması gerekiyordu?"

"Bilmiyorum." Sebastian'ın eli kalçama indi ve beni kendine doğru çekti. "Bu büyü doğal değil. Bırak ben yapayım."

İlk defa tartışmadım. Bu mağarayla ilgili bir şey -muhtemelen buzla kaplı cesetler- kuyruğumu kısıtlayıp olabildiğince hızlı gitmek istememe neden oldu.

Gölgelerinden bir hançer çıkaran Sebastian onu buza bastırdı. Kabzasını sıkıca tuttu, yumruğunu çekiç gibi kullanarak sütunu yavaşça yonttu. Kalbim küt küt atıyordu ve o çalışırken ben de hançerimi sıkıca kavradım.

Buradan çıkmamız gerekiyordu. Bu önsezi hissi gittikçe kötüleşiyordu.

Sonunda aytaşı ortaya çıkana kadar buz küçük parçalar halinde düştü. Buz katmanları olmadan, ışık güneşin kendisi kadar parlaktı. Sebastian hançerinin kabzasına son bir kez vururken kolumu gözlerime siper ettim.

Sağır edici bir çatırtı odanın içinde yankılandı. Yer ayaklarımızın altında sarsıldı. Altımızdan uzun zamandır unutulmuş bir canavarın uykusundan uyanması gibi bir kükreme geldi.

Kolumu bıraktım ve etrafıma bakarken gözlerim büyüdü. Bir çılgık boğazımı tırmaladı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Çatlaklar buzun içinden yayılıyordu. Ay taşı patlamasına az kalmış gibi parlıyordu.

Bunun çok kötü olduğunu anlamak için mağaralar konusunda uzman olmaya gerek yoktu.

Birkaç dakika sonra büyüümün melodisi sustuğunda bu his doğrulandı. Gölgelerim yok oldu ve hançer hiçliğe karıştı.

Kahretsın.

"Lanet olsun!" Sebastian yemin etti. Sütunun içine uzandı ve ay taşını yakaladı. Bir kalp atışı sonra, tavandan siyah, parıldayan taş parçaları yağdı.

"Bu prohişeris mi?" Cevabından zaten şüphelenmeme rağmen sordum.

"Evet," diye homurdandı, yumruğu büyüklüğünde bir parça kafasına çarparken.

Çarpmanın etkisinden kurtulup kolumu tuttu. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Tamamen aynı fikirdeydim. Prohiberis her türlü büyüü engelleyen bir taşı. Etrafında sadece birkaç kez bulunmuştum ama şimdiden etkilerinin son derece rahatsız edici olduğunu biliyordum.

"Ay taşını bana ver." Çantayı açtım ve onu içine soktu.

Sebastian beni arkasından çekmeden önce çantanın üstünü zar zor kapatmışım. Onu nadiren bu kadar endişeli görüyordum, bu da kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu.

Gerçekten tehlikedeydik.

Baktığım her yerde, tavandan prohiberisler düşüyordu. Buzdaki çatlaklar büyüdü ve yer ayaklarımızın altında sarsıldı. Buz tünellerinde koştuk, kaya parçalarından, buzdan ve enkazdan kaçtık.

O anda, büyüm olmadan, neredeyse kendimi ölümlü hissediyordum. Ağzımdaki dişler ve yanımdaki gerçek olamayacak kadar güzel vampir prens olmasaydı, gecenin bir yarattığı olduğumu unutabilirdim.

Biz koştukça sıcaklık düşüyordu. İkimiz de konuşmuyorduk, ayak seslerimiz kalp atışlarımızı yankılıyordu. Isvana sağ olsun, tünellerden geçiş yolumuzu işaretleyecek kadar ileri görüşlüydüm. Çentikler, bizi mağaradan çıkaran rehberler gibi davranıyordu.

Yer tekrar sarsıldığında giriş görüş alanındaydı. Ama bu sefer bir şeyler farklıydı.

Önümdeki buzda büyük bir çatlak belirdi ve zemin ayaklarımın altında kayboldu.

Tek Çıkış Yolu

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

A Luna'nın ayaklarının altındaki buz kırılırken tiz, kan donduran bir ılık mağarayı doldurdu. "Sebastian!"

İsmim beni hiçbir zaman o anki kadar korkutmamıştı.

O an. Luna'nın eli elimden kaydı ve ona doğru hamle yaptım. Çok geç kalmıştım. Parmakları çırpındı ve düştü.

"Hayır!" Bağırdım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, karımın bir an önce durduğu kara deliğe bakarken buz bacaklarımı kesiyordu. Bu bir uçurumdu, bir canavardı, onu bütünüyle yutan bir boşluktu.

Bu son olamazdı. Onun Unutulmuş Geçit'i mezarları olarak gören sayısız varlıktan biri olmasına izin vermeyi reddettim.

Hikâyemiz böyle bitmeyecekti.

İp, karnımın derinliklerinde çözülürken uyarıda bulundu. Seçeneklerimiz tükenmişti. Tedbiri bir kenara bırakıp Luna'nın peşinden deliğe atladım.

Prohiberis, kaya ve buz parçaları üzerime yağdı. Hava hızla yanımdan geçti ama Luna'nın dehşete düşmüş yüzü görüş alanımda belirdiğinde İp sessizleşti. Karanlıkta boğuşarak ona doğru uzandım.

Elimi tut! Bağın içinden bağırdım. Bizi bağlayan büyü prohiberis'ten daha eskiydi. En azından hala buna sahiptik.

Parmakları benimkilere değdi ve sonra onu yakaladım.

"Sebastian" diye hıçkırdı.

"Buradayım," diye boğuk bir ses çıkardım. Ölüm bugün kazanamayacaktı. Luna'yı benden alamayacaktı.

Hâlâ düşüyorduk. Rüzgâr vınlayarak yanımızdan geçiyordu. Luna'ya sarılarak bizi döndürdüm, böylece sırtı benim önümdeydi ve ikimiz de düşen prohiberislere bakıyorduk.

Seni her zaman seveceğim, dedim.

Sonra sırtım buza çarptı ve her şey karardı.

Sonunda gözlerimi açmaya ikna ettiğimde, acı tüm vücuduma yayıldı. Luna üzerimde duruyordu, bileği ağzımdaydı ve yüzünden kanlar akıyordu.

"Tanrılara şükürler olsun," diye

ağladı. Hâlâ hayattaydım.

Dişlerimi Luna'nın bileğinden çektim. Gözyaşlarını sildi. Eğilerek dudaklarını şefkatli bir öpücükle benimkilerin üzerine koydu. Yumuşak, sıcak ve endişe doluydu. "Uyanacağından emin değildim."

Başım zonkluyor, boğazım kuruyor ve tüm vücudum ağrıyordu.

Yine de bunların hiçbirinin önemi yoktu. Luna yaşıyordu.

"İyi misin?" Gözlerimle yaralarını aradım ama bir göremedim. Onun acı çekmemesi için binlerce kez düşer, milyonlarca kez kazık yerdim.

"Ben iyiyim." Luna elinde bir kumaşı evirip çevirdi. El çantası, fark ettim.

Gözlerim büyüdü. "Kurdun kanı, öyle mi-"

"Şişe kırılmamış," dedi hemen. "Güneş ateşi tüyü ve ay taşı da düşüşten kurtuldu."

Bu iyi bir haberdi ama Luna mutlu görünmüyordu. Ağzı düz bir çizgi halinde kısıtılmıştı ve gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı akıyordu.

"Sorun nedir?"

"Tonik..." Yutkundu. "Bitti. Şişeler kırıldı ve hiç kalmadı."

İçimden bir alarm geçti ve kanım dondu. Paniğimin yüzüme yansımaması için elimden geleni yaptım. Luna'yı daha fazla endişelendirmek istemiyordum. Sakin kalmaya çalışarak içime uzandım ve büyümü çektim.

Damarlarım boştu ve sihirden yoksundu. Tek tepki sessizlikti. Sadece bu da değil, sol tarafımda korkunç bir ağrı vardı. Sol tarafımı

Soğuk ve doğal olmayan bir şeyle karşılaşana kadar elimi yukarı doğru kaldırdım. Elim kadar uzun bir buz parçası içime saplanmıştı.

Lanet olsun.

Luna yarayı fark etmemiş gibiydi, ben de dikkatini çekmedim. Korkunç gerçek, şu anda bu konuda hiçbir şey yapamayacağımızdı. Mağaranın tamamı prohiberisten yapılmıştı. Eğer buzı çekersem, iyileşmeden önce kan kaybından ölme ihtimalim vardı.

En azından bu acıyı açıklıyordu.

Kendimi ayağa kaldırırken dilimden bir düzine küfür döküldü. Mağara, obsidyen büyü engelleyici taşların varlığı dışında boş ve soğuktu.

Tanrılar.

Yukarı doğru hızlı bir bakış, birkaç yüz metre düştüğümüzü doğruladı. Luna'nın kanıyla bile ayakta durabilmem bir mucizeydi. Belli ki geldiğimiz yoldan geri dönemeyecektik.

Uzanarak Luna'nın ayağa kalkmasına yardım ettim. Nefesim normalden daha ağırdı ve acımı gizlemeye çalışarak sallanıyordum.

Bana bakarken endişesi yüzünden okunuyordu. "Sebastian, bence dinlenmelisin."

"Hayır, gitmemiz gerek." Bir kadeh Peri Şarabını çok hızlı içmişim gibi başım dönüyordu ama burada kalamazdık. Tonik olmadan, çağrı geri gelmeden önce bir saatimiz vardı. Dakikalar mı? Saatler mi? Kesinlikle bir günden daha az. "Hiç vakit kaybedemeyiz."

Luna kaşlarını çatı. "Bilmiyorum."

"İyi olacağım." Başımı salladım, umarım bağlayıcı işaretten gelen acıyı hissetmemiştir. "Benim için endişelenme."

İçimden, bu konuda benimle tartışmaması için ona yalvardım. Aklımdaki tek şey, çağrılar geri dönmeden önce bizi bu mağaralardan çıkarmaktı. Prohiberis güçlüydü ama her şeyi kapsayıcı değildi. Bağ'ı engelleyememişti ve kraliçenin büyüsunü de engelleyecek kadar güçlü olamazdı.

Buradan çıkmamız gerekiyordu.

Karım başını sallamadan önce uzun bir süre beni inceledi. "Tamam. Gideceğiz ama ne zaman dinlenmen gerektiğini bana söyle."

"Yapacağım," diye yalan söyledim.

Luna iyi niyetliydi ama dinlenmek için duramazdık. Kaybedecek zamanımız yoktu.

Mağarada yolumuzu bulana kadar saatler geçti. Bu mağara öncekiler gibi inşa edilmemişti. Buz daha inceydi ve biz hareket ettikçe gıcırdıyordu. Her bir çatlak yankılanıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Luna'nın eli titriyordu ama asla bırakmadı.

Bir süre sonra en kötü korkularım gerçek oldu. Tonik etkisini yitirdi. Kraliçenin çağrısı sessiz bir fısıltıydı, zihnimin arkasına doğru bir fırça, ta ki öyle olmayana kadar. Çok geçmeden bir fırtınaya dönüştü ve ben ileri geri savrulan bir yaprak oldum.

Gel, Kraliçe Marguerite beni çağırđı. Gel, gel, !

Onun çağrısına cevap vermek yerine, görmezden gelme ustası oldum. Sadece kraliçeyi değıl. Hepsini. Yan tarafımda giderek kötüleşen ağrı, çağrılar, hatta tüm bunlardan sonra bile bağı koparamayabileceğimiz korkusu.

Onları görmezden geldim çünkü Luna'yı güvenli bir yere götürmem gerekiyordu.

Şimdiye kadar gün ortasına yaklaşmış olmalıydı. Buradan çıktıktan sonra Luna Güneş'te yürüyebilir, ay taşını ışığa maruz bırakabilir ve biz de gölge gibi Lightriver Manastırı'na dönebilirdik. Çok basit görünüyordu. Sadece başarmamız gerekiyordu.

Kendimi yürümeye zorlamak kalın çamurda ilerlemek gibiydi ama bunu da görmezden geldim. Ne olursa olsun, Kraliçe Marguerite'in kazanmasına izin vermeyi reddetdim.

Gece Geldi

OceanofPDF.com

"İ Çok özür dilerim Majesteleri." Servet Elfinin gözleri irileşti ve bakışlarında gümüş rengi kaldı. Mermer zeminde diz çökerek titredi. "Hiçbir şey göremiyorum."

Parmaklarım tahtımın kenarına sıkıca sarıldı ve ona ters ters baktım. "Ne demek istiyorsun?"

İşe yaramaz elf önümde titredi. "Gümüş düzlemler karanlık, Kraliçem. Orada hiçbir şey yok. Ateş ve toprağın zayıf izleri gelecekte geçiyor, ama yollarını izleyemiyorum." Sesi titriyordu ve ellerini birbirine kenetledi. "Denge bozuldu, Majesteleri."

Bu umurumda değildi. Artık karanlığı bile umursamıyordum. Tek umursadığım kayıp oğlum ve *oydu*.

"Tekrar bak," diye tersledim. "Gözümün önünden kaybol ve değerli bir şey görene kadar denemeye devam et."

Neden etrafım bu kadar beceriksizce sarılmıştı? Bunun için zamanım yoktu! Bu akşam, üç kırıksıklık daha buldum. Üç tane!

Bu dünya ne hale geliyordu?

Elfin rengi soldu, güneşten kızarmış teni bir çarşaf kadar beyaza döndü. "Ama gümüş düzlemlerde çok uzun zaman geçirirsem, belki-"

"Umurumda değil!" Çılgılık attım, sesim camı kıracak kadar yüksekti. "Ya yaparsın ya da işinden anlayan yeni bir Servet Elfi bulurum. Fazla bir şey istemiyorum. Zor bir görev adamı değilim. Tek bir şey. Tek istediğim bu. Onlarla dolu bir ülkede iki vampir bulmak nasıl bu kadar zor olabilir?"

Servet Elfi'nin dudağı titredi ve başını eğdi. "Onları görmeye çalışacağım."

Ona ters ters baktım. "Güzel. Gözümün önünden kaybol."

Elf taht odasından o kadar hızlı çıktı ki neredeyse kapının yanında duran Favori'ye çarpacaktı. Birkaç gündür evcil hayvanlarımla oynamamıştım. Onlar için hiç enerjim kalmamıştı.

Her şey ters gidiyordu.

Yakutum kararıyordu. Her geçen gün daha az parlıyordu. Ona her dokunduğumda, parmak uçlarımdan daha az güç akıyordu.

Şarj olması gerekiyordu.

Ayağa kalkarak tahtımdan indim ve özel odama doğru yol aldım. Siyah trenim ben hareket ettikçe gölgelerimi taklit ederek sallanıyordu. Rüzgâr ısıklık çalarak taşlardaki çatlaklardan esiyordu ve koridorlar boştu. Odamın dışındaki muhafız sessizce kapıyı açtı ve ben geçerken başını eğdi.

Onu görmezden gelerek doğruca karşı duvardaki devasa yaldızlı aynaya gittim.

Yansımamı gördüğüm an çığlık attım.

ÖZGÜRLÜK DEVRİMİ ikinci ayına giriyordu.

Bu delilikle geçen iki lanet ay.

Her nasılsa insanlar ordumdan kaçıyor, vampirlerin güneşe çıkamadığı gündüz saatlerinde hareket ediyorlardı. Yine de tek başlarına çalışıyor olmalarının imkânı yoktu. Ölümlüler böyle bir planı tek başlarına tasarlayacak güç ve zekâdan yoksundu.

Bundan sorumlu hainleri bulur ve hepsini yok ederdim. Kanlarında yıkanır ve ölüm feryatlarıyla uykuya daldardım.

Yönetim kurulu odamdaki büyük maun masanın etrafında beş general oturmuş, beni savaş cephesi hakkında bilgilendiriyorlardı. Sözleri üzerimden akıyordu ama onları zar zor duyuyordum.

Sandalyenin kolçaklarını o kadar sıkı kavradım ki ahşap parmaklarımın altında çatladı. Ellerime saplanan küçük kıymıkları fark etmedim bile.

Hepsi onun suçuydu.

Nicolas.

Bunca zamandır benimle oynuyor muydu? Ondan her beslendiğimde, onu yatağıma aldığımda, onunla geç saatlere kadar konuştuğumda, beni katalogluyor muydu?

Eninde sonunda bana ihanet edeceğini bilerek mi?

Kalbim ihanetin acısıyla sızladı, acıdı ve yandı. Nicolas yatağıma paylaşmıştı. Evimi. Kaynağım, sırdaşım, sevgilim olmuştu.

Ve şimdi, o benim düşmanımdı.

Gölgeler parmaklarımın etrafına dolandı ve sıkılı yumruğumu masaya vurdum.

Diğerleri hemen konuşmayı bıraktı.

Bana ilk bakan General Oak oldu. "Majesteleri?" "Nicolas nerede?" Ben sordum. "Onu henüz bulamadınız."

İçini çekti ve sanki bu sorgulama tarzı ona yakışmıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Kraliçem, bunun üzerinden geçtik." Diğer generaller de başlarıyla onayladılar.

"Kraliçe Marguerite, bu bir insandan daha büyük bir mesele," diye devam etti General Brimol, Oak'ın bıraktığı yerden. "Sözde Özgürlük Devrimi savaşçıları tüm Eleyta'da yönetimimize karşı isyan ediyor."

General Oak ekledi, "Sevgiliniz-"

"Onun hakkında böyle konuşma!" diye bağırdım. Damarlarımda öfke dolaşıyordu ve masanın kenarına tutunarak ayağa kalkarken masayı ters çevirdim.

Kağıtlar ve mürekkepler etrafa saçılırken generaller yollarından çekilmeye çalıştılar ama hiçbiri tek kelime etmedi.

"Nicolas artık bir hainden başka bir şey değil" diye çıktım. Oak sessizce, "Elbette," dedi.

Yumruklarımı iki yanımda birleştirdim. "Emirlerimi dinleseniz iyi edersiniz." Kanatlarım sırtımdan fırladı ve sesim buz kesti. "Nicolas'ı bul, gerisini de bulacaksın."

Cevap beklemeden toplantı odasından çıktım. Generaller bana yardım edemezdi. İki ay bir devrimin devam etmesi için affedilemez bir süreydi.

Yeni bir şeye ihtiyacım vardı. Farklı bir şeye. Beni aralarındaki en güçlü kişi yapacak bir şeye.

Nefesim kesildi. İşte buydu.

İlhamın etkisiyle kalemin içinde bulanık bir şekilde koştum.

Aşağı, aşağı, aşağı, Ravenwood Zindanı'nın gümüş kapıları görüş alanıma girene kadar gittim. Önde iki muhafız duruyordu, duvara rahatça yaslanmış sohbet ediyorlardı.

Durduğumda elbisemi düzelttim ve boğazımı temizledim. Muhafızlar iri gözlerle bana döndüler, yüzleri aniden renksizleşmişti. "Q-q-queen Marguerite!" diye haykırdı uzun boylu olan. Başını dikleştirdi Omuzlarını silkti ve kaytarırken yakalandığı için utangaç bir ifadeyle baktı. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Planımı gerçekleştirmeye bu kadar niyetli olmasaydım muhtemelen beceriksizlikleri yüzünden onları öldürürdüm. Gardiyanlara ters ters baktım ve yüzümdeki hoşnutsuzluğu gördüklerinden emin oldum. "Ithenmyr'den gelen mahkûm. Hâlâ yaşıyor mu?"

Mahkûmların ne yapacağı belli olmazdı. Benim için en uygun olmayan zamanda ölmek gibi kötü bir alışkanlıkları vardı.

Kısa boylu muhafız yutkundu. "Evet, Kraliçem."

"Güzel." Kaşlarımı kaldırdım. "Bırakın geçeyim."

Anahtarlar şingirdadı ve sonra kapılar açıldı. Anında, ölüm ve çürüme kokusu üzerime çöktü. Ravenwood Zindanı ülkemin en karanlık, en ahlaksız suçlularına ev sahipliği yapıyordu. Uzun ömürlü olan bu mahkûmların çoğunu selefimden miras almıştım.

Kollarımdan aşağı bir ürperti aktı ama dar taş koridorlara girerken bunu kabul etmeyi reddettim.

Tık, tık, tık.

Hücre hücre geçerken ayak seslerim yuvarlak koridorlarda yankılanıyordu. Kirli, kemikli eller kapılardan dışarı sarkıyor, feryatlar her saniye daha da yükselen uyumsuz bir senfoniye dönüşüyor ve mahkûmlar bir an bile zaman ayırmam için haykırıyorlardı.

Beni tanıyorlardı, benden korkuyorlardı, bana tapıyorlardı. Onlar bile benim kim olduğumu anladılar.

Görünüşe göre Nicolas'ın öğrenmediği bir ders.

İhanetini hatırlayınca kan beynime sıçradı ve titredim. Tamamen insani olan bu duygular için tanrılara lanet olsun! İthiar aşkına, dört asır yaşıyordım. Bunları uzun zaman önce kontrol altına almış olmalıydım. Ama hayır. Hâlâ uykuya ve kana ihtiyacım vardı.

Şu anda, hoşuma gitmeyecek kadar ölümlüydüm.

Işık uzak bir anı olana kadar Ravenwood Zindanı'nın derinliklerine indim.

Orada, toprağın derinliklerinde, aradığım kat vardı. Zindanın prohaberislerle kaplı bölümünün girişini gösteren gümüş kapının önünde tek başına bir muhafız duruyordu.

Beni görünce başını salladı. "Kraliçe Marguerite." Sesi saygıyla doluydu. Güzel.

Bakışlarına karşılık verdim. "Onu görmeye geldim."

"Elbette." Muhafız kapının kilidini açtı, çekerek açtı ve ben yanından geçerken selam verdi.

Koridora adım attığımda büyü çalan taşlar damarlarımdaki gücü çekip aldı. Gölgelerim sustu ve keskin bir nefes aldım.

"Prohiberis'ten nefret ediyorum," dedi muhafız.

Ona cevap vermedim ama ben de aynı şekilde hissediyordum. Gücüm olmadan olmak hoşuma gitmiyordu ama burada uzun süre kalmayacaktım.

Zindanın bu bölümündeki mahkûmlar diğerlerinden çok daha kötü durumdaydı. Birçoğu Fading'e yakındı ve hepsi benden korkuyordu. Mahkûmlar acı ve eziyet dolu bir türkü tutturdular. Sözsüz inlemeleri en tatlı melodiydi ve acı veren iniltileri her yönden mükemmel bir uyumdu.

Sağdaki yedinci hücre benim hedefimdi.

Yumuşak, kadınsı bir şarkı kulaklarıma ulaştı. İlk başta bir çocuk ninnisine benziyordu ama sözlerini anladığım anda tüylerim diken diken oldu.

"Gece burada; ölüm geldi; ihanet havada." Çılgınca bir kahkaha ve sonra şarkıcı tekrar başladı. Ben yaklaştıkça sesi yükseliyordu. Bağırды, "Gece burada! Ölüm geldi! İhanet havada!"

Aradığım cadı .

Belki de çoktan aklını kaçırmıştı.

Kaşlarımı çattım. Bunun bana bir olmazdı. Ona ihtiyacım vardı.

Hücrenin önünde durdum ve ellerimi muhafazanın iki yanına düz bir şekilde koydum. Cadının sırtı bana dönüktü, yağlı kahverengi saçları neredeyse ayaklarına kadar dökülüyordu. Giysileri paçavradan biraz daha fazlasıydı ve bir ayağından diğerine zıplarken iskelet gibi duruyordu.

"Gece burada, ölüm geldi, ihanet içeride-" diye şarkı söyledi.

"Yeter!" Kapıyı tekmeledim. Parmaklıklar takırdadı ve nakaratı kesildi, arkasını döndüğünde çılgın kahkahalara dönüştü.

"Geldin. Geleceğini biliyordum." Cadı sırtarak beyaz bir uyluk kemiğini parmaklarının arasında döndürdü. Bir hayvana mı yoksa başka bir mahkûma mı aitti? Nereye baktığımı fark eden mahkûm kemiği yere vurdu. Kemik ikiye ayrıldı.

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak yumruklarımı sıktım. Bir sebepten dolayı buradaydım. Onun deliliğinin beni caydırmasına izin veremezdim.

Cadı beni inceledi, bakışları rahatsız edici bir şekilde deliciydi ve kıkırdadı. "Bana ihtiyacın var."

Kendimi tam olarak neyin içine soktuğumu merak ederek yavaşça başımı salladım. O haklıydı. Ona ihtiyacım vardı. Muhafıza dönerek, "Onu serbest bırak." dedim.

Vampir bana bön bön baktı. "Majesteleri, Koleta güçlü bir-"

"Bırakın onu!" Bağırdım ve bir ayağımı yere vurdum. "Bir daha istemeyeceğim. İşinizi yapın ya da bu hapisaneyi yeni kalıcı meskeniniz olarak görün."

Aceleyle anahtarları çıkarırken anahtarlar birbirine çarptı. "Elbette, Kraliçem." Doğru anahtarı ararken parmakları titredi, kilidin içinde birkaç tane denedi.

Koleta güldü. "Gece burada, gece burada, gece burada."

Kapının kilidi açıldı ve cadı bana doğru tökezledi. Kolunu kabaca kavradım, nazik olmak için hiç çaba sarfetmedim.

Şimdi, diğer mahkûmlar canlanmış gibiydi.

"Majesteleri!" diye bağırды biri.

"Beni de al!"

Bir fısıltı, "Lütfen."

"Ölüm buradan daha iyidir."

Hepsini görmezden gelerek Koleta'yı arkamdan sürükledim.

"Gece geldi; ölüm geldi; ihanet havada," diye şarkı söyledi o rahatsız edici sesiyle.

Yukarı, yukarı, yukarı, gittik. Cadı aynı üç cümleyi gevezelik etmeye etti. Ravenwood Zindanı'ndan çıkar çıkmaz bizi kalenin birinci katındaki küçük bir çalışma odasına soktum.

"Gece geldi, ölüm geldi-"

Elimi Koleta'nın ağzına vurdum. "Bu kadar yeter," diye tısladım, tırnaklarım yüzüne batıyor ve kan çekiyordu. "Anlıyorum. İhanete uğradım. Asıl soru, bana yardım edebilir misin?"

Koleta güçlü bir cadıydı. Benden önce Eleytan tahtını elinde tutan vampir Kral Renwick tarafından hapsedilmesi, benim yapımdan bir yüzyıl önce başlamıştı. Sanguis Kalesi'nin altındaki hücrelere yerleştirilmeden önce birkaç hain faaliyete katılırken yakalanmıştı.

Cadı başını eğdi, gözleri bilmiş bir parıltıya büründü. "Yani bu doğru. İnsanlar isyan mı etmiş?"

Ne zaman biri Özgürlük Devrimi'nden bahsetse kanım kaynıyordu. İçimde bir fırtına koptu. İhanet ağzımın içinde acı bir tat bırakıyordu. Kana ihtiyacım vardı. Bu gece.

Hırladım. "Evet."

Cadı şok olmadı. İrkilmedi bile. Sanki ona kar yağdığını söylemişim gibi başını salladı.

"Bu önceden bildirilmişti," dedi Koleta. "Bana geleceğini biliyordum."

Gölgeler ellerimden kayarak odayı kararttı. "Bana yardım edebilir misiniz?" Dudaklarımdan zorla dökülen sözcüklerin tadı talaş gibiydi ama sormak zorundaydım. İsyancıları durdurmanın ve tahttaki iddiamın zamanın sonuna kadar tartışmasız devam etmesini sağlamanın bir yolu olmalıydı.

"Size yardım etmeye ikna edilebilirim," diye cevap verdi cadı.

Dudaklarım kıvrıldı. "Hepsini yok etmek istiyorum," dedim ona. "Her bir haini."

Özellikle Nicolas.

Cadının iskelet yüzünde ürkütücü bir gülümseme dans etti. "O zaman evet, doğru kişiye geldin. Gece burada; ölüm geldi; ihanet havada." Koleta çılgınca güldü. "İstediğinizi yapabilirim. İhtiyacım olan birkaç şey var."

"Anlat bana."

"Önce bir yakut..."

Koleta'nın sözleri zihnimde yankılanırken aynaya baktım.

Gece geldi; ölüm geldi; ihanet havada.

Boynumdaki yakut o kadar koyu renkliydi ki neredeyse siyahtı. Sıkıca kavradım.

"Onları bulacağım," diye söz verdim mücevhere. "Ve , kan özgürce akacak ve kıpkırmızı bir güneş gibi parlayana kadar içinde yıkanacaksın."

Ve sonra, bir daha kimse bana karşı gelemeyecekti.

Güneş Işığı Işınları

OceanofPDF.com

T Buz mağaraları gıcırdayan buzlar, soğuk rüzgârlar ve prohiberislerden oluşan bitmek bilmeyen bir labirentti. Çok fazla prohiberis. Duvarlar, zemin ve hatta sarkıtlar bile bu siyah maddeden yapılmıştı.

Büyüm sessizdi, gölgeler ortalıkta görünmüyordu ve ne kadar denesem de kanatlarımı sırtımdan çıkaramıyordum. Elimde kalan tek şey dişlerimdi.

Ve Sebastian.

Bu süreçte yanımda olmasaydı ne yapardım emin değildim. Ama o her zamanki gibi değildi. Sessizdi, düşünceliydi ve Bağlayıcı Mark sessizdi. Arada sırada yüzünü buruşturuyordu ama ona ne zaman sorunun ne olduğunu sorsam, bir şey olmadığı konusunda ısrar ediyordu.

Bana yalan söylüyordu. Çağrının acısını sakladığını anlamam uzun sürmedi. Acısını hissetmemi nasıl engellediğinden emin değildim -belki de sadece inatçılık- ama bunu sormanın sırası değildi.

İlk defa düşmediğim için kendime lanet ettim. Bu durumda olmamız benim suçumdu. Çağrı zihnimin arkasında küçük bir dürtüydü, ama onun için çok daha kötü olduğunu hayal ettim. Bu sadece tünellerde daha hızlı ilerlememi sağladı.

Lightriver Manastırı'na dönmemiz gerekiyordu.

Tünele giren ilk güneş ışığı, sararmış ışığın uzak bir kıvılcımından biraz daha fazlasıydı, ama bana devam etme gücü verdi. I

Genevieve'in talimatlarını bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin olana kadar tekrarladım.

Lütfen, Isvana, vardığımızda öğlen olsun.

Isvana'yı tanrıçam olarak düşünmeye ne zaman başladığımdan emin değildim. Belki de rüya olmayan rüyamda bana geldiği sıralardaydı. Her iki durumda da, o artık benimdi.

Kısa süre sonra bu kıvılcımlar küçük güneş parçalarına dönüştü. Umut içimde dönüyor, beni güçlendiriyordu.

Son bir köşeyi döndük ve işte oradaydık. Dışarıda parlayan güneş masmavi bir gökyüzünü ve onlarca karla kaplı dağı aydınlatıyordu. Berrak havanın kokusu içimi doldurdu ve temiz havayı takdir ederek derin bir nefes aldım.

Sebastian inledi. "Tanrılara şükürler olsun." Buza yaslandı ve düştüğümüzden beri ilk kez Bağlama İşareti'nden acı parıltıları geldi.

"Çağrı mı?"

Homurdandı.

Kaşlarım çatıldı ve bakışlarımı mağaranın girişinden ayırıp onun gözleriyle buluştum. Nefesim kesildi ve kalbim boğazımda düğümlendi. Bana bakan iki dipsiz acı çukuruydu.

Düşündüğümde de kötüymüş.

"Ne kadar kötü?" Acilen sordum.

Sebastian nefesini içine çekti.

"Kötü."

Bunu bana itiraf etmesi, ne kadar acı çektiğinin bir göstergesiydi.

Kolumu yukarı çektim ve ona bileğimi uzattım. "Beslenmelisin," diye ısrar ettim. "Belki faydası olur."

İnatçı vampir başını salladı. Buzlu duvara yaslanarak aşağı kaydı. "Benim için endişelenme Luna. Ben iyi olacağım."

Benden nasıl endişelenmememi isteyebilir? Onun benim tüm hayatım olduğunu bilmiyor muydu? Onun için endişelenmememi istemek, güneşin parlamamasını istemek gibi bir şeydi.

Anlamsız.

Yine de söylenecek çok şey vardı. Sonunda, "Senin için her zaman endişeleneceğim Sebastian," demekle yetindim.

Yumuşakça gülümsedi ve başını duvara yasladı. Başkalarına rahat görünebilirdi ama ben daha iyi biliyordum. Yüzündeki hafif buruşukluk

Yüzü ve kaşlarının çatıklığı içinden geçen acıyı anlatıyordu. "Sen git," dedi. "Ben burada bekleyeceğim."

Sanki başka bir şey yapabilirmiş gibi. Hal böyle olunca, İp'i sınırlarına kadar çekecek, bize ayrılan mesafenin en uç noktalarına kadar ilerleyecektim.

"Peki." İçimi çektim. Sebastian'ın yanına çömelip çantayı çıkardım ve yanına koydum. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim ve sonra fısıldadım, "Bunu benim için güvende tutar mısın?"

"Tabii ki."

Ben ayağa kalkmadan eli boynuma dolandı ve beni kendine doğru çekti. Ağzı, her parçamı uyandıran acil, yaralayıcı, tutkulu bir öpücükle benimkini aldı.

Bittiğinde, beni karıncalanan dudaklarla baş başa bıraktığında, o acı dolu gözler benimkileri aradı. "Bana geri dön, Sunwalker."

"Her zaman," diye söz verdim.

Vakit gelmişti. Parlayan ay taşını sağ elimde tutarak ayağa kalktım ve güneş ışığına doğru yöneldim. Isvana'nın kutsaması, tüm vampirleri hayatta tutan ayın kara büyü, beni durmaya ve gölgelerin güvenliğinde kalmaya çağırıyordu ama itaat etmedim.

Mağaranın girişinden birkaç metre uzakta dururken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Bir tarafta gölgeler ve karanlık, güneş ışığı tarafından dokunulmadan kalmıştı. Bu tarafta güvendedim. Diğer tarafta ise buz sanki yüzlerce elmasla kaplı gibi parlıyordu.

İçimde bir korku pırıltısı yükseldi ve kanım dondu. Vampirler güneşe çıkmak için yaratılmamışlardı. Bu bizim varlığımızın özüne aykırıydı. Biz ayın yaratıklarıydık.

Korkunun beni yenmesine izin vermeyi reddettim. Zaten bir keresinde sonuçlarını düşünmeden güneş ışığına doğru atılmıştım.

Şimdi durum her zamankinden daha korkunçtu. Yine de hareket etmedim.

"Luna." Adım Sebastian'ın dilinde müzik gibiydi ve omzumun üzerinden ona baktım. Elini şakaklarına bastırmıştı ama bana bakarken bakışları güçlüydü. "Bunu yapabilirsin."

Onun cesaretlendirmesi tam da ihtiyacım olan şeydi. Ay taşını sıkıca kavrayarak derin bir nefes aldım ve çizginin üzerine çıktım.

Güneş ışığı beni kucaklarken sıcaklık üzerimi örttü. Tenim ısındı ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. Aynı zamanda, şarkı

gölgelerim geri döndü. Bu karanlık bir senfoniydi, alçak, sabit bir uğultu, ruhumu dolduran hoş bir melodi.

Prohiberis gitmişti.

Sihrim geri gelmişti ve şimdiden eskisinden daha güçlü hissediyordum.

"Isvana'ya şükürler olsun." Göğsümün üzerinde başkalarının yaptığı gibi gördüğüm dini hareketin aynısını yaparak yavaş bir daire çizdim.

En son Güneş'te yürüdüğümde, güneş ışığını takdir edecek zamanım olmamıştı. Tohum ekmeye o kadar odaklanmışım ki Sebastian'ın beni takip ettiğini çok geç olana kadar fark etmemiştim. Güneş kemiklerindeki eti yakarken attığı acı dolu çığlıklar sonsuza dek zihnime kazındı.

Güneş yanığının vampirler için en kötü ölüm şekli olduğunu açıklamıştı ama gözlerimle şahit olana kadar bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamamıştım. Şimdi anladım.

Ama Sebastian hayatta kalmıştı. Ona zamanında ulaştım ve kanım, ölümden birkaç dakika uzakta olmasına rağmen onu canlandırdı. Bu, Bağ'ın aramızda bir lütuf olduğu ilk zamanlardan biriydi. Yine Kraliçe Marguerite, Bertrand'la kavga sırasında beni etkisiz hale getirdiğinde, Bağ bizi kurtarmıştı.

Bize dayatılmış olsa da, artık bir yük ya da korkulacak bir şey değildi. Bunun yerine, Bağ bizi güçlendiren bir bağlantıydı. Başkalarının üzerimize yerleştirdiği bağlar içinde çalışmaktan gelen özel bir tür güç, daha önce hiç bilmediğim bir güçtü.

Ve şimdi, güneşin altında dururken, başımı yukarı kaldırdım ve ışığın tenimi ısıtmasına izin verdim. Bir sevgili gibi, dokunuşları yüzümde dans ediyor, ardında sıcak karıncalanmalar bırakıyordu. Güneş her zaman bu kadar iyi hissettirmiş miydi? Hiç kimse onun altın dokunuşunu şu anda benim kadar takdir etmiş miydi?

İddia ediyorum ki dünya tarihinde hiç kimse benim sevincimi anlayamadı. Ben baharda açan bir çiçektim, uzun ve bitmek bilmeyen bir kışın ardından karların arasından fırlayan.

Evliliğe satıldığımda hayatımın bittiğini düşünmüştüm. Sonsuza kadar karanlıkta yaşayacağımı ve bir daha asla güneşi göremeyeceğimi düşünmüştüm.

Yanıldığım kanıtlandığı için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Güneş ışığının tadını çıkararak elimi uzattım ve parmaklarımı açtım. Aytaşı avucumda hafif, bıldırcın yumurtası büyüklüğünde ve kraliçenin yakutu kadar parlaktı. Onu ışığa tuttuğum anda, parıldayan kırmızı bir ışık patladı. Gölgelerim şarkı söyledi ve içimi bir doğruluk kapladı.

Ay tanrıçasına bu görevin tamamlandığı ve listeden çıkarılabileceği için bir şükran duası göndererek arkamı döndüm. "Hadi..."

Sesim kesildi ve gözlerim büyüdü.

"Sebastian!" diye bağırdım.

Yere yığılmıştı, çantasını göğsüne bastırırken gözleri kapalıydı. Kan, tuniğinin içinden altındaki buza sızıyordu. Aramızdaki Bağlama İşareti yanıyordu. Ona doğru koşarken içimden bir çığlık daha koptu.

Mağaraya geri adım attığım anda büyüüm kayboldu. Yine de bunun için endişelenecek vaktim yoktu. Aklımdaki tek şey Sebastian'dı.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek omuzlarını sarstım. "Sebastian!"

Hiç cevap gelmedi. Hiçbir şey yoktu. Bilinci yerinde değildi.

Gözlerim yaşardı ama düşmelerine izin vermedim. "Hayır, bunu bana yapamazsın. Beni burada bırakamazsın."

Gömleğini yukarı çektiğimde sessiz mağarayı boğuk bir çığlık doldurdu. Yan tarafında birkaç santim uzunluğunda bir yara vardı; bir buz parçası etine saplanmıştı.

Bunu benden nasıl saklamıştı?

Buzu çıkarmaya gittiğimde, yeterince hızlı iyileşmeyeceğinden korktuğu için bırakmış olabileceğini fark ettim.

"Kahretsin, seni inatçı vampir!" Bunu konuşabilir ve bir plan yapabilirdik. Ona yardım edebilirdim.

Ama artık plan yapmak için çok geçti. Kalbinin sesi o kadar zayıftı ki neredeyse kaçırıyordum.

Çabuk hareket etmeliydim.

Kolumu yukarı çekerek bileğimi ağzıma götürdüm ve ısırdım. Dişlerimin eti parçalamasının verdiği yanma, panik sisi arasında zar zor fark edildi ve kan dilime çarptığı anda bileğimi ağzına indirdim.

İlk kırmızı damla dudağına düştü ve bir süre orada asılı kaldı.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Benim üzerimde ölme."

Hayatımın en uzun saniyesinden sonra dili dışarı fırladı ve kanı yaladı.

"Daha fazla," diye homurdandı.

"Hepsini al." Bileğimi ağzına yerleştirerek hareket ettim.

Dudaklarının tenime değmesi umutsuzca, neredeyse ateşli bir şekildeydi. İçti, içti ve içti. Tek yapabildiğim ona bakmaktı.

yavaşça yüzüne geri döndü.

Bir insan, ödülünü almadan önce Ölüm'ü kaç kez kandırabilirdi? Soru zihnimde belirttiğinde bile, cevap hızla onu takip etti.

Ölümün kazanmasına asla izin vermeyecektim. Sebastian'ı benden çaldıysa, onu ölümün karanlık kucağına kadar takip eder ve onu geri alırdım. Biz bir çifttik, ikimiz. O nereye giderse, ben de peşinden giderdim. Hiçbir şey, hayatın sonu bile bizi ayıramazdı.

Sebastian dişlerini bileğimden çıkardıktan sonra bana baktı. Cildim iyileşmedi ama bu endişelerimin en küçüğüydü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"İyileşmem gerek," diye inledi. "Prohiberis... çağrılar dışında her şeyi engelliyor."

İfadesini doğrularcasına, kafamın içinde çok tanıdık bir nabız attı.

"Güneş battığında-"

"Gün batımını bekleyemeyiz," dedi. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Ne?" Elini tutarak başımı salladım. "Yapamayız! Güneş seni öldürecek."

Başını güçsüzce salladı. "Başaramayacağım, Luna."

"Böyle söyleme!"

Bunu nasıl söyleyebilir? Benim için ne kadar önemli olduğunu, yaşamak için ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor muydu?

"geldi." Öksürdü. "Mağaradan çıkar çıkmaz bizi Boşluk'ta gölgelemeniz gerekecek."

Kalbim hızla çarpıyordu. Benden yapmamı istediği şey onu incitecekti ve zaten acı çekiyordu.

"Ama o zaman bile ışık seni yakacak," diye çaresizce karşı çıktım. Başka bir yolu olmalıydı. Ben bir bilim adamıydım. Neden bir şeyler düşünemiyordum?

"Önemli değil." Acı dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Gitmek zorundayız."

Kafamda umutsuzca çeşitli senaryoları gözden geçirirken kalbim hızla çarpıyordu. Sorun şuydu ki, onu incitmeden yapabileceğimiz tek bir şey bile düşünemiyordum.

Sonunda, onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, acıyı şimdiden tahmin ediyordum.

"Sadece bir dakika sürecek."

Çok acı verici bir an.

Bu korkunç planla ilgili her şeyden nefret ederek kendimi titrek bacaklarımın üzerine ittim ve çantayı aldım. Üç eşyayı aldığımızdan emin olduktan sonra ona elimi uzattım ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

"Tamam, ama önce ben gidiyorum." Bu şekilde gölgeleri çağırabilir ve o güneşe çıkmadan önce güneşi engellemeye çalışabilirdim.

"Sorumluluğu üstleniyorsun, değil mi sevgilim?" Sesi şakacıydı ama tuniğinden daha fazla kan sızarken yüzünü buruşturdu.

"Evet," dedim kararlılıkla.

Bir parçam ruh paylaşımını tekrar denemeli miyiz diye düşündü. Belki bu büyü Sebastian'ın iyileşmesine yardımcı olabilirdi. Risk almak istemedim. Ya ona zarar verirse? Kendimi asla affetmezdim.

Hayır, yapılacak en iyi şey onu Lightriver Manastırı'na geri götürmekti.

"Git." Buza yaslanmadan önce beni mağara girişine doğru küçük bir itekledi. "Sana inanıyorum."

Bana olan inancı, ışığa geri dönmem için bana güç verdi.

Bu sefer, güneşin kucaklamasının tadını çıkarmak gibi bir arzum yoktu. Hızla hareket ettim, prohiberis'in ulaşamayacağı bir yere geldiğim anda nefesimi verdim. Gölgelerimi çağırdım ve onlar da hemen cevap verdiler, oynamak isteyen hevesli köpek yavruları gibi sıçradılar. İçimden taşmalarına izin vererek, güneşle arama karanlıktan bir duvar ördüm. Gölgeleri içine akıtarak, bariyer neredeyse opak olana kadar çalıştım.

Mağaranın içinden bir inilti geldi ve omzumun üzerinden baktım. Sebastian öne doğru eğilmişti. Yüzünün rengi solmuştu ve havayı kan kokusu dolduruyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Başını salladı, alnında boncuk boncuk ter vardı. "Hadi şu bitirelim."

Sebastian bana doğru bir adım, sonra iki adım atarken tüm vücudum diken üstündeydi. Işığa yaklaşırken elini buzdan duvarın üzerinde tutarak kendini sabitledi.

Bir an için, gölgelerden oluşan bariyerimin onu korumaya yeteceği umuduna tutundum. Belki de tanrıların küçük bir merhametiyle bu işe yarayacaktı.

Bu umut kırıntısı güneşe adım attığı anda paramparça oldu. Işık üzerine düştüğünde derisi cızırdadı ve bağırdı. Sanki derisi kemiklerinden ayrılıyor gibiydi. Ses kalbimi ikiye böldü ve nefes nefese kalarak onu yakaladım.

"," diye yalvardım ona. "Sakın ölme."

Cevap olarak kükredi.

Cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde sihrimi kullanırken nefeslerim sığlaştı. Bizi Boşluğa çekerken başım döndü. Sebastian'ı o kadar sıkı kavradım ki onu inciteceğimden endişelendim. Güneşten uzaklaştığımız anda, Sebastian'ın ıgılgı derin, düzensiz nefeslere dönüştü.

Manastırdaki odamızı hayal ederek, cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde bizi karanlığa doğru sürükledim. Sesler bana bağıırıyordu ama onları duymazdan geldim. O boş yerde geçirdiğim her saniye bana bir ömür gibi geldi ama sonunda taş zemine indik. Gölgele dağıldı ve Sebastian'a iyice bakabildim.

Yaralarına iyice bakarken inledim, sesim bozuk ve çaresizdi.

OceanofPDF.com

*Bir Sürü Kuduz Yavru Kuş Beni
Durduramadı*

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

B üneş tarafından bir saniyeliğine bile olsa ateşe verilmek işkenceye benziyordu. Ama her nasılsa, diri diri yanmak ve yaramın acısı, içimde nabız gibi atan bitmek bilmeyen çağrılar kadar kötü değildi.

Beyin

Boşluk'tan çıktığımız anda gölgelerim geri döndü. Buzu böğrümünden çekip çıkardım ve kanlar içinde yere düşmesine izin verdim. Acı vücuduma yayılıyordu ama en azından yara iyileşecekti.

Yine de bu kraliçenin çağrısını susturmak için hiçbir şey yapmadı. Şimdi bile beni rahatsız ediyordu. Bu bağı koparmak için sabırsızlanıyordum. Beni yapmış olabilirdi ama artık benim için bir hiçti. Ondaki binlerce güneşin ateşiyle nefret ediyordum. Onun uzun ve acılı bir şekilde öldüğünü görmek istiyordum.

"Sebastian," diye fısıldadı

Luna. Ona doğru baktım.

"Evet?"

"Bunu iç." Bana toniği uzattı. Elime aldığını bile görmemiştim. Şişenin kapağını açarak turunçgil sıvısını tek seferde içtim. Birkaç kalp atışı içinde çağrının sesi azaldı. İçimi çektim ve boş kabı yatağın üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki." Luna elini kaldırdı ve yanağımı kavradı. Gözleri gözlerimi aradı, içlerindeki derin endişe o kadar büyüktü ki zar zor nefes alabildim. "Beslenmen gerek" diye fısıldadı.

Çağrı sustuğuna ve böğrümdeki yara iyileşmeye başladığına göre kendimi daha kendim gibi hissediyordum. "Sadece sen de istersen."

Luna düşmeden önce bir şey yememişti ve aç olduğunu biliyordum. Onun için endişelenmek ve onunla ilgilenmek benim işimdi.

"Şimdi mi?" Kaşlarını çattı, gözlerine çok tanıdık gelen inatçı bir parıltı girdi. "Yapmayacağım. Sen benden çok daha kötü durumdasın."

İç çekerek, güzel ama sinir bozucu karımla tartışmaya hazırlandım. Sonra bakışlarım kaydı ve kolumu gördüm. Keskin bir nefes aldım. Karım haklıydı. Derimin açıkta kalan her yerinde kabarcıklar oluşmuştu ve kraliçenin çağrısının acısı hemen geçse de pek de sağlıklı sayılmazdım.

Vazgeçmeyeceğini anlayınca karyolanın üzerine çöktüm ve iç çektim. "Peki, sen kazandın. Önce ben besleneceğim."

Luna gülümsedi ve yanıma oturmaya geldi. Kolunu yukarı çekerek bana bileğini uzattı. "İç," dedi usulca. "Haklı olduğumu kabul ettiğini duymanın ne kadar güzel bir his olduğu konusunda seninle dalga bile geçmeyeceğim."

Yalan söyledi.

Onu ısırdığım anda, boştaki eli göğsümde hayali desenler çizdi. Bu sırada bana haklı olduğunu kabul etmemin ne kadar güzel olduğunu söylemekten büyük zevk alıyordu. Luna'nın bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı ve ben kendimi yeniden normal hissedene kadar konuştu.

Dişlerimi geri çektim ve onu öpmeden önce kolunu yalayarak temizledim. "Teşekkür ederim, sevgilim."

Gülümsedi. "Her zaman."

Kaşlarımı kaldırdım ve boynumu eğdim. "Şimdi sende."

Bu sefer hayır cevabını kabul etmeyecektim.

Dudaklarını büzdü, beni inceliyordu. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Hırıltımı zar zor bastırdım. Bu fikir her neyse, onun beslenmesini de içeriyor olsa iyi olurdu. "Oh?"

"İyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim." Üç yüz yaşında bir vampirdim. İyileşmek zor değildi.

"Beslenmen gerek Luna."

Bunun bırakmayacaktım.

"Yapacağım." Luna beni ısırarak yerine ayağa kalktı. Elim tuttu ve beni yataktan çekti. "Benimle gel."

Luna'yı odadan çıkarken takip ettiğimde kafam karıştı. Koridorlar boştu ve pencerelerin üzerine perdeler çekilmişti.

"Ne planlıyorsun?" Beni boş koridora götürürken sordum.

"Hızlı bir gezi."

"Prenses," diye homurdandım.

Kıkırdadı. "Merak etme, ey koruyucu olan. Yine de benimle ilgilenmene izin vereceğim. Ama Odette deneylerimizi yaparken bu yerden bahsetmişti. Kimse uyanmadan önce biraz vaktimiz var gibi görüldüğünden, biraz keşfedebileceğimizi düşündüm."

"Besleneceksin," dedim ona.

"Söz veriyorum," diye bana güvence verdi.

Elini sıktım. "O zaman yolu göster."

Ne beklediğimi BİLMİYORDUM ama bu o değildi. Luna beni iki set taş merdivenden aşağı indirdikten sonra işaretlenmemiş ahşap bir kapıyı iterek açtı. Kalın buhar dalları bize doğru ilerlerken tuz kokusu burnuma ulaştı.

Sırtarak kenara çekildi ve devasa bir banyo odası ortaya çıktı. Çenem açık kaldı. Bunun manastırın altında olduğunu hiç bilmiyordum. Hamamın kendisi bir göl büyüklüğündeydi. Bir tarafta küçük bir şelale vardı; diğer tarafta ise su, bir yeraltı nehri olduğunu tahmin ettiğim bir yerde kayboluyordu. Suyun üzerinde kalın buhar bulutları vardı ve bu da görüşü zorlaştırıyordu.

Luna etrafımızı göstererek, "Odette'e göre, Lightriver Manastırı aslında bu alan yüzünden buraya inşa edilmiş," dedi. "Laboratuvar olarak kullandığı mağarayla bağlantılı. Suların iyileştirici nitelikleri olduğu söyleniyor."

Onu yakınıma çektim ve boynuna sokuldum. "Öyle mi?"

Omzunun üzerinden baktı, parıldayan gözleri beni yavaşça soyuyordu. "Çok iyileştirici," dedi. "Herkes uyuduğuna göre, bu araştırma yapmak için mükemmel bir an gibi görünüyor."

Sözlerinin müstehcenliği karşısında bedenim gerildi. "Daha az söyle, sevgilim," diye hırladım. "Hadi gidelim."

Bu, dünya yıkılmadan önce birkaç saati yalnız geçirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyordu. İçimden bir ses bir süre daha böyle bir fırsat yakalayamayacağımızı söylüyordu.

"Onaylamana sevindim," diye sırttı Luna. "Sen olmasaydın bu kadar eğlenceli olmazdı."

Rahatsız edilmemek için kilidi çevirerek kapıyı arkamızdan kapattım. "Araştırmanızın birkaç adım içerdiğini varsayıyorum?" diye sordum,

ilerleyen Luna'nın kışına pervasızca bakıyordum.

"Tabii ki öyle." Güldü. "Başka türlü nasıl bir bilim insanı olabilirim ki?"

Dudaklarım seğirdi ve kaslarım hevesli bir bekleyişle gerildi. Karımın deneylerine her katıldığımda, onlardan büyük keyif almıştım. "Söyle bana sevgilim, önce bana ne yaptırmak istersin?"

Suyun kenarından birkaç adım ötede durdu. Gözleri parladı ve tuniğimi çekiştirdi. "Muhtemelen bunu . Deney için elverişli görünmüyor."

Giysi bir anda yere düştü. "Başka bir şey var mı?" Parmakları pantolonumun bel bandına gitti. "Bunlar da var."

Onları tuniğimin yanına bıraktım, aynı zamanda verimlilik için iç çamaşırlarımı da çıkardım.

Üzerimden serin bir esinti geçti ama hareket etmedim. Luna'nın gözleri yavaşça üzerimde gezindi ama bakışlarında tehdit edici hiçbir şey yoktu. Sevgi, hayranlık ve arzu Bağlayıcı İşaret'in içinden geçiyordu.

"Sırada ne var, aşkım?" Banyoya bir göz attım. Yakından bakınca daha da davetkâr görünüyordu. "Suya giren tek kişi ben miyim?"

"Hayır," dedi. "Bu deneyin düzgün bir şekilde yürütülebilmesi için sanırım size katılmam gerekiyor."

"Ve beslenmen gerekiyor," diye hatırlattım ona. "O da var."

Elleri gömleğinin eteklerine gitti ve onu başının üzerinden çekti. Ağzım kurudu ve aniden, kıyafetlerinin her bir parçasını yavaşça çıkarırken hareketsiz durmak çok daha zor oldu.

Luna soyunmakta acele etmiyordu, her hareketi beni arzuyla çıldırtmak için tasarlanmış gibiydi. Sonunda, önümde çırlçıplak durana kadar her giysisi benimkilere katılarak yere düştü. Büyüleyiciydi. Onu bu şekilde kaç kez gördüğümün bir önemi yoktu çünkü onu gördüğümde sürekli bir hayranlık kaplıyordu. Her yönüyle mükemmeldi ve o *benimdi*.

"Tanrım, seni seviyorum," diye inledim.

Luna gülümseyerek kelimeleri tekrarlardı. Daha önce fark etmediğim bir rafa gidip iki büyük havlu, bir şişe şampuan ve bir kalıp sabun aldı. Her adımında kalçalarını oynatıyor ve banyonun kenarına doğru yürümek için acele etmiyordu.

Menekşe rengine bürünmüş Luna ayak parmağını buharlı suya daldırdı. Memnun bir şekilde iç çekti, sesi doğrudan içime işledi. Vücudunu banyoya indirdi, yükselmeden önce başını suya daldırdı ve

ıslak saçlarını yüzünden çekti. "Bunu es geçeceğimi düşünmedin, değil mi? Tam da ihtiyacım olan şey buydu."

Sanki onun davetini beklediğimi biliyormuş gibi Luna başını tekrar suya daldırmak için acele etmedi. Ortaya doğru yüzerken dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

Suya basarak döndü ve bakışlarımla buluştu. "İçeri gelip saçımı yıkamama yardım eder misin?"

"Bir sürü kuduz Fledglings beni durduramaz," diye homurdandım ve neredeyse suya atlayacaktım.

Hava sıcaktı ama rahatsız edici derecede değil. Bunun bir önemi yoktu. Katran kaynıyor olabilirdi ve ben yine de ona katılacaktım. Bedenimi suya indirir indirmez, günlerdir oluşan düğümler sıcaklığın altında gevşedi. "Tanrım" diye inledim.

"O kadar iyi mi?" Luna kıkırdadı.

üzerine suyun altına daldım ve ona doğru yüzdüm. Karadeniz'e yakın bir yerde ve uzun yıllar yüzme tecrübem vardı. Uzanarak kalçalarından tuttum ve ayağa kalkarken onu kendime doğru çektim. Su kalçalarıma kadar geliyordu ve taşlar ayaklarımın altında pürüzsüzdü.

Dudaklarımı onunkilere bastırdığımda bir çığlık havayı doldurdu. İyice öpüldüğünde, onu kendime yakın tuttum. "Bu çok güzel bir sürpriz Luna, ama beni mutlu eden şey banyo değil."

Başını öne eğdi. "Oh?"

"Sensin." Kendime engel olamadığım için onu tekrar öptüm. Luna'nın elleri omuzlarıma dolandı ve kucaklaşmamızı hiç bozmadan olabildiğince yaklaştı. Dilim ağzının kenarında gezindi ve inledi. Öpüşmemiz derinleşti, birbirimizle birlikte olmanın tadını çıkarırken diller ve dişler birbirine karıştı.

Bir dişinin ucuna dokunduğumda dudaklarından saf bir özlem sesi yükseldi. Gölgeler içinden kayıp gitti ve bana yaklaştı.

Daha fazla, Sebastian, diye mırıldandı zihinsel bağlantımız aracılığıyla.

Kıkırdadım, kendini bana sıkıca bastırmasının tadını çıkarıyordum.

Peki ya senin deneyin?

Bu ek araştırmayı göz önünde bulundurun, dedi hiç atlamadan.

Mutlu bir şekilde.

Küvetin kenarına doğru ilerleyerek dudaklarımı Luna'nın ağzının, boynunun ve omuzlarının üzerinde gezdirdim. Daha aşağılara inmek için acele etmedim, o bana karşı kıvranırken ağzım göğsünün üzerinde gezindi.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesi istekten boğuklaşmıştı. Etrafindan buharlar yükseliyordu ve arkaya doğru kaymış saçları ve aşağıya doğru kayan su damlalarıyla bir sireni andırıyordu.

Sirenim.

Onun ricasını nasıl reddedebilirdim?

Bir kolum Luna'nın kalçalarına dolanacak şekilde ikimizi de kaydırarak onu banyonun kenarına sıkıca tuttum. Serbest kalan elimle vücudunu keşfettim. Elim suyun altına dalmadan önce ön kısmına doğru ilerledi. Yine de duraklamadan önce çok uzağa gitmedim.

Adımı inledi.

"Sorun nedir, sevgilim?" Alaycı bir şekilde sordum. Dudaklarım, sanki ihtiyaçtan patlamak üzere değilmişim gibi tembel bir öpücükle onunkilerle buluştu. Ama bu, onunla birlikte olmak, onunla zaman geçirmek, günmn, haftamın, yılımın en önemli anıydı. Gittikçe daha da yakınlaşmaya çalıştığını hissetmek, ağzından çıkan yumuşak sesleri duymak beklemeye değiyordu. "Araştırma yapacağınızı sanıyordum. Şifalı sularla ilgili bir şey..."

Elim bir santim daha aşağı kaydı, teni parmaklarımın altında yumuşacıktı ve nefesi kesildi. "Tüm deneyi unut, Sebastian. Sadece durma."

Bu aklımdaki son şeydi. Bunun yerine onu tuttum, diğr elim aşağıya, daha aşağıya, daha aşağıya inerken dudaklarım teninde bir yol izledi.

"Sebastian," diye nefes aldı. "Lütfen."

Ağzını iddialı, yaralayıcı, dünyayı sona erdiren bir öpücükle yakaladım. "Seni asla eksik bırakmayacağım, Luna."

Onu kızdırmaktan vazgeçerek, parmaklarım üzerinde gezinirken onu öpmeye devam ettim. Çok yumuşaktı, çok güzeldi, çok *bana aitti*.

Bana sarıldı, benim için parçalanırken hızla atan kalbi kulaklarımda yankılandı. Zevki doruğa ulaştığında ve çığlıkları banyoda yankılandığında, onu yakınımda tuttum. Vücudu gevşek ve cansız olduğunda, saf zevk Binding Mark'ın içinden geçerken başı omzuma , bizi suya ilk girdiğimiz yere geri yzdrdm.

Luna başını kaldırdı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Ne yapıyorsun?" Müstehcen bir şekilde kıpırdandı. "Şöyle yapacağımızı sanıyordum..." Sesi kesildi ama eli vücudumda aşağı doğru hareket ederek niyetini son derece açık bir şekilde ortaya koydu.

Elini tuttum ve onu suyun altından geçen ve bank görevi gören küçük çıkıntıya oturttum.

"Yapacağız," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Önce seninle ilgilenmeme izin ver. Açlığını unutmuş değilim."

Benim ihtiyaçlarım onunkilerden daha önemliydi. Hep öyleydi ve hep öyle olacaktı. Kendimi asla ön planda tutmazdım çünkü o ihtiyaç içindeyken ben nasıl mutlu olabilirdim ki?

Luna pek itiraz etmedi.

Onu dinlemeye ikna ettikten sonra sırtı bana dönük olarak oturdu ve banyonun kenarına tutundu. Şampuanı saçlarında gezdirirken suyun kışının kabarıklığına vuruşunu mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Ben saçlarını okşarken mırıldandı ve Bağlama İşareti'nden bir hoşnutluk yayıldı. İkimizden de gölgeler akıyor, renkli ışığın en zayıf izleri bile kaybolana kadar odayı karartıyordu. Yine de önemli değildi.

Birlikteydik.

Bu anlar benim değer verdiğim anlardı. Aşkın bu şekilde iyileştirebileceğini, ruhunuzda dolaşacağını, tüm kırık parçaları toplayacağını - sonsuza dek kaybolduğunu düşündüklerinizi bile - ve onları tekrar bir araya getireceğini bilmiyordum. Ama öyle oldu ve hayatımı daha da güzelleştirdi.

Luna saçlarını duruladıktan sonra sabun kalıbını aldım ve mükemmel vücudunun her bir santimini yıkadım. Sonra döndü. Gözleri arzudan kararmıştı ama "Seni yapabilir miyim?" diye sorarken sesinde bir utangaçlık vardı.

Teklif karşısında göğsümden bir mırıltı yükseldi.

Utangaçlık unutuldu; Luna güldü. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Buraya gel Sebastian."

Ona doğru ilerledim, banktaki yerini aldım ve kollarımı koydum. geçerken mırıldandı, göğsü benimkiyle birlikte mırıldandı. Elleri kısa saçlarımda dikkatlice gezindi, sabun kalıbını almadan önce şefkatle yıkadı.

"Kıpırdama," diye fısıldadı kulağımın kabuğunu öperek.

İstedikini yaptım ama bunu yapmak her geçen an daha zorlaşıyordu. Sabun omuzlarımda, göğsümden ve suyun altında gezindi. Luna beni temizleme çabalarında son derece titizdi, her bir parçamı aldığından emin oldu. İş bittiğinde, yakında ona sahip olamazsam öleceğimden oldukça emindim. En nefis ıstırap beni doldurdu. Aldığı her nefes, parmaklarının bana her dokunuşu ateşimi körüklüyordu.

Ona ihtiyacım vardı.

Sabun kalıntılarını temizlemek için başımı suyun altına daldırdıktan sonra döndüm ve onu kollarımın arasına aldım.

Ciyakladı. "Ne yapıyorsun?" Onu öptüm. "Göreceksin."

Eğlenmişti. Ama şimdi, onunla ilgilenme zamanım gelmişti.

Yerdeki havluları görmezden gelerek banyodan çıkarken üzerimizden su akıyordu. Hava ılıktı, buhar etrafımızda yükseliyor ve Luna'nın ağzına girdiğinde bizi kurutuyordu. Şaşırmış gibi bir ses çıkardı ama bacaklarını etrafıma doladığında şaşkınlığı yerini başka bir şeye bıraktı.

Mırıltılarımız hamamda yankılanana kadar öpüştük, öpüştük ve öpüştük.

Bizi bir duvara doğru yürüterek ağzımı onunkinden ayırdım ve başımı eğdim. Aynı zamanda, onu desteklemek için kalçalarımı kullanarak sırtını duvara yasladım.

"Isır beni Luna," diye fısıldadım. Yemek yemesi gerektiğini unutmamıştım. Gözleri karardı ve dişlerini yaladı.

Karşı çıkacağını düşünmüştüm ama onun yerine ağzı boynuma gitti. Boğazımın dibinden kulağıma kadar yaladı.

"Pekala," dedi.

Daha önce kaslarımın gergin olduğunu düşünüyorsam, şimdi her şey çok fazla olmanın bu tarafındaydı. Ama onu aceleye getiremezdim. Kendimi hareketsiz kalmaya ve Luna'yı beklemeye zorladım. Zaten çok şey atlatmıştık ve eğer benimle dalga geçmek onu daha iyi hissettirecekse, bunu bütün gün yapmasına izin verirdim.

Sonunda dişleri boğazımı sıyırdı. "Seni seviyorum, Sebastian."

Sonra ısırdı. Dişlerini derime geçirdiği anda içime bir sıcaklık doldu. Kanımı yavaşça içine çekerek içerken çıkardığı yumuşak sesler beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde canlandırdı.

Bizi birbirimize bağlayan sihir her zamankinden daha güçlüydü. Aklıma bir düşünce geldi. Luna'nın boğazımdaki ağzından mı yoksa aramızdaki bağın gücünden mi esinlenmişti, emin değildim. Her iki durumda da, fikir sağlam görünüyordu. Luna gücünü yenilerken, ben de kendi içimde derinlere dalarak Bağı aradım.

Bizi bağlayan o kırmızı ipi ilk kez aradığımın aksine, onu buldum. İpin ışığı yoğun ve bir yıldız gibi yayılıyordu. Yaklaştığım anda, kararsız bir el ile ona uzandım.

Bu sefer kaybolmadı.

Kıpkırmızı ipleri yakaladım ve tüm gücümle tutundum. Enerji binlerce yıldırım gibi içimde sarsıldı. Aramızda bir sel kapısı açıldı. Bu sefer bağlantının kalıcılığı vardı. Bu yol hiçbir yere gitmiyordu.

Gölgeler, karanlık ve gece içimden geçiyordu ama hepsi bu değildi. Işık da vardı. Luna'nın özü benimkiyle iç içe geçti, birbirine dolandı. Aydınlık ve karanlığın ipleri sağlam bir halat oluşturana kadar büküldü. Güç akımları aramızda akarken azgın bir nehir gibiydi. Büyülerimizin birleşmesi çok etkileyiciydi.

Gözlerimi açtım. Kalbim küt küt atıyordu. Bağ her zamanki gibi güçlüydü. Hatta daha da güçlüydü, tabii bu mümkünse. Derimin altında kıvılcımlar dans ediyor, gölgelerim dönüyor ve büyü içimde akıyordu.

Luna ağzını boynumdan kaldırdı, gözleri parlıyordu. Bileğini kaldırdı. İp, Bağlama İşareti boyunca uzanan yanardöner kızıl bir çizgiydi.

"Seni hissedebiliyorum," diye fısıldadı huşu içinde. "Gölgelerini, karanlığımı... her şeyi." Boğuk bir kahkaha attı. "Oh, yapmamız gereken araştırma."

Şu anda bilim hakkında düşünemiyordum. Luna'nın çıplak bedeninin benimkine bastırıldığı hisler ve bizi bağlayan İp arasında, uzun zamandır hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum. Kalbimin her atışı, ciğerlerimdeki her nefes, gölgelerimin her nabızı eskisinden *daha* fazlaydı.

Luna kollarımda kıpırdandı. "Sana ihtiyacım var Sebastian."

İçimden bir hırıltı yükseldi. "Tanrım. Benim de sana ihtiyacım var."

Onu yakınımda tutarak, bizi zeminin ortasına taşıdım. Havluları yere sererek manevra yaptım ve derme çatma bir yatak oluşturdum. Ancak o zaman Luna'yı yatırdım ve vücudumla onu sardım. İp parlıyordu, sihrimiz aramızda serbestçe akıyor ve alanı aydınlatıyordu.

Sonra, bağlanmamızın ışıltısı altında, bir olarak hareket ettik. Her yönden birbirimize bağlandık ve doğruluk içimi doldururken karanlık ruhum şarkı söyledi.

Koparılacak Bir Bağ

OceanofPDF.com

T Sonraki birkaç saat ruh paylaşımını deneyerek geçti. Tether'ı kullanmak her zamankinden daha kolaydı. Gerçek formunda, tüm deneyim Luna'yı memnun etti ve tüm bunlar hakkında sürekli sohbet etti.

bizi bağlayan büyüü test etmemiz gerekiyordu.

Onun konuşmasına izin verdim, sadece onun varlığından mutluydum. İkimiz de hayattaydık ve bu bazen mucizevi bir his veriyordu. Isvana'nın bitkisi, kraliçeyle bağımı koparmak için yaklaşan ritüel ve ruh paylaşımı arasında, sonunda doğru yolda olduğumuz görünüyordu.

Gölgeler içinde odamıza döndüğümüzde güneş tamamen batmıştı.

Luna çantayı alırken ben de bir şişe daha aldım ve tatlı toniği yudumladım. Konuşmamıza gerek yoktu; hâlâ birbirimizle tamamen uyum içindeydik.

El ele Genevieve'i aramaya çıktık.

Rahibeyi bulmamız uzun sürmedi. Isvana'nın tapınağından çıkıyordu ve bizi gördüğünde diğer iki vampirle konuşuyordu. Durdu ve alçak bir reverans yaptı.

"Ekselansları," dedi Genevieve ayağa kalkması için izin verdiğimde. "Döndüğünüzü fark etmemiştim."

"Herkes uyurken geri döndük," diye yanıtladı Luna. Elimi sıkıca kavradı ve bağın içinden bir endişe patlaması geldi. "Söyle bana Marius, o..."

"Hâlâ uyuyor," dedi rahibe güven verici bir sesle. Luna nefes verdi. "Tanrılara şükürler olsun."

Genevieve, "Odette yarın gece iksiri uyguladığımızda uyanacağını umuyor," diye ekledi. Bana baktı. "Sen de mi

Başarılı mı?"

Başımı salladım. "Öyleydik."

Rahibenin yüz ifadesindeki anlık şok ifadesi yerini hayranlığa bıraktı. "Pekâlâ. Bunu yapabileceğinden emin değildim ama belli ki seni hafife almışım."

Bize olan inançsızlığı biraz aşağılayıcıydı. Ne de olsa ben bu diyarın prensiydim. Ama buna odaklanmanın zamanı değildi.

Genevieve elini kaldırdı ve yanından geçmekte siyah saçlı bir cadıya işaret etti. "Beaufort?"

Hemen başını kaldırdı. "Evet, Rahibe?"

"Vaktiniz varsa yeteneklerinize ihtiyacımız var."

"Elbette." Beaufort başını salladı. "Neye ihtiyacınız olursa."

Rahibe gülümsedi. "Mükemmel. Birkaç şeye ihtiyacınız olacak." Bir liste hazırladı ve cadı manastırın içinde kayboldu. Genevieve bize dönerek, "Gidelim. Görünüşe göre koparmamız gereken bir bağ var."

GENEVIEVE bizi manastırın bodrumundaki büyük bir depoya götürdü. İçinden mırıldanarak kendinden emin bir şekilde hareket etti ve alan onu tatmin edene kadar kutuları yeniden düzenledi. Saklama kasaları dışında oda tamamen boştu. İki duvarın üst yarısını kaplayan birkaç uzun dikdörtgen pencere sararmış ay ışığını içeri alıyordu.

Kapı çalındı. "İçeri gel," diye rahibe.

Beaufort içeri süzüldü. Kolunun altında kare şeklinde, katlanmış bir masa, bir kutu tuz ve büyü kitabını taşıyordu. Odanın ortasına kuruldu, hareketleri ince ay ışığı şeritleriyle aydınlatıldı.

"Lütfen aldığınız nesneleri buraya yerleştirin." Rahibe Beaufort'un masasını işaret etti.

Luna kendisinden isteneni yaptı, tüyü, kan şişesini ve hâlâ parlayan ay taşını yüzeye koydu. Bir süre sonra geri çekildi ve elini benim elime doladı.

Korkuyorum, diye itiraf etti bağın içinden.

Onu göğsüme doğru çektim. *Her şey yoluna girecek.*

Bu bir son olmayacaktı. Yolculuğumuzun sadece bir adımıydı. Bunu atlatmaya çalışacaktık.

Genevieve ve Beaufort köşede konuşurken birkaç dakika geçti. Cadı birkaç kez bize baktı, bakışları değerlendiriyordu. Dördümüz arasında en yaşlısı o görünüyordu. Eğer bir ölümlü olsaydı, onu altmış ya da yetmiş yıllık bir ömre sahip sayardım. Yine de bir cadı için benden iki kat daha fazla yüzyıl görmüş olabilirdi. Dört Krallık'taki diğer pek çok kişi gibi, cadılar da yirmili yaşlarına geldiklerinde olgunlaşırdı.

Gözlerimi ondan ayırmadım. Onu tanımıyordum ve Isvana'nın Seçilmişlerinin İkinci Düzeni güvenilir olduklarını göstermiş olsalar da, bir daha asla gardımı düşürmeyecektim.

Beaufort sonunda, "Oturmalısınız Prens," dedi. "Bağı koparmak vücudunuz için kolay olmayacak."

"Teşekkür ederim, ama ayakta duracağım."

Kaşları kalktı. "Pekâlâ. Nasıl istersen öyle olsun."

Daha ileri gitmeden önce bir şeyi teyit etmem gerekiyordu. "Bunu neden yapıyorsunuz?" Genevieve ve Beaufort'a sordum. "Bunu yapmamıza neden yardım ediyorsunuz? Bunun pek de güvenli olmadığını biliyor olmalısınız."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Bunu yaparak sırtlarına bir hedef tahtası çiziyorlardı. Kraliçe Marguerite bize yardım ettiklerini öğrenirse onları yok eder.

Beaufort ve Genevieve birbirlerine baktılar ama önce cadı konuştu.

"Burada savaşçı olmayabiliriz ama yıllar boyunca pek çok şeye tanıklık ettik. Açıklanamayan nedenlerle kaybedilen hayatlar, önlenebilecek ölümler ve nezaketin yanlış tarafında yer alan yasalar. Eleyta'daki pek çok kişi umursamıyor ama biz umursuyoruz" dedi.

Bu mantıklıydı. Kraliçe Marguerite nazik bir hükümdar olarak bilinmiyordu.

"On yıl önce Wasting Hastalığı ortaya çıktığında, yardım için kraliçeye ulaştık. Olayın kaynağı burasıydı," diye ekledi Genevieve. "Tekrar tekrar yardımını talep eden mesajlar gönderdik. İnsanlar hastalıktan ölmeye başladığında bile hiç yanıt vermedi. Sadece... onları terk etti." Gözleri sertleşti. "Vampirler de bir zamanlar insandı. Isvana bizi kutsadı ama bizim ölümlülere göz kulak olmamız gerekiyordu. İlişkimizin simbiyotik olması gerekiyordu ama kraliçe bunu unuttu. Ölümlülüğünü kaybetti."

Bu sözler ihanetti.

Sen ne düşünüyorsun? Aramızdaki bağ aracılığıyla Luna'ya sordum.

Başını sallamadan önce bir an için ikisine bakarak yer değiştirdi. *Onlara güvenebiliriz.*

Katılıyorum.

"Daha önce yardım edemediğim için özür dilerim," dedim onlara. "Hastalığı duymuştum ama kraliçe beni o kadar meşgul etti ki ne kadar kötüleştiğini fark edemedim."

Luna'yla evlenene ve bana Marius'tan bahsedene kadar değil.

"Anlıyorum." Rahibe bir süre dudağını çiğnedikten sonra ekledi: "Bilmeniz gereken bir şey daha var. Birkaç yıl önce, ziyarete gelen bir Servet Elfi geleceği gördü ve vizyonunu bizimle paylaştı."

Başımı eğdim. "Öyle mi?" Bu kendi başına garip değildi. Fal Elfleri Dört Krallık'ta gizemli görüleriyle tanınırlardı. Luna ve ben birden fazla kez böyle olayların ortasında kalmıştık.

Genevieve sözlerine şöyle devam etti: "Ziyan Hastalığı olan bir buçukluk için tetikte olmam söylendi. Çocuk değişimin habercisiydi ve o geldiğinde, kısa süre sonra birilerinin yardımına ihtiyaç duyacağı konusunda uyarıldım." Bakışlarımla buluştu. "Bir süredir bunu beklediğimizi söyleyebiliriz."

Kehaneti biliyorlar, diye fısıldadı Luna.

Bu işleri değiştirdi. Eğer biliyorlarsa ve kimseye söylemedilerse, İkinci Düzen'e güvenebileceğimizden emindim. Göğsümden bir ağırlık kalktı ve Genevieve'e anahtarı sorduğumdan beri ilk kez rahat bir nefes alabildim.

"Bize yardım etmeye istekli olduğunuz için teşekkür ederim" dedim.

"Elbette." Genevieve başını eğdi. "Elimizden geldiğince size yardım edeceğiz ve sizi koruyacağız. Bazıları zaten bu çabanın içindeydi." Cadıya bilmiş bir bakış attı. "Beaufort'un kardeşleriyle tanıştığınızı hatırlıyor musunuz?"

Gözlerimi kısıtım, sözlerini anlamaya çalışıyordum ki anılarım canlandı.

Kraliçenin üçüncü duruşmasındaki ikiz cadılar. Şimdi o söyleyince, ailesel bir benzerlik görebildim.

"Onlar senin kardeşlerin miydi?" Cadıya kuşkuyla sordum.

Beaufort başını salladı. "Frederic ve Alfonse benim küçük kardeşlerim. Frederic... katı kalpli ama Alfonse ışıltı görüyor."

İkizleri hatırladım. Onlardan biri, Alfonse, doğru bitkiyi seçmem için bana rehberlik etmişti. Luna ve benim hayatta olmamızın sebebi oydu.

"Büyüleyici," diye mırıldandım.

Sanki gözlerimin üzerine bir perde çekilmişti ve şimdi kalkıyordu. Kehaneti başkalarının da bilmesi mümkün müydü? Kraliçenin ölümünü kutlayacak başkaları da var mıydı?

"Bunu yapmak kraliçenin taht üzerindeki demir pençesinin gevşemesi anlamına geliyorsa, buna değer," dedi Beaufort, parmak eklemlerini masaya vurarak. "Ben ve diğer pek çok kişi Eleyta'nın daha iyi kalpli bir hükümdardan faydalanabileceğine inanıyoruz."

Bir yanım dikkatli olmam konusunda beni uyardı çünkü bu konuşmanın tamamı ihanetti, ama bu düşünceleri bastırdım. Kraliçe Marguerite ve onun korkunç yönetimiyle daha fazla bağım olmadığını iddia ettim. Eğer bu hainlikse, olsun. Bazen küçük bir ihanet gerekiyordu.

Elimi kalbimin üzerine koyarak başımı eğdim. "Size yemin ederim ki; onlara yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Biliyoruz." Genevieve gülümsedi. "İşte bu yüzden sana yardım ediyoruz."

Beaufort cep saatini çıkardı ve kaşlarını çatarak baktı. "Vakit geldi. Başlamamız gerekiyor."

"Pekâlâ." Döndüm ve Luna'yı usulca öptüm. Bu bir güç, umut ve şevk öpücüğüydü. Eğer bu son anımızsa, iyi geçmesini istiyordum - seyirciler lanetlensin.

Elimi sıktı. "Ben burada olacağım. Bu işe yaradığında
."

"Eğer işe yararsa," diye düzelttim. İşe yaramama ihtimali vardı ve ben bunu istemiyordum.
onu umutlandırmak için.

Yine de bunun için çok geç kalmış gibiydi. Başını salladı, parmağını dudaklarına koyup beni susturdu. "İşe yaradığında Marius'u uyandıracamız. O zaman sonraki adımlarımızı planlayabiliriz."

Kraliçeyi öldürmek.

Geleceğimin bu olacağını asla hayal edemezdim. Bir yıl önce, on yıl , bir asır önce karanlıkta yaşıyordum. Şimdi, tüm hayatım farklıydı. Luna benim ışığım, mücevherim, her şeyimdi. Karanlığın içinde dokunduğu her şeyi aydınlatan bir fenerdi.

Ve o benimdi.

"Tamam," dedim parmağının etrafında. "Bağ koptuğunda, bundan sonra ne olacağını düşünmeye başlayacağız."

Son bir öpücük daha çalan Luna birkaç adım uzaklaştı.

Beaufort öne çıktı ve başını öne eğdi. "İçin son şansınız Prens. Bu muhtemelen canınızı yakacak."

Çenemi sıktım. "Acıya dayanabilirim. Ne gerekiyorsa yap, bu bağın yok olmasını istiyorum."

Ondan sonra işler hızla ilerledi. Kısa süre Beaufort etrafımda üç tur atarken ben bir tuz çemberinin ortasında duruyordum. Ellerini iki yana açtı ve içinden mavi kurdeleler akarak etrafımda dönmeye başladı.

"Bağı koparmak kolay olmayacak," diye uyardı cadı. "Bir süre burada kalabiliriz."

"Anlaşıldı," diye cevap verdim.

Luna bir sandığı tuz çemberinin kenarına çekti ve oturdu. Kanatları sırtından fırladı. Bakışlarımı tuttu.

Buradayım Sebastian, diye fısıldadı bağın içinden. *Hiçbir yere gitmiyorum.*

"Isvana, vampirlerin Anası, Ay Tanrıçası, Sağlık ve Şifanın Koruyucusu, bugün sana geliyoruz," diye mırıldandı Beaufort. "Başlangıçta bağlar kuruldu. Kan ayakta tuttu. Sağladı. Bu senin vampir türüne hediye. Bugün, bir bağı koparılmasını istiyoruz."

Tanrıçaya yalvarırken başka bir dile geçerek ilahi söylüyordu. Sesi, duyabildiğim tek şey onun sözleri olana kadar yükseldi. Mavi şeritler bir kasırgaya dönüşmüştü, etrafımda dönüyor ve dışarıyı görmemi zorlaştırıyordu.

Cadı sessiz bir istekle elini uzattı ve Genevieve ona güneş ateşi baykuşunun tüyünü verdi. Parmakları tüyün etrafına dolandı. Sesi derinleşti. "Kan döküldü. Kurbanlar verildi. Sana yalvarıyoruz Isvana, bu bağı kopar." Derin bir nefes aldı ve tekrar nakarata başladı. "Kan döküldü..."

Hava çorba gibi yoğunlaşmıştı. Nefes almak neredeyse imkânsızdı. Saniyeler acı verici bir yavaşlıkla geçiyordu. Tüy alev aldığı anda umudumu kaybetmek üzereydim.

"Ateş!" Luna haykırdı. "Bu-"

Genevieve ona, "Bu normal," diye güvence verdi. "Beaufort ne yaptığını biliyor."

Bir huff, sonra Luna mırıldandı, "Tamam."

Beaufort devam etti. Elinin bir hareketiyle görünmeyen bir rüzgârı odanın içine çağırdı. Artık külden başka bir şey olmayan tüy, rüzgârda yükselerek dönen gri bir küre oluşturdu.

Kurt kanı şişesi de onu takip etti. O da alev aldı, küle dönüştü ve ilk kürenin yanında döndü.

Genevieve Beaufort'a ay taşını verdiğinde odada bir şeyler değişti. Fırtına öncesi sessizlik gibi, üzerimize sessiz bir ağırlık çöktü.

Hepsi.

Göğsümün ortası karıncalandı, his hızla tüm vücuduma yayıldı. Gövde mi. İlk başta, sadece rahatsız ediciydi. Bunu yapabilirdim. Bağ koparken güçlü durabilirdim.

Beaufort'un sesi tepe yaptı. Kadim gücün yankıları sözlerinin içinden geçti ve o karıncalanmalar daha fazla bir şeye dönüştü. Acı verici bir şeye. Büyü içimde geziniyor, vücudumun her bir parçasına dokunuyordu. Ciğerlerim sıkılaştı, kalbim göğsümden çıkmak için çabaladı ve derim yandı.

"Sebastian, iyi misin?" Luna'nın sesi zihnimi kaplayan acı sisini dağıttı.

"Ben... iyiyim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Alnımda boncuk boncuk ter vardı ve yumruklarımı sıktım. "Devam et."

Beaufort dönen büyüünün içinden bana başını salladı. "Bundan sonraki bölüm kolay olmayacak Prens."

Hayır, bunu görmeye başlamıştım. Belki de şansım varken oturmalıydım. Ama bunun için artık çok geçti.

Birkaç dakika içinde, aytası tüyün ve kurdun kanının yolunu tuttu. Yanardöner bir ışık odayı doldurdu.

İçimde alevler yükseliyordu. Artık acı çekmiyordum, acının ta kendisiydim. Başımın tepesinden ayak parmaklarımin ucuna kadar, bağ içimden çıkmaya çalıştı. Kanımda, midemde, uzuvlarımda ateş vardı. Nefes almakta zorlandıkça hava yanıyordu. Sinirlerim kıvılcımdan başka bir şey değildi. Gölgelerim bile bana ihanet ediyor, alev alev yanmama dakikalar kalana kadar ısınıyordu.

Beaufort ellerini gürültülü bir alkışla birleştirdi ve o ateş bir cehenneme dönüştü. Görüşümü siyahlık kapladı. Dişlerim ağrıyor, başım dönüyor ve dizlerim titriyordu.

Canlı canlı yanıyordum.

Son duyduğum şey Luna'nın çığlığıydı.

Acı, Gözyaşı ve Kan

OceanofPDF.com

"T "Söyle bana Blair, benden hoşlanıyor musun?" Parmaklarımı Favori'nin saçlarında gezdirdim, dilini üzerimde gezdirirken hareketlerine rehberlik ettim, ona emrettiğim gibi beni tattı.

Hareketlerini durdurdu ve donuk gözlerle bana baktı. "Elbette, Kraliçe Marguerite." Sesi de gözleri gibi ölüydü. "Sizin için her şeyi yaparım. Siz Eleyta'nın gerçek kraliçesisiniz ve bana düzgün bir şekilde bakabilecek tek kişisiniz."

Genellikle, evcil hayvanlarımın bana olan sonsuz sevgi ve bağlılıklarını dile getirdiklerini duymak beni gülümsetir ve bana mutluluğa benzer bir doz aşılır.

Şimdi ise sadece kaybettiğim her şeyi hatırlatıyordu.

Blair görevine dönmek için gitti ama birden bu istediğim son şey oldu.

"Bırak beni," diye homurdandım ve onu ittim.

Favori tek kelime etmeden tökezleyerek geri döndü ve yatağın ayak ucunda durdu. Çıplaklığını örtmek için hiçbir hareket yapmadı, onun yerine boş gözlerle bana baktı. "Kraliçem?"

Hayatım ne hale gelmişti ki artık evcil hayvanlarımla teselli bulamıyordum?

"Çık dışarı!" Bağırdım.

Yatağımın başucundaki masadan kristal kadehi aldım ve kafasına fırlattım. Iskaladı, duvara çarptı ve paramparça oldu. Böyle giderse cam eşyalarım tükenecekti.

Blair'in gözleri büyüdü ve söyleneni yaptı. Kapı arkasından çarparak kapandı.

İnledim. Yine yalnızdım.

Üzerime bir bornoz geçirerek ayağa kalktım ve saçlarımı kumaşın altından çektim. Ayağım bir kristal parçasına takıldı ve içime hançer gibi bir acı saplandı. Nefesimi içime çektim ama rahatsız edici parçayı çıkarmak için hiçbir çaba sarf etmedim.

Acı iyiydi. Gerekliydi. Bana bunca yıldan sonra bile hâlâ burada olduğumu hatırlatıyordu. Hâlâ hayatta olduğumu.

Ayrıca, acı gözyaşı demektir. Gözyaşı kan demektir. Kan da güç demektir.

Hiç düşünmeden yakutuma uzandım ve geçmişin beni tekrar ele geçirmesine izin verdim.

"BU KOLAY OLMAYACAK Kraliçe Marguerite." Koleta etrafımda dönüyordu, gözleri geniş ve kararsızdı.

Onu Ravenwood Zindanı'ndan çıkarmamın üzerinden üç gün geçmişti. Görünüşe göre bir cadı hapsedildiği yerden çıkarılabiliyordu ama bir cadıdan delilik çıkarılamazdı. Şu anda bile, onu nefesinin altında o ürkütücü ninniye mırıldanırken yakaladım.

Beni tedirgin etti ve bugünlerde bunu yapan çok az kişi var.

"Kolaylık umurumda değil," diye tersledim. "Bu lanet olası devrimin bitmesini istiyorum."

Nicolas'ı bulduğumda, ihanetinin bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Tahtımı benden çalabileceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Kimse onu benden alamazdı, yatağıma davet ettiğim insan bile. Bana ihanet ettiği an, ölüm fermanını imzalamış oldu. Onunla işim bittiğinde ölmek için yalvarıyor olacaktı.

Koleta'nın dudakları yukarı kalktı ve kıkırdadı. Bu ses bir kuzgunun gırtlamasına benziyordu ve onu bana sevdirmek için hiçbir şey yapmadı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. İstedikim şey sende mi?"

Başımı salladım. "Tüm malzemeler depoda."

"Mükemmel." Kararmış, kırık dişlerini göstererek gülümsedi. "Sanırım kan gördüğünüzde mideniz bulanmıyor?"

Cadıya dişlerimi gösterdim. "de değil." Şu anda birazını kullanabilirim.

Koleta güldü. "Harika. buyurun."

Benimle bu şekilde konuşmaya cüret eden başka biri olsaydı, küstahlıkları yüzünden boğazını keserdim. Ama şu anda, Koleta benim tek umudumdu. Eğer iddia ettiği gibi yaparsa ve beni yenilmez kılacak, tahtımı asla kaybetmememi bir güç simgesi yaparsa her şeye değerdi.

Sınırsız güç karşısında küçük bir saygısızlık neydi ki?

Kolundan tutarak bizi Boşluk'tan geçirdim ve çabalarımız için el koyduğum depo odasının dışındaki koridora götürdüm.

Kapıyı koruyan vampir bizi görünce başını eğdi. Triboulet ordumda sadece bir piyade askeriydi, yaşı ancak on yıl geçmişti ama sadıktı.

"Her şey bıraktığınız gibi Kraliçem," dedi.

"Teşekkür ederim. Rahatsız edilmek istemiyoruz."

"Elbette." Triboulet kapıyı açtı, cadı ve ben içeri girdik.

Kokladığım ilk şey yıkanmamış bir bedenin pis kokusuydu. Bunun altında ise korkunun lezzetli kokusu vardı. Çıplak bir erkek, odanın köşesindeki bir sandalyeye bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı. Göğsünde açık bir yara vardı ve yırtıktan kan sızıyordu, ama bunun dışında oldukça iyi durumdaydı.

Şimdilik.

Cadıya döndüğümde yüzümde kurt gibi bir sırıtma belirdi. "Bu olur mu? Gördüğünüz gibi yakutu ele geçirdim ve bu da askerlerimin canlı ele geçirdiği en iradeli erkeklerden biri."

Mahkûm bir isyancıydı; sözde Özgürlük Devrimi'nde savaşan lanetlenmiş insanlardan biriydi.

Koleta mahkûma yaklaştı. "Yeterince güçlü görünüyor." Eğilerek keskin bir nefes aldı ve dilini yüzünde gezdirerek onun tadına baktı. "Korkusu kesinlikle çok güçlü."

İnsan inledi ve Koleta tırnaklarını derisinin üzerinde gezdirirken altında bir su birikintisi oluştu. Ağzını yırtıp kan damlayana kadar dudağını ısırıldı. Onu yaladı ve çatlamış dudaklarından parçalanmış bir çığlık döküldü.

Cadı bana döndü, gözleri parlıyordu. "O harika bir ilk kurban olacak."

Mahkûmun gözleri büyüdü ve sesini bulup bağırmaya başladı. "Hayır! Lütfen, bunu yapmayın. Ne isterseniz yapacağım, Kraliçe Marguerite!"

Onunla alay ettim. "İstediğim şey bir isyancının yeri. Eminim kimden bahsettiğimi biliyorsunuzdur."

Yüzündeki kan çekildi. "Üzgünüm, Nicolas saklanıyor. Ama size söyleyebilirim ki-"

"Başka hiçbir şey umurumda değil!" Elimi salladığımda avucumdan kayan gölgeler asinin ağzını sararak onu bir kez daha susturdu. "Hadi başlayalım, olur mu?"

Kapı çalındı ve beni geçmişten koparıp aldı. "Majesteleri!"

Kristal parçasını ayağımdan çekip çıkardıktan sonra derinin kendini toparlamasını izledim ve bir şal elbise alıp vücuduma geçirdim. Giyindikten sonra kapıya gittim ve çekerek açtım. "Ne?"

General Triboulet durdu, elini tekrar vurmak için kaldırdı. Yumruğunu indirdi ve eğilerek selam verdi. "İyi akşamlar, Kraliçem."

Öfkelendim. Bilgiçlik taslayacak vaktim yoktu. Yakutum gücünü kaybediyordu ve ben bitkin düşmüştüm. "İşine bak Triboulet," diye tersledim.

Programım doluydu. Oğlumu bulmak, karısını öldürmek ve Blood Ruby'mi yeniden şarj etmek arasında başka bir şey için çok az zamanım vardı.

"Korkarım..." Solgunlaştı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Generali hiç böyle görmemiştim. Ne yazık ki ona her ne beklemek zorundaydı. Bundan çok daha önemli işlerim vardı.

"Tükür onu!" Ona emrettim.

Yutkundu ve fısıldadı, "İnsanlar... Ben... Onlar ölüyor."

Gözlerim kısıldı. "Ne olmuş yani? İnsanların hiçbir anlamı yok. Ayrıca tavşan gibi ürüyorlar. Eminim yakında sayıları artacaktır."

Dürüst olmak gerekirse, beni ne sanıyordu ki? Bu tür şeylerle uğraşacak vaktim yoktu. Diğerleri insanlarla ilgilenir, işlerini düzgün yapmalarını ve vampirlerin beslenmeye ihtiyaç duydukları her an hazır olmalarını sağlardı.

Triboulet başını sallayarak bir adım geri çekildi. "Bu farklı. Karanlık yayılıyor ve insanlar artık eskisi gibi üremiyor. Onlar hasta, Kraliçem."

"Kaç tanesi hasta?" Birkaç insan kaybetmeyi göze alabilirdik ve ben bu konuşmadan hızla sıkılıyordum.

Gözleri büyüdü. "Hepsi, Majesteleri. Hollowfield ve Calenth hayalet kasabalar," dedi ve yakınlardaki iki insan köyüne atıfta bulundu

Koln Dağları'nda. "Tüm nüfus üç hafta önce İsrâf Hastalığına yakalandı. Şimdi hepsi öldü."

Bunu neden umursayacağımı düşündüğünü anlamakta hâlâ güçlük çekiyordum. İnsanlar önemsiz ömürleri olan ölümlülerden başka bir şey değildi. Onlardan çok fazla vardı. Vampirlerden çok daha fazla. Ne kadar çok ölürsa ölsün, birkaç yıl sonra daha fazlası ortaya çıkıyordu.

Başım ağrımaya başlamıştı. Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Şakaklarımı ovuşturarak generale ters ters baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Triboulet ağzını açıp kapadı. "İnsanlara ihtiyacımız var Majesteleri," dedi yavaşça, sanki zekâdan yoksunmuşum gibi. "Kanları için." İçimde öfke kaynadı ve burun deliklerim alevlendi. Doğrudum, kanatlarımı açarken gölgeler avuçlarımdan kayıp gitti. "Benimle böyle konuşma

Bu!" Uzanıp onu sarsmak istedim. "Ben aptal değilim!" General

titredi. "Ben... Yani... Özür dilerim." Özür dilerim.

Üzgündü.

Uzun hayatım boyunca kaç tane saçma, önemsiz, cansız özür duymuştum? İnsanlar kaç kez yalanlar söyleyerek ve af dileyerek bana gelmiş, ancak ilk fırsatta dönüp bana ihanet etmişlerdi?

Özür dilemenin hiçbir anlamı yoktu.

Triboulet'ye doğru bir adım attım. Hakkını yemeyelim, sarsılmadı. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Alay ettim. "İnsanların bir önemi yok. Onlar umurumda bile değil."

"Majesteleri?"

Bu erkek. Her zaman böyle aptal mıydı, yoksa bu yeni bir gelişme miydi?

"Triboulet, ince buz üzerinde yürüyorsun. Bir daha odama gelmeye cüret edersen iki kez düşünmelisin. Aksi takdirde, kendini benim... davama bir sonraki bağışçı olarak bulabilirsin." Kaşlarımı kaldırarak yakuta dokundum.

Gözleri büyüdü ve gözeneklerinden korkunun keskin kokusu sızdı. Tam olarak neyi kastettiğimi anlayacak kadar kurban edilmeye tanık olmuştu. Boynunu bir teslimiyet gösterisiyle uzattı ve alçak bir eğimle eğildi. "Anlaşıldı, Majesteleri. Bir daha olmayacak."

"Güzel." Yakutu serbest bıraktım. "Şimdi, git buradan..." Sözlerim boğuk bir çığlıkla son buldu.

İçimde bir şey değişti. Bir ipin dönmesi, bükülmesi, yanarak kopmasıydı. Bir kopuş. Asırlık bir şeyin sonu. Hiç gelmemesi gereken bir ölüm. İmkânsız olanın mümkün hale gelmesiydi, bir bağın yıkılmasıydı, öyle derin bir ihanetti ki, beni özüm kadar parçaladı.

Ciğerlerim sıkıştı, gözlerim büyüdü ve soluk soluğa geri sendeledim. Kanatlarım duvara çarptı, içimi bir boşluk doldururken acıyı fark etmedim. Bir zamanlar dolu olan şey şimdi boştu.

"Kraliçe Marguerite?" General Triboulet sordu. "Sorun nedir?" Hayır, hayır, hayır.

Bu yanlıştı.

Bu imkansız olmalı.

"Kraliçem?"

Triboulet'yi görmezden geldim. Kendi içimde, beni oğluma bağlayan bağı aradım. Onu yaptığım gecedan beri hep oradaydı.

Ama gitmişti. Sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu. Sanki ölümsüzlük hediyesini paylaşmamış ve onu olduğu gibi bir prens yapmamışım gibi.

"Hayır!" Çığlık attım.

Her nasılsa, karısıyla yaptığı bu küçük gezintinin geçici olduğunu düşünmüştüm. Tüm bunlardan sonra, o öldüğünde, belki silahımı geri alabilirdim. Oğlum kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp geri dönecek ve yaptığı hatanın farkına varacaktı.

Şimdi, varsayımımın mutlak yanlışlığı yüzüme çarptı.

Bağımızı kesti. Bağımızı kopardı, yüzüme tükürdü. Onun için fedakârlık yaptım. Ona bir mevki, bir ev, korkulacak bir isim verdim. Bana borcunu böyle mi ödedi?

Başımı kaldırdım ve öfkemi göklere doğru *haykırdım*. İçimden öfke fişkırdı ve yumruklarımı tekrar tekrar duvara vurdum. Taşlar parçalanıp toz oldu ama ben durmadım.

Tek başına. İhanete uğramış.

Tekrar.

Üç kez, oğullarım bana ihanet etti. Şimdi de üç kez beni terk ettiler. Kimse sadece benim olamaz mıydı? Kimse istediğimi yapamaz mıydı? Sebastian bunun bedelini ödeyecekti. Ölüm artık onun için çok iyiydi.

Bir el omzuma indi. "Kraliçe Marguerite?" Triboulet bana dokunmaya cüret mi etti?

döndüm ve o elini çekmeden elini yakaladım. "Sana bunu yapman için izin mi verdim?" Hırladım. "Ya da konuşmak için, bu konuda?"

Gözleri kocaman açılmıştı ve titriyordu. "Özür dilerim, Majesteleri. Sadece düşündüm ki..."

"Bu senin sorunun." Bir elimle kolunu sıkıca kavradım, diğer elimle de boğazından tutup sıktım. "Senden bıktığımı fark ettim Triboulet. Bir zamanlar iyi bir askerdin. Bir zamanlar nasıl dinleneceğini bilirdin."

"Nasıl dinleneceğini biliyorum," diye ısrar etti.

Onu görmezden geldim, gölgelerimi çektim. Çağırma geldiler ve bizi Boşluk'ta ilerlettiler. Sanguis Kalesi'nin altındaki soğuk bir depoya indik. Zemin kurumuş kanla kaplıydı ve hava korku, ter ve ölüm kokuyordu.

Elimi generalin boğazına dolayarak bileğini serbest bıraktım ve gölgelerin içinden bir hançer çıkardım. Kan Yakutu, olacakları sabırsızlıkla bekleyerek boğazımda titreşti.

Parmaklarım boynunu delerken Triboulet'nin gözleri büyüdü.

Onu öpecek kadar yakınıma çektim ve fısıldadım, "Yakutum acıktı. Son bir sözün var mı diye ama ne söyleyeceğin umurumda değil."

Sarsıldı. "Lütfen, hayır! Size hizmet ettim. İstedığınızı yaptım. Bu..."

Gölge hançerim kafasını omuzlarından ayırdığında korkakça, işe yaramaz yakarışları bir hıçkırıkla son buldu. Yaradan kırmızı bir çeşme gibi kan fışkırdı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve cesedini kendime doğru sürükledim. Yakutu saygıyla kaldırarak taze kana batırdım ve Koleta'nın yıllar önce bana öğrettiği artık tanıdık gelen sözleri söyledim. Dudaklarımdan kolayca döküldüler ve büyü içimden akarken hava yoğunlaştı.

Yakut, Triboulet'nin kanıyla yıkandı ve bir ölüm yıldızı gibi parladı.

Sonunda.

Gücüm geri geliyordu. Artık benimdi. Bir kez daha ülkenin en güçlüsü olacaktım. Tahtıma meydan okuyanları yenmek için tam da ihtiyacım olan şey buydu. Bu...

Mücevher bir, iki kez parladı, sonra püskürdü ve bulanık haline geri döndü.

"Hayır!" Bağırdım. "Hayır, hayır, hayır!" Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve öfkem içime akıyordu. Elimizi uzattım ve saçlarımızı kökünden kopardım.

Generalimin kanının içinde diz çökerek kolyeyi göğsüme bastırdım. "Bana geri dön! Parla! Bana güç ver!"

Sesim kısılana kadar mücevhere bağırdım.

Hiçbir şey olmadı. Yakut ölü sayılırdı. Neredeyse hiç gücü yoktu ve şu anda tahtımı korumak açısından çok az işe yarayacaktı.

O korkunç, iki zamanlı cadı.

Mücevherin etkisini durduracak bir şey mi yapmıştı? Koleta bana yakutun, onu güçlü savaşçıların kanıyla yıkadığım sürece her zaman parlayacağına söz vermişti. İnsan ya da vampir, elf ya da şekil değiştiren, fark etmezdi. Yakut güç ve korkuyla besleniyordu ve her ikisini de tedarik ettiğim kurbanlardan alıyordu.

Ne değişmişti?

OceanofPDF.com

Ölüm Bir Seçenek Değildi

OceanofPDF.com

Sebastian haykırdı ve tuz çemberinin ortasında dizlerinin üzerine çöktü. İçinden gölgeler taşı ve kalp krizi geçiriyormuş gibi göğsünü sıktı. Ayağa fırladım, ona gitmeye niyetliydim.

"Hayır!" Genevieve beni yakaladı ve geri çekilmemi sağladı. "Çembere giremezsin. Kesilme devam ediyor ve durdurulamaz. Onu öldüreceksin."

Cadı ilahi söylerken bizi görmezden geldi. Sebastian'ın etrafında dolaşırken ellerinden sonsuz kurdeleler dökülüyordu.

Acı, Bağlayıcı İşaret'e çarpan hiç bitmeyen bir dalgaydı.

Bu çağrıdan daha kötüydü. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha kötüydü. Kendi başım çatırdıyordu ama benim acım Sebastian'ınkinin yanında hiçbir şeydi. Kükredi, yüzünden boncuk boncuk terler akarken gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Acele et, lütfen," diye yalvardım yaşlı cadıya. "Ona zarar veriyorsun." Beaufort bana öyle bir bakış attı ki, *"Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum. Yeterince hızlı değil."*

Sebastian'ın dudaklarından çıkan her bir inilti içime saplanan tahta bir kazık gibiydi. Her biri bir öncekinden daha kötüydü.

Cadı durmadan çalıştı. Dakikalar saatlere dönüştü. Geçen zaman herhangi bir rahatlama getirmedi. Bağlayıcı İşaret'in içinden dalga dalga acı akıyordu. Daha önce hiç doğum yapmamıştım -vampirler çocuk doğurmadığı için ben de yapmayacaktım- ama kaslarımdaki yoğun sıkışma, kavurucu, yakıcı acının benzer olacağını hayal ettim.

Ama Beaufort duramazdı. Sebastian'a daha fazla zarar vermeden, hatta onu öldürmeden duramazdı.

Ölüm bir seçenek değildi. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Bunu aklımda tutarak, Beaufort ellerini kaldırdığında konuşmadım. Saniyeler sonra Sebastian bağırduğunda dilimi ısırđım. Mavi kurdeleler kocamın içine dalıp onu gırtlaktan bir kükremeye zorladığında, yumruklarımı tuniğimin içinde sıktım ve hıçkırıklara boğuldum. Ve mavi iplikler havada donduğunda, tamamen beyaz olana kadar renkleri akıp gittiğinde, hiç konuşmadım.

Beaufort bir kez daha alkışladı.

Bir senfoni kadar gürültülü bir sessizlik çöktü. Kurdeleler çözüldü. Kaslarımdaki yanma hafifledi, ağrı dağıldı ve Sebastian açıkça bitkin bir halde yere yığıldı.

Beaufort öne çıktı ve tuz çemberini kırdı. "Devam edin."

Hiçbir soru sormadım. Prensimi kollarımın arasına alarak içeri dalarken içimi bir rahatlama kapladı.

Sebastian'ın gözleri kapalıydı ve nefes alıp vermesi zordu ama yaşıyordu. Aramızdaki bağı araştırdım. Her zamanki gibi güçlüydü.

Kafamı kaldırıp cadıya baktım. Gözlerinin altında ağır gölgeler vardı ve yüzü çizilmiş, neredeyse iskelet gibiydi. Sanki son birkaç saat içinde on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Ne kadar güçlü bir büyü," diye mırıldandı, bir o yana bir bu yana sallanarak. "Bunca yıldır hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Sebastian kollarımda inledi ve dudaklarımı alnına bastırdım.

Buradayım, dedim bağıın içinden. Cadıya, "İşe yaradı mı?" diye sordum.

Kolunu alnına götürdü, göğsü kabarmıştı. "Sanırım öyle, Senin Ekselansları. Hiç bu kadar güçlü bir Yaratıcı bağıyla karşılaşmamıştım ama sanırım koparma işlemi başarılı oldu. Birkaç saat içinde uyandığında öğreneceksiniz."

Genevieve bir elini omzuma koydu. "Burada mı kalmak istersin yoksa odana mı dönmek istersin?"

Dudağıımı çiğnedim. "Bizi odamıza geri götüreceğim." Bu şekilde Sebastian'ı rahat ettirebilirdim. Gölgelelimi çektim ama onları bırakmadan önce Genevieve'e, sonra da Beaufort'a baktım. "İkinize de teşekkür ederim. Bu bizim için sizin bilebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Rahibe gülümsedi. "Eğer bu bağıın kopması Eleyta'nın bir gün daha iyi ellerde anlamına geliyorsa, buna degecektir."

Bu açıkça haince sözler içimde bir umut yeşertti. Eleyta acımasız, soğuk, sert bir yerdı ama belki Genevieve, Odette gibi başkaları da vardı,

ve kraliçenin ölümünü kutlayacak Beaufort. Belki diğerleri bize karşı değil, bizimle birlikte çalışabilir.

Umarım öyledir.

Boşluktaki sesler her zamankinden daha yüksekti. Karanlıkta ilerlerken haykırdılar, sözleri acı ve kederin yankılarıyla renklendi.

"Ölüm geliyor."

"Karanlık burada."

Ve birkaç dakika sonra nakarat değişti. Sıcaklık düştü, sesler derinleşti ve Boşluğun karanlığı daha da mutlak hale geldi. Sanki ışık burada hiç var olmamış gibiydi. "Gölgeler ölmeli," diye mırıldandılar.

"Ölüm, ölüm, ölüm," diye bağıırıyordu sesler korosu. "Kraliçeye ölüm."

Ve tüm bunların altında, alçak bir ses "Başarısızlık bir seçenek değil" dedi.

Gölgeler bizi odamıza bıraktıktan ve Sebastian'ı elimden geldiğince kucağıma alarak yatağa doğru tökezledikten sonra bile, tüyler ürpertici nakaratları zihnimde yankılanmaya devam etti.

Ölüm geliyordu.

Gün boyunca uyuyup uyandım ve her uyandığımda Sebastian'ı kontrol ettim. Ertesi akşam erken saatlere kadar gözlerini kırpıştırarak açmadı. Yüzüne sildiğim nemli bezi bıraktım ve onu çabucak öptüm.

"Hey," diye fısıldadım. "Nasıl hissediyorsun?"

Hareket edip yanıma oturmak için kendini yukarı iterken siyah gözleri benimkilerin üzerinde gezindi. "Kendimi... farklı hissediyorum." Göğsünü ovuşturdu. "Daha hafif."

Nefesimi içime çektim. "Yani..."

"Sanırım işe yaradı." Sebastian'ın dudakları kıpırdadı. "Yapamam... kraliçenin varlığı eskiden zihnimin derinliklerinde bir şeydi. Onu her zaman hissedirdim ama artık yok." Omuzları gevşedi. "O gitti."

Son kelime nefes verirken ağzından kaçtı. Sebastian'da hiç görmediğim bir hafiflik onu kaplamıştı, sanki omuzlarında büyük bir yük taşıyordu ve şimdi bu yük gitmişti.

"Senin adına çok mutluyum, Sebastian." Başımı omzuna yasladım.

Kraliçe Marguerite korkunçtu ve ben ona bağlı bile değildim. Ona bağlı olmayı hayal bile edemezdim, özellikle de üç yüzyıldan fazla bir süre boyunca. Sebastian ona bu kadar uzun süre katlandığı için bir azizdi.

Sebastian uzun bir süre bana baktıktan sonra inanmayan bir kahkaha attı. "Ondan kurtuldum." Yüzümün her yerine, çeneme, çeneme öpücükler kondurdu. Yanağımı kavrayarak gözlerimin içine baktı. "Bunu yapacağız. Kraliçeyi öldüreceğiz."

Sesi çok emin geliyordu. Çok emin. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Evet. Yaratıcı'nın bağı yok oldu. Başaracağız, Luna. Bunu biliyorum." Sırıttı ve beni tekrar öptü.

"Pekâlâ." Onun bu özgüveni bulaşıcıydı.

İçimde, Bağ'ın bulunduğu yere uzanarak büyüü çektim. Aramızdaki bağlantı açıldı ve onun duyguları içime aktı. Kırmızının tonları odayı doldurdu ve ben bizi birbirimize bağlayan parlayan büyüye baktım.

Uzun zamandır bir lanetti ama şimdi... İp bir lütuftu.

Onun yardımıyla, Sebastian ve ben bunu yapabiliriz. Her şeyi yapabiliriz.

SEBASTIAN bana her zamankinden daha güçlü olduğuna dair güvence ve bunu yatak odamızda kanıtladıktan sonra, Marius'ü görme zamanı gelmişti. Bir acemi, Odette'ten gelen bir mesajla uğramıştı: iksir hazır. Marius'ün uyuduğu kanada gitmeden önce rahibelerin izniyle aceleyle temiz bir bornoz giydim.

Kardeşimin durumu değişmemişti. Yatakta çelimsiz ve hareketsiz yatıyordu, iskelet gibi göğsü inip kalkıyordu. Teni çok solgundu ve saçları yüzüne yapışmıştı. Ağız hala

açıktı; bayat havayı içine çekerken dudakları çatlamıştı. Kulaklarındaki hafif sivri uç, onu bir buçukluk olarak işaretleyen kemer olmasaydı, kimse onun elf kanı taşıdığını anlayamazdı.

Küçük kardeşim yirmili yaşlarına kadar hayatta kalırsa, Olgunlaşacaktı. Dört Krallık'taki elfleri, cadıları, şekil değiştirenleri ve deniz halkını kutsayan tanrıların bir armağanı olan Olgunlaşma, yaşamları birkaç yüzyıl uzatıyordu.

Eğer hayatta kaldıysa.

Şu anda Marius ölümden birkaç dakika uzaktaymış gibi görünüyordu. Onu hiç bu kadar kötü durumda görmemiştim. Gözlerim doldu ve hıçkırıklarına engel olamadım. Açık pencereden içeri giren hafif esintiye rağmen oda ter ve hastalık kokuyordu. Cadılar onu sınırlarla besliyor ve yatağını temiz tutuyorlardı ama hiçbir şey hastalık kokusunu yok edemiyordu. Tam olarak değil.

Midem bulandı ve Sebastian elimi sıktı.

Buradayım, diye fısıldadı bağımızın içinden.

Tanrılara şükür öyleydi. Sebastian olmasaydı kardeşimi bu şekilde görmeye dayanabilecek kadar güçlü olabilir miydim bilmiyordum. O benim kayamdı, gücümdü, aşkımdı. Başımıza başka ne gelirse gelsin, o benimdi.

Şu anda ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Sebastian parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu, nazik dokunuşu içimde karıncalanmalara yol açtı. "Kardeşinin yanına git," diye mırıldandı elimi sıkarken. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Gülümsedim, elini bıraktım ve Marius'un yanına gittim. Yere diz çökerek kardeşimin elini kendi elime aldım.

"Merhaba, Mar-Mar." Bu lakap onun için her zaman kullandığım bir lakaptı ve bana doğru geliyordu. Zayıf parmaklarını sıktım, kâğıt gibi derisinde her kemiği hissedebildiğimi görmezden gelmeye çalıştım. "Seni çok özledim."

Hiç tepki vermedi. Göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu ama hepsi bu kadardı. Elini yanağıma bastırarak fısıldadım, "Artık sadece biz varız, Marius." Gölgeler benden taşı, kardeşimi gecenin kendisinden yapılmış bir battaniyeyle örttü. "Ailemiz... onlar öldü." Gözlerim doldu ve gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışmak için nefesimi içime çektim. Ama artık çok geçti. Düşüler ve yatağın üzerinde kederimin kıpkırmızı izlerini bıraktılar. "Dinleniyorlar ve huzuru buldular."

Marius'un parmaklarından biri seğirdi ve bu hareket içimde bir sarsıntı yarattı. Gerçekçi olarak -bilimsel olarak- bunun sadece vücudunun doğal bir hareketi olduğunu biliyordum.

ama bu, umudun içime akmasını engellemedi.

"Seni uyandıracağız," diye mırıldandım, ısıtmak için elini ovuşturdum. "Buradaki cadılar çok iyidir. Odette iksirle geliyor ve işe yarayacak. Bundan eminim."

Yakında kardeşime sarılacaktım.

Sebastian'la evlenmek için Ipotha'dan ayrıldığımda, *bunun* ailemle yeniden bir araya geleceğim anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim.

Ama işte buradaydık.

Haberci, Güneş Gezgini ve Gölgelelerin Efendisi.

Bir el omzuma dokundu. Sebastian yanıma çömeldi ve başını kapıya doğru eğdi. "Biri geliyor," diye mırıldandı. "Vakit geldi."

Sözünde durdu ve bir dakika geçmeden kapı gıcırdayarak açıldı.

"İçeri girebilir miyim?" Odette'in kafası odaya girdi, kızıl saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı.

Döndüm ve bir kez kardeşimin elini tuttum. "Evet, tabii ki."

Cadı içeri girdi, şişeyi değerli bir mücevhermiş gibi taşıyordu. Kötü koku gitmişti ve rengi değişmişti. Menekşe ve turkuaz bir aurora gibi birbirine karışmış, Isvana'nın bitkisinden geriye kalan lekeler iksirin geri kalanı arasında zümrüt yeşili bir renk almıştı.

"Grimoire'u son birkaç gün içinde yüzlerce kez okudum." Odette şişeyi komodinin üzerine koydu. "Bunun işe yarayacağını umuyorum."

Yutkundum, birden gerildim. Bu andı, Syndra bana bitkiden ilk bahsettiğinden beri beklediğim andı. Yine de, şimdi burada olduğuna göre, kendimi korkuyla dolu buldum. Ya işe yaramazsa? Bu bir cadının kardeşime yardım etmeye çalıştığı ilk sefer olmayacaktı. Bu beşinci, onuncu ya da yirminci kez bile olmuyordu.

İstatistiksel olarak başarısızlık muhtemel bir sonuçtu. Bir bilim insanı olarak deneme yanılma yönteminin araştırma sürecinin bir parçası olduğunu biliyordum.

Sorun şu ki, o anda bir bilim insanı değildim. O anda mantıklı düşünme yetisine sahip olduğumdan bile emin değildim. Küçük kardeşimin uyanıp uyanmayacağını görmek için bekleyen bir ablaydım.

Ve korkmuştum.

Ama korkunun beni yönetmesine izin vermeyi reddettim. Artık değil. Korkabilir ve yine de bunu yapabilirdim. Cesaret korkunun üstesinden gelmek değildi. Korkunun inşa etmeye çalıştığı duvara bakmak ve onu tuğla tuğla yıkmaktı.

aracılığıyla. Cesaret, korkuya rağmen hareket etmekte. Ve Marius'un cesur olmama ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes alarak dudaklarımı Marius'un yanağına götürdüm. "Hemen şurada olacağım."

Odette'le yer değiştirdim, beyaz cüppesi yatağın yanında benim yerime geçerken dalgalanıyordu. Marius'un elini aldı ve bize bakmadan önce nazikçe tuttu. "Onun için dua etmemin bir sakıncası var mı?"

Kaşlarım kalktı. Bunu sormasını beklemiyordum, yine de bunun özünde yanlış bir şey olduğunu düşünmüyordum. Evlenmeden önce Kydona'yı en iyi ihtimalle vasat bir şekilde takip etmişim. Evlendikten sonra da dindarlığımda bir gelişme olmadı. Bağ'ı koparmak ve Syndra'nın bitkisini bulmakla biraz meşguldüm. Ama Isvana ile tanıştığımdan beri, belki de hayatımda inanç için bir yer olduğunu inkâr edemiyordum. Bilim ve din bir arada olabilir miydi? Emin değildim ama öğrenmek için çabalayacaktım.

"Lütfen yap," diye fısıldadım.

Ayrıca, Marius alabileceğı her türlü yardımı kullanabilirdi.

Sebastian'ın parmakları benimkileri dürttü ve Odette başını eğip sessizce mırıldanırken elimi tuttu. "Isvana, Ay Tanrıçası, sana geliyoruz..."

Sesi alçaldı, sözleri duyulamayacak kadar kısıldı ama önemli değildi. Odette dua etti ve içimi bir sakinlik ve doğruluk duygusu kapladı.

Bir şekilde her şey yoluna girecekti. Bu tünelin sonunda bir ışık vardı. Her şeyin sona ermesi için bir yol. Her gün biraz daha yaklaşıyorduk.

Sonunda Odette'in duası sona erdi. Marius'un elini bıraktı ve başını kaldırıp baktı. "Vakit geldi."

Belli etmeden şişenin tıpasını çıkardı ve kardeşimin çok zayıf burnunu tıkadı. Diğer eliyle şişeyi geriye doğru eğdi. Sıvı Marius'un vücuduna girdiğı anda boğuldu, vücudu kasıldı.

Nefesim kesildi. Tırnaklarım avucuma battı ve sıvı her seferinde bir damla olmak üzere kardeşimin içinde kaybolurken her saniye bir ömür gibi geldi.

Başladığı kadar çabuk bitmişti. Şişe boşalmıştı ve Marius göğsü kabarak karyolaya geri düştü. Gözleri hâlâ kapalıydı ve eskisi kadar hasta görünüyordu.

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı ve Marius ile Odette'in arasına baktım. "Şimdi ne olacak?"

Cadı ciddiyetle, "Şimdi bekleyeceğiz," dedi.

"SEKİZ SAAT OLDU, SEVGİLİM." Sebastian, Marius'un başucunda nöbet tuttuğum yerde yanıma çömeldi ve gözleri üzerimde gezinerek Bağlama İşareti'nden gelen endişeyi yansıttı. "Yorgunsun ve uyumaya ihtiyacın var."

Ben uyuyordum ama Marius henüz uyanmamıştı. Ten rengi düzelmişti ama hâlâ çok zayıf görünüyordu. Odette saatlerce kalmıştı ama sonunda diğer görevleri nedeniyle çağrılmıştı.

Uyumak bir seçenek değildi. Ya ben dışarıdayken uyanırsa? Ya bir şey kaçırırsam?

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir esneme çıktı. Sebastian'ın gözleri büyüdü ve hızlı bir hareketle beni göğsüne sarıp havaya kaldırdı.

"Hayır-"

Bana sıkıca sarılarak, "Sordum gibi mi geldi sevgilim?" diye mırıldandı. "Uyuyacaksın çünkü kendine iyi bakman gerekiyor."

Hain gözlerim isteğim dışında kapanmaya başladı. Sözleri kulağa çok hoş geliyordu ama uyanık kalmam gerekiyordu.

"Onu bırakamam." Başımı salladım, Sebastian'ın kollarından ayrılmak için mücadele ettim. Tutuşu daha da sıkılaştı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama sarılmak iyi hissettiriyordu. "Marius'un bana ihtiyacı var."

Uyandığında burada olmalıydım. Yalnız kalırsa çok korkardı. Şimdiden kardeşime açıklamam gereken çok şey vardı. İnsan her gün kaçırılmıyor, başka bir ülkeye getirilmiyor, bir casus tarafından kurtarılmıyor ve sonra vampirlerin ve cadıların sizi tüm hayatınız boyunca peşinizi bırakmayan zayıflatıcı hastalıktan iyileştirmek için çalıştığı bir manastıra teslim edilmiyordu.

Sebastian elini enseme bastırarak başımı nazikçe göğsüne doğru itti. Dudaklarıma tüy kadar yumuşak bir öpücük kondurdu. "Gitmeyeceğiz."

Duvarın aşağı kaydığını, kanatları sırtından fırladığını ve yere yerleşirken bir battaniye gibi etrafımızı sardı.

Bir kere esnedim. Sonra tekrar. Vücudum uyanık kalma ihtiyacını anlamıyor muydu? Uyku beklemek zorundaydı. Buna karşı koymaya çalıştım ama Sebastian'ın kollarını ve sırtını yatıştırıcı hareketlerle ovduğunu birkaç dakikadan sonra gözlerim kapandı. Bu sefer, benim emrimle açılmayı reddettiler. Bir gün, bedenim

artık uykunun ölümcül gerekliliklerine boyun eğmeyecek, dinlenmenin kısıtlamaları olmadan tüm gün ve gece uyanık kalmama izin verecekti.

Bugün o gün değildi.

"Marius'a bakacak mısın?" Uykulu bir şekilde sordum, pes ettim ve Sebastian'ın göğsüne .

"Gözlerimi ondan bir an bile ayırmayacağım," diye söz verdi.

Sözlerinde gerçek yankılanıyordu ve çok geçmeden uykuya daldım.

SICAK. Çok sıcaktım. Başımdan ayak parmaklarıma kadar her yerim ısınmıştı. Kötü bir şekilde değil. Daha çok güneşli bir pencerede saatlerce oturduktan sonra kedilerin nasıl hissettiğini hayal ettiğim gibiydi. Sıcak ve halsiz ama keyifli bir şekilde rahatlamış.

Nerede kalmıştım?

Gözlerimi açarak parlak güneş ışığına baktım. Kendimi ayağa kaldırırken içimden bir şeyler geçti. Tuniğim ve tozluklarım hiçbir yerde görünmüyordu. Onun yerine siyah, dökümlü bir elbise örtülmüştü, etekleri çıplak ayaklarımın hemen üzerine düşüyordu. Yeşil çimen yaprakları esintide dans ediyor, başımın üzerinde yapraklar hışırdıyordu.

Anlayış üzerime çöktü. İnledim. Başka bir imgelem. En azından bu sefer, bana neler olduğunu kavrayabiliyordum.

"Isvana, burada mısın?" Seslendim.

Rüzgârın sıcak kucaklaması tek yanıtı.

Önemli değil. Bu sefer tek bir noktada kalmayacaktım. Keşfedecektim.

Elbisemin eteklerini tutarak bir daire çizdim.

İlk fark ettiğim şey ağaçlardı. Onlar... normaldi. Tamamen ve son derece normal, Eleyta'ya yayılan kara çürümeden etkilenmemişlerdi. En yakın ağacın kabuğu zengin bir kahverengiydi ve yaprakları güneş ışığını yansıtan canlı bir yeşildi.

Sonra yukarı baktım. Yaprakların örtüsü kalındı ve yapraklar açık yeşilden neredeyse siyaha varacak kadar koyu olana kadar değişiyordu. Tüm orman güzel, renkli ve *canlıydı*.

Ayaklarımın altındaki çimenler kırıştı ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. Eğilerek parmaklarımı üzerinde gezdirdim, her birinin yumuşak dikenliliğinin tadını çıkardım.

tek tek bıçaklar. Çimenlere dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Eleyta'yı örten donmuş kardan başka bir şey görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Gökkuşağı kadar renkli ve tırnaklarım büyüklüğünde minik çiçekler çimlerin arasında filizlendi. bir kez fark ettiğimde, görmeden duramadım. Her yerdeydiler. Yerde, ağaç kabuğundaki çatlaklarda ve hatta yakındaki bir ağaca yaslanmış büyük, yosunlu bir taşın üzerinde bile büyüyorlardı.

"İlginç," diye mırıldandım.

Taş üzerinde ne tür bir çiçek yetişebilir?

Bir tanesini koparmaya gittim ama parmaklarımı minik sapın üzerinde gezdirirken arkamdan baykuş ötüşüne benzeyen bir kahkaha geldi.

Gözlerim açıldı ve bitkiyi bırakıp arkamı döndüm.

Benden birkaç adım ötede Isvana duruyordu. Eskisi gibi ısıltılı ve çıplak, bana gülümseyerek bakıyordu. Aynı kuzgun omzuna oturmuş, boncuk gözleriyle beni dikkatle izliyordu. Kuş gördüğüm diğer kuşlardan daha gerçekçi görünüyordu ve bir kuzgundan daha fazlası olduğu hissine kapıldım.

"Görüyorum ki Gökkuşağı Çiçeklerimi bulmuşsun." Isvana eğildi, çiçeklerden birini kopardı ve nazıkçe kokladı. "Zor zamanlar geçirdiğimde teselli bulmak için bu koruya gelirim."

Nedenini anlayabiliyordum. Çok güzeldi.

Karşımda kimin durduğunu hatırlayarak reverans yaptım. "Selamlar, Isvana."

"Ayağa kalk, ayın kızı" demeden önce bir selam mırıldandı. Ben de ona uydum ve tanrıça gülümsedi. "Sana tekrar karşılaşacağımızı söylemiştim."

"Haklıydın." Kaşlarımı kaldırdım, ilk karşılaşmamızla ilgili bir anım su yüzüne çıktı. "Senin tohumunu ben ektim. Bu... ilginç."

Tanrıça eğlenir gibi bir ses çıkardı. "Nasıl yani?" "Bitki karanlıkta gelişiyor," dedim ona.

"Oh?"

Benimle dalga geçiyormuş gibi bir izlenim edindim ama her zamanki gibi ağzımın kendi aklı vardı. "Bu normal değil, biliyorsun. Çoğu bitki gelişmek için güneş ışığına ihtiyaç duyar. Karanlıkta yetişen bir bitkiyi daha önce hiç duymamıştım. Belli ki daha fazla çalışma gerektiriyor, ama koşullara iyi uyum şok oldum-"

Koluma bir el kondu ve kelimelerim dilimde kuruyarak sarsıldım.

Isvana kıkırdadı. "Çok ilginç bir bitki," diye itiraf etti. "Ama sizi buraya biyolojik özelliklerini tartışmak için çağırmadım."

Tabii ki hayır. Bu aptalca olurdu. Bir tanrıça neden bilim hakkında konuşmak ki?

"Özür dilerim, Isvana." Ellerimi önümde sıktım.

Kıkırdadı. "Özür dilemene gerek yok çocuğum. Ama zaman kısa ve konuşacak çok şeyimiz var."

Tabii ki yaptık.

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?" diye sordum. Isvana gülümsedi ve elini salladı.

"Burada olmaz."

Ne demek istediğini soramadan havayı altın zerrecikler doldurdu ve açıklık parıldadı. Ayaklarımın altındaki zemin kaydı, midem bulandı ve tökezleyerek bir adım geri attım.

Doğrulduğumda her şey farklıydı. Güneşin aydınlattığı orman gitmiş, yerine gece kadar karanlık devasa bir alan gelmişti. Çıplak ayaklarımın altında ay ışığının dalgalı çizgileriyle işlenmiş siyah fayanslar soğuktu. Obsidyen duvarlar başımın üzerinde yükseliyordu ve çatı...

Hiç yoktu. Aslında yoktu. Duvarlar yükseldi, yükseldi, yükseldi ve üzerlerinde gece gökyüzü vardı. Ama bu *benim* gecem değildi. Yıldızlar farklıydı. Sanki onlara dokunabilecek kadar yakınmışız gibi daha parlak parlıyorlardı ve birkaç takımyıldızı benim için tamamen yeniydi.

Isvana görüş alanıma girdi. Çıplaklığını, bir omzundan sarkan ve vücudunu ustaca örten gümüş bir elbiseyle değiştirmişti. Sanki yıldız ışığından yapılmış gibi parıldıyordu, aynı renkteki saçlarının üzerinde duran siyah taç gibi. Omzunda kuzgun oturuyordu ve elinde obsidyen bir asa vardı. En etkileyicisi ise tanrıçanın arkasında uzanan iki kanattı.

Aynı benimkilere benziyorlardı.

İçgüdüsel olarak kendi kanatlarımı serbest bıraktım. Bu garip yerde ağırlık rahatlatıcıydı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bir şey bana bu yerde durmanın yanlış olduğunu söylüyordu.

Isvana başını eğerek gülümsedi. "Ayışığı Sarayı'na hoş geldin kızım." Ellerini uzattı. "Burası benim evim."

Ne yapıyordum ben burada? Söyleyecek sözüm yoktu, bu benim için garipti. Bu şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyin çok ötesindeydi. Bilim bunun gerçek olmadığını söylerken, dizlerimin altındaki soğuk fayanslar aksini iddia ediyordu. İnsanın yaşadığı deneyimler kendisine öğretilenlerle uyuşmadığında ne yapması gerekiyordu?

Bu, çoğu insanın hayalini , dünyayı değiştiren, hayat değiştiren bir andı. Sadece bir tanrıçayla tanışmakla kalmamıştım -iki kez- zamanda beni evine . Kulağa çok zorlama geliyordu ama yine de buradaydım.

Dilimin tutulduğunu fark etmiş gibi görünen Isvana güldü. "Gel," dedi. "Otur."

Ben daha bariz olanı -sandalye yoktu- söyleyemeden elini salladı ve odanın ortasında iki sandalye belirdi. Bu çok uygun oldu. Tanrıça oturdu, ben de yavaşça ayağa kalktım ve yanına gidip oturdum. Umutsuzca bunun ne hakkında olduğunu bilmek ama sormadım.

Her şeye rağmen dilimi tutabildiğim anlar olduğu ortaya çıktı.

Neyse ki neden burada olduğumu öğrenmek için çok beklemem gerekmedi. Tanrıça esasını dizlerine vurdu ve parlayan ay ışığı odayı doldurdu.

Isvana bir süre sonra, "İzlediğiniz yol zor," dedi.

"Eleyta'ya geldiğimden beri tüm hayatım zor geçti," diye muhtemelen kötü zamanlanmış bir karşılık verdim.

iç çektim. Dilimi tutma konusundaki yeni keşfettiğim yeteneğim gitti. Bu oldukça kısa ömürlü oldu. Yine de yaşadıklarımı anlatmanın başka bir yolu yoktu. Ailemin ve Julieta'nın ölümleri, kaçırılmam, Made olmam ve ardından ölümcül bir turnuvaya atılmam derken, hayatım pek de kolay olmamıştı.

Isvana aşağılanmak yerine gülümsedi. "Bu doğru. Öyle. Başını dik tut Luna. Son yaklaştı ve Kara Gül daha fazla dayanamaz. şimdiden mutlak bir deliliğe doğru sürükleniyor."

Alçalmak mı? Kraliçenin zihinsel yeteneklerini uzun zaman önce kaybettiğinden oldukça emindim.

Ancak bunu söylemek yerine başımı salladım. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Isvana gülümsedi ve elini benimkinin üzerine koydu. "Kızıl Ay'ı ara, Luna. Yakınında sana yardım edebilecek kişiler var. Dostluğu ara ve ihtiyacın olan bilgiyi bulacaksın."

Yapılabilir gibi geldi.

Tanrıçanın tutuşu sıkılaştı. "Önceden uyarılmış ol, ayın kızı; kaderin gidişatını belirleyecek bir seçim yapman gereken zaman gelecek. Dikkatini ver ve ne olursa olsun güzelliğe aldanma, çünkü her şeyin altında ölüm yatıyor. Ruhunuzda taşıdığınız ışığa yaslanın. O sizi kurtaracaktır."

Son, uğursuz sözler Isvana'nın ağzından çıktığı anda gözleri büyüdü. Kuzgun ciyaktı ve saray altından bir parıltının içinde kayboldu.

BİR SOLUKLA UYANDIM. Ciğerlerim sıkıştı, nefes almak için mücadele ettim. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, kaburgalarımın sınırlarından kaçmak için yoğun bir çaba sarf ediyor ve panik içimin derinliklerine yerleşiyordu.

Sebastian'ın kolları bana sıkıca sarıldı. "Luna, sorun ne?" Nefes almak hâlâ neredeyse imkânsızdı ama boğuk bir sesle tek bir kelime söyleyebildim, "Isvana."

Tek yapabildiğim buydu ama neyse ki gereken de buydu. Sebastian ne demek istediğimi çok iyi anladı. Ne benden şüphe etti ne de beni sorguladı.

"Hazır olduğunda bana tanrıçayla olan ziyaretini anlatabilirsin." Kaşlarımın arasındaki boşluğu öptü. "Sadece nefes al. Yanındayım."

Ve yaptım.

Geçen her anla birlikte nefes almak biraz daha kolaylaştı. Yavaş atan kalbim normal ritmine döndü. Kulaklarımda yankılanan *lub-dub* sesi tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Nefes al.

Kendimi yeniden normal hissettiğimde Sebastian'ın kollarına döndüm. Hiçbir şey söylemedi, bunun yerine ben düşüncelerimi toparlarken bekledi.

Sonunda hazırdım.

"Tanrıçayı tekrar gördüm," dedim ona. "O-"

Yataktan keskin bir nefes geldi. Sessizdi, ama ben bir vampirdim, bu yüzden en sessiz nefes bile kulağımda bir çılgıktı.

Kalbim tekledi ve tüm kelimeler uçup gitti. Isvana'nın ziyareti artık önemli değildi. Şu an için değil.

Marius'un parmağı seğirdi. Seğirdi!

Minnettarlık içimde akan bir nehir gibiydi, beni Sebastian'ın kollarından çekip yatağa götürdü. Kardeşimin elini kendi elime aldım. "Marius?" Fısıldadım.

Bir nefes çekti. Bir an sonra Sebastian'ın eli omzuma indi. Ruhumun derinliklerinde bir şey klikledi.

Ben Marius'a dokunuyordum, Sebastian da bana dokunuyordu.
Kilitte dönen bir anahtar gibi, içimde bir doğruluk duygusu yerleşti.

Be

n. *Işığın yolunda yürüyorsun, ayın kızı, Isvana'nın sesi*
zihnimde hafif bir gece esintisi. *Haberci, Güneş Gezini ve Gölgelelerin*
Efendisi kehanet üçgenini tamamlıyor.

Marius'un dokunuşuyla içime güç doldu, Sebastian'ın omzumdaki eliyle daha da güçlendi. Ne olduğundan emin değildim; bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama bunun doğru olduğunu biliyordum, tıpkı gökyüzünün mavi olduğunu ve Sebastian'ın bana olan sevgisinin çok büyük olduğunu bildiğim gibi.

Bunun olması gerekiyordu.

Gölgeler daha derin, daha yüksek sesli bir şarkı söylüyordu. Müzikleri eskiydi, daha eskiydi ve öncekinden daha yoğundu. Karanlığım güçlenmişti ama bunda kötü bir şey yoktu. Aksine, kendimi her zamankinden daha güçlü hissediyordum. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Her şey olabilirmişim gibi. Hiçbir şey yolumuzda duramazdı.

Sebastian'a aynı şeyi hissedip hissetmediğini sormak için omzumun üzerinden baktım ki yataktan bir hareket daha geldi.

Kalbim boğazıma
dügümlendi. Marius gözlerini
açtı.

Bilim ve Büyü

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

"M Arius?" Luna'nın sesine umut karıştı ve kardeşinin elini sıktı.
"Beni duyabiliyor musun?"

Buçukluk inledi, kahverengi gözleri üzerimde geziniyordu.

Karım. Ben onu yapmadan önce Luna'nın kilerle aynı renkteydiler. Uyanıktı. İşe yaradı. En azından biraz şok olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Uzun zamandır hayattaydım ve böylesine mucizevi bir olaya hiç tanık olmamıştım.

Luna'nın omzunu bıraktım. Geri adım atarak duvara yaslandım. Yine de rahat değildim. Hem de . Omuzlarım gergindi ve sanki omurgamdan aşağı bir tel uzanıyordu. Bu özel bir andı ve birden kendimi davetsiz misafir gibi hissettim.

Kayınbiraderim çatlamış dudaklarını yaladı. "Lulu?" Sesi boğuktu, zar zor duyuluyordu ama boşlukta yankılanıyordu.

Luna kendini kardeşinin üzerine atarak haykırdı. Ona sarılırken omuzları sarsıldı ve Bağlayıcı İşaret'in içinden muazzam bir rahatlama ve neşe aktı. Buçukluğun kırılğan kolları ona sarıldı ve uzun bir süre ikisi de konuşmadı.

Bu da bana onları izlemek kaldı.

Tuhaf hissettim. Kesinlikle mutluydum. Luna'nın kardeşi uyanıktı, bu harika bir şeydi ve artık yalnız değildi.

Ama başka bir şey daha vardı. Şu ana kadar hiç düşünmediğim bir şey. Ya kardeşi uyandığına göre Luna artık beni istemiyorsa? Ya sevgisi ikimiz arasında bölündüğü için aramızdaki bağ eskisi kadar güçlü değilse?

Luna'nın kardeşine olan sevgisi çok derindi. Ondan bahsederken, ilk evlendiğimizde ona yazdığı mektuplarda ve tedavi arayışında bu açıkça görülüyordu.

Luna tarafından sevilme daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Sonsuz gibi görünen bir tutku ve zeka kaynağını size yönlendirmesi, güneşin sadece sizin için parlamak üzere yaratılmış olduğunu hissetmekti. Onun sevgisi beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde ısıtıyor, ruhumun karanlığını kovuyordu. Daha iyi olmak, onun benim için hissettiklerini hak etmek istememe neden oluyordu.

Bana olan sevgisinden şüphe etmedim. Asla edemezdim. Ama Marius'u daha mı çok seviyordu?

Bu karanlık düşünceler zihnimi bulandırıyor, beni diz çöktürmekle tehdit ediyordu. Luna'nın güneş ışığı artık hayatımın bir parçası olmasaydı ne yapardım?

İç karartıcı düşüncelerimin karanlık çukuruna daha fazla dalamadan Luna döndü. Bana bir el uzattı. "Buraya gelir misin?"

Duvarı ittim ve parmaklarımızı birleştirdim.

"Marius, bu benim kocam Sebastian." Luna ayağa kalktı ve yanımda durdu. "Onu seviyorum. O benim... her şeyim."

Kayınbiraderim beni inceledi. "Seni güvende mi tuttu?"

"Evet." Luna başını koluma yasladı. "O yaptı."

Aramızdaki bağ sayesinde onun sözlerini yankıladım ve alnına bir öpücük kondurdum. Marius bir süre sonra, "Sizinle tanıştığım memnun oldum," dedi. "Teşekkür ederim."

kız kardeşime bakıyorum."

"Her zaman," diye cevap verdim. "O benim için dünyalara bedel."

Luna'nın yanaklarına renk geldi. "O bana karşı çok iyi," diye Marius'e güvence verdi. Dikkatleri üzerinden çekmek için hiç de üstü kapalı olmayan bir girişimde bulunan Luna, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Gözlerini kırıştırdı. "Kendimi... iyi hissediyorum," dedi, sesi şok olmuş gibiydi. Ben de aynı şekilde hissederdim. Onu ilk gördüğümüzde ölmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim."

Luna gülümsedi. "Güzel."

"Oturabilir miyim?" Marius bir süre sonra kaşları çatılmış bir halde sordu.

Luna'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ben... Deneyebilirsin, sanırım." Onun dirseğini tuttu. "Ama çok fazla olursa ya da acı hissedersen beklemen gerekir. İyileşme sürecinin ne kadar hızlı işlediğinden tam olarak emin değiliz."

"Söz veriyorum," dedi.

Luna kardeşinin doğrulmasına yardım etti, sırtının arkasına bir yastık sıkıştırdı ve battaniyeyi beline çekti. Böyle biraz daha iyi görünüyordu, daha az

bir iskeletten çok ince, çok küçük bir insana benziyordu. Yine de normal, yaramaz bir çocuk değildi. Henüz değil, ama belki bir gün olacaktı.

Marius, Luna'ya dönmeden önce bu kadar genç birinin gözlerine ait olmayan bir yoğunlukla beni inceledi. "Karanlıklar Prensi'nin kötü olduğunu sanıyordum. O kadar da korkutucu görünmüyor."

Bir homurtuyu zar zor tuttum. Koma halinden yeni uyanmış biri için Marius'un kelimelerle arası iyiydi. Luna'nın gevezeliği daha önce tahmin ettiğimden daha ailevi bir özellikmiş gibi görünüyordu.

Luna'nın gözleri büyüdü. "Oldukça korkutucu olabiliyor," diye kardeşine güvence verdi. "Onu bir de kanatlarıyla görmelisin."

"Kanatlar mı?" Marius'un dikkati bana döndü, gözlerinde bana hâlâ ölümlü olduğum zamanlarda köyümdeki küçük çocukları hatırlatan bir pırıltı belirdi. Sonunda on yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. "Onları bana gösterir misin?"

Göz önünde olmaktan hoşlanmıyordum ama bunu isteyen herhangi biri değildi. Luna'nın kardeşiydi. Onun için her şeyi yapardım, buna onu mutlu etmek de dahildi.

Omuzlarımı yuvarlayarak gölgelerin avuçlarımdan kaymasına izin verdim. Neredeyse karanlık olana kadar odayı kararttılar, ışığı yavaşça çaldılar.

Sonra kanatlarımı serbest bıraktım. Sırtımda ağır bir şekilde asılı durarak küçük odayı doldurdular. Karanlık uzantıların uçları duvarlara süttü ve ben dimdik durdum.

Marius'un tek yanıtı, "Kydon'a bana yardım et," oldu.

Luna güldü. "Sebastian oldukça etkileyici, değil mi? Bana karşı çok iyi ve eminim onu tanımaktan keyif alacaksın." Bana baktı. "Odette'i arar mısın? İşe yaradığını bilmesi gerek."

Başımı salladım. "Elbette. Sizi biraz yalnız bırakayım."

Luna beni çabucak öptü. Aramızdaki bağlantı sayesinde, *ona kendimden bahsedeceğim*, dedi.

Yapılıyor.

Kalmamı ister misin?

Başını salladı. *Ben iyi olacağım.*

Başımı sallayarak elini sıktım. "Hemen dışarıda olacağım."

Luna gülümsedi ve gölgelerin arasından geçerek koridora indim.

Bir acemi yürüyordu. Gri cübbesi rahibelerin giydiklerinden daha koyuydu ve siyah saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Kendi rütbesindeki diğer herkes gibi o da İkinci Kilise'de rahip olmak için eğitim alıyordu.

Isvana'nın Seçilmişleri Tarikatı. Manastırda kaldığımız süre boyunca onlardan birkaçıyla tanışmıştık.

"Affedersiniz?" Dikkatini çekmek için elimi kaldırdım.

Olduğu yerde durdu ve eğildi. "Evet, Prens Sebastian?"

"Cadı Odette, onu tanıyor musun?" Başını sallayınca devam ettim, "Lütfen onu bulun. Çabuk gelmesi çok önemli."

"Elbette, Majesteleri. Başka bir şey var mı?"

Yanağımın içini çiğneyerek bir an düşündüm. "Evet, bir şey daha var."

Acemi başını eğdi ve neye ihtiyacım olduğunu açıklarken dikkatle dinledi. İşim bittiğinde tekrar eğildi ve koridorda kaybolmadan önce görevimi mümkün olduğunca çabuk tamamlayacağına söz verdi.

Duvara yaslanarak bir gölge çıkardım ve Odette'i beklerken etrafında dönmesine izin verdim. Kapının altından sessiz bir konuşma mırıltısı geliyordu ve Binding Mark mutlulukla titreşiyordu.

Çok geçmeden koridorun aşağısından ayak sesleri geldi. Odette bana doğru koştu. Elinde dokuma bir sepet vardı ve içinden çıkan bir metal parıltısı yakaladım.

"İşe yaradı mı?" diye sordu nefes

nefese. "Uyandı," diye onayladım.

Cadı sırtıttı ve heyecandan parmak uçlarında mavi kurdeleler parladı. "Bu harika," diye haykırdı. "Yapmamız gereken o kadar çok şey var ki. Tedaviyi seri üretmem, diğerlerine ulaştırmam, Marius'un nasıl hissettiğini öğrenmem gerekecek..." Kapıyı açıp içeri süzülürken kendi kendine mırıldanmaya devam etti. Luna ve Odette sohbet ederken gölgede kalarak onu takip ettim.

Karım cadıda kendine benzer bir ruh bulmuş gibiydi. Sonraki birkaç saat boyunca birkaç kez Luna'yı, Odette'le birlikte Marius'u acımasızca dürtüp dürttükları sırada sırtırtken yakaladım. Şimdilik yeterince bilgi edindiklerine karar verdiklerinde, buçukluk karyoladaki yerinden esnedi.

"Neden ayrılmıyoruz?" Odette önerdi. "Manastırda ve yakın köylerde tedavinin büyüü yönü konusunda bana yardımcı olabilecek birkaç cadı var. Bitkiyi sen hazırlar mısın? Böylece kokuyla uğraşmak zorunda kalmazsın."

O iğrenç kokuyu hatırlayınca burnum kırıştı. Daha iyi kokan cesetlerin etrafında bulunmuşum.

"Elbette. Sebastian ve ben hemen işe koyulacağız." Luna kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sakıncası yoksa?"

Gülümsedim. "Hiç de değil."

Eleyta'da İsrâf Hastalığından muzdarip yüzlerce insan vardı. Kraliçeyle ciddi sorunlarım olabilirdi ama yine de onların prensiydim ve kendimi onlardan biraz daha fazla sorumlu hissediyordum. Ne de olsa vampirlerin insanlara ihtiyacı vardı. Kraliçe onlara yeterince kötü davranmıştı.

Vedalaştık, sonra da gölge gibi laboratuvara gittik.

Gölgeler kalktığında Luna'nın dudaklarından bir SES ÇIKTI. "Vay canına." Elimi bıraktı ve bir daire çizerek döndü. "Odette bitkinin büyüdüğünü söylemişti ama bunu beklemiyordum."

Laboratuvar zifiri karanlıktı, vampir gözlerimiz için bile karanlıktı ve mevcut her yüzey saksılarla kaplıydı. İsvana'nın bitkisi-Syndra'nın bitkisi -büyümüşü. Odette gittiğimiz birkaç gün içinde onu sayısız kez nakletmiş olmalı.

"Ben de öyle. Neredeyse-"

"Büyülü," diye tamamladı benim yerime.

O haklıydı. Bitkiler hakkında çok şey biliyormuş gibi davranmazdım ama bu normal değildi.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra Luna bana döndü. "Bilmiyordum."

Düşünce akışını takip etmeye çalışırken kaşlarım birbirine çarptı. "Neyi biliyorsun?"

Elimi bırakan Luna bir yaprağa dokundu. Başını eğmeden önce parmaklarının arasında gezdirerek mırıldandı. "Bilim ve büyü'nün bir arada var olabileceğini bilmiyordum. Hep ya biri ya diğeri diye düşünürdüm." Döndü ve dilinin ucunu dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Ama öyle değil. Birlikte çalışabiliyorlar. Belki... belki de hep böyle olması gerekiyordu."

Ağzı hareket etti ama hiç ses çıkmadı. Luna laboratuvarda dolaştı, tüm bitkilere dokundu. Ben girişte kaldım, İp'e dikkat ediyordum ama Luna'nın düşünmesini izlemekten memnundum.

Karım çok zekiydi ve bunu saklamazdı. Bu yönünü seviyordum. Zeka saklanacak ya da korkulacak bir şey değildi.

Luna kılıç kullanma konusunda yetenekli olmayabilir ya da Phyrra gibi yetenekli bir dövüşçü olmayabilirdi ama buna ihtiyacı yoktu. Zihni bir araçtı ve onu her gün elinden gelen en iyi şekilde kullanıyordu.

Birkaç dakika sonra Luna yanına döndü. "Pekâlâ. Bilim ve büyü'nün birlikte çalışmasının mantığını tartışmak için bu kadar zaman yeter. Hadi işe koyulalım."

Ben onu izlerken tartışmayı tek başına sürdürdüğünü belirtmekten kaçındım. Bunun yerine her bitkiden birkaç yaprak kopardım ve Luna çalışma alanını temizlerken onları odanın ortasındaki masaya getirdim.

Onun yönlendirmesi altında saatlerce çalıştık. Yaprakları topladım ve şişeleri kaynar suya daldırarak hazırladım, ta ki o bunları temiz ve tehlikeli parçacıklardan arınmış olarak ilan edene kadar ve sonra bunları masa üstünde sıralar halinde dizdim.

Odette bize katıldığında neredeyse şafak sökmek üzereydi. "Çok şey başardınız, Ekselansları." Temiz bir şişenin kenarına vurdu. "İtiraf ki etkilendim. Ne kadarını yapabileceğinizden emin değildim."

"Harika bir asistanım vardı." Luna yanağını öptü. "Marius nasıl?"

Odette yanına gitti ve Luna'nın eline bir anahtar tutuşturdu. "Uyuyor ama iyi görünüyor. Rahibelerden bazıları üçünüzü manastırın farklı bir bölümüne yerleştirme cüretini gösterdi, böylece ona her zaman yakın olabilirsiniz."

İnanılmaz derecede düşüncelilerdi. Odette bize yeni odamızın yerini tarif etti ve yeni kalacak yerimizi bulmak için ayrılmadan önce herhangi bir sorunla karşılaşarsa Luna'ya haber vereceğine söz verdi. Zor olmadı ve çok geçmeden üçüncü kattaki siyah bir kapının önünde durduk.

Luna elimi sıkarak anahtarı bana uzattı. "Sadece Marius'u kontrol etmek istiyorum."

"Sen git. Ben bekleyeceğim."

Luna için, benden istediğinde günlerce, haftalarca, hatta yıllarca beklerdim. Onun için zamanın hiçbir anlamı yoktu.

Kapıyı kırarak açan Luna başını odanın içine soktu. Bir dakikadan az bir süre sonra nefes vererek kapıyı sessizce arkasından kapattı. "Mışıl mışıl uyuyor ve çok daha iyi görünüyor."

"Çok sevindim." Umarım Luna biraz uyuyabilirdi. Odette tedaviyi ilk uyguladığından beri neredeyse hiç dinlenmemişti. Bağı koparmak ve Marius'u uyandırmak derken, son birkaç gün çok yorucu geçmişti.

Yeni konaklama yerimizin kapısını açarak önce içeri girdim. Önceki odamızdan daha büyüktü ve gardiobu, yatağın altını ve küçük su dolabını dikkatle inceledim. Bazıları bu hareketimi paranoyakça bulabilirdi ama ben ihtiyatlı davrandığıma inanıyordum.

Luna'nın girmesine izin vermeden önce odanın içinde , ellerimi duvarlara koydum ve tüm alanın etrafına birkaç koğuş diktim. Bunlar sağlamlaştığında, manastırın tamamı kuşatılana kadar daha fazlasını ekledim. Kimse çok dikkatli olamazdı.

Ancak o zaman Luna'ya seslendim. *İçeri gel hayatım. Burası güvenli.*

Kapı kolu döndü ve içeri girdi. Bir süre sonra, "Vay canına, bu bir üst model," dedi.

Kesinlikle öyleydi. Oda, koyu lacivertten bir zamanlar cerulean olarak adlandırıldığını duyduğum bir şeye kadar değişen mavi tonlarında dekore edilmişti. Büyük yatak tüylü bir halının üzerinde duruyordu ve perdeler esintiyle dalgalanıyordu. Taş zemindeki birkaç çatlak rüzgârın içeri girmesine izin veriyordu ama önceki odadan çok daha rahat bir yerdi.

Luna'nın elini tutarak onu yatağa oturmaya çağırdım. Kabul eder etmez yanına oturdum ve bacağını kucağıma çektim. Ayakkabısını dikkatlice çıkarıp yere attıktan sonra ellerimi ayağının tabanında gezdirdim. Saatlerdir ayakta duruyordu. Hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen, laboratuvarı ağırlığını ayarladığını fark ettim.

Ağzından yumuşak bir inilti çıktı, sesi doğrudan içime işledi. İçimdeki her şey kasıldı. Sonraki yumuşak nefes alışları ve inlemelerinden cesaret alarak, iki elimi de ayağının topuğuna bastırdım, ellerimde neredeyse eriyene kadar yukarı ve aşağı hareket ettim.

İçimi bir huzur duygusu kapladı. Burada, tek başıma, sorunlarımızın hiçbirini beni çok fazla rahatsız etmiyordu. Onun huzurundayken nasıl rahatsız edebilirlerdi ki? Bu anlarda kraliçeyi, sebep olduğum sayısız ölümü, hatta ruhumu lekeleyen kanı bile unuttum. Luna bana belki de tamamen kaybolmadığımı hissettirdi.

"Diğerini bana ver, sevgilim," diye mırıldandım, sakinliği bozmamak için çok yüksek sesle konuşmak istemiyordum.

Luna itiraz etmedi. Bunun yerine, iki ayağı da kucağıma gelecek şekilde kaydı. Sessizce çalışarak, bacaklarını yavaşça yukarı doğru hareket ettirmeden önce ayaklarını yoğurdum. İnledi ve mutlak bir zevk sesi çıkararak yatağa yığıldı.

"Bu çok iyi hissettiriyor," dedi.

Ayağının kemerini öptüm. "Buna sevindim. Laboratuvarı bu kadar çok çalıştıktan sonra bunu hak ediyorsun."

Ben çalışırken Bağlama İşareti zevkle titreşti. Gölgele avuçlarından kayarak odayı karartıyordu. Karımı mutlu ettiğimi bilmek içimi gururla dolduruyordu. Her bir gülümsemesi, her bir nefesi, ellerimde erirken çıkardığı her bir inilti geceyi aydınlatan bir güneş ışını gibiydi.

Onlarca yıldır yalnızdım, karanlıkta yaşıyordum. Neşenin bu kadar basit zevklerde bulunabileceğini bile bilmiyordum. Athena, tanrılar onun ruhuyla olsun, beni gülümsetmişti ama ilişkimiz farklıydı. Eğlenmiştik ve iyi bir arkadaş olmuştu ama hiçbir zaman uzun süre birlikte yaşamamıştık. Sessiz kalmanın ve sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif almanın kabul edilebilir olduğu türden uzun süreli bir ilişki kurma fırsatımız hiç olmamıştı.

Luna ile aramızdaki ilişki böyleydi. Ellerine geçip her birini özenle ovaladığımda, karım yataktaki pozisyonundan bana uykulu gözlerle bakıyordu.

"Buraya gel," diye fısıldadı, yastıklara doğru geri çekilerek.

Başka bir davete gerek yoktu. Luna'nın yanına süründüm, kanatlarımı serbest bıraktım ve onları etrafımızda kıvırdım. Onu kollarımın arasına alarak aramızdaki bağa bir memnuniyet dalgası gönderdim.

Memnuniyetle iç çekti. "Neden bana karşı bu kadar iyisin? Muhtemelen korkutucu imajın için pek de iyi bir şey değil. Ya insanlar Karanlık Prens'in ayak ovma konusunda yetenekli olduğunu öğrenirse?"

Kıkırdadım. Bu cevaplamakta hiç zorlanmadığım bir soruydu. "İmajım umurumda değil. Sana karşı iyiyim çünkü sen benimsin."

Göğsüme doğru sokuldu. "Bunu sevdim." Mırıldandı. "Her zaman senin olacağım, Sebastian."

O gece uyku kolay geldi.

Rüyasız bir uykudan soğuk bir odaya ve boş bir yatağa uyandım. İçimi panik kapladı, kalbim hızla çarpmaya başladı ve sıçrayarak doğruldum. Etrafı hızlıca taradığımda kimsenin olmadığını gördüm.

O piçler onu kaçırmaya Luna'nın çığlıklarını hatırladım.

Onu bulmak zorundaydım.

Aceleyle gölgelerimi serbest bıraktım. Ben koğuşları kontrol ederken onlar da yerlerde ve duvarlarda süründüler. Hâlâ sağlamdılar. Panikle bileğime baktım ve bizi birbirimize bağlayan büyüü hatırladım.

Luna'nın adını bağırarak söyledim.

Cevabı bir dakika sonra geldi. *Ben iyiyim.*

Yumruklarımı iki yanımda sıktım. , *Prences?*

Bir duraklama oldu, sonra duvardan bir ses geldi.

Yandaki kapı.

Gölgelerimi geri çekerek Boşluk'tan geçip Marius'un odasına girdim. Luna'yla göz göze geldiğim anda nefesim kesik kesik kesildi. Geceliğinin üzerine bir şal örtmüş olan Luna, kardeşinin yatağının kenarına oturdu ve parmaklarını onun yanağında gezdirdi. Buçukluk uyuyordu ama odada belli belirsiz bir korku kokusu vardı.

Bana baktı, siyah gözleri irileşmiş ve ağzı kaşlarını çatarak kıvrılmıştı. "Kabus görmüş" diye fısıldarken dişlerinden biri dışarı fırladı.

Marius onun dokunuşuyla kıpırdandı ve yanağını elinin içine bastırdı.

Yatağa doğru ilerledim, Luna'nın arkasına çömelip elimi omzuna koydum. "Konu neydi?"

"Bilmiyorum. Kırık Dağlar'da olan bir şey sanırım." Bana yaslanarak ürperdi. Bağlayıcı İşaret'in içinden hüznün titreşimleri geliyordu. "O benim küçük kardeşim, Sebastian. Onu korumam gerekirdi. Bunun yerine, yeterince güçlendiğinde ona ailemizden bahsetmek zorunda kalacağım."

"sahipsiniz," dedim. "Bunun anlamı olmalı." Bir duraksama oldu ve sonra döndü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Var." Athena öldükten sonra sahip olduğumdan daha fazlasıydı.

Buçukluk inledi, bir o yana bir bu yana dönüp durdu. Kötü bir rüyanın sancılarına yakalanmıştı.

Gölgeler Luna'nın ellerinden kayarak kardeşinin üzerinde nazik bir okşayışla dans etti. Bu karanlık tüyler ona dokunduğu anda sakinleşti.

"Gördün mü?" Alnından öptüm. "Burada olduğunu biliyor."

Onun elini sıktı. "Her zaman senin için burada olacağım, Mar-Mar."

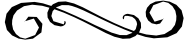
Nefesinin altından anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve tekrar battaniyenin altına yerleşmeden önce döndü. Nefes alış verişinin düzene girmesi ve derin bir uykuya dalması uzun sürmedi.

Marius'un mışıl mışıl uyuduğundan emin olduktan sonra Luna onu bir kez daha yatırdı. Yatağımıza döndük ve o da hemen uykuya daldı.

Saatlerce uyanık kaldım, gelecekle ilgili düşünceler beni tüketti. En derin, en karanlık yerlerimdeyken yalnızdım. Kimse beni teselli etmemişti. Ne ailem ne de gerçek dostlarım vardı. Sadece ben vardım. Athena öldükten sonra yanımda biri olsaydı ne yapardım, ondan bile emin değildim.

Ama Luna yalnız değildi. Yanında ben ve Marius vardı. Hayatta kalmalarını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapardım. Bu süreçte kendimden vazgeçmek anlamına gelse bile.

OceanofPDF.com

Ne İhanet ama

OceanofPDF.com

Abuz gibi fırtına amansız bir koçbaşıydı ve gölgelerim beni Sanguis Kalesi'nin çatısına bıraktığı anda her yönden üzerime çarptı. Sıcaklık tenime nüfuz etti, kemiklerime işledi ve

Bir zamanlar sahip olabileceğim sıcaklığın kalıntılarını kemirdi.

Triboulet ölmüştü. Kanı hâlâ ellerimde ıslaktı. Yaratıcımın Sebastian'la olan bağı yok olmuştu ve yakutum kırılmıştı.

Benim. Ruby. Kırılmıştı. Kırılmıştı.

Çılgılık attım, sesim gecenin karanlığını delip geçti. İçimi yakan mutlak yanlışlığın acısını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Bu nasıl olmuş olabilir? İşler nasıl bu kadar korkunç bir şekilde ters gitmiş olabilir?

Kan Yakutu'nun bana güç aşılması ve beni durdurulamaz kılması gerekiyordu. Sonsuza dek hüküm sürmemi sağlayacaktı.

Onu ziyaret etmem gerekecekti. Kanlı Yakut'u yaratmama yardım ettikten sonra Koleta baş belası bir misafir olduğunu kanıtlamıştı. Gece gündüz ninnisini söylüyordu ama sorularım olursa diye ona canlı ihtiyacım vardı.

Birkaç yüzyıl önce onu tek başına bir hapisaneye atmıştım. Koleta'dan daha az hoşlandığım çok az insan vardı ama başka seçeneğim yoktu. Onun varlığına tekrar katlanmak ve yakutumun neden kırıldığını öğrenmek zorundaydım. Onu en son bir yıl önce ziyaret etmiştim ve bir daha hiç dönmemeyi tercih ederdim.

Ve yine de, işte buradaydım, tam olarak bunu yapıyordum.

Önce kırıksıklıklar. Şimdi de bu. Başka ne yanlış gidebilir ki?

Gölgelerimi tekrar etrafımda toplarken içimden bir hırıltı koptu. Boşluk'ta ilerlemek hızlı ve acısızdı. Dışarı adım attım

Karanlıkta buzun üzerine çıktım, hapishaneye girerken birkaç koğuşun dalgalandığını fark ettim.

Kalın, opak buzdan duvarlar başımın üzerinde yükseliyor, birkaç kat uzuyor ve buz sarkıtları tehlikeli bir şekilde üzerimde sallanıyordu. Ayaklarımın altında da aynı buzullar görebildiğim kadar uzanıyordu. Sıcaklık o kadar soğuktu ki tenim soluk mavi bir parlaklık aldı. İnsan olsaydım dişlerim takırdardı.

Soğuk, buz ve ölümün hüküm sürdüğü bu kadim yerde sıcaklık çoktan unutulmuş, uzak bir hatıraydı.

"Koleta!" Bağırđım. "Nerede saklanıyorsun?"

Çınlayan bir kahkaha. Bir kemik çatırdaması. Sonra, "Gece geldi; ölüm geldi; ihanet havada."

"Lanet olsun sana!" Bağırđım. "Göster kendini."

Bir kıkırdama, sonra da her ziyaretimde duyduğum aynı lanet olası nakaratı tekrarladı. Bu cadının en nefret ettiğim insanlardan biri olması şaşırtıcı değildi.

Onu bulana kadar korkunç nakaratı takip ettim.

Etrafı, sallanan yığınlar halinde yığılmış yüzlerce balık leşiyle çevrili olan Koleta, kendisini hayatta tutan mağaramsı nehrin yanında bağdaş kurarak oturuyordu. Donmuş havaya rağmen akan su, uzun zamandır unutulmuş bir büyüyle hareket ediyordu. Sıra sıra dişleri olan balıklar suları dolduruyordu, ısıkları alanlarına girmeye cesaret eden herkes için ölümcüldü.

Koleta'nın tek yiyeceğı onlardı.

"Seni tekrar ne zaman göreceğimi merak ediyordum." Deli cadının yüzünde sakızlı bir gülümseme dans ediyordu. Son ziyaretimden bu yana yaşlanmış ve birkaç dişini daha kaybetmişti. Gözlerindeki kıvılcımı aynada görmüştüm.

"Koleta," diye homurdandım.

"*Marguerite*." Ses tonumu yankıladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Alaycı taklitleri beni daha da sinirlendirdi. Ayağıma yere vurdum. "Her şey yanlış!"

Şok olmuş gibi görünmeliydi. Nefes almalıydı ya da hareket etmeliydi ya da gözlerini açmalıydı ya da... bir şey yapmalıydı!

Bunun yerine cadı gözlerini kırıştırdı. "Ah?" Sesi sakindi. Neredeyse kayıtsızdı. Memnun görünüyordu. Kremanın içine girmiş bir kedi gibi. Ne oluyor be?

Koleta devam etti, "İşler... planlandığı gibi gitmedi mi? Ülkeniz parçalanıyor mu? Vampirler üretiliyor ve vahşî doğada serbest mi bırakılıyor? Belki de

Etrafınıza kaos mu çöküyor?" Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. Yavaşça. Amaçlı bir şekilde. *Haince*. "Ne utanç verici. Ne büyük bir keder. Ne büyük bir ihanet."

Şok ve öfke damarlarımda dolaştı. Benimle bu şekilde konuşmaya cüret mi ediyordu? Hırlayarak, buz gibi hapishanenin uzunluğunu bir kalp atışında geçtim. Koleta'yı boynundan tutup mağaranın duvarına çarptım. Minik, kemikli elleri kolumu pençeledi ama benimle boy ölçüşemezdi. Bir vampir, çılgın bir cadıya karşı her zaman kazanırdı.

"Bunu sen yaptın!" Çığlık attım.

İnce dudakları yukarı, yukarı, yukarı eğildi. "Ne yaptın?" diye sordu nazlı nazlı, sanki neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi.

Diğer elimle Kanlı Yakut'u tuttum ve yüzüne doğru ittim. "Bu!"

Koleta mücevhere baktı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi olana kadar baktı, baktı ve baktı.

Boğazını sıkıca kavradım. Kalbim, göğsümün içinde koşuşturan bir fil sürüsü gibiydi. Kanatlarım sırtımdan fırladı. İçimden gölge akıntıları fışkırdı. "Konuş!"

Ağzını açtı ve *güldü*. Güldü! Şuna. Bana. O öfke damarlarımda yer değiştirdi, kıvranan, çalkalanan bir öfkeye dönüştü. Ben ölümdüm ve o yüzüme gülmeye cüret mi ediyordu?

"İstedığınız bu değil miydi Kraliçe Marguerite?" Cadı sıırttı. "Güç arzulamıyor muydunuz?"

"Evet!" Bağırdım. Güç her şeydi. Nicolas'ın ihanetinden sonra beni ayakta tutan tek şeydi. Elbette ona ihtiyacım vardı. "Şimdi, yakut kırıldı!"

Koleta başını öne eğdi. "Söylemiyorsun." Kıkırdadı, sesi bütün sinirlerimi sızlattı.

Hiç şaşırmadı. Neden şaşırmadı? "Düzelt şunu!" diye bağırdım.

"Gece geldi; ölüm geldi; ihanet havada."

Onu sertçe salladım. Mor çürükler dokunuşumun altında çiçek açtı. Onlar gecenin çiçekleriydi ve ben de yıkımın getiricisiydim. Bağırdı ama parmaklarımı çekmedim. "Ne yaptın sen?"

Koleta'nın parmakları buzu kazıdı. Nefesi gittikçe kısalarak nefes nefese konuştu. "Sen... hiç... sormadın."

Kaşlarımla birbirine çarptı ve cadının düşmesine izin vererek geri çekildim. Buzun üzerine düştü, dört ayak üzerine düştü ve derin bir nefes aldı.

"Ne?" Ben sordum.

Çılgın bir kahkaha. "Ruhunu yakuta sattın ama hiç sormadın." Derin bir nefes aldı ve bir elini boynuna götürdü. "Gücün bedeli nedir, Majesteleri? Yakutun verdiği güç için nasıl bir bedel talep ettiğini hiç merak ettiniz mi?"

Ona bakma sırası bendeydi. Price mı? Bu umurumda değildi. Önemli olan tek şey güçtü. Nicolas bana ihanet etmişti. Oğullarımın hepsi bana ihanet etti. Kimseye güvenilemezdi.

"Ne diyorsun sen?"

Gözlerinde anlık bir berraklık parladı. "Kurban ettiklerin Boşluk'ta," diye tısladı.

Boşluk mu? Neden bundan bahsediyorduk?

Ona bir tokat attım, sesi mağaranın içinde yankılandı. "Bu umurumda değil!" diye bağırdım. "Bana mücevherimi nasıl tamir edeceğimi söyle."

"Konuşurlar, konuşurlar ve konuşurlar, hiç durmadan. Yüksek sesle, yüksek sesle, yüksek sesle bağıryorlar. Ne yaptığını biliyorum. Kim olduğunu. Neye dönüştüğünü biliyorum." Koleta'nın dudaklarından çıldırtıcı, çılgın bir kahkaha döküldü. Tüylerim diken diken oldu. "Belki de sesler benimle konuştu. Belki de yeterince yaşadığıma karar verdim."

"Açık konuş, cadı!" Eğer bazı cevaplar alamazsam onu boğacaktım.

Koleta titrek bacakları üzerinde durdu. "aldın, aldın, ." Bir parmağını kaldırıp beni işaret etti. "Belki de yakut yeterince aldığına karar vermiştir. Belki de bunca yıldan sonra, gücün adil payından fazlasını talep ettiğine karar vermiştir."

"Adil paylaşım mı? Böyle bir şey yok! Tüm güç benim." Kaşlarımı çattım. "Neden geçen yıl bu konuyu açmadın? Bana Gecenin İnsanları'nı serbest bırakırsam-"

"Öyle mi?" Koleta yüzüne kocaman bir sırıtiş yayılırken sözümü kesti. Yüzyıllar boyunca hapsedilmiş bir cadı için fazla keyifli görünüyordu. Aptal gibi bir ayağından diğerine zıplayarak dans etti. "Bunu sen mi yaptın? Onları dışarı çıkardın mı?"

Sustum. Gecenin İnsanları'nı neden önemsiyordu? Zihnim parçaları bir araya getirmek için yarıştı ama bir şeyi kaçıırıyordum. Neden

Koleta, Ithiar'ın fanatiklerini umursuyor mu? Ben onları Whiterose'dan geriye kalanlara hapsedmeden önce o yüzyıllardır hapsedilmişti.

"Ne yaptın sen?" Hırladım.

Cadı güldü. "Belki de Kraliçe Marguerite, bu tutsaklıktan yoruldum. Beni terk ettiğiniz, evim, hapishanem, hayatım haline getirdiğiniz bu buzlu mağaradan yoruldum. Belki de genel olarak hayattan yoruldum."

O filler göğsümde tepindi. Nefesim kesildi. Gözlerim büyüdü. İçimden bir hırıltı yükseldi. "Ne?"

"Belki de senden bıkmışımdır. Belki de bir kehanet vardır. Bir haberci, bir Güneş Gezgini ve bir Gölgelelerin Hakimi. Karanlığın değil, ışığın yolu." Koleta alay etti. "Belki de birkaç yıl önce yaşlı bir rahip beni ziyaret etti ve bana işlediğiniz suçlardan bahsetti. O da sizin korkunç yönetiminizden kurtulmak için bir yol arıyordu. Belki de bana önerdiği şeyin bu donmuş hapishanedeki hayattan daha iyi olduğuna karar verdim."

Sözlerinin kafamda yer etmesi birkaç dakika aldı ama yer edince de şok ve dehşete kapıldım. Bunu o yapmıştı. O... biliyor muydu?

"Bunu sen mi planladın?" Nefes nefese kaldım.

"Planlı mı?" Koleta güldü. "Kraliçe Marguerite, o kadar uzun zamandır bu hapishanedeyim ki, güneşin neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Bunu sadece planlamakla kalmadım, aynı zamanda her şeyi harekete geçirdim. Saçlarının beyazladığını fark ettin mi? Yüzündeki kırışıklıkları?" Korkunç, tehditkâr, sakız gibi bir kaş çatma hali yüzünü kapladı. "Vampir güzelliğin bile eskiden kalbin olan bir organın kararmış kabuğuyla yarışamaz."

Gri saç mı? Kalbim durdu. Hayır. Olamazdı. Elim kendi iradesiyle başıma gitti ve bir avuç saç çektim. Siyah saç telleri avucumu doldurdu ama aralarında tek bir gri tel vardı. Azalan gücümün tanrılar tarafından lanetlenmiş bir işaretiydi. "Hayır!"

"Evet." Cadı kıkırdadı. "Sonsuz on yıllar geçtiğinde ve hapsedilmem devam ettiğinde, bir değişiklik yapmam gerektiğini biliyordum. Yavaşça, çok yavaşça çalıştım. Kehanet, gördüğünüz gibi, yüzyıllardır var. Ama geri kalanı? Yakutun süzülmesi? Ciro? Senin güç kaybın?"

Alaycı bir şekilde reverans yaptı, paçavraları vücuduna zar zor yapıştıyordu. "Hepsini ben yaptım. Gördüğünüz gibi Kraliçe Marguerite, hayatla işim bitti. Ve varlığımın donmuş bir cehennemden başka bir şey olmamasını sağladığınız için sizi de yanımda götürmeye karar verdim."

Hırlayarak ellerimi açtım. Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret eder? Kim olduğumu hatırlamıyor muydu?

Gölgeler hapishaneyi doldurdu.

"Seni öldüreceğim!" diye

bağırdım.

Koleta irkilmedi. "Gece geldi; ölüm geldi; ihanet

."

Korkunç ninnisini hiç bitirmedi. Şahdamarını elimle söktüm.

Dişlerini. İğrenç kanı çok uzun süre bekletilmiş ekşimiş şarap gibiydi. Tükürdüm ve cesedini bir yığının içine attım.

Başımı buztavana kaldırdım ve öfkemi haykırdım. Bir kez daha yalnızdım.

Cadı benimle oynamıştı. Bana tanrıların onunla konuştuğunu söylemişti; Gecenin İnsanları'nı serbest bırakırsam, ölçülemez bir güç kazanacaktım. Onları serbest bırakırsam İthiar memnun olacak ve ben de Dört Krallık'taki en güçlü kraliçe olacaktım. İstersem tüm kıtayı ele geçirebilirdim. Hatta dünyayı.

Ciro'nun önerisiyle onu ziyarete gelmiştim.

Ciro, yüzyıllardır bana kan tanrısı İthiar'ın yöntemlerini öğütleyen güvenilir rahibim.

Ciro, Sebastian'ı ve o kaltağı bağlayan rahip. Ciro, bana ihanet eden bir başkası.

Acı içime işledi. Daha fazla çığlık. Buza vurdum. Duvarlara gölge patlamaları fırlattım. Hapishane sarsıldı. Buz sarkıtları gelişigüzel yığınlar halinde düştü. Öfkem öfkeli bir canavardı, daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını talep ediyordu. Çığlık attım, ağladım ve boğazım çiğnenene kadar bağırdım.

Parçalar yerine oturdu. İhanet gözlerimin önünde gerçekleşmişti.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke damarlarımda dolaşıyordu.

Bunu onlara ödetecektim, hepsine. İşim bittiğinde Eleyta'da hiç kimse Kraliçe Marguerite Coraline Amélie Montquartier adını unutmayacaktı.

İçlerinde en güçlü olan bendim ve aksini düşündüklerinde kendilerini kandırıyorlardı.

*Kartopu Savaşları, Kahkahalar ve Çok
Ciddi Sohbetler*

OceanofPDF.com

"Ben bir bebek değilim, Lulu." Marius kollarını kavuşturmuş, manastırın taş koridorlarında yürürken bana ters ters bakıyordu. Eğer sıkıştırılırsam, "yürüdük" ifadesinin biraz abartılı olduğunu kabul edebilirim. Hareket ettik

Küçük kardeşimi kırmayacağından emin olduğum yavaş ve sakın bir tempoda. "Kar fırtınasına yakalanmış salyangozlardan daha hızlı hareket edebiliriz. Söz veriyorum kırılmayacağım."

"Marius, sadece dört gündür uyanıksın," diye hatırlattım ona, koridorda küçük bir adım daha atarak.

Ayaklarının üzerinde zıpladı. "Evet. Dört *uzun* gün."

Kaşlarımı çattım. "Bunun güvenli olduğundan emin değilim. Seni çok zorlamak istemiyorum." Ya Wasting Hastalığı geçmediyse? Ya vücudunda saklanıyor ve saldırmak için fırsat kolluyorsa?

Marius birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra dönüp arkama baktı. "Vampirler geceleri dışarı çıkabilir, değil mi Sebastian?"

Ayaklarımın üzerinde döndüm ve şimdiye kadar bizi sessizce takip eden kocama ters ters baktım. Gözleri büyüdü ve ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığı belli olan Marius ile benim aramda gidip geldi.

Sebastian yutkundu. "Evet, vampirler ayın altına aittir."

Aramızdaki bağ sayesinde ismini homurdandım ve Sebastian bir anda yanıma gelip yanağımı gagaladı. *Özür dilerim, sevgilim. Soruyu görmezden gelemedim.*

"Gördün mü!" Marius havaya sıçradı ve yumruğunu sıktı. "Hadi gidelim."

Yapımla ilgili haberleri iyi karşılamıştı. Dürüst olmak gerekirse, çok iyiydi. Ipotha'da büyürken, vampirlerin var olduğunu hep biliyorduk, ama ben

en azından biraz üzüleceğini düşünebilirdim. Bunun yerine kardeşim omuz silkti ve burada olduğum için mutlu olduğunu söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şekilde hissettim. Marius'u bu şekilde, sağlıklı ve sık sık mola vermek zorunda kalmadan yürüyebilir halde görmek kalbimin şarkı söylemesine neden oldu.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvardı Marius, sadece on yaşındaki çocukların yapabileceği bir şekilde. "Dışarı çıkmak ve havayı yüzümde hissetmek istiyorum."

Kollarımı ovuşturdum. "Bilmiyorum. Ya hava kötüyse?" Artık boşa kürek çekiyordum. Marius de bunu biliyordu.

Kardeşim en yakındaki pencereyi göstererek, "Kar fırtınası var," dedi. "Neredeyse hiç kar yok."

Lanet olsun.

Sebastian kıkırdadı, ben de ona ters ters baktım. "Sizi eğlendiren bir şey mi var, Karanlıklar Prensi?"

Omuz silkti, gözleri eğlenerek kırıştı. "Biraz komik, hepsi bu. Seni kendi ilacının tadına bakarken izlemek."

Sahte bir öfkeyle soluk soluğa kaldım. Doğruyu söylemek gerekirse, biraz inatçıydım.

Ama bunun gibi değil. Değil mi?

"Peki," diye homurdandım. Bu tartışmanın bir yere varmayacağı belliydi. "Dışarı çıkacağız," -Marius'a döndüm ve onu işaret ettim- "ama bir pelerin, şapka ve eldiven giymen gerekiyor. Tekrar hastalanma riskini göze alamam."

"Teşekkür ederim!" Bana sarıldı ve odalarımıza dönmeden önce beni kucakladı.

Kardeşimi açık havaya çıkmaya hazır ilan ettiğimde, can havliyle sıkı sıkıya sarınmıştı. Sebastian ve ben, ihtiyacımız olmamasına rağmen dayanışma için pelerinler giymiştik ve Marius'un sırtışı kulaktan kulağa yayılıyordu.

Kardeşimin elini tuttum. "Hazır mısın?" Başını salladı. "Hazırdan da öte."

Sebastian parmaklarımızı birbirine geçirip sıkıca kenetledi. Hepimiz birbirimize dokunduğumuzda içimden güçlü bir şey geçti ve derin bir nefes aldım.

Buradaki ikisi -vampir prensim ve buçukluk kardeşim- benim ailemdi. Benim geleceğim. Her şeyimdi.

GÖLGELER bizi karla kaplı avluya bıraktı. Beyaz örtü geniş bir alana yayılarak görünürdeki her şeyi kapladı.

Gökyüzünden tembelce düşen bir kar tanesi Marius'un yanağına kondu. Güldü, bir parmağıyla onu fırçaladı ve şaşkınlıkla kara baktı. "Bu inanılmaz!" Elimi bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek ayaklarımızın dibindeki toza dokundu.

Bunu onun gözünden görmeye çalıştım. Benim için kar soğuk, acı ve Eleyta'da neredeyse hiç bitmeyen kışın bir işaretiydi.

Yine de Marius'e göre çok güzel olmalıydı. Kaymaktaş manastır, hilal şeklindeki ayın ışığında parıltıyor, kalın siyah ağaçlar sedefli kürkler giyiyor ve sayısız yıldız, bulutların arkasından pırıl pırıl parlayarak girip çıkıyordu.

Birkaç dakika sonra Marius ayağa kalktı. Avluda etrafımızda bir daire çizerek koştu, karda hızla ilerlerken ayak izleri bırakıyordu. Çiçek toplayan bir çocuk heykelinin önünde durdu, hızlı yoluna devam etmeden önce başındaki karı fırçaladı. Avluda yetişen birkaç ağaç ve çalının altından eğilerek etrafımızdan hızla geçti ve her zamankinden daha fazla normal bir çocuk gibi görünüyordu.

Sebastian kıkırdadı. "Marius," diye seslendi. "Dikkat et."

Sebastian ona doğru bir kartopu fırlattığında kardeşimin kafası bir ağacın etrafında belirdi. Marius'un kahkahası gece boyunca çınladı ve içimi ısıttı. O kadar çok şeye katlanmıştı ki bazen ne kadar genç olduğunu unutuyordum.

Ancak göğsümün ortasına bir kartopu düştüğünde, hemen onun gençliğini hatırladım.

Marius kıkırdayarak benden kaçtı. "Gel beni al."

Eğilip bir yığın kar toplarken benimle alay etmeye devam etti. Gölgeleirim beni cesaretlendirircesine titreşiyordu. Bir küre oluşturdum, ayağa kalkmadan önce karı dağılmasını önleyecek kadar paketledim.

"Hey, Mar-Mar!" diye bağırdım.

Bana baktığı anda kartopunu ona doğru fırlattım, bilerek gücümün bir kısmını geri tuttum. Iskaladım, ki bu çok da şaşırtıcı değildi. İyi nişan almak hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmamıştı. Diğer pek çok şey gibi bu da Yapım'dan sonra değişmemişti.

"Beni ıskaladın!" Marius bir ağacın arkasına saklandı. "Kaçsan iyi olur, Lulu!"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda sırtıma bir şey çarptı. Sarsıldım ve Sebastian gülerken etrafımda döndüm.

Güldüm!

O kadar nadirdi ki sadece birkaç kez duyduğum bu ses, karanlık, şiddet ve gecenin birbirine karışması gibiydi. Derinden ve alçaktan geliyordu ve içimi ürpertiordu. Uzun bir kıştan sonra kış uykusundan kaçan egzotik bir hayvanı görmek gibiydi. Güzel, vahşi ve o kadar nadir bir deneyim ki, sonsuza kadar değer veriyorsunuz. Bir an şaşkınlık içinde durdum ve kahkahasının iliklerime işlemesine izin verdim.

Bu sefer koluma bir kartopu daha isabet etti.

Sebastian sırttı, meydan okuma yüzünden okunuyordu.

Mümkün olduğunca çabuk daha fazla mühimmat yapmak için eğilirken dudaklarım yukarı kalktı. "Bunun için seni geri alacağım."

Gölgeleri etrafında toplayan Sebastian kıkırdadı. *Sadece beni yakalayabilirsen*, dedi.

Kanatları pelerinindeki özel yarıklardan sırtından fırladı ve bir çırpıda havaya yükseldi.

Gülerek onu kartopu yağmuruna tuttum. Ya da en azından denedim. Gerçekte, silahlarım havada kavis çizerek avlunun diğer tarafına işe yaramaz bir şekilde indi.

Marius bir düzine küreyle silahlanmış halde ağacın arkasındaki mevzisini terk etti. Onları ikimize de fırlattı ve nişancılığının benimkinden çok daha iyi olduğunu çabucak kanıtladı.

Hava hafifti ve üçümüz oynarken neşe avluyu dolduruyordu. Kartopları havada uçuşuyor, isimler söyleniyordu ve ben kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Bu Marius'un her zaman sahip olması gereken hayattı. Dışarıdaydı, onun yaşındaki her çocuğun yapması gerektiği gibi etrafta koşuşturuyor ve gülüyordu.

Gözüme bir damla yaş geldi ve onu fırçalayarak uzaklaştırdım. Babam, Marius'un her zaman hak ettiği hayatı yaşadığını görse çok mutlu olurdu.

"Dikkatini ver, Lulu!" Bir kartopu kalçama çarparak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Marius dilini çıkarmış, benden kaçıyordu.

Kardeşıme doğru daldım, bir kartopu daha oluşturacak kadar durmuştum ki manastırı koruyan demir kapılar gıcırdadı.

Bir anda hava değişti. Kalbim küt küt atmaya başladı ve kaslarım gerildi. Marius'u yakaladım, Sebastian yere inerken onu arkama aldım.

Önümüzde. O ve ben gölgeleri avuçlarımızda topladık ve ben de kanatlarımı serbest bıraktım.

" oluyor?" Marius pelerinimi çekiştirerek sordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Arkamda kal."

Manastırın kapısında bir kilit döndü ve ardından açılan metalin belirgin sesi gece havasını doldurdu. İçeri kimin gireceğini görmek için beklerken omuzlarım gerildi.

Sadece birkaç saniyeydi ama pelerinli bir figürün avluya girmesi saatler sürmüş gibi geldi. Girdikleri anda Sebastian nefes verdi. *Biz iyiyiz*, dedi.

Gölgelerini gecenin içine saldı ve bize doğru yürüyen tanıdık figüre yaklaştı.

"Sorun yok," dedim Marius'e. "Sadece

Phyrra." "Kim?" diye sordu.

Onun kim olduğunu bilmeyeceğini unutmuşum. Casus Usta onu Kırık Dağlar'dan kurtardığında zaten çok hastaydı ve bizi bulması için onu Isvana'nın Seçilmişlerinin İkinci Düzeni'ne bırakmıştı.

"Sebastian için çalışıyor," dedim hemen.

Phyrra yaklaştı, cebinden bir anahtar çıkardı ve birkaç adım ötedeki bir yaya daldı. "Mesajını alır almaz geldim Bastian."

Sebastian casusa birden fazla mesaj gönderdiğinden bahsetmişti ama nerede olduğundan emin olmadığı için bunları alacağından da emin değildi. Mesajlaşma sisteminin nasıl işlediğini bilmiyordum ama belli ki etkiliydi.

"Seni görmek güzel, Phyrra." Sebastian selamlamak için Phyrra'nın kolunu sıktı. "Ne haberler getirdin?"

"İstediğinizi yaptım." Cebinden bir kâğıt çıkardı. "Aradığınız bilgi bu."

Kâğıda göz gezdirirken merakım arttı ama soru sormadım. Sebastian bana daha sonra, doğru zaman geldiğinde anlatacaktı.

"Teşekkür , Phyrra." Bir kenara koymadan önce notu okudu. "Manastırda mı kalacaksınız?"

"Şu anda değil. Yapacak çok işim var." Gözleri parlayarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bir casusun hayatı asla sıkıcı değildir."

Bununla birlikte, Phyrra döndü ve avludan dışarı koştu. Sebastian kapıyı arkasından kapattı ve bir süre sonra Marius'la bana katıldı.

Küçük kardeşim artık kapalı olan kapıya bakarken gözlerini kocaman açmıştı. "O gerçek bir casus mu?" Sesi şaşkınlıkla doluydu.

"Öyle," diye onayladım.

Phyrra'nın Sebastian için casus ağını yönetmekten başka ne yaptığını tam olarak bilmiyordum ama ona güvendiğini biliyordum. Bu benim için yeterliydi.

"Vay canına," diye nefes aldı Marius, hâlâ Phyrra'nın durduğu yere bakıyordu. "Az önce bir casusla tanıştım."

Sebastian beni yanına çekti ve kardeşime seslendi, "Ben gerçek bir vampirim ve bu diyarın prensiyim, ama sen bir casustan mı etkilendin?"

Marius gözlerini devirerek, "Belli ki," dedi kuru bir sesle. "Casus olmak çok daha ilginç."

Sonra, sanki Eleyta'daki en güçlü vampirlerden birine hakaret etmemiş gibi, Marius topuklarının üzerinde döndü ve manastıra geri dönmeye başladı.

Sebastian kardeşimin geri çekilen haline baktı. "Sanırım... Sanırım o senden daha geveze."

. "Haklı olabilirsin."

Tedaviden önce Marius'un enerjisinin çoğu hayatta kalmaya harcanıyordu. Şimdi, sanki kardeşimi ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum. Enerjik ve hayat doluydu, karşısına ne çıkarsa çıksın üstesinden gelmeye hazırdı.

Onun adına daha mutlu olamazdım. Keşke Kinthani ve babam da burada olup bunu deneyimleyebilselerdi.

Sebastian beni öptü. "Sen harika bir kız kardeşsin ve daha da iyi bir eşsin" derken sesi yumuşaktı.

Sözleri, bu kuzey krallığında her zaman mevcut olan Eleytan soğuğuna karşı savaştan damarlarımda ısınan bir alevdi.

Sebastian ve ben el ele Marius'u manastıra kadar takip ettik. Bu iyi bir andı. Mutlu bir andı. Ama uzun sürmeyecekti.

Kâğıt parçası aklımdaydı ve küçük baloncuğumuzun yakında patlayacağını biliyordum. Marius'a ailemizden bahsetmeliydim -bu sefer uyandığında- ve kraliçenin durdurulması gerekiyordu. Ölüm ihtimali üzerimde ağır bir şekilde belirliyordu.

Bu mutlu anların Marius'un benimle ilgili son güzel anıları olmaması için hararetle dua ettim.

Odalarımıza döndüğümüzde ay batmak üzereydi. Sebastian'a Phyrra ve genel olarak casusluk hakkında milyonlarca soru soran Marius'a yetişmiştik. Sebastian her birine sabırla cevap verirken, Bağlama İşareti sürekli olarak eğlenceyle doluydu.

Marius mutluydu. Şimdilik. Yakında olmayacaktı. Uyandığı anda ona söylemediğim için bana kızmayacağını umuyordum. Ben sadece... Onu korumak istemiştim.

Ama bu sadece bir yere kadar gidebilirdi.

Marius esnedi ve ben de bu fırsatı değerlendirerek onun sorularına bir son verdim. "Git pijamalarını giy, ama henüz yatağa gitme," diye emrettim ona en iyi "abla" sesimle, onu kapısına doğru iterek. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Eli kapı koluna gitti ama durakladı ve bana baktı. "Sorun nedir?"

Giysileri manastırın zeminine damlıyor, sesleri taş koridorda yankılanıyordu.

"Sırılsıklam olmadığın zaman söyleyeceğim." Uzanıp kapının tokmağını çevirdim ve onu nazikçe odasına ittim. "Git hadi."

Bu sefer itaat etti.

Yatak odasının kapısı kapandı ve ben arkamı döndüm.

"Ona söyleyecek misin?" Sebastian sessizce sordu.

"Söylemek zorundayım. Zamanı geldi."

Benimle tartışmadı. Bana çok geç olduğunu ve yatağa gidip bunu yarın yapmamız gerektiğini söylemedi. Hayır, bu işin daha fazla ertelenemeyeceğini o da benim kadar iyi biliyordu. Şimdiye kadar Marius'ün ailemizle ilgili sorularını geçiştirmiştik, ama bu süre dolmuştu.

"Gerginim," diye itiraf ettim. "Ya ona hemen söylemediğim için benden nefret ederse?"

Durum böyle olsaydı ne yapardım? Marius'un hayatta olması ama yanımda olmak istememesi, yapayalnız kalmaktan daha mı kötü olurdu? Ben de öyle düşünmüştüm.

Bir kol beni sardı ve Sebastian sarılmak için beni kendine çekti.

"Sarılmayacak."

"Olabilir," diye karşı çıktım.

"Senden nefret etmesi için aptal olması lazım," dedi Sebastian. "Ama her halükarda, ben hep seninle olacağım."

Sebastian ıslak pelerinimi çıkarıp onunkinin yanına, odamıza astı. O zaman vakit gelmişti. Elini sıkarak gücümü topladım ve Marius'un kapısını çaldım. Bir kalp atışı sonra kapı açıldı.

Söylendiği gibi, üstünü değiştirmişti. Islak giysileri görünürde yoktu ve üzerinde uzun bir tunik ile ona biraz büyük gelen bir pantolon vardı. Az önceki kartopu savaşı sırasında attığı kahkahalar da eklenince aklıma hemen ağabeyimin gençliği geldi.

Çok gençti ve bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmamalıydı. Onun yaşındaki çocuklar genellikle okula gider, arkadaşlarıyla oynar, zararsız şakalar yapar ve ev ödevlerinden şikayet ederdi. Genellikle zayıflatıcı, neredeyse yaşamı sona erdiren hastalıklardan muzdarip olmaz, kaçırılıp başka bir ülkeye kaçırılmaz, sadece kurtarılır ve sonra tanrılardan gelen bir bitki ile tedavi edilmezlerdi.

Hayır, Marius normal değildi. Ama ben de değildim. Belki de Haberci ve Güneş Gezgini olarak kaderimiz buydu.

Marius kaşlarını çattı ve bakışlarımı yakaladı. "Benden bir şey sakladığımı biliyorum, Lulu."

Çok anlayışlısın.

Midem bulandı ve iç çektim. Bunu ondan saklayamayacağımı bilmeliydim. Ne de olsa Marius yarı Fortune Elfiydi. Bu konuşmayı görmüş müydü? Ne söyleyeceğimi zaten biliyor muydu?

Marius'un elini tutarak onu odasına çektim. "Haklısın." Yatağa oturduk ve ben onun benimkine kenetlenmiş küçük eline baktım. İki mor küre odaya ışık saçıyordu ama kasvetli havayı dağıtmak için pek bir şey yapmıyorlardı. Bir noktada bundan nefret edebilirdim ama şu anda uygun olduğunu hissediyordum.

Bana ihtiyacın olursa burada olacağım Luna, diye mırıldandı Sebastian, kolumu sarması için bir gölge gönderdi. Bizi yalnız bırakmak için kapı pervazına yaslandı, sırtı bize dönüktü.

Yanımda durması ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şeydi.

"Lulu?" Marius elimi sıkarak beni şimdiki zamana geri çekti. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Bakışlarım ellerimizin birleştiği noktaya kaydı. İkimiz komik bir çift olmuştuk. Bir buçukluk ve yeni vampir olmuş biri, bir abla ve koruması gereken küçük üvey kardeşi. Sadece bu da değil, ailemizin geriye kalan iki üyesiydik. Julieta öldüğünde, bir daha asla

Onun kaybı, sonsuz gibi görünen bir ölüm akışının ilki olacaktı. Nereye gidersem gideyim beni takip etti.

Boğazımda bir düğüm oluştu. Başımı sallayarak güçlükle yutkundum. Marius için güçlü olmalıydım. "Manastırda uyanmadan önce hatırladığın son şey ne?" diye sordum.

Marius sertleşti ve elini elimden çekti. "Kaçırıldığım zamanı mı kastediyorsun?"

Başımı salladım.

Bacaklarını yatağın üzerine çekti, bir top gibi kıvrıldı ve yere baktı. "Gece geldiler. Uyuyordum ama yüksek sesli kahkahalar beni uyandırdı." Bana baktı. "Bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anladım."

Bu duyguya aşındım. Yanlışlığın, dikişleri vücuduma rahatsız edici bir şekilde sürtünen, üzerime tam oturmayan bir tunik gibi üzerime çöktüğünü çok sık hissetmişim.

"Sonra ne oldu?" Ben sordum.

"İki ses vardı." Kaşlarını çatarak parmaklarını bacaklarını göğsüne dayadıkları yerde birleştirdi. "Hayır, üç. Yüksek sesle bir yangından bahsettiler... kraliçenin emirleri hakkında bir şeyler."

Midem bulandı ve damarlarımda taze bir öfke kaynadı. Kraliçenin ailemin öldürülmesini emrettiğinden zaten şüpheleniyordum ama bu benim için yeterli bir kanıttı.

Ölmesi gerekiyordu.

Bunu duydu mu? Bağ aracılığıyla Sebastian'a sordum.

Bağlantımızdan bir hırıltı yükseldi. Bunu yapabileceğini bilmiyordum ama yapmıştı. *Onu öldüreceğiz, Luna. Söz veriyorum.*

Ölüm beni korkuturdu ama kraliçe söz konusu olduğunda korkutmazdı. Onun ölmesine ihtiyacım vardı. Bunun beni kötü bir insan yapıp yapmadığını bilmiyordum ama böyle hissediyordum. Bu tür duyguların felsefi sonuçlarına daha sonra bakmam gerekecekti.

Eğer daha sonra olsaydı.

"Sonra ne oldu?" Ağabeyime dönüp baktım.

Nefesini içine çekti. "İçlerinden biri beni de öldüreceklerini söyledi ama sonra... tartıştılar. Kehanetle ilgili bir şey mi? Para." Kaşlarını çatı ve başının arkasını ovuşturdu. "Sonra biri bana vurdu."

Gölgeler avuçlarımdan kayarken dişlerimi göstererek tısladım. Bir insan nasıl olur da çelimsiz, hasta bir çocuğa zarar verebilirdi? Bazı şeyler yapılmazdı ama Kraliçe Marguerite ahlaki değerlerden yoksun olduğunu defalarca göstermişti.

"Peki sonra?"

"Bilmiyorum. Birkaç kez daha uyandım ama hep bulanıktı. Bağırmlar. Acı. Öfke. Sert sözler. Sonra... Uyanmayı bıraktım." Marius gözlerini benimkilere dikti, on yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. "Lulu, şu anda ölmüş olmalıydım."

Bu sözler kalbimi sızlattı. "Hayır," diye itiraz ettim.

"Evet." Başını salladı, gözleri hüznle doluydu. "Her zaman genç öleceğimi biliyordum. Kendimi gelecekte hiç görmedim." Bacaklarını bıraktı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Babam öldü, değil mi?"

O biliyordu. Her nasılsa, bu işleri daha da kötüleştirdi.

Kalbimde bir çatlak oluştu. "Evet. Hepsi öldü." diye fısıldadım

"Gördüm. Bir kabus olabileceğini düşündüm ama..."

"Gerçektir."

Nefesini içine çekti. "Oh."

Tek bir kelime. Tek bir hece nasıl bu kadar acıyla dolu olabilir?

Bu çatlak kalbim milyonlarca parçaya ayrılan kadar büyüdü. "Evet. Artık sadece ikimiz varız." Sebastian'a baktım ve "Üçümüz" diye düzelttim.

Haberci, Güneş Gezgini ve Gölgelelerin Efendisi. Üçü dünyaya karşı.

Anıların Ağır Yüğü

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

D Luna'nın yanımda uyuyan halinden yeni doğmuş bir köpek yavrusunun gurultularına benzeyen minik, yumuşak horultular geliyordu. Odamıza döner dönmez uykuya dalmıştı ama ben dinlenemiyordum.

Onun yerine Phyrra'nın notuna baktım. Kelimeleri o kadar çok okumuştum ki çoktan ezberlemiştim.

üç gökbilimciyi araştırdım. İkisi, Ignatius ve Hviani, kraliçeye sadıklar ve onlara yaklaşılmamalı. Jehanne'nin bağlılığı bilinmiyor.

En altta da daha aceleci bir karalamayla şöyle yazıyordu:

Dikkatli seyahat edin.

İnledim, başım yatak başlığına yaslandı. Jehanne Lambert, Eleyta'da öfkesi efsanelere konu olan ünlü bir astronomdu. Özel hayatıyla ünlüydü ve huzurunu bozan insanlarla çalışmayı genellikle reddederdi.

Ne yazık ki başka seçeneğimiz yoktu. Onun yardımına ihtiyacımız vardı. Keven'in Sanguis Kalesi'nin kütüphanesindeki imgelemi ve Zephyra'nın bizim için okuduğu lanet kehanet arasında, yapmamız gereken çok açıktı

kraliçeye meydan okumak. Ne Luna ne de ben astronom olmadığımız ve geleceği göremediğimiz için tek seçeneğimiz buydu. Kızıl ayın bizi hazırlıksız yakalamasına izin vermeyi reddettim. Zaten aleyhimize işleyen yeterince faktör vardı.

Luna uykusunda yuvarlandı, eli kalçama geldi. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak dişlerinin ucunu yaladı. Yataktan aşağı doğru kaydım, onu kollarımın arasına aldım ve elimi sırtında gezdirdim. Birkaç dakika içinde nefes alış veriş duruldu.

Saçlarına en hafif öpücükleri kondurarak onu kendime yakın tuttum. "Sana sahibim, aşkım."

Ve asla ama asla gitmesine izin vermezdim.

Ertesi gece manastırdan ayrılmak göz yaşartıcı bir olaydı. Luna ve Marius ağladılar. O kadar uzun süre sarıldılar ki kolları kopacak gibi oldu. Luna'nın arkasında durdum, beklerken elim sırtının alt kısmındaydı. İkisini de zorlamak istemiyordum ama Jehanne'ın bölgesine yolculuk biraz zaman alacaktı.

Birkaç dakika sonra Luna kardeşini serbest bıraktı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve yanağından öptü. "Seni burada güvende tutacaklar."

"Ben de seninle gelmek istiyorum." Marius yalvaran gözlerini bana çevirmeden önce Luna'ya baktı. Tanrılar, ebeveynler bununla nasıl başa çıkıyordu? O geniş bakışlarıyla kaybolmuş bir köpeğe benziyordu ve dudağındaki hafif titreme de bu durumu destekliyordu. "Söz veriyorum iyi olacağım."

Bağlama İşareti'nden daha fazla üzüntü geldi.

"Özür dilerim." Başımı üzüntüyle salladım. "Bu güvenli değil." Marius kaşlarını çatı. "Lütfen?"

Luna iç çekti ve kardeşini inkâr etmenin onu ne kadar incittiğini görebiliyordum. "Hızlı hareket etmeliyiz, Mar-Mar. Özür dilerim."

Omuzları çöktü. "Tamam. Ama yakında dönecek misin?"

"Elbette," dedi Luna. "İhtiyacımız olan şeyi alır almaz geri döneceğiz."

"Söz mü?" Marius dudağı titreyerek sordu.

Tanrım. Kalbimdeki bu sızı da neydi?

Öne çıktım ve buçukluğu omzundan kavradım. "Senin için geri geleceğiz."

Bir yanım tutamayacağımı bilmediğim sözler vermenin akıllıca olmadığını biliyordu ama Marius karımın yaşayan tek ailesiydi. Bu onu benim de ailem yapıyordu. Benim olanı korumak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Marius burnunu çekti. "Tamam," diye fısıldadı. "Bekliyor olacağım."

Geride duran Genevieve, buçukluğun elini kendi elinin içine aldı. "Biz ona göz kulak oluruz."

"Teşekkür ederim." Başımı eğdim. "Eğer dolunay geçerse ve biz geri dönmezsek-"

"Phyrre'ya bir mesaj göndereceğim," diye tamamladı rahibe benim yerime. "Hatırlıyorum."

Zaten konuşmuştuk ve bize bir şey olursa Marius'a Genevieve bakacaktı. Luna'yı tehlikeye atıyor olabileceğim düşüncesinden nefret ettiğim kadar bu tür önlemler almaktan da nefret ediyordum ama kardeşini bakımsız bırakmak istemiyordum. Ne de olsa o hâlâ bir çocuktı.

"Teşekkür ederim," dedi Luna.

Genevieve Marius'a döndü. "Gel bakalım. Odette'in sana göstermek istediği bir şey var."

Buçukluk anında canlandı. "Ne oldu?"

Rahibe nazlı nazlı gülümsedi. "Sana söylemeye iznim yok." Göz kırptı. "Bu bir sürpriz. Gelip görmek ister misin?"

Marius dudağını çiğnedi, ama bir süre sonra kabul etti. İkisi bizi yalnız bırakarak avludan ayrıldılar.

Yanağındaki son bir damla gözyaşını silen Luna elini benimkinin içine soktu. "Hazır mısın?" diye sordu.

Döndüm, bakışlarım onun üzerinde gezindi. Rahibelerin hediyesi olan kürkle süslenmiş beyaz bir tunik ve tozluk giymişti ve uzun saçları sırtından aşağıya doğru inen karmaşık bir örgü halindeydi. Üzerinde meleksi bir hale gibi parlayan ay ve yüzünde daha önce beslendiğimiz zamandan kalan hafif ışıltı arasında, göz kamaştırıcıydı.

Ve o benimdi.

Eğilerek bir öpücük çaldım. Luna böyle görüldüğünde ondan uzak duramıyordum ve istemiyordum. Onu iyice öptükten sonra, "Ben hazırım. Aç mısın?" dedim.

"Hayır, daha önce beslendik." Kaşları kalktı. "Unuttunuz mu?"

İçime bir sıcaklık yayıldı. Kesinlikle unutmadım. Beslenmek içimdeki açlığı gidermişti ama bu eylemin kendisi... başka şeylere yol açmıştı.

faaliyetler.

Parmağımı boynunda gezdirdim ve karşılık veren titreyişinden zevk aldım.
"Seni asla unutamam, sevgilim."

"Güzel." Bana gülümsedi. "Karadeniz'e gidiyoruz, değil mi?"

"Evet. Orada bize gölge edebilirim ama yolun geri kalanını yürüyerek gitmemiz gerekecek."

Umarım vardığımızda Jehanne'ın keyfi yerinde olur. Bölgesi genişti ve onu bulmak muhtemelen birkaç gün sürerdi.

". " Luna omuzlarını dikleştirdi. "Hadi gidelim."

Gideceğimiz yeri zihnimde canlandırdım ve gölgelerimi çektim.
Karanlık ikimizin de etrafını sararak bizi karanlık kucağına aldı.

Önce kayalara çarpan dalgaların hızlı temposu geldi aklıma. Saniyeler sonra gölgeler kayboldu ve üzerinde durduğumuz devasa, kaygan, obsidyen kayayı ortaya çıkardı.

Bir an için kalbim boğazıma düğümlendi. Ağaçların üzerindeki siyah kabuklar, ağaçlardaki yaşamı boğan kara sarmaşıklar ve karların arasından fışkıran doğal olmayan otlar olmasaydı, buranın hiç değişmediğini düşünebilirdim.

Uzun zaman önce gömdüğüm anılar hiç beklenmedik bir anda ağır tuğlalar gibi üzerime çöktü. Bana çarpan, beni aşağı iten, ciğerlerimi sıkıştıran ve nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiren bir dev gibiydiler.

Bunca yıl sonra bile geçmiş beni nasıl bu kadar güçlü bir şekilde etkileyebildi?

Luna elimi bıraktı ve aramızdaki bağda alarm zilleri çalmaya başladı.

"Sebastian?"

Sorun nedir?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama boğazım duygularla doluydu. Lanet olsun. "Ben... bu... anılar var." Eğildim ve avucuma tam oturan pürüzsüz bir oniks taşı aldım. Bir zamanlar bende de böyle bir tane vardı. Kardeşlerimle taş sektirirken bulmuştum. Sahip olduğum ilk anılardan biriydi. Parmaklarım taşın etrafında sıkılaştı.

Kıyıya vuran siyah sular, orman ve ötesindeki köy benimle konuştu.

Luna'nın gözleri tanıdık bir ifadeyle parladı. "Doğru ya. Buraya yakın bir yerde büyüdün, değil mi?"

Hatırlamıştı. Ailemden ve Making'den önceki hayatımdan sadece bir kez bahsetmişim ama o hatırladı.

Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak geçirirerek taşı cebime .
"Evet."

Bakışları benimkileri aradı. "Sen... Bana evini gösterebilir misin?"

Soracağının bilmeliydim, tıpkı Brookton'a bu kadar yaklaşmanın eski anıları canlandıracağını bilmem gerektiği gibi. Bunun yerine bizi Karadeniz'e kadar gölgeleyerek bu bağlantıyı kurmayacağını ummuştum.

Yanılmışım.

Bir elimi saçlarımda gezdirirken kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum... O zamandan beri buraya gelmedim..."

Macera bulmak için ayrıldığımdan beri, korkunç bir cinayete tanık oldum ve Made'den önce hayatımın sonuna kadar kırbaçlandım.

Luna bana doğru ilerledi ve elini kalbimin üzerine koydu. Yakınıma eğildi, alnını göğsüme dayadı. "Sebastian?" diye fısıldadı adımı, her zaman kalbimin küt küt atmasına neden olan bir şekilde.

Bu konuşmanın gidişatından korkarak onu kendime yakın tuttum. "Evet?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak endişelendi. "Nerede büyüdüğünü görmek isterim."

"Fazla bir şey değil," dedim, onu caydırmayı umarak. "Eleyta'daki insan köylerinin çoğu aynıdır. Birkaç tapınak, okullar, bir ya da iki demirci, bir şifacı ya da cadı, evler ve küçük işletmeler."

Ve tabii ki hepsine hükmeden vampirler. Yine de şu anda bu önemli görünmüyordu.

Luna başını salladı. "Eminim, ama burası senin için sıradan bir köyden daha fazlası." Bana baktı, siyah gözleri genişti ve çöküşüm olacağını zaten bildiğim bir şekilde yalvarıyordu. "Büyüdüğün yeri görmek ve önceki hayatının bir resmini çekmek benim için çok şey ifade eder." Durakladı, sonra ekledi, "Lütfen."

Bu son kelime benim felaketim oldu. Luna için her şeyi yapardım, buna onu üç yüzyıldan fazladır uzak durduğum kasabaya götürmek de dahildi.

Ağzım açıldı ve daha iyi bahaneler düşünmeden kabul ettiğimi duydum. "Gidebiliriz ama gölgeler içinde gizlenmeliyiz."

Brookton hâlâ yüzlerce insana ev sahipliği yapıyordu ve içlerinden herhangi biri bulunduğumuz yeri kraliçeyle paylaşabilirdi. Bu yerin insanların artık benimle hiçbir bağı yoktu. Artık yok.

Luna'nın yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı ve beni öpmek için ayak parmaklarının üzerinde durdu. "Teşekkür ederim, Sebastian."

Pişman olmayacağımı umarak başımı salladım ve gölgelerimi serbest bıraktım. Etrafıma doluştular ve onunkilerle birlikte karanlıkta dans ettiler. Karanlık zerrecikler ikimizi de gizledi, diğer vampirler bile bizi göremeyene kadar bizi gözden sakladı

Elimi Luna'nınkinin içinden geçirdim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyiydi. Kanatlarımı çağırdım ve onu kararmış, büyümüş ormana doğru götürdüm. Havada yanlışıklık vardı, nefes almayı bile zorlaştıran yoğun bir sis ve her şeyin bozulduğu düşüncesinden kurtulamıyordum.

Gölgelerim beni acele etmeye çağırdı ve ben de onların çağrısına kulak verdim. Ağaçların etrafından dolandık, ormanı kaplayan donmuş derelerin üzerinden atladık ve duman ve yaşam kokusu güçlendikçe kara çalılıklarla mücadele ettik. Yüzlerce insan yakınlardaydı, belirgin kokuları havaya sinmişti. Luna onların varlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sanki haftalardır değil de yıllardır vampirmiş gibi hızlı ve sessiz hareket ediyordu. Bazen, düşünümüzden bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğine inanamıyordum. Yeni hayatına o kadar iyi alışmıştı ki, onunla gurur duymaktan kendimi alamıyordum.

Rüzgâr belli belirsiz konuşmaları bize doğru taşıdığında ağaçlar hâlâ sıkı. Brookton'ı evleri olarak gören insanlar, bizim varlığımızdan tamamen habersiz, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyorlardı.

Sonra karla kaplı çatılar görüldü. Kalbim hızlandı ve geçmişi bugünden ayırmak imkânsız hale gelene kadar anılar birer birer içime aktı.

"Gel bakalım Bastian," diye seslendi Lucien, en büyük ağabeyim, merdivenlerden aşağı koşarken. "Dükkânı açma vakti geldi ve babamın yardımımıza ihtiyacı var!"

Pazar Günleri'nde her zaman yardımımıza ihtiyacı olurdu. Bunlar yılın en yoğun günleriydi, Festival Günleri'nden bile daha yoğundu ve ben bile bugün oyun oynamaya vakit olmayacağını biliyordum.

Basamakları ikişer ikişer atlayarak zıplayarak indim. "Geliyorum!"

En küçükleri olarak benim işim dükkânı süpürmek ve her şeyin düzenli olmasını sağlamaktı. Diğer kardeşim Lucien ve François genellikle daha büyük işleri üstlenirlerdi. Ama bir gün babam işleri bana devretmek istedi.

"Acele et, yavaş adam!" Lucien bağırdı. "Lord Milanal'ın bu gece gelmesi bekleniyor."

Kalbim sıkıştı ve son birkaç merdivenden aşağı atlarken içimi korku kapladı.

Vampirin işi ailem için çok önemliydi. Lord her zaman en iyi ipekleri ve Papa'nın kendisi için özel olarak tedarik ettiği diğer ithal malları satın alırdı. Onun sayesinde en soğuk gecelerde bile her zaman yemeğimiz ve sıcak bir ateşimiz olurdu.

Yine de gergindim. Ne zaman vampirler gelse, annem bütün gece üst kattaki dolapta saklanmamızı isterdi, ebeveynlerimiz de onlara hizmet ederdi. Lordun tehlikeli olduğunu söylerdi ama aynı zamanda babama vampirin çok güzel olduğunu, canlanmış bir sanat eserine benzediğini söylediğini de duymuştum. Bu benim kafamı karıştırmıştı. Ölümcül bir şey nasıl güzel olabilirdi?

Rafların etrafından dolanarak Lucien ve François'nın tezgâhın arkasında konuştukları yere geldim. Dönüp bana baktılar.

"Ne , küçük kardeşim?" François sordu. "Bir sorum var," diye açıkladım.

Lucien homurdandı. "Beş yaşındasın. Her zaman soruların var. Bugün onlar için vaktimiz yok."

Benden dört yaş büyük olduğu için bana patronluk taslayabileceğini düşünüyordu. Bu hiç hoşuma gitmedi. Ayrıca, kardeşlerim hiçbir şey yapmıyordu.

Göğsümü şişirerek Lucien'in ses tonunu duymazdan geldim ve yoluma devam ettim. "Vampirler-"

Dükkânın önündeki zil çaldı ve Lucien eliyle ağzımı kapattı. "Yapma."

Kasabanın terzisi ve çapkınlığıyla tanınan Bayan Cratchet bize doğru yürüdü. "Günaydın çocuklar!"

François bana ters ters bakarken Lucien de selamıma karşılık verdi. "Vampirler hakkında konuşmuyoruz," diye tısladı ağzının kenarından.

Bayan Cratchet dükkânın ortasında durmuş, bir top fuşya kumaşı inceliyordu. Sırtı bize dönük olduğu anda Lucien beni süpürgeye doğru itti. "Temizliğe başla. Vampirler hakkında soru sormaya devam edersen babam seni şatoya gönderir ve kraliçenin seni yemesine izin verir."

Beş yaşındaki aklım için fazlasıyla gerçek olan bu tehdit karşısında ürperdim ve süpürgeyi kaptım. Küçük kollarımın izin verdiği kadar güçlü bir şekilde süpürdüm. O gün, güneş battığında yerde tek bir toz zerresi kalmadığından emin oldum ve annem bizi dolaba götürdü.

Anı, kum taneleri gibi eriyerek yerini bir diğerine bıraktı.

Marie, Bruno ve ben ilerideki obsidyen sulara doğru koşarken ayaklarım kaldırım taşlarını dövüyor ve kahkaha sesleri havayı dolduruyordu.

Nihayet yaz , yılın her zaman kar yağmayan o kısa iki ayı ve Karadeniz beni çağırıyordu. Herkes orada sadece en cesurların yüzdüğünü bilirdi. Gece yarısı suları, yüzeyin altında gizlenen potansiyel canavarları görmeyi imkansız hale getirdiği için tehlikeliydi. Bu, köyümüzde resmi olmayan bir geçiş töreniydi ve bu yıl nihayet yeterince büyümüştüm.

Bekleyemedim. Önceki yıllarda kardeşlerimin de aynı dalışı yapmalarını izlemiştim ve şimdi sıra bendeydi. En küçük olmak, her şeyi en son yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Tek istediğim hayatı tecrübe etmek, tadını çıkarmaktı. Brookton'dan daha fazlası olmalıydı, değil mi?

Yakında . Reşit olduğumda orduya katılmayı planlıyordum.

Paramı yavaş yavaş biriktiriyordum, bir kılıç alıp gitmeye hazırlanıyordum.

"Haydi, siz ikiniz!" Bruno kıyıda tuniğini çıkardı ve sırada pantolonları vardı.

Giysilerimi çıkarıp yakınlardaki bir yığının üzerine bıraktım. Rüzgar çıplak tenimi üşütüyordu ve iç çamaşırlarım beni soğuk havadan korumak için pek bir şey yapmıyordu ama umurumda değildi.

Sonunda .

Marie vardiyasını çıkarmadı, elbisesini ve pelerinini bir bohça içinde bırakarak zarifçe denize doğru yürüdü.

Ben bu yaklaşımı benimsemiyordum. Yaz olabilirdi, ama geceleri don hala toprağı kaplıyordu.

Bacaklarımı olabildiğince yükseğe kaldırarak kara sulara atladım.

"Çok soğuk!" Marie ciyakladı.

Hava buz gibiydi. Yine de bunun için çok uzun süre beklemiştim. Yapabildiğim anda kendimi yüzeyin altına bıraktım.

Soğuk su her yanımdan bana çarparken kalbim uzun bir süre durdu. Dişlerim takırdadı, ciğerlerim sıkıştı ve ellerim hiçbir şeyi kavrayamadı. Ayaklarım kumun içine battı ve kendimi yukarı ittim. Bir saniye geçti. İki saniye. Sonra suyun yüzeyine çıktım, yumruğumu kaldırdım ve tezahürat yaptım.

iki baş daha yükseldi. Marie ve Bruno'nun dudakları maviydi ve yüzleri solgundu ama aynı şekilde sırtıyorlardı.

Sonunda yaşılanmaya başlamıştık. Kardeşlerime onlar gibi Karadeniz'de yüzdüğümü söylemek için sabırsızlanıyordum. Düşündüğüm kadar muhteşemdi.

Eleyta'da beni başka ne tür maceralar bekliyordu?

Luna ve ben bir köşeyi döndük. Köy meydanına doğru yavaşça ilerledik. Çok yavaş. Başka bir anı devreye girdi, diğerlerinden daha acı verici bir anı.

"Gitme, Sebastian." Annem elimi sandığımdan çok daha büyük bir güçle kavradı. Bana bakarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Kendini öldürteceksin."

Annem hiç favorisi olmadığını söylerdi ama beni kardeşlerimden daha çok sevdiğini biliyordum. Bunu her gülümseyişinde, her kahkahasında, benimle her kart ve satranç oynayışında görüyordum. Gitmemi istemiyordu ama ne yapmam gerekiyordu? Eleyta'da başka neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Philippe orduda," dedim, bir önceki baharda güneye giden terzinin oğlunu kastederek. "Eve her zaman gelir." Eğilerek annemin yanağından öptüm. On dördüncü yazımdan sonra boyum uzamıştı ve şimdi her iki ebeveynimin de üzerinde yükseliyordum. "Siz farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Titredi ve başını salladı. "sanmıyorum."

O gün, onun endişelerini annelik kaygısından başka bir şey olarak görmemiştim. Geriye dönüp baktığımda, acaba Görü'ye mi kapılmıştı diye düşündüm. Belki bir şeyler görmüştü. Belki de bir şeyler hissetmişti. Her iki durumda da haklıydı.

Bir daha dönmedim.

Anneme son bir kez sarıldıktan sonra babama döndüm. Bir kenarda durmuş, sertleşmiş gözlerle bana bakıyordu. Hayal kırıklığı yüzüne kazınmıştı ve başını salladı. "Burada kalmalı ve dükkâna göz kulak olmalısın Bastian. Seni bunun için yetiştirdim."

Yine bu. Bunu yüzlerce kez konuşmuştuk.

Kalçamdaki kılıcı düzelttim. "Yapamam baba. Macera beni çağırıyor."

Kollarını kavuşturarak oflayıp pufladı ve bir adım geri çekildi. "İyi. Nasıl istersen öyle olsun."

Kardeşlerim de oradaydı ve hızlıca vedalaştık. Uzun ve hatırlanmayacak bir şey değildi. Hepsi bu kadardı. Aptallığıma verin, arkamı döndüm ve arnavut kaldırımlı sokaklarda ailemden son kez uzaklaştım.

Bir el benimkini çekiştirerek beni şimdiki zamana geri çekti. Luna önümde durdu, endişeli gözleri üzerinde geziniyordu. İyi misin?

Sebastian mı? Bağıın içinden sordu.

Ben... *burada pek çok anı var*, diye cevap verdim bir süre sonra.

İçimden pişmanlık akıyordu. Bunu neden kabul etmişim? Neden gelmiştik? Kuzeye gitmeli, Karadeniz'in etrafından dolaşmalı ve Jehanne'yi aramaya devam etmeliydik.

Sonra onu gördüm.

Babamın dükkânı her zamanki yerinde duruyordu; üç katlı uzun bir bina, kendisi gibi sıralanmış diğerlerinin arasında. Ön tarafında her zaman ahşap bir tabela asılıydı ama şimdi farklı görünüyordu. Orantısız. Adımlarım, içimde kıvrılan, çalkalanan bir korku girdabı gibi büyüyen endişeye rağmen hızlandı. Pelerinime daha fazla gölge ekledim, tahtalarla çevrili pencereler görüldüğünde ikimizi de gözden sakladım.

Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ses yok, koku yok, hiçbir şey yok. Terk edilmişti. Gitmişlerdi.

Nefesim bir anda kesildi ve bir kayıp acısı kapladı.

Avucumu kapıya dayadığımda yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Ne için özür dilediğimden bile emin değildim. İyi bir evlat olamadığım için mi? Onları dinlemediğim için mi? Geri dönmediğim için mi? Brookton'daki anılar ne kadar acı verici olursa olsun, orduya katıldığım için pişman değildim. Made olduğum için bile pişman değildim, çünkü tüm bu kararlar beni Luna'ya götürdü.

Ama en azından bir kez olsun onları görmeye gelmediğim için pişmanlık duydum. Artık ölmüşlerdi ve çok geçti.

Burası senin evindi. Luna'nın sesi zihnimde yumuşaktı.

Evet, cevap verdim. *Ben burada büyüdüm.*

Başka bir şey söyleyemeyeceğimi anlamış gibi görünen Luna kollarını bana doladı. Uzun bir süre ikimiz de hareket etmedik. Geçmiş omuzlarımda ağır bir yükü ve kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü.

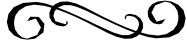
Sonunda ailemin dükkânından uzaklaştık. Luna'ya kasabada rehberlik ettim ve gecenin içinde hayaletler gibi hareket ettik. Ona okulu, Ithiar'ın tapınağını ve demircinin silahları döverken kıvılcımların uçuşmasını izlediğim eski demirci dükkânını gösterdim, gerektiğinde bağ aracılığıyla konuştum.

Brookton'da geçirdiğimiz her dakika bir öncekinden daha zordu. Black Coast'a döndüğümüzde bir ayağımı diğerinin önüne zorlukla koyabiliyordum.

Yine de devam etmek zorundaydım. Geçmişin hüküm sürmesine izin
Be
n. vermenin zamanı değildi. Öldürmemiz gereken bir kraliçe vardı.

OceanofPDF.com

Zaman Kısaliyor

OceanofPDF.com

Tadeniz'in kendi adını taşıyan suları son derece tedirgin ediciydi ve mürekkep gibi suları göz alabildiğine uzanıyordu. Yüzeyi cam gibi pürüzsüzdü, ayın ve yıldızların loş ışığını yansıtıyordu, Rengi olmasaydı muhtemelen çekici olurdu.

Sebastian önümden koşarak obsidyen suları solumuzda bıraktı. Ağaçların etrafından ve devrilmiş kütüklerin üzerinden bana rehberlik etti. Gölgelerimizi etrafımızda tutarak kuzeye doğru ilerlerken bizi gözden sakladı.

İkimiz de konuşmadık.

Bana büyüdüğü yeri göstermesini istediğim için pişman değildim. Onun hakkında öğrendiğim her yeni şey, yapbozun bir başka parçasının yerine oturması ve onu daha fazla ortaya çıkarmasıydı. Onu her geçen gün daha iyi tanıyordum. Ama ailesinin evini ziyaret etmenin onu bu kadar üzmüş olmasından dolayı pişmanlık duyuyordum.

Ipotha'yı ziyaret etseydim aynı şeyleri hisseder miydim? Muhtemelen. Orada Julieta ve ailem arasında çok fazla anı vardı. Ama yine de, eğer isterse geri dönerdim. Onun için her şeyi yapardım.

Birkaç saat geçti. Ölmekte olan orman, siyah ağaçlar, sarkan sarmaşıklar ve doğal olmayan sessizlikten oluşan bir bulanıklıktı.

Sonunda Sebastian yavaşladı. Onun hareketleri her zamanki gibi zarifti ama ben onun yanında durduğumda benimkiler çok daha az yumuşaktı.

Parmağını dudaklarına götürerek bana baktı. Sesi bağ boyunca değişmiyordu. *Sanırım yaklaştık.*

Bu sonuca nasıl vardığından emin değildim. Bu bölge, içinden geçtiğimiz diğer ormanlara benziyordu.

Bir şey mi duydun? Ben sordum.

Başını salladı, ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. *Evet, ben...*

Sebastian'ın sonraki sözleri hiç gelmedi.

Ormandan vahşi bir hırıltı geldi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kalbim sıkıştı. Gölgelerim titreşti ve irkildim. Bir an için gölgelerime tutunmayı bıraktım ama bu yeterliydi. Dumanlı kürküyle devasa bir kurt önümüzde duruyordu. Döndü ve göz göze geldik.

Her şey o kadar hızlı oldu ki zar zor fark ettim.

Sebastian beni yana itti. Yere çakıldım. Sırtımda bir acı parladı ve inleyerek karla boğuşmaya başladım.

Karanlık pelerinini bırakan Sebastian, gölgeleri ellerinde topladı. Hırladı. Kurt kükredi. . Devasa canavar havaya sıçradı.

"Sebastian!" Bağırdım.

Yoldan çekildi ama yeterince hızlı değildi.

Kocaman bir pençe göğsüne inerek onu yere düşürdü. Kurt hırlayarak diğer pençesini havaya kaldırdı. Ay ışığı keskin pençelerinde parlıyordu. Yaratıktan şiddet akıyordu ve karşımda bir ölüm getiricisi olduğunu biliyordum. Pençelerin Sebastian'ın boynuna bir darbesi onu öldürebilirdi.

Ayağa kalkmak için mücadele ettim. "Hayır!"

Dişlerim sızladı, kalbim gümbürdedi ve içimdeki karanlık yırtıcı uyandı. Bu benim kocamdı. Bağlı ve Bağlanmış Ortağım. Aşkım.

Ona bir şey olmasına izin vermeyi reddettim.

Görüşüm kıpkırmızı oldu. Dişlerimi göstererek kurdun üzerine atladım. "Bırak onu!"

Yaratığı çıplak ellerimle çekerek, tüm gücümü ve öfkemi hareketlerime kanalize ettim. Parmaklarım kürkünü sıkıca kavradı ve kurdu savurdum. Havada uçtu ve bir ağaca çarparak ciyakladı. Korkunç bir *çıtırtı* sessiz ormanda yankılandı, ağaç gövdesi çarpmanın etkisiyle ikiye .

Gri kurt yere düştü ama öylece kalmadı. Hırlayarak bana doğru ilerledi. Bana doğru hırlarken dişleri parlıyordu.

Damarlarımda dolaşan korku soğuktu. Karşılaştığımız son kurt -beyaz kurt- benden hoşlanıyor gibiydi. Bu ise... kızgındı. Ve ölümcüldü.

Tehlikeli bir karışım.

Kanatlarım sırtımdan fırladı ve ellerime daha fazla gölge çağırdım. Hırlayarak dizlerimi büküm ve kurdun saldırı pozisyonuyla eşleştim. Sebastian ayağa fırladı. Tanrılara şükürler olsun. Ellerinden dökülen gölgeler ormanı karartırken kanatları açıldı. Tunığı yırtılmıştı ve omzundan kan damlıyordu. Bu artık bir

hoş olmayan bir eğilim.

Bu manzara karşısında azı dişlerim yandı. "Yaralanmışsın," diye hırladım.

Bana baktı. "Sakin ol, Luna."

Sakin ol. *Sakinleşmek* mi? Sakin olmak için uygun bir zaman değildi. Kütüphaneler ve laboratuvarlar sakın olunacak yerlerdi. Burada, kocamın kanını taşıyan bir kurtla değil. Burası güçlü olunması gereken bir yerdi.

Çılgılık attım. Kuşlar ürktü, ben yırtıcı hayvana saldırırken gecenin içine doğru uçtular. "Seni öldüreceğim!"

Kimse Bağlı Ortağımı incitemez, özellikle de bir kurt.

İlerleyişimi izledi ve ağzının bir sırtışa dönüştüğüne yemin edebilirdim. Kanatlarımı çırtım ve kurdu parçalara ayırmak niyetiyle avuçlarıma bir sürü gölge çektim.

Çıplak ellerimle kurdu pençelememe ramak kalmıştı ki yan tarafımdan büyük bir ağırlık üzerime doğru uçu. Sebastian beni iterek yere düşürdü.

"Yapma!" diye bağırdı.

Ona, tuniğindeki yırtığa ve omzundaki artık iyileşmiş yaraya baktım. Kahkahalar geri döndü, içimde fokurdadı. "Yapma mı?" İnançsızlıkla onun sözlerini yankıladım. "Kurt-"

"Görmeye geldiğimiz kişi," diye ağzından kaçırıldı.

Gözlerim büyüdü ve kalbim durdu. "Ne? Bu bir şaka mı?"

Sebastian'a baktım ama yüzünde herhangi bir eğlence izi göremedim. "Şaka değil, sevgilim." Kurda döndü. "İşin bitti mi? Sana zarar vermeyeceğiz. Yardımına ihtiyacımız var."

Kurt başını eğdi ve havladı. Beyaz bir ışık patladı ve kaybolduğunda, kurdun olduğu yerde çok güzel, kızgın, çıplak bir kadın duruyordu. Bir kurtadam. Çıplak ayakları kara gömülmüştü ve bir ağaca yaslanmıştı, görünüşe göre sert kabukları umursamıyordu.

Sebastian üzerimden kalkarak ayağa kalkmama yardım etti. Kocama buluşacağımız kişi hakkında soru sormayı ihmal etmişim; bu bir daha olmayacak bir hataydı.

Kurt adam başını hayvana benzer bir şekilde eğdi, turuncu gözleriyle bizi incelerken kahverengi saçları bir omzunun üzerine düştü. "Yıldızlar sizin gelişinizden bahsetmedi." Kaşlarını çattı ve yumruklarını iki yana açtı. "Neden topraklarıma izinsiz giriyorsunuz? Buraya ait değilsiniz. Gidin!" diye bağırdı.

Tüylerim diken diken oldu. Bu kurt adam kim olduğunu sanıyordu?

Sebastian beni arkasına çekti. "Dediğim gibi, yardımına ihtiyacımız var, Jehanne."

Kızgın dişi nefes aldı. Gözleri üzerimizde gezinirken keskindi. Ondan maskesiz bir kötülük yayıldı. "Oh?" diye tersledi.

Onun ses tonunu duymazdan gelerek başını salladı. "Bir okumaya ihtiyacımız var."

"Neden senin için her şeyi yapacağımı düşünüyorsun, Karanlıklar Prensi?" Jehanne bizimle alay etti. "Size güvenmek için hiçbir nedenim yok."

Sebastian derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Rahat görünmesine rağmen, Bağlayıcı İşaret'in içinden bir endişe patlaması geçti. Ancak ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

"Kraliçeyi öldüreceğiz," dedi sakince, sanki haince bir açıklama değil de hava durumuyla ilgili -her zamanki gibi kar yağıyordu- bir açıklama yapıyormuş gibi.

Kalbim göğsümde gümbürdedi. Daha önce kızgın mıydım? Şimdi endişeliydim. Sebastian ne yapıyordu? Bu tam olarak yaymamız gereken bir haber değildi, özellikle de onu öldürmeye çalışan bir kurt adama.

Jehanne başını sallamadan önce o turuncu gözler bir süre daha bizi inceledi. "Peki, neden öyle demedin?" Sırıttı, sesi bir an öncesine göre on kat daha açıktı ve iki uzun köpek dişini gösterdi. "Bu çok hoş bir haber."

Bir beyaz ışık parlaması daha ve gri kurt geri döndü. İkinci seferde sadece biraz daha az tedirgin ediciydi. Jehanne havladı, sonra da karlı ormana doğru koşmaya başladı.

Sebastian kanatlarını sırtına doğru çekti. "Sanırım onu takip etmemiz gerekiyor."

Sanki sözlerini vurguluyormuş gibi kurt durdu ve uludu.

"Az önce seni parçalamaya çalışan kurdu mu takip etmek istiyorsun?" Gözlerimi ona diktim. "Bu gerçekten en iyi plan mı?"

Pek de iyi kararlar verdiğim söylenemezdi -çenem başımızı birden fazla kez belaya sokmuştu- ama bu benim için bile pek akıllıca görünmüyordu.

"Tek seçeneğimiz bu Luna," dedi. "Kızıl Ay'ın ne zaman geleceğini öğrenmemiz gerekiyor ve Jehanne bu tür konularda uzmandır."

Başka bir uluma, bu seferki daha sivri. Kurdun sabrının tükenmekte olduğu belliydi.

"Ona güvenebilir miyiz?" diye sordum.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Hayatım, kimseye güvenemeyiz."

İç çektim. Haklı olduğunu biliyordum. "Peki." Ona ters ters baktım. "Ama Jehanne bizi öldürürse sana kızarım."

Homurdandı. "Not edildi."

Birlikte kurdun peşinden koştuk. Bizi tepelerin üzerinden, sık ormanların içinden, çalılıkların arasından ve karla kaplı küçük bir dağın etrafından geçirdi. Bir saat koşuktan sonra, bir daha asla koşmak zorunda kalmayacağım anlamına geldiği sürece her türlü egzersize savaş açmaya hazırdım.

Neyse ki Jehanne'nin sık bir çam ağacı kümesinin önünde durması uzun sürmedi. Ağaçların arasına girmeden önce yeniden iki ayağı üzerinde durarak yer değiştirdi.

"Beni takip edin," diye seslendi ve gözden kayboldu.

Sebastian'a baktım. *Güvenli mi?*

Omuz silkti. *Güvenli ya da değil, gitmeliyiz.*

Sebastian rahatlamış görünüyordu ama kanatları sırtında şekillenmişti. Birkaç tutam gölge avuçlarından kaçarak etrafında dönmeye başladı. Kendi karanlığım onunkini görünce titreşip şarkı söyledi ve ben de kanatlarımı serbest bıraktım.

Hemen kendimi daha iyi hissettim. Jehanne çıplaklıktan çekinmeyen bir kurt adam olabilirdi ama bizim damarlarımızda güç dolaşıyordu. Vampir olmak nadiren keyifliydi ama en azından gerekirse kendimizi savunabilirdik.

"Zaman daralıyor, Karanlıklar Prensi," diye şarkı söyledi Jehanne ağaçların arasından. "Haydi, güneşte yanmayı planlamıyorsan."

Gökyüzüne bir bakış Jehanne'ın haklı olduğunu doğruladı. Şafak karanlığı tozlu bir pembeye boyamıştı ve Sebastian'ın güneşten uzaklaşması gerekiyordu.

Sebastian çam dallarına doğru ilerleyerek, "Önce ben gideyim," dedi.

Sanki onunla bu konuda kavga edecekmişim gibi. Savaşçı. Kanatlarımı açık tutarak ağaçların arasından onu takip ettim ve gölgelerim koruyucu bir kucak gibi etrafımda toplandı.

Açıklığa adımımı attığımda çenem düştü. Bu hiç de beklediğim gibi değildi.

Soluk, neredeyse beyaz ahşaptan yapılmış, iyi inşa edilmiş, ev gibi bir kulübe karlı açıklığın ortasında duruyordu. Küçüktü, tek kişilik olduğu belliydi ama iyi bakılmıştı. Jehanne'nın öfkeli dış görünüşüne kesinlikle uymuyordu.

Kulübeden bir baca yükseldi ve havayı yanan odun kokusuyla doldurdu. Hemen gerildim. Ateş artık benim arkadaşım değildi. Sadece vampirler için ölümcül olmakla kalmıyor, ailemin ölümüne de sebep oluyordu.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Jehanne'nin kafası dışarı fırladı. "Bütün gün bekleyemem," diye tersledi. "İçeri gel." Topuklarının üzerinde dönerek, "Lanet olası ölümsüz vampirler, bir okuma için ortaya çıkıp zamanımı boşa harcıyorlar," diye mırıldandı.

Sizi uyarmalıyım, Jehanne biraz sinirlidir, dedi Sebastian bağ aracılığıyla.

Bakışlarını karşıladım. Bu yetersiz bir ifade gibi görünüyor.

Luna, orada söylediklerine dikkat et. Sesi ciddiye, uyarısı açıktı.

Yutkundum. Hissedebileceğim herhangi bir ciddiyetsizlik çoktan gitmişti.

Yapacağım.

Huysuz kurtadamı evine kadar takip ettik. En son ben girdim, gölgelerimi bilezik gibi kollarıma doladım ve kanatlarımı sırtımda sıkıca tuttum.

Bir kez daha, bulduğum şey beni şaşırttı.

Kızgın bir kurt adama göre Jehanne gökkuşağını gerçekten seviyor gibiydi. Yere kadar inen kehribar rengi uzun bir elbise giymişti. Ben kapıyı arkamdan kapatırken o da tam ortasından beyaz bir kemer bağlıyordu. Ahşap zemin masmavi halılarla kaplıydı, mekândaki tek koltuğun arkasına mercan rengi bir örtü serilmişti ve duvarlarda çerçeveler içinde renkli mozaikler asılıydı. Küçük kulübe o kadar neşe doluydu ki bir an için Eleyta'da olduğumuzu unuttum.

Sonra ateş çıtırdadı, patlama gibi bir ses duydum ve tam olarak nerede olduğumu hatırladım. Ocaktan uzaklaşıp sırtımı duvara yasladım.

Korktuğumu fark eden Jehanne homurdandı. "Sakin ol, vampir. Seni bunca yolu öldürmek için getirmediğim."

"Rahatlamak benim repertuarımda yok," diye cevap verdim kendimi durduramadan. Dilimi gerçekten kontrol altına almam gerekiyordu.

"Peki, istediğin gibi olsun." Kurt adam omuz silkti ve kapalı bir kitabın yanında boş bir çay fincanının durduğu küçük ahşap masayı işaret etti. "Otur,

Ben de hazırlanayım." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sanırım yıldızlardan haber almak istiyorsunuz?"

Önce bir tanrıçayla konuşuyordum. Şimdi de yıldızlardan haber almaya çalışıyorduk. Sırada ne vardı, bir efsane yarattığıyla konuşmak mı? İçimdeki bilim insanı bu durumları gerçeklikle bağdaştırmakta zorlanıyordu ama bununla başka bir gün ilgilenmem gerekecekti. Tabaklarımızda yeterince şey vardı.

Sebastian başıyla onayladı ve beni sandalyelerden birine götürdü. Sandalyeyi çekti ve ben de kanatlarımı dışarıda tutarak oturdum.

"Bize yakın gelecekte planlarımız için en uygun zaman olduğu söylendi," dedi kurt adama. "Yıldızların bize daha fazla yön verebileceğini umuyoruz."

Seçtiği kelime dağarcığı bir planımız olduğunu ima ediyordu ki bu tam olarak doğru değildi. Bir arzumuz vardı: Kraliçeyi öldürmek. Bunun dışında geri kalan her şeyi henüz tam olarak çözememiştik. Dürüst olmak gerekirse, kraliçenin bağını koparmak ve Marius'u uyandırmak arasında oldukça meşguldük. Ama umarım Sanguis Kalesi'ne dönmeden önce daha sağlam bir şeyler bulabiliriz.

Sebastian neden Jehanne'ye kızıl aydan bahsetmedi? Okuduklarının kehanetlerle uyuşup uyuşmadığını görmek için bunu bir sır olarak saklamak mantıklı olabilirdi ama yine de tuhaf bir seçim gibi görünüyordu.

Çok uzun süre beklemeyeceğimizi umuyordum. Kaçak yaşamaya daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Son birkaç hafta bana vampire dönüştürülmenin otomatik olarak hayatın her alanında harika olunacağı anlamına gelmediğini öğretmişti. Dışarıdaki hayattan hoşlanmıyordum ve bunun için gerekli donanıma da sahip değildim.

Kitaplar vahşi doğada kolayca bulunmuyordu, barınak için başkalarına bağımlıydık ve hava soğuktu. Sanguis Kalesi'nin sıcaklığının nahoş olduğunu mu düşünüyordum? Kraliçe Marguerite'in turnuva sırasında bizi öldürmeye çalışmasından bu yana göğüs gerdiğimiz hava koşullarıyla kıyaslanamazdı bile.

Belki de bu iş bittiğinde bir kedi alırdım. İçeride olmaktan hoşlanıyor gibiydiler ve hayatımı onlara benzetebilirdim. Belki birden fazla. Sebastian ayak diremeden önce kaç tane almama izin verirdi? Muhtemelen çok. Belki de bir kedi kolonim olabilirdi. Evimizdeki her oda için bir tane, her neresi olursa olsun.

Okurken sarılmak için bir kedi (ya da bir düzine) edinme planlarıma kapıldım ve Jehanne'nin dolabı karıştırmasını kaçırdım.

Önümdeki masanın üzerine ağır bir kristal küre düştüğünde, yüksek bir *gümbürtü* beni kedi istilasına uğramış hayallerimden çekip çıkardı.

Onun bir astronom olduğunu sanıyordum, dedim Sebastian'a.

Jehanne karşıma otururken o üçüncü ve son koltuğu aldı. *Öyle, diye cevap verdi. Bir astronom ve bir mistik. Jehanne yıldızları, ayı ve gezegenleri bilimsel olarak inceliyor, ama aynı zamanda... onunla konuşuyorlar.*

Büyüleyici.

Kurt adam boğazını temizledi. "Peki, tam olarak ne arıyorsun?"

Sebastian, "Harekete geçmek için en uygun zaman konusunda bize yön verecek herhangi bir şey," diye yanıtladı.

Jehanne parmak eklemlerini kırdı. "Rahatına bak," dedi. "Bir süre burada kalabiliriz."

OceanofPDF.com

Sadece Biri Hayatta Kalacak
❧

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

M Jehanne'nin karşısında oturmuş tahminlerini beklerken gölgeler alçak, sabit bir melodi ile titreşiyordu. Her şey doruğa ulaşıyordu; bunu hissedebiliyordum. Kulübeye koşarken omzum iyileşmişti. Ama Son olayların büyük planında, bir başka yaralanma Kanlı Ay hakkında bilgi için ödenecek küçük bir bedeldi.

Jehanne parmaklarını yavaşça açtı ve kristal kürenin üzerinde tuttu. Gözleri kayarak kapandı. Dudakları kıpırdadı, sessiz ilahileri küçük kulübeye daha önce olmayan bir ürkütücülük kattı.

Luna nefesini içine çekti ve bağın içinde endişe titreşti.

Elini sıktım. *Buradayım*, diye fısıldadım. *Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.*

Jehanne'nin ona zarar vereceğini düşünseydim Luna'yı asla buraya getirmezdim.

Kristal kürede kırmızı bir ışık parladı, fırtına sırasında çakan şimşek gibi titriyordu. Kalbim göğsümden kaçmaya çalıştı, avuçlarım nemlendi ve hava nefesini tutmuş gibiydi.

Sabahın erken saatlerindeki sis gibi mürekkepli bir sis küreyi doldurdu. Döndü, döndü ve hızla çalkalandı. Jehanne sessiz ilahilerine devam ederken, içinde mor ve mavilerden oluşan girdaplar küçük bir kasırga halinde dönüyordu.

Birkaç dakika geçti ve boştaki elimi pantolonuma sildim. Hava bir kılıçla kesebileceğim kadar yoğun görüldüğünde, Jehanne keskin bir nefes aldı.

Altın rengi bir parıltı küreyi doldurdu ve aynı renkteki tek bir sisin içinden geçmeden önce üç kez titreşti. Bu, sisi yararak karanlığa ışık getiren bir ışık demetiydi.

Üç uzun, sonsuz gibi görünen kalp atışı geçti. Luna'nın elimi tutuşu sıkılaştı. Göğsüm sıkılaştı. Jehanne ellerini masaya vurdu, ağzını açtı ve şarkı söyledi. Bu bir şarkı değildi, boğazının derinliklerinden gelen bir mırıltıydı. Sözsüz melodi ürkütücü, acı verici bir şekilde tanıdıktı ve yine de kadim bir gücün notalarını barındırıyordu. Tüylerim diken diken oldu ve zaman ilerledi.

Jehanne'nin bir sürünün koruması olmadan yaşamasının nedeninin bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Onun tuhaf yöntemleriyle ilgili hikâyeler duymuştum ama şimdiye kadar bunlara tanık olmamıştım. Belki de bu sadece yaşının bir yan etkisiydi. Jehanne Eleyta'daki en yaşlı kurtadamlardan biriydi, buraya birkaç yüzyıl önce taşınmıştı.

Kristal küre titreşti, masa üstü onun gücüyle sarsıldı. Luna'nın elini kavradım ve birkaç gölgeyi serbest bıraktım. Güç iplikleri ortama asıldı, gözlerden uzaktı ama ihtiyacım olduğunda oradaydılar.

Jehanne'nin yüzü buruştu ve daha da yüksek sesle mırıldandı. Şimdi kelimeler duyduğuma yemin edebilirim. *Göster bana, göster bana, göster bana.*

Belki de kafamın içindeydiler ama ben öyle düşünmüyordum.

Top hareket etmeyi bırakır bırakmaz, garip sis değişti. Renkler tek tek iplikçiklere ayrıldı. Şekiller oluştu. İlk başta bulanıktilar ama kısa süre sonra önümüzde oturan kurt adam kadar netleştiler.

Üç form yan yana duruyordu. Biri diğerlerinden daha küçüktü ve göğsünde titrek bir ışık vardı. İkincisi güneş gibi parlaktı ve üçüncüsü diğer ikisinden daha uzun boyluydu, elinde karanlığın ikiz kılıçları vardı.

İçimden bir şaşkınlık geçti. *Ben* üçüncü kişiydim.

Sahne donmuştu, geleceğin yakalanmış bir anıydı ama yeterince açıktı. Çenem düştü ve Luna şaşkın bir ses çıkardı. Ancak ikimiz de konuşmadık çünkü uğultu kesilmişti.

Kulübenin üzerine çöken ani sessizlik sağır ediciydi. Bu bir kara delikti, zamanın sessiz, tekil bir anıydı, mutlak değişimden önce gelen bir sakinlikti.

Sonra şöminede bir kütük *patladı*.

Cızırdayan ateş sessizliği bozdu. Jehanne avuçlarını kristal kürenin iki yanına vurdu. Gözlerini açtı. Siyah, girdap gibi dönen karanlık çukurlardı.

Luna nefesini içine çekti. *Şunu görüyor musun?*

Başımı salladım. *Evet.*

Gözden kaçırmak zor olurdu.

"Gece geldi; ölüm geldi; ihanet havada," diye mırıldandı Jehanne, kendisine ait olmayan gırtlaktan gelen bir sesle.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve gölgelerim uyarıcı bir şekilde dönmeye başladı. Hayatımda çok az kez böylesine yaklaşan bir kıyamet duygusu hissetmişim.

Kurt adam devam etti, "On dört gece sonra kehanet edilen ay doğacak. Kan dökülecek ve aydınlık ile karanlık birleşecek." Doğal olmayan siyah gözleri genişledi ve beni bakışlarıyla kısırdı.

Yutkundum. "Jehanne-"

Bir çığlık. Sonra, "Gölgeler güneşle savaşıyor ve kıpkırmızı gecede sadece biri hayatta kalacak."

Tırnakları küreye batıyor, camı çiziyordu. "Denge bozuldu ve ölüm burada."

Sonra başı geriye düştü ve haykırdı. Korkunç yara, görünmez bir güç tarafından ikiye bölünen bir hayvan gibiydi.

Kahretsin.

Güvensiz, güvensiz, güvensiz, gölgelerim zonklayarak uyarıyordu.

Luna'yı kollarıma alarak masadan uzaklaştım. Avuçlarımdan daha da fazla gölge kaydı ve gitmeye hazırlandım.

Bir saniye bile geçmeden çığlık aniden sona erdi. Sessizlikte kalp atışlarım gök gürültüsünü andıran bir davula dönüştü. Luna'yı daha sıkı kavradım ve kurt adama baktım.

Jehanne doğruldu, başını eğerken gözleri normal turuncusuna döndü. "Yıldızlar konuştu mu?" diye sordu sessizce.

Ona baktım. Bu bir şaka mıydı? Az önce ne olduğunu gerçekten hatırlamıyor olabilir miydi?

Luna ve ben bakıştık. Gölgelerimi tutmaya devam ettim ama bizi henüz Boşluğa çekmedim.

"Evet. Yaptılar," diye cevap verdi Luna.

Jehanne şakaklarını ovuşturdu ve başını salladı. "Güzel. Almaya geldiğiniz şeyi aldınız mı?"

"Var," dedim. Dürüst olmak gerekirse, olmasaydık bile bu gösteriden sonra burada kalmazdım. Hayatım boyunca çok şey görmüştüm ama çok azı kanımın buz gibi soğumasına neden olmuştu. "Üzerimizde hiç para yok ama ödeme yaparak geri döneceğiz."

"Öldür onu," dedi Jehanne. "O kraliyet sürtüğü yıllar önce eşimi ve sürümüzün yarısını öldürdü. Kraliçenin kanının dökülmesi yeterli bir ödeme olacaktır."

"Bu yapılacaktır." Yoksa denerken ölürüz. "Teşekkür ederim, Jehanne."

"Bana teşekkür etme," dedi açıkça kovarcasına. "Git. Dinlen. Her şeye ihtiyacın olacak."

Önümüzdeki günler için gücünüze güç katın."

Manastıra dönüş yolculuğumuz boyunca ne LUNA ne de ben konuştuk. Tamamen giyinik bir şekilde yatağa girdik, yolculuğun yorgunluğu ikimizi de yıpratmıştı.

Çocukluk evimi ziyaret etmek ve kurt adam arasında, bir daha hiç kimseyi görmesek mutlu olurdum. Her zaman bu kadar anti-sosyal değildim, ama birkaç ay içinde hayatının defalarca tehdit edilmesi herkese bunu yapar.

Luna'yı kendime doğru çekerek yüzümü saçlarına gömdüm. Çoktan uyumuştı, vücudu yorucu egzersizlere benimkinden bile daha az alışmıştı.

"Seni güvende tutacağım, sevgilim. Söz veriyorum." Ona sınıksız sarıldığımda kalbim normalden çok daha hızlı atıyordu. Bir kez daha, hiç yapmamam gereken bir söz vermiştim. Ama bunu onun için yüzlerce kez yapardım. Onu alnından öptüm. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Duvarlardan KREMSİ KAN DÖKÜLÜYOR, taht odasına yeni, ürkütücü tonlar katıyordu. Çok fazla vardı. Yanlış giden bir resim, hayata geçirilen bir kabus, kalbime doğru uzanan gümüş uçlu bir bıçaktı.

Kraliçenin üzerinde kan vardı. Ellerininde. Yerde. Duvarlarda. Olması gereken tek yer dışında her yerdeydi, Athena'nın içinde.

Dizlerimin üzerine çöktüm, önümdeki yere bakarken kalbim parçalanıyordu. Athena'nın bedeni parçalara ayrılmıştı, çılgınca bir çılgınlıkla parçalanmıştı. Onu tutmak, toplamak, zamanı geri çevirmek ve onu asla buraya getirmemek istedim. Ama yapamadım.

Sonunda bakışlarımı kanlı kraliçeye çevirdim. "Ne yaptın sen?" diye haykırdım.

Annem bana baktı, dişlerinden Athena'nın kanı damlıyordu ve başını eğdi. "Bu bir kazaydı."

Sözleri kederli beynime hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu nasıl bir kaza olabilirdi? Bunu nasıl yapabilirdi? Athena benimdi. Ya da öyleydi.

Kelimeler, düşünceler ve hareketler benden kaçtı. Nasıl bir şey yapabilirdim ki? Bundan sonra nasıl devam edebilirdim? Ayaklarımın dibinde bir keder havuzu vardı ve ben içine atlayıp boğulmaya hazırdım.

Athena ölmüştü.

"Ben... özür dilerim," dedi kraliçe.

Özür mü? Özür dilemenin ne faydası vardı? Bana ne faydası olacaktı? Athena hala parçalanmış olacaktı, kanı hala görünürdeki her şeyi kaplayacaktı.

İçimden bir inilti kaçtı. "Bunu nasıl yaparsın?" Kraliçe

Marguerite gözlerini kırptırdı. "Kötü haberler aldım."

"Kötü haber mi?" Ben de yineledim. "Kötü haberler aldınız." Ve sonra benim için önemli olan tek şeyi öldürdü.

"Evet." Parlayan yakutunu okşadı. "Biraz aşırı tepki vermiş olabilirim."

"Hafif mi?" Yaptığı şeyi tanımlamak için yüzlerce kelime vardı ama bu onlardan biri değildi. Yumruklarım sıkıldı ve tırnaklarım avuç içlerimi kesti.

"Gerçekten Sebastian, o sadece bir ölümlüydü." Kraliçe Marguerite omuz silkti. "Özür diledim. Daha ne istiyorsun?"

Yutkundum, ağzım kurudu. Athena'ya istiyordum.

Kraliçe bu konuda nasıl bu kadar duygusuz olabilir? Athena insan olabilirdi ama o benim ilkimdi. İlk gerçek aşkım, bir vampir olarak ilk ilişkim, ve şimdi...

O ölmüştü.

Ben

yalnızdım.

Gerçekten, tamamen, yapayalnızdım. Ailemi görmeye bile gidemiyordum. Doğumumdan bu yana bir asır geçmişti. Annem, babam ve kardeşlerim çoktan ölmüştü. Bir mucize eseri kardeşlerimin çocukları yaşasa bile, benim kim olduğumu bildiklerinden şüpheliydim. Tanımadığım uzak aile üyelerinin kollarında teselli bulamazdım.

Hiç teselli bulamazdım. Athena

ölmüştü.

"Sebastian." Annem konuşmaya devam etti ama ben onu duymazdan geldim.

Bunu yapamazdım. Athena'nın kanı önümdeki zemini kaplarken kraliçenin bahanelerini dinleyemezdim. Yaratıcı ya da değil, bununla başa çıkamazdım. Onunla. İlk aşkımın bedeninden arta kalanlara baktıkça içimdeki öfke daha da artıyordu.

Birini öldürecektim. Birini öldürmem gerekiyordu. Kraliçe olmalıydı ama yapamadım. Henüz yapamadım. Yeterince güçlü değildim.

Ama kan.

Her yerdeydi.

Gölgeler içimden çıkmak için mücadele ederken çarpıyor, nabız atıyor ve zonkluyordu. Çok fazlaydı. Çok fazlaydı. Onları serbest bıraktım, karanlık zerrecikler içimden akıp gitti.

"Sebastian!" diye bağırdı kraliçe. "İthiar aşkına, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Gidiyorum." Burada daha fazla kalamazdım.

Sandalyesinin kenarlarını kavradı. "Sana gitmen için izin vermedim."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. Yüzüne kan sıçramıştı. "En derin özürlerimi sunarım, Majesteleri." Eğildim. "Lütfen gidip,"-yutkundum ve artık kırmızı olan kıyafetlerime baktım-"temizlenebilir miyim? Korkarım pantolonumda kan var."

Kıyafetime bakarken gözleri düştü. "Ah," dedi. "Tabii ki. Gidebilirsiniz."

Boşlukta o kadar hızlıydım ki sonraki sözlerini duymadım. Athena ölmüştü.

Sonraki saatler, günler ve aylar karanlık, soğuk bir bulanıklık içinde geçti. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Kraliçe için ne kadar görev tamamlarsam tamamlayayım, ne kadar insan öldürürsem öldüreyim, ne kadar kan içersem içeyim -asla öldürmedim, sadece içtim- içimde bir uyuşukluk dolaşıyordu.

Sonunda ona teslim oldum ve beni geçirmesine izin verdim.

Ben Karanlıklar Prensi, Gölgelerin Efendisi, Isvana tarafından iki kez kutsanmış ve kraliçenin seçilmiş silahıydım.

Ve ben yalnızdım.

Çarşafın içinde titreyerek uyandım. Tüylerim diken diken olmuştu ve gün ortası olmasına rağmen uyumak imkânsızdı. Yorgun olsam bile, o kâbusa geri dönmeme imkân yoktu.

Bunu bir kez yaşamak yeterliydi.

Onun yerine dudaklarımı Luna'nın dudaklarına ve ona sarıldım.

"Sorun ne?" diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı.

Burnunu öptüm. "Ben biraz bacaklarımı esneteceğim," dedim

ona. Yuvarlandı ve başını yastığa gömdü. "Fazla uzağa gitme."

"Gitmeyeceğim." Denesem bile İp buna izin vermezdi.

Luna nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve kolayca uykuya geri döndü. Battaniyeyi uyuyan formunun üzerine çekerek bir tunik ve bol bir pantolon giydim. Koridorda gölgelenerek kapıya yaslandım.

Athena'nın ölümüyle ilgili anılar hâlâ peşimi bırakmıyordu. Yıllarca onu düşünmekten kaçınmışım ama şimdi her uyuduğumda aklıma geliyorlardı. Hiç istemediğim bir arkadaş gibi, uzun zaman önce yaşadığım günler bana hep eşlik ediyordu. Bu tanrıların bir şakası mıydı? Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorlardı? Bilmiyordum.

Sonunda, sağımdan cüppelerin belli belirsiz sallanışı geldi. Genevieve önümde durunca başımı kaldırdım. "Bir sorun mu var Prens Sebastian?"

İlk aşkımın vahşice öldürülmesinin anıları dışında mı?

"Pek sayılmaz," dedim, rahibeyi çok sayıdaki sorunumla rahatsız etmek istemediğimden. "Sadece uyuyamadım."

Başını salladı ve elindeki şişe sepetini ilk kez fark ettim.

Rahibenin dikkatini geçmişle ilgili başka bir şey sormadan dağıtmak umuduyla, "Bunlar tedavi mi?" diye sordum.

Genevieve sırtıttı. "Evet. Odette ve diğer cadılar çok çalıştılar. Onlar sayesinde bölgemizdeki tüm insanlar artık İsrâf Hastalığı'ndan muzdarip değil. Bu bir mucize." Göğsünün üzerinde dini bir işaret yaptı. "İsvana'ya şükürler olsun, sen ve karın bize geldiniz. Bu, Eleyta'daki pek çok kişiyi kutsayacak."

"Luna bunu duyduğuna çok sevinecek." Bunun için çok çalışmıştı.

"Ölçülemeyecek kadar memnun olan bizleriz. Yapabileceğimiz bir şey varsa, bize bildirin."

Bir an düşündüm. "Bir şey var." "Oh?"

İsteğimi açıkladım ve bitirdiğimde Genevieve başıyla onayladı. "Tamam, yapılabilir." Ayrılacakmış gibi döndü ama sonra durakladı. "Oh, ve Prens Sebastian?"

"Evet?"

"Prensesle planladığınız şey hakkında pek konuşmadığımızı biliyorum ama eğer bu tedaviler ölkemizin başına geleceklerin bir işaretiyse, Eleyta önümüzdeki yıllarda gerçekten kutsanmış olacak."

Bir reveransla aceleyle koridordan aşağı indi. Rahibe gittikten sonra uzun süre boş koridora baktım. Eleyta'da gerçekten bir bereket çağı başlatabilir miydik? Bu mümkün müydü? Yoksa bu ölkede çok mu kırık dökük, çok mu yaralı?

Luna uyanana kadar Genevieve'in sözlerini düşündüm.

Luna'ya "TETERİ AÇMAYA ÇALIŞ" dedim.

Genevieve'in antrenman için bize tahsis ettiği geniş ve boş depoda birbirimizin etrafında döndük. İkimiz de egzersiz için yapılmış hafif taytlar ve tunikler giymiştik.

Kaşlarını çattı, istediğimi yapmaya çalışırken konsantre oldu. Birkaç saniye sürdü ama sonra aramızdaki o bağlantı açıldı.

"Daha hızlı yapabilir misin?" Her an kraliçe için potansiyel bir fırsattı. Bunu bile göze alamazdık.

Kaşları çatıldı. "Dokunursak daha kolay olur."

"Biliyorum aşkım, ama bunun için yeterince yakın olmayabiliriz. Kraliçeye meydan okuduğumuzda nelerle karşılaşacağımızı kim bilebilir? Bize atabileceği çok sayıda numarası var."

Hepsi de korkunç, ölümcül ve karımı asla bilerek içine sokmayacağım türden durumlardı. Ama olan tam olarak buydu. İki haftadan kısa bir süre içinde Sanguis Kalesi'ne dönecektik.

Üç yüzyılı aşkın bir süre boyunca Kraliçe Marguerite'in yanında kaldım ve onun nasıl çalıştığını çok iyi biliyordum. Birinin kaderine karar verirken gözlerinin soğuduğunu ve yüzünün donduğunu görmüştüm. Son kararını vermeden dakikalar önce avucunda dönen büyüü izlemiştim. Ben şahit oldum

Başkalarının en iyi ihtimalle küçük göreceği ihlaller yüzünden insanların ve vampirlerin ölümü onun elinden oldu.

Karım hazır değildi. Hem de hiç. Onu hazırlamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. İçime uzanarak, bizi birbirimize bağlayan kırmızı ipi sertçe çektim.

Luna doğruldu, o çok sevdiğim güzel siyah gözleri büyüdü. "Bunu hissettim."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Amaç da buydu zaten."

Aramızdaki bağı çekiştirerek kıkırdadı. İyi bir çabaydı, sanki biri beni çekiştiriyordu. Sert değil ama ısrarcıydı, tıpkı yeni yürümeye başlayan bir çocuğun ebeveyninin bacağını çekiştirmesi gibi.

"İyi işti." Avuçlarımı açtım, duruşumu genişlettim ve gölgelerin kalın bir karanlık fırtınası halinde içimden akmasına izin verdim. "Tekrar dene."

Luna bu sefer bağı almaya gittiğinde, gölgelerden bir küre oluşturdum ve ona fırlattım. Onları zamanında fark etmedi. Top ona çarptı ve onu kış üstü yere düşürdü.

Ağzından bir hırıltı çıktı. "Bunu neden yaptın?"

Onu yerde görünce kalbim acıdı ama bunu yüzüme yansıtmadım. "Ayağa kalk," dedim sertçe.

Hırladı, ayağa kalkarken kanatları arkasından fırladı. "Soruya cevap ver. Bu ne içindi?"

Çünkü henüz hazır değildi. Çünkü kraliçe güçlüydü. Çünkü güzel, kitap aşığı karımı kaybedeceğimden çok endişeliydim. Onu hazırlamak için her şeyi yapardım, onu mümkün olduğunca zorlamak da dahil.

"Aramızda bir bağ ," dedim. "Bu harika bir şey. Ama daha fazlasını yapmalıyız."

"Yani bana saldırdın mı?" Luna hırladı. Kanlı Ay başımızın üzerinde belirmeseydi bu ses çok sevimli olabilirdi.

"Evet." Bana ne kadar acı verse de, o hazır olana kadar bunu tekrar tekrar yapacaktım.

Yüzünü şaşkınlık kapladı. "Neden?"

"Kraliçe oturup kendimize çeki düzen vermemizi beklemeyecek Luna."

Bana öylece baktı, ben de ona daha fazla gölge fırlattım. Ne demek istediğimi anlatmanın daha iyi bir yolu var mıydı?

Bu sefer Luna tam zamanında yoldan çekildi. Gölge duvara çarptı. Lanet okudu.

"Sinirlen," dedim başka bir küreyi şekillendirirken. "Bağır. Küfür et. Karşılık ver. Kendini savun." Her kelimeyle birlikte ona gölgeler fırlattım. "Pratik yapmana ihtiyacım var çünkü buradan canlı çıkamazsan ben de hayatta kalamam."

Kraliçe Marguerite şimdiye kadar karşılaştığımız en zor rakip olacaktı ve Luna bunu ne kadar erken fark ederse o kadar iyi olacaktı.

Gecenin ikiz toplarını yaratarak Luna'ya fırlattım. Onları zamanında zar zor uzaklaştırdı.

Hırlayarak ayağa kalktı. Gölgeletr etrafında dönüyordu. Kanatlarının etrafında dans ediyor, kollarının üzerinde saf karanlığın şeritleri gibi dönüyorlardı. Öfke bağın içinde titreşti.

Güzel.

Ona kızgın ihtiyacım vardı. Öfkeli, hatta. Bundan sağ çıkabilmesi için her parçasını kullanmasına ihtiyacım vardı.

Bunun önemli olduğunu bildiğimden, Luna'yı incitmekten nefret eden yanıma karşı kendimi çelikleştirdim.

Daha fazla gölge topladım. "Yeterince iyi değil," diye homurdandım. "Yine."

*Korkunç, Yorucu, Hiç de Eğlenceli
Olmayan Bir Rutin*

OceanofPDF.com

O Sebastian'ın sakın bir öğretmen olduğunu düşünmüştüm. Artık durum böyle değildi. Bana gölgelerimi nasıl kullanacağımı öğretirken gösterdiği sabır ortadan kalkmıştı.

Tekrar ve tekrar, karanlık her yanımızı sarana kadar bana saldırdı.

Yine de durmadı.

Saatlerdir bunu yapıyorduk. Ayaklarım ağrıyor, kanatlarımın yere sürtünmesinden sırtım yanıyor ve kalçalarım yanıyormuş gibi hissediyordum. Böyle mi olması gerekiyordu? Yere o kadar çok düşmüştüm ki popom uyuşmuştu.

Bir şeyde bu kadar ağırlı, bu kadar incinmiş ve bu kadar *kötü* olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Dövüşmekte iyi olduğumu hiç düşünmüş müydüm? Bu becerileri birlikte çalıştığımız diğer her seferinde -ki bu çok fazla değildi- en azından bir şeyler öğrendiğimi hissetmiştim. Sebastian ve ben birlikte uçtuğumuzda, kendimi onun dengi gibi hissediyordum.

Şimdi, bizi ayıran her bir yıl belirgindi. Onun benden daha fazla sahip olduğu her on yıl, eklemlerimdeki ağırlarda yankılanıyordu. Dişlerim bile acıyordu.

Kanlı gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu, kıkımdaki hissi kaybetmemle aynı zamanda akmaya başlamıştı. Tüm çabalarımın rağmen ağlamayı durduramadım. Kanlı, sümüklü, ağırlı bir karmaşaydım.

Ve Sebastian pes etmedi.

"Yine," diye hırladı yüzüncü kez olsa gerek. Gölgele kollarının etrafında dönüyordu ve ben kendi içime uzanırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime. Bunu yapmalısın.

Ülkedeki en güçlü vampire meydan okumamıza on üç gün kalmıştı. Özellikle de dövüş yeteneklerimin berbat durumu göz önüne alındığında, bu süre hiç de uzun görünmüyordu.

Bir topun içine kıvrılıp ağlamak istedim ama yapmadım. İp'i aramaya devam ettim. Titreyen kordonun ortaya çıkması birkaç kalp atışı aldı.

Onu aradım, tutup çekebildiğim kadar sert çektim. Bir kalp atışı geçti ve sonra onu hissettim. Bir sel kapısı açıldı ve büyüğü tam zamanında bana çarptı. Gölgelerden bir duvar ördüm ve tökezleyerek geri çekildim. Küresi bir *gümbürtüyle* bariyere çarptı ve ben bitkin bir halde yere düştüm.

Sebastian anında gölgelerini kendi içine çekti. Bir bulanıklık içinde odayı geçti ve beni kollarının arasına aldı.

"İyi iş," diye övdü.

Ona baktım. "İyi "nin tanımında büyük farklılıklar vardı. "İp'e zar zor dokundum." dedim.

"Ama sen yaptın."

"Zar zor," diye . Saatler süren başarısızlıktan sonra bir başarı çok fazla değildi.

Ne kadar bitkin olduğumu hissetmiş gibi görünen Sebastian'ın gölgeleri etrafımızda toplandı. Boş depo odası gözden kaybolurken beni kendine yakın tuttu. Saniyeler boyunca Boşluk'ta kaldık. Gölge yükseldiğinde ve tuz kokusu burnuma dolduğunda nefes almaya ve seslerin saldırısına hazırlanmaya ancak zamanım oldu.

Sebastian beni bir banka oturttu. "Kanatlarını kaldır," diye emretti. Ben de yaptım.

"Kollarını kaldır."

Uydum.

Üzerimdeki iğrenç, terli tuniği çıkarıp yere attı. Kısa süre sonra tozluklarım da onu takip etti ve ardından kendisi de giysilerinden kurtuldu. Beni bir kez daha kucağına aldı ve yavaşça suya doğru yürüdü.

Tısladım. Sıvı hem yatıştırıcı bir merhem hem de yorgun kaslarımın kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Daha da yavaşladı, ancak iyi olduğumu onayladığımda hareket etti.

Sonunda suya girmeyi başardık. Ayağa kalktım... ya da en azından kalkmaya çalıştım. Ağrıyan bacaklarım öyle titriyordu ki dişlerim takırdadı. Sebastian sözünü sakınmadan beni tuttu. Şampuanı saçıma köpürtmeye çalışırken kollarım titrediğinde, o devraldı. Ellerinin tenimde her gezinişi, her nazik okşayışı, her tüy kadar yumuşak öpüşü, sözde eğitim için bir özür niteliğindeydi.

Ona yaslandım, benimle ilgilenmesine izin verdim. O benim diğer yarımdaydı, gücümdaydı, kayamdaydı.

Tüm vücudum temizlendikten sonra Sebastian beni çıkıntıya yerleştirdi. Kendini çabucak suya daldırdı. Suyun yontulmuş göğsünden akıp gidişini kesinlikle ama kesinlikle izlemedim. Saçlarını ve vücudunu yıkarken, antrenman seansımızdan nasıl etkilenmemiş görüldüğünü de gözlemlemedim.

Sonra Sebastian tamamen çıplak kaldığında bana döndü ve elini uzattı. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni sudan çıkardı ve ben de ona yapıştım. Daha sudan çıkmalı bir dakika bile olmamıştı ki etrafıma kabarık bir havlu sardı. Bir diğerini de beline doladı ve bu sırada beni düşürmediğinden emin oldu.

"Bekle," dedi huysuzca.

Başımı salladım, sözcükleri bulmak hâlâ çok zordu.

Gölgeler geldi ve bir kez daha Boşluk'ta yolculuk ettik. Sesler, yatak odamıza inmeden önce "Ölüm geliyor" diye haykırarak artık tanıdık olan melodilerine başlamaya ancak fırsat bulabildiler.

Gölgeler kalkar kalkmaz Sebastian beni yatağa yatırdı. Gardırobu karıştırarak bir gecelik çıkardı ve başıma geçirmesine yardım etti. Hareketleri o kadar nazık, o kadar yumuşaktı ki, sadece saat önce eğitim adına bana acımasızca saldırdığını hatırlamak zordu.

Sebastian başını eğerek boynunu bana gösterdi.

"İç," dedi boğuk bir sesle. "Sonra uyuyabilirsin."

Karşı koyacak enerjim bile yoktu. Ona doğru tırmandım, kucağına tırmanmadan önce dişlerimin uçlarını yaladım. Kolları beni sardı ve sonra onu ısırdım.

Onun dumanlı, tarçınlı kanının ilk tadı, var olduğunu bilmediğim bir boşluğu doldurdu. Bir sonraki tat ise kendimi hiç tahmin etmediğim kadar güçlü hissetmemi sağladı.

Ve üçüncüsü.

Üçüncü.

Üçüncüsü.

Beni tüketti. Beni bunalıttı. Beni güçlendirdi.

Bir yanardağdan püsküren lav gibi içime doldu. Bir an önce var olan tüm çatlakları, tüm yorgunluğu, tüm bıkkınlığı doldurdu. Şimdi, bunun yerine içimden yeni ve sıcak bir şey akıyordu.

Dişlerimi boynundan çektim, derisi iyileşirken yaladım. Uyku aklımdaki son şeydi. Bunun yerine, ben giyinik olduğum halde Sebastian'ın kesinlikle giyinik olmadığını fark etmekten kendimi alamadım.

"Aç mısın?" Aç olduğunu umarak sordum.

Başını salladı ve yatakta ilerlerken beni kendine doğru çekti. "Hayır."

Elim karnının düzlemlerinde geziniyor, teninin her bir çizgisini takip ediyordu. Tanrılar, bu vampir kendi iyiliği için fazla güzeldi. "Sen... yorgun musun?"

Sebastian parmaklarımı karnında aşağı doğru inerken yakaladı. "Hayır," dedi.

Elimi onunkinden kurtardım. "Güzel." Yer değiştirdim, tekrar kucağına tırmandım ve onu öptüm. "Ben de yorgun değilim," dedim dudaklarına karşı.

Bir an için ikimiz de kucaklaşmanın içinde kendimizi kaybettik. Ne zaman böyle bir araya gelsek, doğru hissettiriyordu. İyi hissettiriyordu. Ancak çok geçmeden Sebastian'ın elleri kalçalarımın indi. Beni üzerinden kaldırdı. "Uyumalısın, Luna."

"Hayır, sana ihtiyacım var,"
diye itiraz ettim. Sırıttı. "Ben
buradayım."

Onu tekrar öpmek istedim ama beni yakaladı ve sırtım ona dönük olacak şekilde çevirdi. "Uyu," diye fısıldadı, yorganı ikimizin üzerine çekerek. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Midem bulandı ve cevabı zaten tahmin etmeme rağmen "Neden?" diye sordum.

Kıkırdadı ve sesinde biraz karanlıktan fazlası vardı. "Çünkü sevgilim, yarın bunu tekrar yapacağız."

İnledim.

Sonraki hafta boyunca Sebastian ve ben bir rutine girdik.

Korkunç, yorucu, hiç de eğlenceli olmayan bir rutin.

Sebastian'ın beni tamamen yok ettiği ilk geceden sonra, Marius'u akşamları erken saatlerde ziyaret etmeye başladım. Manastırdaki çoğu insan ve cadı gibi o da vampirlerle aynı saatlerde çalışıyordu. Marius kahvaltısını yapıyor, Sebastian ve ben kahve içiyorduk; kocam genellikle elini omzuma koyuyor ya da kardeşimle bana biraz zaman vermek için salonda kalıyordu.

Özel hayat. Marius ve ben her zaman iki konudan birine geri dönerdik. Ya ailemiz hakkında konuşurduk -ki bu kaçınılmaz olarak gözyaşlarıyla son bulurdu- ya da gelecek için planlar yapardık.

Küçük kardeşim hâlâ Phyrra'nın büyüüne kapılmıştı. Sebastian'a casus ustası hakkında sorular sormaktan vazgeçmiyordu. Marius, casusun tüm Eleyta'daki en azılı dövüşçülerden biri olduğunu öğrendiğinden beri, onun gibi dövüşebilmek için eğitim planları yapıyordu. Ruhu vardı ve yavaş yavaş güç kazanıyordu.

Marius her gün bir önceki günden daha iyi görünüyordu. Cildi dolgunlaşıyor, vücudu daha az iskelet gibi görünüyor ve sağlıklı bir ışıltıya sahip oluyordu. Kardeşimi her gördüğümde Isvana'ya şükrediyordum. Yakında ben de rahibeler kadar dindar olacaktım.

Marius'la birlikte olmak bana sadece neşe değil, aynı zamanda güç de veriyordu. Bunu açıklayamıyordum ama onunla vakit geçirdikten sonra sihrimi kullanmam daha kolay oluyordu. Yakın olduğumuzda, özellikle de Sebastian yakınımıdayken, aramızdaki bağda şarkı söyleyen bir şey vardı.

Kahvaltıdan sonra Marius'la yollarımız ayrıldı. Odette ondan hoşlanmıştı ve ikisi birlikte yeraltı laboratuvarında çalışarak daha fazla tedavi şişesi hazırladılar. Hastalıktan etkilenen o kadar çok insan vardı ki, hepsine yardım etmek aylar alacaktı.

Odette ve Marius çalışırken, Sebastian ve ben antrenman yaptık. Hem de çok. Aşırı miktarda, gerçekten. En azından bana göre. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim ama ne zaman ara verip veremeyeceğimizi sorsam Sebastian bunun yeterli olmadığını söylüyordu. Beni eğitmek için yorulmak bilmiyordu.

Her gece, kıyafetlerim lime lime olana, gözyaşlarım yüzümü çizene ve tek bildiğim yorgunluk olana kadar bana gölgeler fırlattı. Saldırılarına ne kadar karşı çıkarsam çıkayım, aramızdaki Bağ uyandırıp ondan büyüü çekene kadar durmadı.

Artık sadece basit bir gölge duvarı onu tatmin etmiyordu. Her gece beni daha da ileri itti. Ruhumuzu paylaştık, Tether'ın kızıl parıltısı terk edilmiş depoyu doldururken aramızda güç akışı oldu.

Saldırıları acımasızdı.

Bu, kocamın geçmişte gördüğüm ama tüm ihtişamıyla göremediğim bir yanıydı. Sebastian bir avcı, işinin ustası ve yetenekli bir savaşçıydı. Benim üzerimde yüzyılların tecrübesine sahipti ve beni nasıl

yeteneklerini kendi avantajına kullanması için. İhtiyacı olduğundan değil, çünkü yine mükemmel bir dövüşçü değildim. Ama en azından gittikçe daha iyi oluyordum.

Yavaş ama emin adımlarla hızlanıyor ve onun saldırılarına karşı kendimi savunuyordum.

İkinci gece Sebastian da beslendi. O zamandan beri, ikimiz de yorgun bir uykuya dalmadan önce yemek yemeye alışmıştık.

Şimdi, sadece yedi gün kalmıştı. Ne kadar da kısa bir süreydi. Bir haftada o kadar çok şey yapılabilirdi ki, yine de göz açıp kadar geçmiş gibi geliyordu.

"Luna!" Sebastian havladı. "Dikkatini ver."

Şimdiki zamana geri döndüm ve birkaç dakika önce başımın olduğu yerde bir gölge küresi patladığında eğildim. Lanet olsun. Bunu o kadar çok kez yapmıştık ki bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Saldırın. Eğil. Dön. Gölgeler. Hareket et.

Ayaklarımızın vuruşları ve kalplerimizin atışlarıyla teşvik edilen akortsuz bir dansı ve beni yıpratıyordu. Durmadan kavga ettik.

Sebastian'ın bana fırlattığı gölge mızrağından zar zor kurtulduktan sonra ofladım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Sürekli darbe alanın ben olmam hiç adil değildi.

Sebastian beni kışkırttı. Damarlarımdan öfke akana kadar beni zorladı, iğneledi ve hırladı.

Bundan bıkmıştım. En iyisi olamamaktan bıkmıştım. Yaralı, acılı ve başarısız olmaktan bıkmıştım.

Öfke içime aktı ve gölgelerim kıvranarak beni ileriye doğru cesaretlendirdi. İçime uzandım ve İp'i çektim. Karanlık ellerime hücum etti ve Sebastian'a devasa bir gölge duvarı fırlattım. Döndü ama yeterince hızlı değildi. Ona çarptı ve onu birkaç metre geriye itti.

Nihayet!

Onay bağı boyunca titreşti. "İyi iş," dedi.

Konuşmadım. Bunun yerine içime uzandım ve bağlantımızı açtım. Bileklerimizden herhangi bir Işık Elfi küresi kadar parlak, kızıl bir ışık parladı. Hiç bitmeyen bir karanlık seliyle Sebastian'a doğru savurmadan önce çekebildiğim kadar çok güç çektim. Elimde hiçbir şey kalmayana kadar gölgeler içimden akmaya devam etti. Yavaşça aramızdaki bağlantının sönmesine izin verdim, sonra bacaklarım tutmadı ve yere yığıldım.

Sebastian önce yavaşça ama sonra daha hızlı bir şekilde alkışladı.

"Aferin Luna," dedi onu gönderdiğim duvarı iterek. "Senden bir savaşçı yaratacağız, sevgilim."

Saçları dağınıktı ve tuniği yırtılmıştı ama yüzündeki sırıtış her şeyi anlatıyordu. Benimle gurur duyuyordu. Bir hafta boyunca durmak bilmeyen saldırılarıyla adeta işkence gördükten sonra, onu geri kazanmak iyi hissettirdi.

Sebastian yanıma geldi ve bana elini uzattı. Ayağa kalkmama yardım etti ve beni kendi tarafına doğru tuttu. "Çok iyi iş çıkardın," diye övdü. "Biraz ara vermeye ne dersin?"

Göz kırptım. Bu beklenmedik ama hoş bir gelişmeydi. "Bu işkenceden gerçek bir kurtuluş mu demek istiyorsun?"

"Eğitim," diye düzeltti, dudakları seğiriyordu.

"Sözlük tanımlarını iyi bilirim ve bu kesinlikle işkence olarak kategorize edilebilir," diye onu bilgilendirdim.

Sebastian güldü. "İyi. Bu sözde işkenceye biraz ara vermeye ne dersin?"

"Bir tane isterim," dedim ona. İlerleme kaydetmiş olmam, bu amansız saldırıların getirdiği ağrı ve sızılara karşı bağışıklığım olduğu anlamına gelmiyordu.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Gölgeletr etrafında dönerken Sebastian beni göğsüne yasladı. Önce odamıza döndük, hızlıca yeni kıyafetlerimizi giydik ve elimizi yüzümüzü yıkadık.

"Dur bakalım." Elimi tekrar tutmadan önce cebine bir şey koydu. "Bu yolculuk bir iki dakika sürebilir. Normalden biraz daha uzağa gidiyoruz."

Yutkundum, tutuşumu sıkılaştırdım. Boşluk'ta ne kadar uzun süre kalırsak, seslerin beni bulması için o kadar çok zamanımız olacaktı. Bir yerden başka bir yere gölge gibi gittiğimizde artık fiziksel olarak hasta olmayabilirdim ama duyduğum tuhaf şeyler bu tür uzun mesafeli yolculukları tatsız hale getiriyordu.

Yine de giderdim. Eğitimden çıkmak için her şeyi yapardım.

TAHMINİM DOĞRUYDU. Boşluktaki sesler bugün daha sessizdi ama mesajları her zamanki gibi ürkütücüydü.

"Kurtar bizi, Sunwalker," diye fısıldadılar.

Diğerleri tısladı: "Gölgeletr Kraliçesi hepimizi öldürecek." "Kurtarın bizi," koro daha önceki çağrılarını yineledi.

Gölgeler ortadan kalktığında, iyice ürkmüştüm. Kalbim davul gibi atıyordu. Sebastian'ın elini sıktım, sanki seslerin beni alıp götürmesini engelleyen tek şey oymuş gibi ona sarıldım.

"Gözlerini aç, Luna," diye fısıldadı Sebastian, parmakları yanağımı okşarken.

Kapalı olduklarını fark etmemiştim bile. İstedğini yaptım. Ay ışığı gözlerime değdiği anda nefesim kesildi. Bu kesinlikle eğitimden daha iyiydi.

"Vay canına," diye nefes aldım ve her şeyi kavramak için etrafımda döndüm.

Üzerimizde devasa bir şelale yükseliyor, gece gökyüzüne doğru uzanıyordu. Gürül gürül akan suyun olması gereken yerde donmuş devasa buz parçalarından başka bir şey yoktu. Çağlayan su, harekete kapılmış ve zaman içinde donmuş, durgunlukları içinde çok güzellerdi. Buz o kadar kalındı ki beyazdı ve akarken suyun üzerinde toplandığından emin olduğum köpüğün ipuçlarını taşıyordu.

Ve şelalenin arkasındaki kayalar. Asıl güzellik orada yatıyordu. Taşlar doğal bir sanat eseri gibi parılıyordu. Sanki içlerinde binlerce mücevher gömülü gibiydi. Uzun, ince gövdeli koyu renkli ağaçlar donmuş etrafında yükseliyor, bazıları kayaların üzerinde büyüyordu. Eleyta'nın geri kalanıyla uyumlu siyah renkte olmalarına rağmen eşsiz bir güzelliğe sahiptiler. Bu manzara nefesimi kesti. Yavaş atan kalbim uzun bir an için durdu. Bu inanılmaz bir şeydi. Doğa burada iş başındaydı ve biz sadece gözlemciydik.

Sebastian'ın kolları beni sardı. Beni kendine çekti, sırtım göğsüne yaslandı. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sadece
öyleydik.

Birlikte.

Sesimi bulana kadar birkaç dakika geçti. "Neredeyiz biz?"

"Buranın bir adı yok," dedi. "Ya da varsa bile zaman içinde kaybolmuş."

Her nasılsa, bu onu daha da güzelleştirdi. Kayıp bir koru. Herkes tarafından unutulmuş, kendi başına var olmasına izin verilmiş. Şimdi bizim için bir sığınak. Şimdiden, eğitimin ağırları eskisinden daha az korkunç görünüyordu. Güzel sükûnet birden fazla yönden iyileştiriciydi.

Böyle sakın bir yerde yüksek sesle konuşmak istemediğim için fısıldadım: "Çok etkileyici."

Mırıldandı, sesi içimde yankılandı. "Ben de öyle düşünüyorum. Burayı onlarca yıl önce keşfettim ve birkaç kez ziyaret ettim. Burada olmak bana huzur veriyor."

Nedenini görebiliyordum. Gri bir sincap bir ağaçtan diğerine zıplıyor, hareket ettikçe bize sesleniyordu. Sert esinti saçlarımı savuruyordu ama normalde olduğu kadar kötü görünmüyordu. Hava soğuktu ama acı değildi. Kar normalden daha beyazdı. Yıldızlar bile daha parlaktı. Burası huzurun vücut bulmuş haliydi.

Sebastian saçımın bir tutamını geriye doğru taradı. Sesi zihnimde nazik bir okşamaydı. *Eğer sessiz olursak, görebileceğimiz başka bir şey daha var.*

İlgimi çekti ve biraz da merakla, "Nedir bu?" diye sordum.

Sabır, sevgilim. Burnuma dokundu. *Sürprizi bozmak istemiyorum.*

Sebastian'ın benim için yaptığı son sürpriz uçmayı öğrendiğim zamandı ve buna bayılmıştım. Ona *sabırla beklemeye çalışacağımı* söyledim.

Kıkırdadı. *Güzel. Uzun sürmez.*

Haklıydı. Neredeyse on dakika geçmeden arkamızdaki ormanda bir dal kırıldı. Esinti tüylerin hışırtısını kulaklarıma taşıdı ve ardından kar çitirdadı.

Arkanı dön, aşkım. Sebastian'ın kolları bana rehberlik etti, beni sıkıca kendisine doğru tuttu.

Kendi başıma hareket edebilecek kapasitede olduğum için bu yardımı protesto edecektim ama çalıların arasından çıkan yarattığı gördüğümde kelimelerim kifayetsiz kaldı. O zaman Sebastian'ın tutuşuna minnettar oldum çünkü kendi bacaklarım bir an için sendeledi. Hayvanın muhteşem olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Şimdiye kadar gördüğüm tüm atlardan daha büyüktü, bir aslanın gövdesine ve bir kuşun kafasına sahipti. Kürk yerine tüylerle kaplıydı. Dört ayaklıydı ve her bir pençesi kafamdan daha büyüktü. Sadece bu da değil, devasa, jilet gibi keskin pençeleri vardı. Kartal kanatları sırtından çıkıntı yapıyordu ve kuş olmayan kuş o kadar siyahtı ki ışığı emiyor gibiydi. Bunun tek istisnası doğrudan bize bakan iki gümüş gözdü.

Bize yaklaşan yaratık düşündüğümünden çok daha zarif bir şekilde hareket . Nefesim kesildi. Huzur başka bir şeye dönüştü. Kadim. Güçlü bir şeye. Hava çatırdadı. Gölgelerim dönmeye başladı ve kara büyüm beni hayvana doğru çekti. Manyetikti, derinlerden gelen bir çekimdi, tıpkı beyaz kurtta hissettiğim gibi.

Ne oldu? Sebastian'a sordum.

Parmak eklemleri koluma değdi. *Bir Nightwing. Çok nadir bulunurlar ve Eleyta'da çok az sayıda kalırlar.*

Gece Kanadı tehlikeli olduğu kadar güzeldi de. Güçlü olduğuna hiç şüphe yoktu.

Bu çekim işledi. Yaklaşmam gerekiyordu. Ayaklarımın hareket ettiğini bile fark etmeden yavaşça Nightwing'e yaklaştım.

Luna, ne yapıyorsun? Sebastian'ın sesi endişeyle titriyordu.

Güzel bir soruydu. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum. Ama yaklaşmalıyım; bir şekilde bunun güvenli olduğunu biliyordum. Nightwing'in gümüş gözlerine bakarak, dikkatli bir güvenle hareket ettim. *Merak etme, dedim. Bana zarar vermez.* Bu sonuca nasıl vardığımdan emin değildim ama doğru olduğunu biliyordum. Hayvan devasa ve görkemliydi ama aynı zamanda bir dosttu. Sevimli, gaddar, bir sille darbesiyle beni öldürebilen bir arkadaş.

Elimi uzattım ve avuç içimi yukarı kaldırarak önümde tuttum.

Nightwing selamlar gibi başını eğdi ve ben de son adımı attım. Parmaklarım başını sıyırdı. Yumuşak ama sert. Bu kuşla ilgili diğer her şey gibi, o da bir çelişkiydi. Parmaklarımı gözlerinin arasındaki olukta gezdirdim.

Yabancı bir şey zihnime dokundu. *Selamlar, Sunwalker,* diye gürledi yeni, derin bir ses.

Gözlerim büyüdü. Nefesimi içime çektim ve elimi geri çektim. "Konuşabilirsin."

Nightwing'in içinden alçak bir homurtu geçti. *Seninle konuşabilirim.* Gümüş gözler beni dikkatle inceledi. *Isvana'nın kutsamasını taşıyorsun.*

Görünüşe göre birçoğu.

Avucumdan bir gölge kayd. *Evet.*

Benim adım Gabri, dedi Gece Kanadı. *Halkım uzun zamandır seni bekliyordu.*

"Ne demek istiyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Kuş seninle mi konuşuyor?" Sebastian, aramızdaki bağa bir şok dalgası yayarak sordu.

Başımı salladım. "Ben... evet."

Başka ne söyleyebilirdim ki? Daha fazla kelime aradım ama onlara ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Sebastian ben daha düşünmeden neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Beni kucakladı. Şimdiden onun kollarında kendimi daha güvende hissediyordum.

Sebastian başını Nightwing'e doğru eğdi. "Bizim için mesajınız nedir?"

Gabri en yakın ağaca doğru yürüdü. Pençelerini kaldırarak ağacın gövdesini kaşdı. Kabuk parçaları ağaçtan uçarak karın üzerine düştü. Ağaçtan özsuyn yerine siyah sızdı. Kuş tiksinti dolu bir ses çıkardı ve bize döndü. *Denge bozuldu, Sunwalker. Dengeyi yeniden kurma zamanı geldiğinde, seni bekliyor olacağız.*

Sebastian'ın bana sarılışı sıkılaştı. "Ne diyor Luna?"

Gözlerimi Nightwing'den ayırmadım. "Dengenin bozulduğunu söylüyor." Gabri'ye dönerek, "Bunun kızıl ayla bir ilgisi var mı?" diye sordum.

Gabri, *Kanlı Ay doğduğunda Gölgele Kraliçesi düşmeli, dedi. Ancak o zaman Eleyta'ya ışık gelecektir. Ejderha ve binicisi geldiğinde, onları bana getirmelisin.*

Ejderhalar mı? Zihnim karardı. Hayır. Şu anda ejderhalarla uğraşamazdım. Öldürmem gereken bir vampir kraliçem vardı. Çalışmalarım sırasında, bir asır önce Ithenmyr'de gerçekleşen Ejderha Katliamı hakkında bir şeyler öğrenmişim ama bu konuda çok az şey biliyordum.

Kendimi nefes almaya zorlayarak şakaklarımı ovuşturdum. Her seferinde bir sorun. "Hangi ejderha?" diye sordum.

Doğru zaman geldiğinde anlayacaksın, Gabri'nin şifreli cevabıydı. O zamana kadar, Sunwalker, senin yanında olacağımızı bil. Kraliçeyi öldür. Işığı getir. İlk ve son kez dengeyi düzeltmeye hazırlan.

Daha şifreli kelimeler. Herkes açık konuşma yeteneğini mi kaybetmişti? "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

Her şey zamanla netleşecek, diye gakladı Gabri. Kanatlarını çırparak havayı karıştırdı. Zarifçe yükseldi, gecenin içinde kaybolmadan önce başını bize doğru eğdi.

Sebastian ve ben bir kez daha yalnız kaldık ve şaşkın bir sessizlik içinde durduk. Hiç normal bir gün geçiremez miydik? Garip şeylerin yaşanmadığı tek bir an?

Görünüşe göre öyle değil.

Sebastian sonunda, "Bu... ilginçti," dedi.

Bunu tarif etmenin bir yolu da buydu. Kollarında iki büklüm oldum. "Beni buraya getirirken bunu planladın mı?"

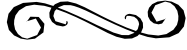
Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Hayır. Bir Nightwing'in geleceğini umuyordum ama hiç düşünmemiştim..." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Benimle hiç konuşmadılar."

Hayır, bu şeylerin başına geldiği tek kişi bendim. Bu ilişkide garip olan , Sebastian değil. Kanlı gözyaşları olan. Güneşte yürüyen. Boşlukta sesler duyan. Ve şimdi de güzel, mistik yaratıklarla konuşan.

Bir vampir olarak hayat kesinlikle sıkıcı değildi.

OceanofPDF.com

Senin Karanlığın Benim Karanlığım

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

A Nightwing'in gelişi ve ardından Luna'yla yaptığı konuşmadan sonra, onu buraya getirmemin asıl nedeni biraz anti-klimatik göründü. Yine de planlarıma devam edecektim.

Luna'nın elini tutarak onu nazıkçe devrilmiş bir kte doğru çektim. Karı fışalayarak yere yuvarlanmasını sağladım. Kütük yeterince düzdü. st siyah ve yeşil yosunlarla kaplıydı ve donmuş şelaleye bakıyordu. Luna'ya oturmasını işaret ettim. Oturdu, belli ki yanında yer almamı bekliyordu. Bunun yerine onu usulca öptüm ve önünde diz çöktüm. Kanatlarımı serbest bıraktım, arkamda açılarak açıklığın geri kalanını gizlediler.

Kaşları bir araya geldi. Kaşlarını çattı, yüzüne çok sevimli, sorgulayıcı bir ifade geldi. "Ne yapıyorsun Sebastian?"

Tanrım, adımın dudaklarından dklşne bayılıyordum. Sanki ayın doğmasını sağlayan ve gece gökyüzüne yıldıızları asan benmişim gibi söylüyordu. O konuştuğunda, sanki onun tüm dünyası benmişim gibi hissediyordum.

İhtiyacım olan tek onay buydu. Bu doğru bir karardı. Yerde kalarak dudaklarımı parmak eklemlerine bastırdım. Sonra "Seni seviyorum." dedim.

O da aynı duygularla karşılık verse de şaşkın bakışları devam etti. "Bu ne yaptığınızı açıklamıyor."

şu karım.

Bileğini nazıkçe çevirdim. Avucunun içini, Bağlama İşareti'nin hemen üstünü öperek dişlerimi etinin üzerinde gezdirdim. Titredi ve arzu bağın içinden taştı. Onun tepkisi beni memnun etti.

Boştaki elimle kolunun kumaşını yukarı doğru çekerek kolunun üzerinde bir iz bıraktım. Ondan kaçan her yumuşak inilti, her nefes alış, kaslarımın daha da gerilmesine neden oldu. Sonunda diğer koluna geçtim ve o taraftaki bakımlarımı tekrarladım.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım, dirseğinin iç kısmını öperek.

Kıkırdadı. "Bu gıdıklıyor."

Onu susturdum. "İçi de dışı da gerçekten büyüleyici."

Kolunun düşmesine izin verdim ve dikkatimi ellerine verdim. O güzel, bilimsel ellere. Yüzüğüm parmağında duruyordu, birlikteliğimizin bir işareti. Yine de yeterli değildi. Evliliğe zorlanmıştık ama artık daha fazlasına sahiptik.

"Sebastian," dedi nefes nefese. "Ne yapıyorsun?"

"Sen benim tüm hayatımsın, Luna." Ellerini ellerime alıp sıkıca tuttum. Güzel obsidyen bakışları benimkilerle buluştu. O gözlere sonsuza dek bakabilir, kendimi onun içinde kaybedebilirdim. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Düğün günümüzde babamın evine geldin."

Başımı salladım. "O zamanlar her şeyi değiştireceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu." Nefesini içine çekti ama ben devam ettim: "Sevgilim, sen benim için bir Güneş Gezgini'nden çok daha fazlasısın. Seninle tanıştığım ilk günden beri hayatımda parlayan bir ışık oldun. Uzun bir kıştan sonra gelen bahar gibiydin. Çok karanlık ve uyuşmuş bir varoluşa yenilik, güneş ışığı ve umut aşıladın."

Gözlerini kocaman açarak tekrar adımı fısıldadı. "Ne diyorsun sen?"

Onu bir öpücükle susturdum. Ne de olsa oldukça etkili bir yöntemdi ve hoş bir yöntemdi. "O ilk gece, önümde titreyerek durduğunda, yüzün o peçenin altında saklıyken, evliliğimizin hayatımın geri kalanının başlangıcı olduğunu bilmiyordum." Başparmağımı bağlama işaretinin kenarında gezdirdim. "Ama artık biliyorum."

Tek dizimin üzerine çöktüm. "Luna Brielle Montquartier, benimle evlenir misin?" İnanılmaz bir kahkaha önce bir kalp atışı geçti. "Ne?"

Seni gülünç yaşlı vampir. Kafanı mı çarptın? Biz evliyiz."

"Bunu biliyorum Prenses." Ellerini bırakmadım ama gölgelerimi serbest bıraktım. Bakışlarını tutarken içimden akıp gittiler. "Başkalarının önünde birlikte duracağımıza dair yemin ettik, ama bu seni tanımadan önceydi."

Ağız açık kaldı ve ben de elinin tersini öptüm. "Bu gece karşınıza bir prens ya da sizinle evlenmeye zorlanan bir erkek olarak çıkmıyorum."

Kalbim göğsümde dörtnala koşan bir at gibiydi. Gergin. Gergindim. Luna bunca yıldan sonra beni bir kez daha ölümlü duygulara indirgiyordu. Yine de bir kez olsun aldırmadım. Bunun yerine, bu sınırları aldım ve içime attım. Bu gergin olmam gereken bir andı çünkü ruhumu ortaya koyuyordum.

Derin bir nefes alarak devam ettim: "Sana derinden, delicesine, geri dönülmez bir şekilde aşık biri olarak buradayım."

Gözleri benimkileri aradı. "Sebastian-"

"Bir anlaşma uğruna benim olma," diye yalvardım ona. "Benim ol çünkü seni o kadar çok seviyorum ki, senden bir an bile ayrı kalma düşüncesine dayanamıyorum. Benim ol çünkü sensiz ben bir hiçim. Ben bir gölge zerresiyim, geçici bir varlığım, neredeyse hiç burada değilim. *Benimle* benim için evlen sevgilim. Sonsuza dek benim ol."

Keskin bir nefes aldı. Elini bıraktım ve cebime uzandım. Parmaklarım ayrılmadan önce aldığım taşı kavradı ve onun için yaptığım kolyeyi çıkardım. Ay ışığında parlıyordu, taş Karadeniz'in kıyısından aldığım zamanki kadar pürüzsüzdü.

Luna uzun bir süre konuşmadı. Ağızı açılıp kapandı. Kalbinin göğsünde hızla çarptığını duyabiliyordum.

Yutkundum, kolye hâlâ ellerimde sallanıyordu. "Bir şey söyle Luna."

Kütükten kalktı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Kanatları, gece yarısı gökyüzüne karşı gümüş ay ışığında şekillendi. Birlikte, kendi yarattığımız bir alanda kozalandık. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece biz vardık.

Luna sanki camdan yapılmış gibi duran kolyeye dikkatle dokundu. "Bunu sen mi yaptın?"

Başımı salladım.

"Görünüşe göre bazı yeteneklerin var." Dudaklarım kıpırdadı. "Birkaç tane."

Uzandı ve taşı aldı. Taşı ters çevirdi ve boynuna geçirmeden önce her açıdan inceledi.

"Bu aynı fikirde olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Katılıyor muyum?" Yüzünde bütün bir şehri aydınlabilecek bir gülümseme belirdi. "Elbette katılıyorum. Seninle evleneceğim Sebastian - gerçi dürüst olmak gerekirse, ilk evliliğimizin yasal olarak bağlayıcı görüldüğü için geri alınabileceğini sanmıyorum- ama umurumda değil. Seninle evleneceğimi kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

her zaman senin yanında olacağım. Senin karanlığın benim karanlığımdır. Senin gölgelerin benim gölgelerimdir. Senin hayatın benim hayatım. Sen benimsin."

Uzun bir nefes verdim. "Sen benim tüm dünyamsın, Luna."

Gözleri ay ışığında parlıyordu. Derin bir nefes alarak ellerimi avuçlarının arasına aldı ve benim az önceki pozisyonumu taklit etti.

"Sebastian," diye soludu adımı. "Nefes alma sebebim, kalbimdeki ateş, ruhumda dans eden gölgeler sensin. Hayatımdaki her güzel şey senin sayende. Seni seviyorum, seni gülünç, tatlı vampir. Elbette, ben seninim. Asla başkasına ait olmadım."

Uzun, çok uzun bir an geçti. Birbirimize baktığımız süre içinde bütün bir evren oluşmuş olabilirdi. Sonra aynı anda hareket ettik. Ağızlarımız çarpışan, yakan, yutan bir öpücükle ortada buluştu. Bu bir fırtınaydı, yeryüzünün sarsılmasıydı, bir hesaplaşmaydı. Bu yanaktan nazik bir öpücük değildi. Bu bir deklarasyon, bir taahhüt, sonsuzluğu birlikte geçireceğimize dair bir yemindi.

Sahip olduğum her şeyi bu öpücüğe döktüm. Luna benim dünyamın merkeziydi ve onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı. Dudaklarımız, dillerimiz ve dişlerimiz birbirine karıştı, ta ki bu bile yeterli olmayana kadar. Kollarımı ona dolayarak ayağa kalktım ve onu da yanımda getirdim.

Luna tuniğimin eteklerini çekiştirdi ve "Çıkar şunu" diyecek kadar öpüşmemize ara verdi.

Başka birinden gelen bir emir karşısında tereddüt ederdim, ama ondan geldiğinde, bu sadece... doğruydı. Geri çekildim ve dediğini yaptım. Kıyafetlerim karın üzerine düştü. Birkaç dakika sonra da onunkiler.

Gözlerim önümdeki muhteşem manzarayı yuttu. Luna, ona yeni verdiğim kolye dışında çıplaktı ve karın içinde kendinden emin bir şekilde duruyordu. Rüzgâr bizi rahatsız etmiyordu ve ay ışığı her çarpıcı kıvrımı ve yarığı aydınlatıyordu. Güzelliğin, vahşiliğin ve mükemmelliğin bir resmiydi.

Ve o benimdi.

Sonra benim onu incelediğim gibi onun da gözlerinin üzerimde gezindiğini fark ettim. İçimde kanla ilgisi olmayan bir açlık büyüdü ve göğsümden bir mırıltı yükseldi. Bir an sonra, ondan da benzer bir mırıltı geldi. İhtiyaç içime aktı.

Luna aramızdaki mesafeyi kapatarak elini göğsümde kalbimin üzerine koydu. "Seni seviyorum Sebastian Marcel Jacques François Montquartier ve şu andan itibaren hayatımızın sonuna kadar senin yanında olacağım.

yaşıyor." Elleri göğsümde geziniyor, daha aşağılara, daha aşağılara iniyordu; ta ki elleri her yerimi keşfederken sözlerine zar zor konsantre oluncaya kadar. "Gelecek nesiller bizim hikâyemizden bahsedecek. Birbirimize olan bağlılığımızı ve bunun bizi sayısız sınavdan nasıl geçirdiğini anlatacaklar. Bu kadar çabuk bitemez. Buna izin vermeyeceğim."

Sonra dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve başka sözcük kalmadı. Nasıl olabilirdi ki?

Avuçlarımı açtım ve gölgeler ellerimden kaydı. Yerdeki giysilerimizi yatak yapmak için yeniden düzenlediler. Kanatlarımızı içeri çektik. Luna'yı yavaşça indirdim, dudaklarımız hiç ayrılmadı. Her yönüyle mükemmeldi. Birleştiğimizde, ruhumun her zamankinden daha hafif hissettiğine yemin edebilirdim.

Luna ve ben birdik. Aramızdaki Bağ bir lanet değil, bir lütuftu ve kraliçeyi alaşağı etmek için ne gerekiyorsa yapacaktık.

Ne olursa olsun.

Ben Ölümdüm

OceanofPDF.com

"Y Gergin görünüyorsunuz Kraliçem." Alexander ayaklarımı ovuşturdu, ipek peştamalının kırmızı parlaklığı mor ışığı yakalıyordu. Bir ölümlüye göre yakışıklıydı sanırım. Ben onu kendi halinde sanıyordum.

Yirmili yaşlardaydı ve fiziği çekiciydi.

Kanepede uzandığım yerden Favorite'e baktım. Belli ki gergindim. Benim durumumdaki herkes öyle olurdu. Krallığım parçalanıyordu, herkes bana ihanet ediyordu ve saçlarım *ağarıyordu*. Gri! Ben lanet olası bir vampirdim ve yaşlanıyordum!

Gerginliği anlatmaya yetmiyor. Patlamama ramak kalmıştı.

"Buraya gel." Ayağımı tuttuğu yerden çektim ve kanepenin minderine vurum. "Acıktım."

Favori başını sallayıp yanıma otururken tek kelime etmedi. Bu iyi bir şeydi. Hayvanlarım karşılık vermenin yasak olduğunu biliyorlardı. En azından hâlâ kimin yetkili olduğunu anlıyorlardı.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek Alexander'ın boynunu eğdim ve onu ısırdım. Nazik ya da kibar değildim. Keskin nefes alışını ve kanındaki acı tadını görmezden gelerek kanını içime çektim.

İçerken bile yeterli olmadığını biliyordum. Asla yetmeyecekti. Şu anda bana yardım edebilecek tek şey Ipothan sürtüğünden akan kanı görmektir. Onun cansız bedeninin yere düşüşünü izlemem ve gözlerinden akan hayata tanık olmam gerekiyordu.

Ben olsam onu kazığa oturtmazdım. Bu onun için çok iyi olurdu. Hayır, ölümün onun için bir düzine ölümlü yaşam sürmesini sağlayabilirdim. Bu artık sadece

Tanrıların lanetlediği Tether hakkında. Artık sadece oğlumu bir haine dönüştürdüğü gerçeğiyle ilgili değil.

Parça , tüm krallığını yok ediyordu. Karşılığında ben de onu mahvedecektim.

Ne de olsa ölüm konusunda iyiydim.

YAKUT PARLAYAN BİR YILDIZDI, kanlı parlaklığını kaymaktaşı tenime yansıtıyordu. Bir o tarafa, bir bu tarafa döndüm, boydan boya uzanan yaldızlı aynamda profilime hayranlıkla baktım. Belime kadar uzanan ipek gece yarısı saçlarım ve üzerime sardığım ince bornozumla mücevher tenimde göze çarpıyordu.

Yakutun pürüzsüz ve soğuk yüzeyini ovarak gülümsedim. Cadı bunun bana güç vereceğine söz vermişti. Umarım haklıydı.

Yalan söylerse, başka bir ziyaret için geri dönecektim. Elbette onu serbest bırakmamıştım. Kimse böyle değerli bir varlığı serbest bırakmaz. Onun yerine, hizmetlerine tekrar ihtiyaç duyacağım zaman gelene kadar onu başka bir yere yerleştirdim. Ne de olsa o benim tutsağımdı.

Ona son sözlerim intikamımı aldıktan sonra geri döneceğim oldu.

Kapı çalındı. "Kraliçe Marguerite?"

Gölge gibi yaklaşıp kapıyı açtım. "Ne?"

Koridorda boynuna mor bir kurdele bağlanmış bir insan hizmetçi duruyordu. Elinde rulo haline getirilmiş bir parşömeni bana doğru tutarken titriyordu. "Size acil bir mesajım var Majesteleri."

Kağıdı ondan kaptım ve mührü kırdım. Gözlerim kelimelerin üzerinde uçuştı.

Onu buldum. Çabuk gel.

En altta bir konum vardı. Kısa, öz ve tam da ihtiyacım olan şey.

Hizmetçiye baktım ve solgun tenini fark ettim. "Git." Ona dişlerimi gösterdim. "Defol git buradan."

Nefesinin altında ne olduğu anlaşılmayan bir şeyler mırıldanarak olabildiğince hızlı kaçmaya başladı. Köşeyi dönerken neredeyse ayağı kayıyordu. Başka zaman olsa bu aceleciliğini eğlenceli bulurdum.

Gerçi şu anda insanları kovalayacak vaktim yoktu - en azından bunu. Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve kâğıdı buruşturdum. Sonunda intikam benim olacaktı.

Saate bir göz attım. Nicolas benden beş ay, on beş gün ve dokuz saattir kaçıyordu. Ölümü de en az o kadar uzun sürecekti. Bir zamanlar sevdiğim insanla işim bittiğinde, Kan Yakutu güçle dolup taşmış olacaktı. Nicolas ölmeden önce, kimin yatağına girdiğini unuttuğu güne pişman olacaktı.

Ben Vampir Kraliçesi, Gölgelelerin Hükümdarı ve Gecenin Sahibesi'ydim. Kimse bana karşı gelmedi.

Kağıdı çöp kutusuna attım, gardırobun karşısına geçtim ve en güzel çıkardım. En siyah kadifeden yapılmış olan elbise vücudumu sarıyor ve kıvrımlarımı belirginleştiriyordu. Saçlarım tek omzumun üzerinden dalga dalga dökülüyor ve yakut ısl ısl parlıyordu.

Ben hazırdım.

Gölgelerimi kullanarak gözlerimi kapattım ve Boşlukta ilerleyerek notta belirtilen yere geldim.

Yolculuk kısa sürdü. Gölgeleler kalktı ve beni arnavut kaldırımlı bir meydanın ortasında bıraktı. Birkaç saat önce burası Karadeniz'e kıyısı olan müreffeh bir insan köyüydü.

Artık bir savaş alanıydı. Bir mezarlık. İsyanın asla ama asla iyi bir fikir olmadığını hatırlatan bir yer.

Nefes aldım, burun deliklerimi ter, kar, yıkanmamış bedenler ve kan kokularıyla doldurdum. Korkunç bir parfüm havaya sinmişti.

Baktığım her yerde cesetler kızarmış karın üzerine serpilmişti. Üzerlerinde giysi parçaları vardı, kendi kanlarından oluşan havuzlarda yatarken boyunları parçalanmıştı.

Onlarla alay ettim. İsyanlılar sözde Özgürlük Devrimi'ni başlattıklarında başka ne olmasını bekliyorlardı ki? Hak ettikleri son buydu. Birkaç vampir etrafta dolanıyor, insanlarda yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ediyordu.

ve hala yaşıyorlarsa onları anında öldürüyordum. Vampirler beni gördükleri anda başlarını öne eğdiler. Hürmetleri takdire şayandı ama ben onlar için burada değildim. Onları görmezden gelerek uzaktaki İthiar tapınağının obsidyen parlaklığına baktım.

Variş noktam. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu, intikam almak istiyordum ama etmedim. Gölge etmedim ya da bir yavru kuş gibi koşmadım.

kendimi kontrol etmek.

Bunun yerine avluda dolaştım, etrafımdaki ölümün tadını çıkarırken her bir cesedin üzerinden dikkatlice geçtim. Her adımda, vampirlerimin tam olarak görmelerini istediğim şeyi görmelerini sağladım - olmayı umabileceklerinden çok daha büyük bir kraliçeyi.

Yine de Ithiar'ın tapınağını koruyan heykeline yaklaştığımda gülümsedim. Kan tanrısı elbette bir vampirdi. Kaslı, yontulmuş vücudu tapınağının önünde duruyor ve tüm tapınanlarına mükemmelliğini gösteriyordu. Ithenmyr'de Ithiar'a savaş tanrısı olarak taparlardı ama onu bizim tanıdığımız gibi tanımazlardı. Savaşı teşvik ederdi, evet, ama sadece kan dökülmesine yol açtığı için.

Her şey kana bağlıydı.

Ithiar ve ben birbirimizi anlıyorduk. O kan dökmekten zevk alırdı, ben de kandan gelen güçten. Vampirlerin taptığı iki tanrıdan sevdiğim hep o oldu.

Gölgelerimi önüme katarak merdivenlerden yukarı süzıldüm.

Kapılar büyük bir gürültüyle tapınağın duvarlarına çarparak açıldı. Açıklıktan içeri doğru yürüdüm. Tapınağın içine girdiğim anda gölgelerim kapıları serbest bıraktı. Arkamdan çarparak kapandılar.

Tapınağın sessizliğini bozan boğuk bir çığlık yükseldi.

Mekânın ortasında asılı duran tek bir mor küre, loş ışığını odanın içine yayıyordu. Burada ne pencere, ne kapı, ne de başka bir aydınlatma vardı.

Ithiar'ın ışığa ihtiyacı yoktu. O baştan aşağı bir gece tanrısıydı. Geceleri kan dökülürdü; geceleri hayatlar çalınırdı; vampirler geceleri yaşardı.

Yapıldıktan sonra güneş ışığının yokluğu için yas tutan bazı zayıfların aksine, ben onu özlemedim. O sararmış ışınlar ölümlülerin hayatlarını belirliyordu ama gerçek güç gölgelerde canlanıyordu.

Mor ışığın altında üç kişi vardı. Doğdukları günkü kadar çıplak olan iki insan mermer zeminde diz çökmüştü. Gölge tıkaçlar çığlıklarını boğuyordu. Elleri arkadan bağlıydı. Bir tarafta sırıtan bir vampir duruyordu, neredeyse karanlıkta gizlenmişti.

Jean-Martin insanların arkasında dimdik durmuş, başını bana doğru eğerken gülümsüyordu. Kanatsızdı ama etrafında uçuşan gölgeler onu Isvana'nın kutsamasıyla işaretliyordu.

doğru yürüdüm. Jean-Martin'e "İyi iş," dedim.

Vampir başını salladı. "Elbette Majesteleri. Asilerin yuvasını keşfettiğimiz ve bu ikisini... birlikte bulduğumuz anda onları görmek isteyeceğinizi biliyordum."

Birlikte.

Nicolas onunla yatıyor muydu? Benim yatağımı bir insan fahişenin yatağına girmek için mi terk etmişti? Beni terk etmesinin sebebi bu muydu?

Piç kurusu.

"İyi iş çıkardınız. Birliklere geri dön. Hizmetiniz için ödüllendirileceksiniz."

Eğildi. "Teşekkür , Majesteleri."

Elimi sallayarak gitmesini işaret ettim. Jean-Martin Boşluk'ta kayboldu.

Sonra, sadece kaldık. Ben, sevme hatasını erkek ve benim yerime koyduğu sarışın insan fahişe.

Kan kaynadı. Tırnaklarım ellerimin hassas etini kesti. Dişlerim ağrıyordu. Görüşümü kırmızıya boyadı. Kanatlarım sırtımdan fırladı.

Fahişe bir domuz gibi ciyakladı.

Oh, intikam tatlı olurdu.

Nicolas'ın önünde diz çökerek gözleriyle buluştum. "Merhaba aşkım," diye mırıldandım, yanaklarını kaşıyarak. "Beni özledin mi?"

Söz verildiği gibi, Nicolas'ın ölümü sessiz olmadı. Temiz, hızlı ya da acısız da değildi. Sonunda onu Kanlı Yakut'a kurban etmeden önce aylarca dayanılmaz bir ıstırap içinde acı çekti.

Peki ya beni terk ettiği fahişe? İsyana katılma sebebi?

Claudette.

Onun anısı omurgamdan aşağı bir zevk dalgası yaydı. Onu kendim için saklamıştım. O benim ilk Gözde'mdi; her isteğime hizmet eden uzun bir ölümlüler silsilesinin başlangıcıydı.

O gece Ithiar'ın tapınağında, ağzındaki tıkacı çıkardığımda kanlı bir çığlık atmıştı. Tekmeleyip çırpınan Claudette, ona yaklaştığım anda gözlerimi oymaya çalışmıştı.

Aptal.

Gölgelerim içine girdiği anda çığlıkları kesilmişti. Mükemmel, hiç bitmeyen bir sessizlik onu ele geçirmişti. Hayat gözlerini terk etmişti ve tanıdığım en uysal ölümlü haline gelmişti.

Ve sonra onunla oynadım. Ne kadar .

Nicolas onu ilk ısırduğımdaya ağladı ve durmam için yalvardı. Onunla oynadığımda, yaptığım her şeyi görmesini sağladığımda, bağırды, küfretti ve onu yalnız bırakmam için yalvardı. "Bu onun suçu değil! Bunu o yapmadı! Öfkeni benden çıkar."

Onu görmezden geldim. Nicolas bana ihanet ettiğı anda bana bir şey söyleme yeteneğini kaybetmişti. Onun sayesinde en önemli dersi öğrenmiştim: İnsanlar bir *hiçti*.

Saçımdaki gri bir teli kopararak ona dudak büktüm. Nicolas yüzyıllar önce, sözde Özgürlük Devrimi ile birlikte ölmüştü. Eleyta'ya kimin yetkili olduğunu hatırlatmanın tam zamanıydı.

Bu düşünceyle aynayı arkamda bıraktım ve gölgelerimi etrafımda topladım. Triboulet ölmüştü. Koleta ölmüştü. Ciro ölmüştü. Herkes ya ölmüştü ya da ölüyordu.

Ama ben . Ben
ölümdüm.

Mükemmel Silahlar

OceanofPDF.com

"C "Hadi gel, sevgilim." Sebastian kolumu çekiştirdi. "Uyanma vakti geldi."

İnleyerek başımı yastığa gömdüm. Belki de yap Ona bakarsan, giderdi. Denemeye değerdı. "İstemiyorum," diye yakındım. "Çok yorgunum."

Sebastian ipucunu almadı. "Sevgilim, kıvıl ayın doğmasına sadece üç gece kaldı. Uyumak için zaman yok."

"Tam tersine, uyumak için her zaman zaman vardır," diye karşı çıktım yastığa.

Özellikle de Marius şu anda uyanık bile olmadığı için. Odette onu yarın gün içinde en yakın insan yerleşimine bir geziye götürecekti, o yüzden uyuyordu. Şanslıymış.

"Luna," diye hırladı Sebastian.

Başımı yastıktan kaldırdım ve gözlerimi kısıtım. "Neden hiç ağrın yok? Dün ben de senin kadar vuruş yaptım."

Hâlâ bir savaşçı değildim ama gittikçe daha iyi oluyordum. İstemeye istemeye de olsa Sebastian'ın öğretim tarzında haklılık payı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Evlendiğim vampir prens sırttı, bu ifade sadece yataktan yeni kalkmış ama hâlâ muhteşem görünen çapkın görünümüne katkıda bulunuyordu. "Senden üç asır öndeyim, sevgilim."

"Bu hiç adil görünmüyor," diye homurdandım.

Yataktan kalkmak istedim ama dünkü ağrı vücudumda yankılandı. Bu kadar ağrımın mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Hâlâ insan olsaydım her tarafım mosmor . Ne yazık ki vampir derim her zamanki gibi mükemmeldi.

Neredeyse ölümsüz, gerçek olamayacak kadar mükemmel bir vampir olmanın sorunu buydu. İçimde hâlâ yorgunluk, açlık ve bitkinlik gibi ölümlü şeyler hissediyordum ama dışarıdan bakıldığında türümün geri kalanı gibi görünüyordum.

Vampirler mükemmel silahlardı -içlerindeki ölümcül canavarı saklayan güzel kabuklar.

Şu anda bile gölgelerim oynamaya hevesliydi. Görünüşe göre, yorgun olduğum ve daha uzun süre uyumayı hak ettiğim mesajını almamışlardı. Sebastian'la dövüşmek, kanatlarımı serbest bırakmak ve onun karanlığıyla oynamak istiyorlardı.

Eğer vücudumun geri kalanı ağrı ve sızılarla dolu olmasaydı, gölgelerin neredeyse hisli oluşu beni eğlendirebilirdi.

Sebastian'ın beni yataktan kalkmaya ikna edebilmesi için epeyce kandırması ve kahve ikram etmesi gerekti. Yatağın kenarına oturdum ve gardırobu karıştırırken ona *şu anda uyuyor olabileceğim* en iyi bakışımı *attım*.

Elinde bir paket giysiyle çıkageldi. "Bunları giy, Luna."

Ona kirpiklerimi kırıştırdım. Gerçekten de biraz daha uyumak için her şeyi yapmaya hazırdım. Belki o zaman kendimi daha iyi hissedirdim. "Ama ya biraz kestirirsek-"

"Kraliçe öldükten sonra uyuyabiliriz." Ses tonundan tartışmaya açık olmadığı anlaşılıyordu. "Antrenman yapmalısın."

İşler hep bu geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, endişelenmeye başlamıştım. Sebastian hakkında değil, benim hakkımda.

Geçtiğimiz bir buçuk hafta bana Sebastian'ın neden Karanlıklar Prensi olarak bilindiğini tam olarak göstermişti. Eleyta'ya ilk geldiğimde hissettiğim tüm korku haklıydı. Sebastian'ı en karanlık, en güçlü, en derin anlarında, gölgelerin onu ele geçirip doldurduğu ve gecenin bir yaratığına dönüştürdüğü anlarda görseydim, dönüp başka yöne kaçardım.

Şimdi bile, kim olduğunu bildiğim halde, onun gücü karşısında hem dehşete kapılmaktan hem de biraz korkmaktan kendimi alamıyordum.

O güçlü ve yetenekliydi. Bu ortaklıkta zayıf olan bendim. Her seanstan sonra acı çeken bendim. Ona henüz söylememiştim, çünkü zaten yeterince derdi vardı, ama elimde olmadan yeterince güçlü olamayacağımdan korkuyordum. Ruh paylaşımına rağmen, bağına rağmen, eğitime rağmen başarısız olacaktık ve bu *benim* hatam olacaktı.

Benim yüzümden ölebilirdik, o ölebilirdi.

Bu, Şeyden çok beni rahatsız ediyordu.

Ama bunu Sebastian'a söylemek istemedim.

Bunun yerine kıyafetleri ondan aldım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Kaçınılmaz kık tekmelememden önce bana söz verilen kahve ne olacak?"

Dudakları seğirdi. "Gidip birini çağırayım."

Etrafında gölgeler dönüyordu ve sonra kayboldu. Yine de bağ sayesinde varlığını hissedebiliyordum ve koridorda olduğunu biliyordum. Kahve düşüncesiyle heyecanlanarak geceliğimi çıkardım ve bitişikteki banyo odasına adım attım. Bir dolaptan biraz daha fazlasıydı, sadece bir ayna, tuvalet ve bir lavabo içeriyordu ama yeterliydi.

Kapıyı açık bırakarak yüzüme ve kollarıma su sırattım, damlacıkların tenimden aşağı akmasına izin verdim. Tanrılara şükür, Lightriver Manastırı'nda tıpkı Sanguis Kalesi'nde olduğu gibi akan su ve kazanlar vardı. Artık şımar mıştım ve böyle lksler olmadan yaşamaya geri dönmek istemiyordum.

Yüzümden su damlıyordu ve aynada bana bakan vampirin büyüsüne kapılmaktan kendimi alamıyordum. Gözlerimin arkasında daha önce hiç var olmayan bir g vardı. Bir karanlık da. Her zaman orada mıydı, yoksa Yavru Kuş'u öldürmek mi onu ortaya çıkarmıştı?

Yansımamı incelerken, gölgeler bakışlarımın arasında geziniyordu. Yine de beni korkutmuyorlardı. Artık korkutmuyorlardı. Karanlık benim bir paramdı, tıpkı Güneşte Yürüyüş gibi.

Sebastian'ın hediyesi gğslerimin arasında asılı duruyordu, siyah taş pürüzsüz ve küçük bir damla aşağı kayarken parlıyordu. Onu asla ıkarmayacağıma yemin ettim. Bu benim için evlilik yzğmden çok daha önemliydi. Onu Karadeniz kıyılarından alırken görmüştüm. Onun için ne anlama geldiğini biliyordum.

Bunu sonsuza dek el üstünde tutacağım.

Sonunda kendimi aynadan uzaklaştırdım. Çok güzel yansımayı arkamda bırakarak, sa fıramı suyun altına tutmadan önce rahat tuniğimi ve taytımı giydim. Nemli saçlarımı tarayıp ördüm ve kafatasıma yakın iki sıkı örgü halinde bıraktım.

Yatağın dibinde gölgeler dönmeye başladığında ikincisini bağlamayı yeni bitirmiştim. Birkaç dakika sonra Sebastian elinde dumanı tüten iki büyük kupayla göründü.

Bana bir tane uzattı ve ben de takdirle kokladım. Tanrım, kahve Eleyta'nın dünyaya armağanlarından biriydi.

İki güzel kokuyordu ama tadı daha da güzeldi. İlk acı yudum boğazımdan aşağı kayarak beni içten dışa doğru ısıttı. Vampirlerin

Yemeklerin tadı kül gibiyken hâlâ kahveden keyif alabilmek kesinlikle ay tanrıçasının bir lütfuydu.

Koyu kahverengi iyiliği içerken dudaklarımdan hafif bir inilti çıkmış olabilir ya da olmayabilir. Bu, hiç şüphesiz, Made'den bu yana içtiğim en iyi kahveydi.

Sebastian kıkırdadı, kendi içkisini dikkatle yudumladı. "Kahvenin bu kadar hoşuna gideceğini bilseydim, sevgilim, uyandığın anda burada olmasını sağlardım. Belki o zaman seni yataktan kaldırmak bu kadar sorun olmazdı."

İçkiden o kadar keyif aldım ki sözlerine alınmadım bile.

"Belki de değil." Kahveyi bitirdim, boğazımdan aşağı kayışının ve bana anında enerji vermesinin keyfini çıkardım.

Bir kez boşaldığında, Sebastian'ı eğitim hedefinden uzaklaştırmak için söyleyebileceğim veya yapabileceğim başka bir şey yoktu. İyi yerleştirilmiş öpücüklerim ve çok daha az kıyafet gerektiren diğer, daha eğlenceli aktiviteler önerilerim bile onu etkilemedi, ki bu gerçekten utanç vericiydi.

Karısına bu kadar aşık olan bir vampir için inanılmaz derecede inatçıydı. Birini tanımak için biri gerekiyordu, sanırım.

Sebastian istediğini aldı. Elimi onun elinin içine soktum ve bizi eğitim odasına doğru götürdü. Kaslarım önceden ağrıyor, bana yerimin bir savaş alanı değil, bir kütüphane olduğunu hatırlatıyordu.

Şikayet edecektim ama ayaklarımız yere bastığı anda Sebastian bana bir gölge fırlattı.

Ve böylece, yeniden başladı.

Ter damlaları kaşlarımdan, boynumdan ve sırtımdan aşağı akıyordu. Kıyafetlerim üzerime yapıştı ve ciğerlerim rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Büyük bir acı topuydum.

İki saatlik işkence sona ermişti ve bir şey açıktı: Sebastian bundan zevk alıyordu. Bağlama İşareti eğlenceye benzer bir şeyle titreşiyordu, bu da sadece kaşlarımı çatmama neden oldu.

Bu eğlenceli değildi ama en azından gelişıyordum.

Odanın diğer tarafında Sebastian elini alnında gezdirerek bana tekrar saldırmaya hazırlanıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Cevap verme zahmetine girmedim. Çoktan İp'e uzanmış, mümkün olduğunca fazla güç çekmeye hazırlanıyordum. Bizi bağlayan kırmızı ip elime ulaşmıştı ki aniden kapı kolu büküldü.

Sebastian hemen döndü. Omzunun üzerinden bana açıkça "*burada kal*" diyen bir bakış fırlattı ve kapı açılırken kanatlarını açtı.

Sebastian'ın neden şimdi onu dinleyeceğimi düşündüğünü bilmiyordum. Kulübedeyken dinlememiştım, bu gece de dinlemeye niyetim yoktu. Arkasına geçip geniş kanatlarının arkasından baktım.

Phyrra koridorda duruyordu. Bakışları üzerimde önce Sebastian'a bir not verdi. Görünüşüm karşısında sırttı. "Karını öldürmeye mi çalışıyorsun, Bastian? Korkunç görünüyor."

Sözlerine alınmadım bile. Haklı olduğundan emindim. Sebastian benim için kolay olmamıştı.

"Antrenman yapıyoruz," dedi Sebastian. Omzunun üzerinden bana baktı. *Hiç emir dinlemez misin, Luna?*

Omuz silktim. *Bana uygun olduğunda.*

Gerçekten de sadece Phyrra'ydı. Kapının diğer tarafındaki kişi gerçek bir tehdit oluştursaydı, Sebastian'ın bana çok daha fazla kızacağından emindim.

Sebastian notu cebine koydu. "İçeri gel, Phyrra," dedi. "Gelişin tesadüfi oldu. Pratik yapıyoruz ve yardımın işimize yarayabilir."

Casusluk şefinin gözlerinde bir parıltı belirdi ve pelerinini çıkarıp kapının yanına bıraktı. "Ah?"

Sebastian ne yapmak istediğini açıklamayı bitirdiğinde midemde bir düğüm oluştu. Bu düğüm, casusun kalçalarına bağlanmış ikiz gümüş hançerleri gördüğümde daha da şiddetlendi.

Bu çok uzun bir gece olacaktı.

Bu yüzyılın en hafif ifadesiydi.

Sebastian'ın zor bir öğretmen olduğunu düşünmüş müydüm hiç? Meğer bana çok yumuşak davranıyormuş.

Phyrra hançerlerini sanki kollarının uzantısıymış gibi kullanıyordu. O baştan aşağı bir savaşçıydı ve kendimi ona karşı savunmak

hayal ettiğimden ya da beklediğimden çok daha zordu.

İp açıkken ve Sebastian'la aramda güç serbestçe akarken bile, Phyrra'nın ilerlemelerini savuşturmak için her şeyimi harcadım.

Onlardan çok fazla vardı.

Casusluk ustası ya yeni yapılmış olmamı umursamadı ya da saldırılarında acımasız olduğu için unuttu. Dakikalarca, saatlerce gümüş bıçaklarla üzerime geldi.

bile ona saldırmaya çalışamazdım. Dövüşmeye başladığı andan itibaren savunmaya geçmek zorunda kaldım. Ciğerlerim sıkıştı ve bu odada öleceğimden emindim. Sebastian'a şikâyet bile edemedim. Ne de olsa bu onun fikriydi.

Phyrra saldırdı ve ben eğildim. Saldırdı; bıçaklarından kaçmak için yere düştüm.

İşkence, .

Birkaç saat sonra, bitkin düşmüştüm. Phyrra saldırılarında yorulmak bilmiyordu, hızından ödün vermiyordu ve beni diken üstünde tutmakta sinir bozucu derecede başarılıydı.

Bir kolunu geri çekti ve bana bir hançer fırlattı. Yoldan çekildim ama çok yavaşım. Gümüş bıçak saçımın bir tutamını kesti. Kalbim sanki az önce maraton koşmuşum gibi hızlandı. Uzun bir saç parçasının yere savruluşunu dehşet içinde izledim.

Bir milisaniye sonra yanağım gümüşle oyulmuş olacaktı. Kollarımı kendime sararak ürperdim. Hareket etmem gerektiğini biliyordum ama saçlara bakmaktan kendimi alamıyordum.

Sebastian bir elini kaldırdı. "Bize bir dakika izin verir misin, Phyrra?"

Casus önce bana, sonra ona baktı ve başını sallayarak kapıdan çıktı. Kapı arkasından sessizce kapandı ve bizi yalnız bıraktı.

Gölgelerinden sıyrılan Sebastian bana döndü. Aramızdaki mesafeyi kapatırken endişeli bakışları üzerimde gezindi. Yeterince yaklaştığı anda ellerini üzerimde gezdirerek yara olup olmadığını kontrol etti.

"İyi misin Luna?" diye sordu.

Kaşlarım birbirine çatıldı ve ona bakakaldım. Ne tür bir soruydu bu? Oldukça anlaşılabilir bir soru diye düşündüm. Yine de bir cevap bekliyor gibi görünüyordu.

"Hayır, değilim." Başımı salladım. "Phyrra beni öldürmeye çalışıyor."

Sebastian casusu işkence seansına katılmaya davet ettiğinde orada olmama rağmen, yine de sadece "eğitim" değil, hayatımı sona erdirmeye çalışıyormuş gibi hissettim.

Sebastian ifadelerimi çürütmeye çalışmadı. Onu savunmadı ya da bana basmakalıp laflar etmedi. Bunun yerine başını salladı. "Öyle."

Sertçe nefes aldım ama ben daha konuşmadan Sebastian devam etti: "Kraliçe Marguerite hiç acımayacak." Sanki kırılmak üzere olduğumu biliyormuş gibi yanağımı hafifçe avuçladı. "Elinde ne varsa, hepsini bize... sana fırlatacak."

Çünkü ben çiftimizin daha zayıf üyesiydim. Etkileyici ve ilginç olsa da Güneşte Yürümek bile hayat tecrübemdeki eksikliği ya da pek de parlak olmayan savaşçı yeteneklerimi telafi etmiyordu. Neden bir kılıç ya da hançer kullanabilecek şekilde doğmamıştım? Hayatımın rotasının bu olduğunu bilseydim, silah kullanmayı öğrenmek için biraz zaman ayırırdım.

İki hafta bir savaşçı yapmadı.

Eğer yeterince hızlı öğrenemezsem... eğer çok yavaş olursam... o zaman Sebastian... o zaman ben... biz...

Düşüncemi tamamlayamadım bile.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı aktı. Sonra bir tane daha. Ne olduğunu anlamadan ağlamaya başladım. Yapımdan bu yana benim lanetim olan gözyaşı seline lanet olsun. Burnumu çektim ve ortalığı batırmadan önce kolumun tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Bana bak Prenses," dedi Sebastian, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek.

İstedğini yaptım.

Eğildi, beni yavaşça öptü ve sonra geri çekildi. Gözlerindeki derin hayranlık karşısında kalbim küt küt atmaya başladı. Uçsuz bucaksız bir okyanus, yıldızlı bir gece, dünyayı turuncu bir ışıltıya boğan güzel bir gün batımıydı.

"Zor olduğunu biliyorum," diye mırıldandı.

Başımı salladım, kendimi nefes almaya ve gözyaşlarımı durdurmaya zorladım. "Gerçekten acıyor," diye itiraf ettim.

Beni tekrar öptü. "Bunu yapabilirsin."

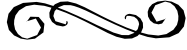
Yine de yapabilir miydim? Denemeye devam ettim elbette. Ama gerçeğe karşı kör değildim. Önümüzdeki üç gün içinde mucizevi bir şekilde daha iyi bir dövüşçü olmazsam ölmüş olacaktım.

Bu kasvetli düşünceyle içimi çektim ve omuzlarımı yuvarladım. ".
Devam edelim."

Bağlayıcı Mark'ın içinden bir gurur titreşimi geçti ve omuzlarımı sıktı. "İşte benim kızım."

OceanofPDF.com

Vedalar ve Diğer Şeyler

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

PHyrra manastırda kaldı ve Luna'nın eğitiminde bana yardım etti. Zamanlaması daha iyi olamazdı. Sadece değerli bir rakip değildi, aynı zamanda bana Kraliçe Marguerite'in Kızıl ay gecesi için planlar.

Isvana casus ustama kanatlar bahsetmemiş olsa da Phyrra inanılmaz derecede güçlü ve yetenekli bir savaşçıydı. Sadece bu da değil, Luna'yla benden daha kolay dövüşebiliyordu. Gölgelerimden biri karıma her vurduğunda, bir parçam kırılıyordu. Onu daha güçlü kılmak için bile olsa, onun acı çektiğini görmekten nefret ediyordum. Onun acı çekmesine sebep olduğum için iki kat nefret ediyordum.

Bu daha kolaydı... benim için. Luna için değil.

Mücadele ediyordu ama pes etmiyordu. Onunla daha fazla gurur duyamazdım. Phyrra'ya karşı birlikte savaştık, Tether'ı açıp gücümüzü paylaşmak nefes almak kadar kolay olana kadar tek bir kişi gibi çalıştık. Luna ne zaman yere düşse, tekrar ayağa kalktı. Gölgeler ona doğru geldiğinde, kendi karanlığıyla savaştı.

Çoğu vampirden daha küçük olmasına rağmen Luna'nın takdire şayan bir iç gücü vardı. Düğün gecemizde bana bir şamdanla saldırdığı ilk andan Julieta'nın katilini bulmasına ve bir Yavru vampir olarak kendini geliştirmesine kadar Luna zorlukların üstesinden gelmişti. Bu da farklı değildi.

Her gece daha da güçleniyordu. Daha hızlı. Daha iyi.

Dün seansımızın sonunda, Phyrra'yı gafil avladı ve casusu kışına fırlattı.

Belki, sadece belki, kraliçeyi öldürebiliriz.

Luna ve ben merdivenlerden yeraltı laboratuvarına doğru inerken bu düşünceyi aklımdan çıkarmadım. Bu gece antrenman yapmayacaktık. Luna'nın enerjisini yarınki kızıl ay için saklaması gerekiyordu. Ayrıca, halletmemiz işler vardı.

"Hazır mısınız?" Ona sessizce sordum.

Geniş, siyah gözler benimkilerle buluştu. "Kraliçeyi öldürmek için mi? Hayır. Ama ben hazır olsam da olmasam da bu olacak. Elimden geleni yapacağım."

Elini sıktım ve laboratuvarın kapısını iterek açtım.

Marius ve Odette bir şeyler tamir ediyorlardı, ki bu sürpriz değildi. Cadı buçukluktan hoşlanmış gibi görünüyordu. Yine de beni şaşırtan şey casusluk ustasının varlığıydı. Phyrra ahşap masalardan birinin üzerine tünemişti, bacakları sallanıyordu ve Marius'a doğru gülümsüyordu.

"Gerçekten de Dört Krallık'ın her yerine gittiniz mi?" diye sordu buçukluk, biz sessiz adımlarla odaya girerken sırtı bize dönüktü.

Phyrra başını kaldırdı ve varlığımızı onaylarcasına başını eğdi. "Evet."

"İthenmyr bile mi?" Marius sordu.

"Oraya gitmeyeli epey zaman oldu," diye cevap verdi. "Kötü kral yüzünden mi? Casusları sevmezdi, değil mi?"

"Kadınlardan nefret ederdi," dedi Phyrra. "Ve casuslardan. Ama çoğunlukla kadınlardan." Marius başını salladı. "İyi ki o-"

"Merhaba Mar-Mar," diye araya girdi Luna. Elimi bırakarak kardeşini kucakladı. Aralarındaki ilişki güçlüydü ve bunu yıllarca sürdürebileceklerini umuyordum.

"Merhaba." El salladı. "Phyrra da bana casusluk hayatını anlatıyordu." Marius ellerini göğsünde kavuşturdu ve dramatik bir şekilde içini çekti. "Kulağa muhteşem geliyor."

Odayı bir kıkırdama korosu doldurdu.

"Öyle mi?" Luna sordu.

Marius şiddetle başını salladı. "Büyüdüğümde ben de onun gibi bir casus olacağım. Olgunlaşacağım ve sonra Dört Krallığın her yerini dolaşacağım. Belki bir gün Çivit Okyanusu'nu geçip Obsidiyen Sahili'ne gider ve Fae'lerle tanışırım!"

Kayınbiraderimin sözlerinde o kadar genç bir masumiyet, sesinde o kadar umut ve heyecan vardı ki kendimi ona gülümserken buldum.

Uzanıp saçlarını karıştırdım. "Bir gün, tüm bu maceralara atıldığında, onları dinlemeyi çok isterim."

Bana döndü ve gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. Ağzı kocaman bir sırtışıla genişledi ve kollarını bana dolayarak yanıma geldi. İrkildim, bir an için sertleştim, sonra uzanıp sırtını sıvazladım.

Tuniğime doğru mırıldandı, "Bir vampir için o kadar da kötü değilsin." Homurdandım. "Teşekkür ederim, sanırım."

Marius geri çekildi ve bakışları Luna ile benim aramda değerlendirmeye yöneldi. "Bu o, değil mi? Bana bahsettiğin zaman?"

Bu çocuk benim o yaştaki halimden çok daha zekiydi. On yaşındayken ağabeylerime eşek şakası yapmaktan başka bir şey yapmak istemezdim.

Luna başını salladı. "Evet. Yarın gece Kanlı Ay doğacak. Güneş battığı anda yola çıkacağız."

"Biz mi?" Marius'un kaşları saç çizgisine kadar kalktı.

Yutkundum. Luna'yla bu konuyu konuşmuştuk ve planladığımız şeyi Odette'e söylediğini biliyordum -ikisi her geçen gün daha da yakınlaşıyordu- ama Marius'e henüz söylememiştik. "Biz," diye onayladım. "Üçümüz birleştiğimizde bir güç oluşuyor. Sanki derimin altında kıvılcımlar çıkıyor."

"Ben de hissediyorum," dedi Luna. "Sen uyandığından beri Marius, aramızda bir bağ oluştu."

"Çok güçlü," diye ekledim. Şimdiye kadar hissettiğim en güçlü şeylerden biriydi. "Sen de hissediyor musun?" Luna çömelmiş, Marius'ün gözlerinin içine bakıyordu. "Bir kıvılcım Üçümüz birbirine dokunduğunda?"

Kaşlarını çattı, dudağının iç kısmını çiğnedi. "Bazen düşündüm de... belki."

"Bizimle gelmen gerektiğini düşünüyoruz," dedi Luna. Gözleri büyüdü ve hemen ekledi, "Tamamen değil ama... sen habercisin."

Omzunun üzerinden bana baktı, gözlerinde bir yardım ılığı vardı.

"Seni tehlikeye atmak istemeyiz, Marius." Phyrra'ya bakarak kaşlarını kaldırdım. "Marius'u koğuşların hemen dışındaki Ölü Orman'a getirmeyi umuyoruz. Ve sonra..."

"Onun güvende olduğundan emin olacağım, Bastian." Phyrra yumruğunu kalbinin üzerine koydu ve başını eğdi. "Bana güvenebilirsiniz."

"Ve sonra da kraliçeyi öldüreceksin," dedi Marius kendinden emin bir şekilde.

Luna'nın yanıtı "Deneyeceğiz," oldu. "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Yapacaksın," dedi Marius.

Bu çocuksu bir inanç mıydı yoksa daha fazlası mı? Geleceği görmüş müydü?

Ne olacağını biliyor muydu?

Luna buçukluğun alnındaki bir tutam saçını fırçaladı ve iki eliyle yanaklarını kavrayarak alınlarını birbirine bastırdı. "Yarın ne olursa olsun, seni seviyorum."

"Geri dönmek zorundasın Lulu," diye ısrar etti. "Geriye kalan tek ailem sensin."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Başka bir şey söylemedi ama üzüntüsü bağı doldurdu. Luna tekrar Marius'a sarıldı ve her iki kardeş de kucaklaşırken burnunu çekti.

Phyrra ve Odette gözlerini kaçırarak laboratuvarın uzak köşesine doğru ilerlediler. Sessizce fısıldaştılar, belli ki kardeşleri biraz yalnız bırakıyorlardı. Arkamı döndüm, birçok bitkiden birini inceliyordum. Fazla uzağa gidemezdim ama Luna'ya olabildiğince fazla alan bırakmak istiyordum.

Çok çalışmış ve bir tedavi bulmak için sayısız saatler harcamıştı. Yorulmak bilmeyen çabaları sayesinde, laboratuvarındaki mevcut her yüzey, hepsi orijinal tohumdan elde edilen saksı bitkileriyle kaplanmıştı. Asla pes etmemişti. Onun sayesinde Marius uyanıktı ve konuşuyordu.

Marius'un iyileşip Luna'nın ölmesi ve onu yalnız bırakması kaderin en acımasız cilvesi olurdu.

Isvana bu kadar vahşi olamazdı... değil mi?

En iyisini umuyor ve yaklaşan savaşta her şeyimi ortaya koyuyordum. Sonunda Luna ve Marius birbirlerinden ayrıldılar.

"Bana geri dönsen iyi olur, Lulu," dedi Marius, on yıllık ömründen çok daha yaşlı bir sesle.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi.

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Sonunda laboratuvarıdan ayrıldık ve Genevieve'i aradık, rahibeye ve Isvana'nın Seçilmişlerinin İkinci Düzeni'nin diğer üyelerine bize sağladıkları sığınak için teşekkür ettik. İhtiyaç duyduğumuz anda bizi yanlarına aldılar ve güvende olmamız için kraliçenin gazabını göze aldılar. Onlara sonsuza dek minnettar kalacağız.

Sonunda gölgeler içinde odamıza döndüğümüzde, şafağın ilk ışıkları gökyüzünü boyamıştı. Gölgeleler dağıldıktan çok sonra Luna odanın ortasında ayakta durmaya devam etti. Derin düşüncelere dalmış, tek pencereden dışarı bakıyordu. Parmakları kalçasında huzursuz bir ritim tutuyordu.

Birkaç dakika sonra gölge gibi yaklaştım. Bir elimi kalçasına koyarak onu kendime doğru çektim. Bana karşı koymadı, ağırlığını desteklememe izin verirken hafif bir iç çekti. Elimi kolunun üzerinde gezdirdim. Nefes verdi, bana karşı rahatladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Arkasını döndü ve gözleri yüzümde gezindi. "Düşündüğümü nasıl anladın?"

Kıkırdadım. "Sevgilim, benden hiçbir şey saklayamazsın. Sen kitaplara çalışıyorsun, ama ben sana çalışıyorum."

Yarını düşüneceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Bu çok doğaldı. Ben de onu düşünüyordum.

Luna gülümsedi. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, aylar önce ben de sana benzer bir şey söylemişim."

Kesinlikle öyleydi. İlişkimizin başlarında bana -oldukça küstahça- beni araştırdığını söylemişti.

"Bir kocanın karısını incelemesine izin yok mu?" Bir parmağımı yüzünde gezdirerek çenesini kaldırdım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Onun hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri bilmesine izin yok mu? Onu neyin gülümsettiğini ve güldürdüğünü bilmeye?"

Ağzı açıldı ve dişlerinin ucunu yaladı. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordum.

Luna'nın sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı, "Sanırım kabul edilebilir."

"Güzel, çünkü senin hakkında her şeyi öğrenmeme hiçbir şey engel olamaz." Başımı eğdim ve çenesini, boynunu, kulağının arkasını öptüm. Dudaklarımın ona değdiği her an bir titreme ve inleme duyuyor, zaten bildiğim bir şeyi doğruluyordum: Karım dokunulmaktan hoşlanıyordu.

Ve dikkati dağınık.

Şu anda dikkatimizi dağıtacak bir şeye ne kadar ihtiyacımız olduğunu ancak tanrılar bilebilirdi. Luna'nın elini çekerek bizi yatağa doğru yürüttüm. Her adımda,

Dizlerimin arkası yatağa çarpana kadar bir öpücük daha çaldım.

Durakladım. Dikkatini dağıtmak istemem onu zorlayacağım anlamına gelmiyordu. "Luna-"

"Seni istiyorum Sebastian," dedi, aklımın tam olarak nerede olduğunu biliyor gibiydi. "Sana ihtiyacım var."

Nefesim bir solukta beni terk etti ve Luna bu andan yararlanarak tuniğimi başımın üzerinden çekti. Bana açlıkla baktı ve işte o anda artık sorumlu kişi ben degildim.

Becerikli parmakları göğsümün üzerinde dans ediyor, dokunuşu içime kıvılcımlar gönderiyordu.

"Bana ne istediğini söyle Luna," diye fısıldadım.

Gözleri dans etti. "Yarının ne getireceğini düşünmek istemiyorum." Bana sarıldı, boynumu koklarken derin derin nefes aldı. İçimi bir ürperti kapladı ve kıpırdamamak için kendimi zor tutarak yumruklarımı sıktım.

"Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Yapacağını biliyorum." Beni öptü, dudakları benimkilere karşı sert ve ısrarcıydı. Ne istediğine dair herhangi bir şüphem olsaydı, "Ağrılarımı ve çürüklerimi düşünmek istemiyorum. Tek istediğim sensin."

Kıyafetlerini yerde bir yığın halinde bırakacak kadar uzun süre hareket etti. Ancak, formunun güzelliğini takdir edecek zamanım yoktu. Birkaç saniye içinde tekrar kucağımdaydı.

"Her şekilde birlikte olmamızı istiyorum Sebastian," dedi Luna. "Son bir kez."

Başka bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Söylemediği sözler aramızda asılı kaldı. Yarın geceyi sağ salim atlatacağımızın hiçbir garantisi yoktu. İhtimaller bizim lehimize değildi. Ama yapabileceğimiz her şeyi yapmıştık.

Bu noktada, ne olduysa oldu.

Luna'nın elini kaldırdım ve bağlayıcı işaretini öptüm. "Ne istersen, sevgilim. Ben seninim."

Her zaman onun olacaktım. Bugün, yarın, zamanın sonuna kadar. Ölüm bizi ayıramazdı çünkü sahip olduğumuz şey ondan daha büyüktü. Bu, iki ruhu en derin şekillerde bir araya getiren bir bağlantıydı.

Sözlerim onu serbest bıraktı. Luna inledi, ağzı benimkine çarptı. İçinden dökülen gölgeler bizi karanlık bir örtüyle kapladı.

Kanatlarımı serbest bıraktım, onları etrafımızda kıvırdım ve onu geri öptüm. Bu kucaklaşmanın yumuşak bir yanı yoktu. Nazik ya da kibar bile değildi. Bu bir yemindi, birbirimize bağlılık yemini etmektir, olacaklara dair bir söz vermektir.

Her zaman seninle olacağım, diye fısıldadım bağımızın içinden. Dilim dudaklarının kenarını dürttü ve o da bana açıldı. Onun tadına baktım, dişlerine dokunduğumda nasıl titrediğinin tadını çıkardım.

Yarın sahip olduğum her şeyle savaşıcağım. Senin için. Bizim için, söz verdi.

Biliyorum.

Öpüşmemiz derinleşti ve bedenlerimiz *daha fazlası* için çaresizdi. Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Dişlerinin boynumu sıyırdığı açık bir soruydu ve ben onun dokunuşuna bastırdım. Nefes aldı. Dili tenimi sıyırdı. Isırdı. Bu nazik bir kan alma değildi. Ağzı boynuma doğru çekilirken Bağlama İşareti onun ihtiyacıyla yankılandı. Derin, acil ve güçlüydü.

Daha fazla, diye fısıldadı sesi zihnimde, ağzını içtiği yerden kaldırmadan.

Ellerim onun altına uzandı ve onu kaldırırken sıkıca tuttu. Birkaç dikkatli manevrayla yatağın kenarına kadar geldik. Geriye doğru ilerlemeden önce pantolonumu yere bıraktım. Luna'yı sırt üstü yatırdım, yastık dağı işe yaradı ve başımı eğdim.

Boynunu eğerek içmeye devam ederken bile ona mükemmel bir şekilde erişmemi sağladı.

Isır beni, diye emretti.

Isırdım.

Dişlerim derisini parçaladığı anda, kanının tatlı tadı içimi doldurdu. Ondan kaç kez içmiş olursam olayım, buna asla doyamıyordum. Ona. Boynuma doğru inledi ve kanı beni güçle doldurdu.

Kanatlarım açıldı ve içerken gölgeler benden aktı, ama bu yeterli değildi. Bir elimle boynunu desteklerken, diğer elimle vücudunda geziniyordum. Her dokunuşunda kendini bana daha sıkı bastırıyordu. Ortasına geldiğimde, sırtını dokunuşuma doğru eğdi ve aramızdaki bağ sayesinde daha fazlası için yalvardı.

Sanki istediği her şeyi reddedecekmişim gibi. Toplayabildiğim tüm dikkatle onun üzerinde hareket ettim. Luna'nın kalçaları benimkilerle buluşmak için yükseldi ve bir bütün olduk. Bir araya geldiğimiz anda içimi bir hafiflik kapladı. Bu hep böyleydi -iyi, doğru ve olması gereken. O da aynı şekilde hissetmiş olmalıydı çünkü acil bir ihtiyaçla altımda hareket etti.

Daha fazlasına ihtiyacım var Sebastian, diye fısıldadı zihnime.

Elimi onun altına kaydırdım, onu daha da yaklaştırdım. *Herhangi bir şey.*

Eğer yıldızları isteseydi, ona verirdim.

Gözlerini kapadı ve kendi içinde derinlere daldı. Bir kalp atışı sonra, İp uçarak açıldı. Luna gözlerini yeniden açtığında bizi bağlayan büyüün parlaklığı odayı aydınlattı. Nefes nefese kaldı. *Artık her şeyi hissedebiliyorum.*

Güç, gölgeler ve duygular aramızda özgürce akıyordu. Gizli hiçbir şey yoktu, önümüze serilmemiş hiçbir şey yoktu.

Birlikte hareket ettik.

Birlikte beslendik.

Birlikte zirveye ulaştık.

Mutlak doğruluk içimi doldurdu. Bu bir beslenmeden çok daha fazlasıydı. İki varlığın fiziksel birleşmesinden daha fazlasıydı. Her şeydi.

O benimdi.

Benim karım. Prensesim. Benim hazinem.

OceanofPDF.com

Kızıl Ay Yükseliyor

OceanofPDF.com

I Dördümüz Lightriver Manastırı'ndan çıktığımızda kar yağıyordu. Bu şaşırtıcı değildi. Artık değil. Eğer dışarısı sıcak olsaydı ve karlar eriyor olsaydı, bu beni şaşırtırdı. Ama kar? I gökyüzünden bolca yağan beyaz pullardan bile etkilenmedi.

Bu gece söyleyecek sözüm yoktu. Hiçbirimizin yoktu. Marius bile Sebastian ve benim arkamdan yürürken sessizdi. Phyrra arkadan geliyordu, zamanı geldiğinde Marius'u güvenli bir yere götürmeye hazırды.

Sebastian beni avluya götürürken elimi fazla sıkı tutuyordu ama bırakmasını istemiyordum. Bahar çiçeklerinin büyümek için güneşe ihtiyaç duyduğu gibi ona ihtiyacım vardı.

Kırmızının ilk çizgileri gece gökyüzünü bulandırarak yıldızları yok etti. Tüylerim diken diken oldu ve soğukla ilgisi olmayan bir ürperti omurgamdan aşağı aktı.

Rahibeler bize son Kanlı Ay'ın üç bin yıl önce gerçekleştiğini söylemişti. Şimdi, geri dönmüştü.

Hava çatırdıyor gibiydi ve göklerden bakır sisi yağdığına yemin edebilirdim. Bu gece her şey bir araya gelecekti. Bu bizden daha büyük bir şeydi. Kraliçeyi öldürmekten daha büyüktü. Tarihte bir dönüm noktası gibi hissediyordum.

Sebastian ve ben dün gece en samimi şekilde birlikte olduğumuzdan beri, Bağ'ı açık tutuyorduk. Bu gece, onu sonuna kadar test edecektik.

Sebastian ve ben siyah giymiştik, ki bu da kar kadar şaşırtıcı değildi. Ancak alışılmadık olan kıyafetlerimizin tarzıydı. Tipik giysilerimizi deriden yapılmış ve kürkle astarlanmış olanlarla değiştirmiştik. Darlardı ama özgürce hareket etmemize izin veriyorlardı. Eldivenlerle birlikte

Ellerimizi ve Tether'ın işaretlerini örtüyordu; giysilerin arkasında kanatlarımızı yerleştirmek için yırtmaçlar vardı.

Yine de tarzı garipti. Eski. Phyrra ve Sebastian'a göre bu kıyafetler bizi gören herkese niyetimizi belli edecekti. Savaş için giyinmiştik.

Bu düşünce kanımı dondurdu ama korku için artık çok geçti. Şüphe için çok geçti. Her şey için çok geçti.

Sebastian kapıların önünde durdu ve geri kalanımız da onu takip etti. "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Küçük grubumuzdan bir "evet" korusu yükseldi.

Sebastian başıyla onayladı. Her zamanki gibi liderlik rolünü sorunsuzca üstlendi. "Güzel. El ele tutuşun."

Phyrra benim boştaki elimi tuttu, Marius da Sebastian'inkini. Birbirimize bağlandığımız anda içimden bir sarsıntı geçti. Büyü kanımdan aktı, öncekinden daha güçlü bir şekilde, zaten bildiğimiz şeyi doğruladı. Marius önemliydi.

Eğer kraliçeyi öldüreceksek, her türlü avantaja ihtiyacımız vardı.

Sebastian gölgelerini etrafına toplarken içimi garip bir huzur duygusu kapladı. Korkmam gerekirdi -ki korkuyordum- ama ruhumu bir güven duygusu doldurdu.

Burası tam olarak olmamız gereken yerdi.

"KRALİÇEYE ÖLÜM!" diye sesler, Boşluğun kalın siyah perdesini delen ürkütücü bir koro oluştuyordu.

Bu gece çok gürültülüydüler. Hatta güçlüydüler. Onları ortaya çıkaran bizim eylemlerimiz miydi yoksa kızıl ay mıydı, emin değildim. Tenim karıncalandı ve neredeyse onları hissedebiliyordum.

"Kehaneti yerine getir," dedi başka bir ses.

Üçüncü bir kişi "Aydınlık ve karanlık birleşiyoreeee" diye ekledi.

"Ölüm, ölüm, ölüm," koro tekrar yükseldi. "Kraliçeyi öldürün ve ruhlarımızı özgür bırakın."

"Öldürün onurrrrrr," diye .

Soğuk bir rüzgâr bana sürtündü ve bir elin omzuma dokunduğuna yemin edebilirdim.

Bunlar kraliçenin öldürdüğü kişilerin ruhları mıydı? "Bizi bu sefaletten kurtarın," diye inlediler. "Bizi bağlayan prangaları kırın" diye ekledi diğerleri.

İlahileri duyabildiğim tek şey olana kadar devam etti. Eğer ellerim beni sıkıca kavramasaydı, karanlığın her şeyi tükettiğini fark edecektim. Ama Sebastian buradaydı ve ben bundan kurtulacaktım. Boşluk beni yok edemezdi.

Hayır, eğer eğitimimiz bana bir şey öğrettiyse, o da benim güçlü bir -Eğitimsiz bir vampir. Bu gece, öğrendiğim her şeyi test edecektik. Sebastian'ın tüm işkenceli eğitimi, benim tüm alıştırma larım, yaptığımız tüm ruh paylaşımları bir sonuca varacaktı.

Sesler haklıydı.

Ölüm soluduğumuz havanın içindeydi.

Boşluk'tan çıktığımızda her şey çok hızlı gelişti. Gölgeler bizi Ölü Orman'da bıraktı ve Sanguis Kalesi tepemizde belirdi. Göğsüm sıkıştı ve avuçlarım kayganlaştı.

Geri dönmüştük.

"Acele et," diye fısıldadım. Burada gereğinden fazla kalmak istemiyordum.

Hisler karşılıklı gibi görünüyordu. Marius, Sebastian ve ben eldivenlerimizi çıkarıp ellerimizi birleştirirken Phyrra geri çekildi. İçimden güçlü bir akıntı gibi güç nehirleri akıyordu. Gölgelerim titriyordu. Kalbim hızlandı. Renkler daha parlaktı. Marius'un botlarının altındaki karın çıtırtısı kulağымda bir haykırış gibiydi.

Karanlık, güçlü büyü hissedebildiğim tek şey olana kadar aktı. Ben Luna'ydım, ama daha fazlasıydım. Sebastian'ın etrafında kıvrılan bir gölgeydim. Damarlarımda akan kandım. Serbest bırakılmayı bekleyen bir fırtınaydım. Eskiden kıvılcım olan şeyler şimdi şimşeklere dönüşmüştü. Bol miktarda sihir içimi doldururken neredeyse titreşiyordum.

Sonunda Sebastian boğazını temizledi. "Bu kadar yeter," dedi kısık sesle.

Marius başını sallayarak geri çekildi ve bağlantıyı kesti. Elimi bıraktım, nefes nefese kalmışım. Yıldırım içimde kalmıştı.

"Marius..." Boğazım düğümlendi. Nasıl veda edebilirdim?

"Sonra görüşürüz, Lulu," dedi ağabeyim kollarını kendine sararak.

Hiçbir güç, onun sözleri karşısında kalbimin nasıl kırıldığını hissetmemi engelleyemezdi.

"Seni seviyorum Mar-Mar," diye cevap verdim gözyaşlarımı tutarak.

Keşke onu tekrar göreceğime söz verebilseydim ama ona yalan söyleyemezdim.

Hiçbirimiz bu gecenin nasıl biteceğini bilmiyorduk.

Onun yerine ağlamamak için kendimi zorladım. Marius için güçlü olacaktım. Benimle ilgili son anısının hüngür hüngür ağladığım bir anı olmasına izin vermeyecektim. Phyrre yere çömeldi ve kardeşim başka bir şey söylemeden onun sırtına atladı. Onu güvene aldıktan sonra, casus bir bulanıklık içinde havalandı ve ağaçların arasında kayboldu.

Artık yalnızdık. Birdenbire, tüm bunlar hiç beklemediğim bir şekilde gerçek gibi geldi. Marius'un birkaç dakika önce durduğu yere baktım, fazladan güç hâlâ içimde titreyordu. Bu yeterli miydi? Yoksa kardeşime son kez veda mı ?

Sebastian elini tekrar benimkinin içine soktu ve sıktı. *Hazır mısın?*

Beklediğimiz an gelmişti. İçime uzandım ve Bağ'ı son bir kez daha test ettim. Beni bekleyen bağlantıyı bulduğumda başımı salladım. *Hadi gidelim.*

Artık öpüşme yoktu. Daha fazla hoşbeş yoktu. Sebastian bir kez daha bizi Boşluğa çekti. Karanlık dağılmadan önce orada birkaç saniye, belki de daha az kaldık.

Sanguis Kalesi'ne geri dönmüştük.

Görüşüm düzeldiği anda nefesim boğazımda düğümlendi.

Uzun, sonsuz bir an boyunca etrafımıza baktım. Yalnız değildik. Hatta çok uzaktaydık. Sebastian'ın gölgeleri bizi büyük bir ziyafetin verildiği ziyafet salonunun ortasına bırakmıştı. Canlı bir partinin tüm izlerini taşıyordu ama şimdi bir mezarlık kadar sessizdi.

Odanın ortasında duruyorduk, etrafımız yüzlerce kana susamış vampirle çevriliydi. Gözleri her yanımızdan bizi delip geçiyordu. İnsanlar, fae'ler ya da cadılar yoktu. Sadece vampirler vardı. Ölümden ve kan dökmekten başka bir şey istemeyen gecenin yaratıkları.

Hava dehşet dolu bir bekleyiş içinde nefesini tutmuş gibiydi.

Bir sandalye zemini tırmaladı. Baş masadan kesik kesik bir nefes geldi. Kraliçe Marguerite ayağa kalktı. Elinde bir kadeh şarap tutuyordu, siyah saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı. Dekolteli elbisesi İpothan standartlarına göre skandal niteliğindeydi, oniks kadife ışığı emiyordu. Etrafında gölgeler uçuşuyordu ama dikkatimi çeken ve onu tutan şey boynundaki yakuttu.

Yanlıştı. Bir şekilde daha sönüktü. Cansız.

Sebastian boğazını temizledi. Kanatları arkasından kırıldı ve öne çıktı. "Kraliçe Marguerite Montquartier, Vampirlerin Hükümdarı ve Kan Yakutunun Kullanıcısı, taht için size meydan okumaya geldik."

Odada toplu bir nefes alış veriş i yaşandı. Herkesin zamanın içinde donmuş gibi görüldüğü sonsuz bir an geçti. Rüzgâr bile esmeye cesaret edemedi.

Sonra cam kırıldı.

Kazanmalarına İzin Vermem

OceanofPDF.com

W *Size meydan okumaya geldik.*

Oğlum bu sözleri sakince söylemişti ama ihanetini çatıdan haykırmış da olabilirdi. Şarabımın kalıntıları camlar ayaklarımın altındaydı.

Hain çifte bakakaldım. Gözlerimi *ondan ayıramıyordum*. O sapkın, korkunç, yeni yapılmış, kütüphane aşığı kaltak. Sebastian'ın yanında durmuş, aşk acısı çeken gençler gibi el ele tutuşmuşlardı. Kanatlarını açmışlar ve ay tanrıçasından aldıkları kutsamaları gösteriyorlardı.

Ondan *nefret* ediyordum. Ona olan nefretim derin, karanlık, dipsiz bir kuyuydu. Adı bile iğrençti. *Luna*. Kim birine ayın adını verir ki? Çok saçma.

Herkes benim tepkimi beklerken sessizlik bir senfoni kadar gürültülüydü.

Bu iki hainin, bir ziyafetin ortasında gelip bana meydan okuma cüreti şok ediciydi. Nicolas'ın ihanetinden beri kimse beni bu kadar derinden incitmemişti. Onlara bunu ödetecektim, tıpkı onun gibi. Yakut boğazımda nabız gibi atıyor, tek bir zonklamayla bana solmakta olan varlığını hatırlatıyordu.

Seni besleyeceğim, buna eminim.

Yavru Kuş'un kanı, yakutumun bir daha asla kararmayacağından emin olmak için yeterince güçlü bir kurban olacaktı. Bu süreçten zevk alırdım, ölüm anına kadar kanını akıtır, sonra da iyileşmesine izin verirdim. Bunu tekrar tekrar yapardım. Acı, işkence ve ıstırap bildikleri tek şey olacaktı. Bunun için yüzyıllarca acı çekeceklerdi.

Ama önce halletmemiz gereken bir iş vardı. Tahta yapılan bir meydan okuma benim tarafımdan bile görmezden gelinemezdi. Ne de olsa Eleyta'da kanunlar vardı.

"Herkes dışarı çıksın!" Ben talep ettim.

Verdiğim emir, ziyafetime katılanların içinde bulunduğu trans halini bozdu. Hepsi birden ayağa fırladı. Tabaklar tıkırdadı, sandalyeler yere çarptı ve etrafımda çığlıklar yükseldi. Gölge edebilecek olanlar gölge etti. Diğerleri ziyafet salonundan koşarak çıkarken bir bulanıklık içinde kayboldular. Kapılar çarpıldı ve ayak sesleri yankılandı, ta ki ortalığı tam bir sessizlik kaplayana kadar.

İki meydan okuyucu heykel gibiydi. Yavaşça yaklaştım. Ayaklarımın altında camlar çıtırdadı. Gölgelerim kıvrandı. Melankolik bir ölüm ezgisi söylüyorlardı. Kanatlarımı serbest bırakarak başımı eğdim.

Nimetlerini benim önümde göstermeyi mi düşündüler? Ben de aynısını yapardım.

"Seni arıyordum," dedim etraflarında dönerek. "Eleyta'nın her yerinde seni aradım. Söyle bana, nerede saklanıyordun?"

Sebastian gözlerini dikmiş, bakışlarımla buluşmayı reddediyordu. "Taht için sana meydan okumaya geldik," diye tekrarladı, sesi soğuktu.

Yani böyle mi olacaktı?

"Ne güzel bir çift oldunuz," diye mırıldandım, onun sözlerini tamamen görmezden gelerek. "Ne mükemmel, ne güzel bir çift." Gülümsedim. "İkinizi de kırmaktan zevk alacağım."

Fledgling'in içinden bir titreme geçti. Ne zayıf bir çocuk. Tek bir tehditle tir tir titredi. Sebastian *onun* için Yaratıcı bağımızı mı bozmuştu?

Dürüst olmak gerekirse, bu neredeyse tapılası bir şeydi. Bana karşı kazanabileceklerini mi düşündüler? Yirmi yüzyılı aşkın süredir yanımdaydılar. Üç kez tahtıma meydan okundu ve üçünü de kazandım.

Bu geceki zaferim hepsinin toplamından daha tatlı olacak.

Onlara neden bu lanet olası ülkenin kraliçesi olduğumu gösterecektim. Hükümdarlığım boyunca yaptığım onca şey, verdiğim onca karar, öldürdüğüm onca insan, çıkardığım onca yasa arasında en çok pişmanlık duyduğum şey bu Yavru Kuş oldu.

Talih Elflerimi dinlemek ve Ipotha ile ittifak kurmak bir hataydı. Bana yaklaşan karanlıktan bahsettiklerinde onları görmezden gelmeliydim. Ve Ciro, Ithiar'ın ruhuna lanet olsun, Bağlama konusunu açtığında, onu hemen o anda öldürmeliydim.

Pek çok pişmanlığım vardı ve hepsi de ondan kaynaklanıyordu. Saf kötülük içimden geçerek ağzımın arkasında buruk bir tat bıraktı. Kavga mı istiyorlardı?

Onlara asla unutamayacakları bir şey verirdim.

OceanofPDF.com

Hoarfrost Hollow

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

"S Kraliçe Marguerite, meydan okumayı ayaklarınıza serdiğimize göre, yer seçiminizi bekliyoruz," dedim.
Her vampir, bir vampire meydan okumayla ilgili kuralları biliyordu.

Taht. Çok basitti, gerçekten.

Taraflardan biri itiraz etti, diğeri de yeri seçti.

Umarım burada dövüşmek istemiyordur. Bu ziyafet salonu ölümüne bir savaş için pek de ideal bir yer sayılmazdı. Vampirler aceleyle geri çekilirken masalar, devrilmiş sandalyeler ve banklar odanın her tarafına saçılmıştı. Yarısı boş şarap kadehleri, ziyafete katılanların ne kadar hızlı kaçtıklarının bir kanıtıydı.

Kraliçe dudaklarını büzdü. "Nereyi seçmeliyim?" diye sıırttı. "İstedğim yeri seçebilirim, biliyorsun." Bir kez daha etrafımızda döndü. Topuklarının *tıkırtısı* odanın içinde yankılandı.

Luna gerildi. Bu işi bir an önce halletmemiz gerekiyordu.

"Bir yer mi, Majesteleri?" Hırladım.

Sıırttı. "Düşünüyorum." Bir an geçti, sonra ekledi, "Bir tercihin var mı?"

Sanki umurundaymış gibi.

"Hiç," diye hırladım.

Yer önemli değildi. Tüm halkının izleyebileceği bir arenada, güneydeki Ölüm Mağaraları'nda ya da batıdaki Buz Fiyortları'nda halka açık bir savaş olmasını istese de, biz giderdik.

"Hoarfrost Hollow." Kraliçenin sesi kavernöz boşlukta yankılandı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Luna nefesini tuttu. *Neresi orası? Unutulmuş Geçit gibi bir yer mi?*

Keşke oraya dönüyor olsaydık. Her şey Hoarfrost Hollow'dan daha iyi olurdu. Şimdiden, karşılaşabileceğimiz şeyleri düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu.

Sebastian mı? Luna'nın sesi daha da acilleşti. *Hoarfrost Hollow nerede?*

Eldivenlerimin altında ellerim nemlendi. Yutkundum. *Mezarlığa vampirlerin olabileceği kadar yakın.*

Eleyta'daki onca yer arasında karımı götürmeyi asla hayal edemeyeceğim bir yerdi burası. Akli başında hiç kimse oraya gitmezdi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Orası periliydi. Hoarfrost Hollow'da güçlü, kadim büyüler yaşırdı.

Ama kraliçenin akli başında değildi.

Yeri söylediğine göre artık bunu değiştiremezdik. Eleyta'da Tanrı vergisi yasalar geçerliydi ve bu hepimizin uyması gereken kurallardan biriydi. Bundan kaçış yoktu.

Başımı salladım, Luna ve benim etrafıma gölgeler çizdim. "Sizinle orada buluşuruz."

Başka seçeneğimiz yoktu.

Mücadele başlamıştı.

Boşluk'tan çıkıp Hoarfrost Hollow'un ortasına indiğimiz anda acı, ısırtıcı, buz tutmuş soğuk bizi çarptı. İlk gelen bizdik. Kraliçenin bizimle oynadığından emindim ama yalnız kalmak da dahil olmak üzere her türlü avantajı kullanacaktık. Marius'la bağlantı kurduğumuz andan itibaren damarlarımda güç dolaşıyordu. Gölgelemin etrafında dönüyordu ve parmaklarımda birkaç kez kıvılcım çıkardığına yemin edebilirdim.

Bu dövüş hiç kadar hazırдық.

Burası geldikleri kadar kötü bir yerdi. Rüzgâr buzdan bir duvar gibi üzerimize çarpıyordu. Hava ölüm ve çürüme kokuyordu ve toprak eski büyüyle uğulduyordu. Burası hakkında hiçbir şey rahatlatıcı değildi. Kar ve kızıl ay arasında, donmuş bir kan havuzunda duruyor da olabilirdik.

Hoarfrost Hollow'da hiç ağaç yoktu. Hiç yaşam yoktu. Kalın yarı saydam buz tabakalarıyla kaplı bir düzine dikili taş

mevcut olan tek şeydi. Her biri en beyaz kayadan oyulmuş birer tabuttu. Birbirlerinden iki düzine metre uzakta duruyorlardı ve etrafımızda bir ölüm çemberi oluşturuyorlardı.

Korku bağın içinden geçti ve Luna yanıma bastırdı. *Bunlar da ne?*

Kanadımı ona doladım. *Mezarlar.*

Nefesini içine çekti. *Kimin?*

İlk vampirler. Uzun zaman önce, Kanlı Gece'den sonra buraya yerleştirildiler.

Şu anda bile vampirler, o ilk ayla kutsanmış varlıkların ahlak duygusunu nasıl kaybettiklerini fısıldıyorlar. Kontrolleri ellerinden kaçtı ve yüzlerce insanı öldürdüler. Eylemleri neredeyse tüm vampir türünü ölüme mahkum ediyordu. Tanrılara şükür, İlkler bu tabutlara hapsedildi ve gömüldü.

Kahretsin, dedi.

Rüzgâr Luna'nın sessiz değerlendirmesine katılıyormuş gibi etrafımızda ısıklık çaldı.

Cevap verecektim ama havada gölgeler dönüyordu. Kalbim sıkıştı. Yağlı, asırlık büyü üzerimde gezindi. Yaratıcı'nın bağı gitmiş olabilirdi ama kraliçenin gölgelerinin nasıl hissettirdiğini asla unutmayacaktım.

Gecenin sessizliğini bir kıkırtı bozmadan önce tek söyleyebildiğim "Geliyor," oldu.

Kraliçe gölgelerden tek başına çıktı, bu da yarışmanın kurallarına göre standarttı. Bunun tek istisnası, malum nedenlerden ötürü, Bağlı ortaklardı.

Yırtıcı bir açlık Yaratıcımın bakışlarını doldurdu ve midemin çalkalanmasına neden oldu. Elbisesini, boğazındaki yakutu rahatça sergileyen, vücuda oturan bir çift obsidyen dövüş derisiyle değiştirmişti. Diz hizasında çizmeler giymişti ve kalçalarına iki tahta kazık bağlanmıştı.

"Gelebilmenize çok sevindim," dedi, her kelimesinden alaycılık damlıyordu. "Sevgili gelinimin kanının aktığını görme fırsatını kaçırmak istemezdim."

Kraliçe yaklaşırken ikimiz de konuşmadık, ayakları karın üzerinde sessizce ilerliyordu. Eldivenlerimizin altındaki İp, gölgelerimle aynı anda titreşip titreşip duruyordu.

"Burası dövüşmek için uygun bir yer, sence de öyle değil mi Sebastian?" Kraliçe bizden birkaç adım ötede durdu.

"Bu dövüş yer fark etmeksizin gerçekleşecekti Majesteleri" diye homurdandım.

Kıkırdadı. "Öyle mi?"

Ben başımı salladım ama Luna, "Evet, gücün kontrolsüz bir şekilde arttı ve Eleyta halkına terör estiriyorsun," dedi.

Kraliçe Marguerite'in ağzı haince bir alaycılığa dönüştü. Gözleri saf kötülükle parlıyordu ve şiddet ondan dalga dalga yayılıyordu. Karıma doğru adım attı.

Otomatik olarak avuçlarımdan gölgeler çıkardım ve hırlayarak uyardım. Kraliçe meydan okumanın şartlarını biliyordu. Dövüş resmen başlayana kadar dokunmak yok.

Kadın dudak büktü. Kraliçe gözlerini Luna'dan ayırmadan, "Merak etme Sebastian," dedi. "Ben sadece bakmak için buradayım."

"Yapma," diye alay etti karım. "Senden nefret ediyorum." Kraliçe alay etti. "*Benden nefret mi ediyorsun?*"

"Evet."

"Neden?"

Kaşlarım neredeyse alnıma çarpacaktı. Kraliçe gerçekten bilmiyor muydu?

Luna da en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu. "Ciddi misin sen?" diye sordu. "Senden neden nefret ettiğimi mi bilmek istiyorsun?"

"Çok ciddisin küçük vampir," diye karşılık verdi kraliçe, eğlenmiş gibi görünerek.

Öfke bağın içinde titreşti ve Luna elimi bıraktı. Bağ hâlâ açıktı. Gözlerimi kraliçeye diktim. Başka tarafa bakmayacaktım.

"Liste mi istiyorsun?" Luna'nın kanatları kırıldı.

Kraliçe başını öne eğdi. "Elbette. Hiçbirimizin gidecek başka bir yeri gibi."

"Peki." Karımın ses tonu sertti. "Birincisi, insanlara çöpmüş gibi davranıyorsun."

Kraliçe kaşlarını çatı. "Bu bir suç değil. Ay'ın çocukları olarak bu bizim Tanrı vergisi hakkımız."

Luna adım atmadı. "Korkarım aynı fikirde değiliz."

Bunun sonu iyi bitmeyecekti. Yarışmanın parametreleri göz önüne alındığında iyi sonuçlanmayacaktı ama bu özellikle kötüydü.

"Başka ne var?" diye sordu kraliçe. "Bana karşı hangi suçlamaları merak ediyorum."

Luna parmaklarıyla eşyaları işaretledi. "Gecenin İnsanları'nın mezarlarından çıkmasına izin verdin. Ailemi, Rivin halkını öldürdünüz ve beni öldürmeye çalıştınız."

"Hepsi bu mu? Birkaç ölüm ve tahtıma meydan okumak mı? Hayatını mahvetmeye degecek bir şey değil." Bana ters ters baktı. "Bana ihanet ettin, oğlum."

"Ben senin oğlun değilim," diye hırladım. Karımı yaldızlı bir kafese astığı andan itibaren ona anne demeyi bırakmışım.

"Seni ben yaptım!" Quen Marguerite çığlık attı. Yüzündeki eğlence maskesi düştü. Gözleri karanlığın girdaplı çukurlarına dönüşmüştü. Öfkesi üzerinden çekildi. Her deliğinden gölgeler sızıyordu. "Sen benimsin."

Kraliçenin iddiası kanımı kaynattı. Bir zamanlar bunu yapmasına izin verirdim ama artık değil. Luna'yı yaşlı vampirden geri çektim ve karımı vücudumla korudum.

"Ben onunum. Senin değil. Artık değilim." Kraliçe konuşmak için ağzını açtı ama ben başımı salladım. "Bu kadar yeter. Bugün burada durmayı hak etmeniz nedenleri hakkında günlerce konuşabiliriz ama bunu yapmayacağız."

Kraliçe parmaklarını o lanetli yakutun üzerinde gezdirdi.

"Ah?" Hâlâ korkmuş görünmüyordu.

"Hayır," diye tersledi Luna. İp titredi ve zonkladı. Bağlama İşareti'nden öfke fişkırdı. "Eleyta'ya karşı işlediğin suçlar yüzünden bu gece öleceksin Marguerite Montquartier."

Kraliçe güldü ve sesi ölümün ta kendisi gibiydi. "Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun? Sen bir Fledging'sin." Bana alaycı bir şekilde baktı, siyah gözleri acı vaat ediyordu. "Ve sen, Sebastian. İnkâr edebilirsin ama sen benim oğlumsun. Sana ölümsüz bir hayat verdim. Adını da. Bu ülkedeki yerini. Hepsi benim sayemde. Ve sen bana karşı gelmeye cüret mi ediyorsun?"

"Çok ileri gittin," dedim. Gerçekten bu kadar basitti.

"Benimle bu şekilde konuştuğuna pişman olacaksın," diye karşılık verdi kraliçe. "Bildiğin tek şey acı olana kadar kanını akıtacağım."

Sonra konuşma zamanı sona erdi.

Kraliçenin gözleri sertleşerek siyah elmaslara dönüştü. Devasa kanatlarını çırpı ve havada yükseldi. Ellerinden iplik gibi gölgeler çıkardı ve onları avuçlarının etrafına sardı.

Midemde bir çukur oluştu. Bu, her şeyin test edileceği andı. Elimi içeri uzattım ve gölgelerden bir parça çıkardım. Onlar

içimden akan siyah bir nehirdi. Etrafımıza karanlıktan bir kalkan diktim.

Kraliçe Marguerite bir kalp atışı kadar kısa bir sürede gölge bıçakları yarattı. Bir sonraki adımda onları bize fırlattı. Havada vızıldayarak ilerlediler, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki kızıl gece göğünde siyah patlamalardan biraz daha fazlasıydılar. Bıçaklar kalkana çarptı. Sarsıldı ama dayandı.

Eldivenlerimi çıkarıp yere bıraktım, Luna da aynısını yaptı. İp parlıyordu, neredeyse ay kadar parlaktı.

Hazır mısın? Ona sordum.

Hepsini al, Sebastian. Luna uzandı ve çıplak ellerimizi birbirine bağladı. Dokunduğumuz anda, ikimizin de içinden güç fışkırdı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Büyü damarlarımdan taştı. Kırmızı kıvılcımlar birleşen ellerimizin üzerinde dans etti. Gölgelerim zonkluyor, serbest kalmaya can atıyordu. Büyü içimden akıyordu.

Birkaç dakika sonra Luna geri çekildi. Bunu konuşmuştuk. Mümkün olduğunca önde kalacaktım. Ayrıldıktan sonra bile ellerimin üzerinde kırmızı kıvılcımlar uçuştı.

Başımı geriye attım ve *kükredim*. Kanatlarımı çırtım ve kraliçeyle savaşmak için gökyüzüne yükseldim. Bu, Karanlıklar Prensi olmayı umursamadığım bir dövüştü. Bunun için kaderimi kucaklayacaktım.

Ben Gölgelelerin Hakimi'ydim ve karımla birlikte kraliçeyi yok edecektik. Ya da denerken ölürüz.

Zayıf Halka

OceanofPDF.com

Sebastian bir ölüm hayaliydi.
Onu Bertrand'la savaşıırken görmüştüm ama bu farklıydı. Her
Hareket, her Duygu, her gölge konuştu için
onun
kararlılığı ve zanaatına olan bağlılığı.

Kütüphaneler ve laboratuvarlar nasıl benimse, bu da onun elementiydi. Strateji, saldırı ve savunma, hamleler ve karşı hamlelerle büyüdü. Sonuna kadar bir savaşçıydı.

Belki de en anlamlısı, devasa bir gölge kalkanı oluştururken bağdan gelen keyif titreşimiydi. Eğlenmiyordu ama belki de olması gerektiği kadar korkmuyordu.

Yine de ikimiz için de yeterince korkmuştum.

Kendimi bu savaşa hazırlıklı sanmıştım ama kraliçenin ziyafet salonuna indiğimizde bu inancım yok oldu. Kanım donmuştu. Midem düğümlendi ve ellerim nemli kaldı.

Güç benden Sebastian'a aktı, aramızdaki bağlantıyı açık tuttum, ihtiyacı olduğu kadarını almasına izin verdim.

Kraliçe Marguerite zorlu bir rakipti. Görünüşte sonsuz bir kara büyü kaynağına sahip olarak bize gölge hançerleri fırlattı. Yüzyılların tecrübesi, gökyüzünde bir yarasa gibi süzülürken kendini belli ediyordu.

Onu nasıl yenecektik?

Yine de geri adım atmak için çok geçti. Hem de çok geç. Sebastian'ın arkasında uçtum, İpin en ucunda kaldım. Sırtımdaki yeni kasları kullanarak kanatlarımı çırpıtım ve meydan okuma devam ederken tüm vücudum gergindi.

Kraliçe endişeli görünmüyordu. Aksine, bizimle oynuyormuş gibi görünüyordu.

Kraliçe Marguerite Sebastian'a gölgeler fırlattı. Sebastian onları savuşturdu. Karanlığı ona fırlattı, o da kolayca savuşturdu. Durmadan dövüştüler. İkisi de o kadar uzun süre uçtukları için yorulmamış ya da kaslarında yanma hissetmemiş gibiydi.

Yine de hissettim. Sırtımdaki sancı, bunun sonsuza kadar devam edemeyeceğine dair bir uyarıydı.

Sebastian kraliçeye bir dizi çivili gölge küresi fırlattı ama kraliçe bunların yolundan sorunsuzca çekildi.

"Tüm sahip olduğunuz bu mu, gençler?" Gecenin en soğuğu gibi bir kahkaha attı. "Beni alt etmek için bundan çok daha fazlası gerekecek."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve çok güzel olan yüzünde kötü niyetli bir sırıtma belirdi.

"L-u-n-a," diye şarkı söyledi, heceleri uzatarak. "Bence oynama zamanı geldi, sence de öyle değil mi? Ne de olsa adil olan bu."

Cevap vermedim ama önemli değildi. Zaten benim için geliyordu. Midem bulandı ve umutsuzca karanlığı etrafımda topladım. Gölge havada kıvranan ölümcül yılanlar gibi kraliçenin peşinden akıyordu. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu, sesin şiddeti tüyler ürperticiydi.

Zaman yavaşlıyor gibiydi.

Kalbimin çarpıntısı kükreyen rüzgâr kadar gürültülüydü. Sebastian adımı seslendi. Bana öğrettiği gibi yolumdan çekildim, ellerimi önüme kaldırdım ve bir gölge duvarı oluşturdum.

Kraliçenin büyü bariyerime çarptı. Tökezleyerek geri çekildim, vücudum titriyordu. Kanatlarım çarpmanın etkisiyle titredi. Kollarım ağrıyordu. Sırtım yandı. Ama hâlâ hayattaydım.

Şimdilik.

Kraliçe güldü. "Gördün mü? Eğlenceli değil mi?" Hayır. Bu eğlencenin tam tersiydi.

Devam etmeliyiz. Sebastian'ın endişeli sesi zihnimi doldurdu. Bana doğru uçarak kraliçeyle aramıza bir kalkan daha dikti.

O haklıydı. Savunmada olmanın bize bir yararı olmazdı. Onu alt etmemiz gerekiyordu. İkiye karşı bir iyi bir oran gibi görünüyordu, ama hala savaşıyorduk. Bunun daha kolay olması gerekmez miydi?

Dakikalar uzadı.

Gölgelerden yapılmış kılıçlar gelmeye devam etti, biz eğilip dönerken kanatlarımızı kıl payı ıskaladı ve kalkan üstüne kalkan fırlattı. Çok hızlı olduğu için saldırma şansımız olmadı.

Yoldan her çekildiğimde, gölgelerimi her çektiğimde ya da Tether aracılığıyla Sebastian'a güç verdiğimde, kanatlarımın her çırpışı beni yıprattı.

Midemdeki düğüm bir tuğla gibi büyüyerek beni aşağı çekiyordu. Bu görev bana her zamankinden daha imkânsız geliyordu.

Çok geçmeden, Sebastian ve Marius'tan gelen ekstra güç bile yeterli olmadı. Yakın zamana kadar ölümlü olduğum gerçeğinin fazlasıyla farkındaydım. Kanatlarım, İp'in gücüyle bile daha yavaş hareket ediyordu. Bizi aşağıya sürüklüyordum. Yeterince iyi değildim.

Ben zayıf halkaydım.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Böyle devam edersek bu iş yürümeyecekti. Daha kraliçeye bile ulaşmamıştık.

Düşün!

Gözlerim ileri geri gidip geliyor, başka bir yol olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Başka bir seçenek. İlerlememize yardımcı olacak bir şey. Herhangi bir şey.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki vezirin hareketini görmedim. Bir an Sebastian'ın önünde uçuyordu. Sonra, bir ok olup üzerime atladı. Elinde mor renkli garip bir gölge hançeri tutuyordu.

Kalbim sıkışmıştı. Hançere baktım. Yanlıştı. Tüm içgüdülerim yoldan çekilmem için beni uyarıyordu.

Sağa doğru uçtum, kalkanlarımı kaldırdım ama o beni yakaladı. Silahı havada uçuyor, çok hızlı hareket ediyordu.

Yaklaştıkça gözlerim büyüdü. Yoldan çekilmeye çalıştım ama çok yavaşım.

Bıçak kanadımı kağıttan yapılmış gibi yırttı.

Göğsümden yarı inilti, yarı acı dolu bir çığlık çıktı. Çarpma noktasında alevler başladı ve etimin üzerinde ateşli bir iz bıraktı.

Bocaladım.

Gözlerim yandı. Acı yırtık kanadımdan yayılıyordu. Sağ tarafımın yandığından emindim.

Zayıf.

Çok güçsüzdüm.

Sebastian bağırdı ama onu duyamadım. Rüzgârın sesi dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Bana doğru uçuştu ama bir şekilde uzaklaşıyordu.

Düşüyorum.

Bu düşünce, başka bir düşünce bana çarpmadan önce zar zor kaydedildi
-Tether.

Sanki bir işaretmiş gibi, bizi birbirimize bağlayan kordon sıkılaştı. Mesafe çok fazla oldu.

Sebastian gelmeye devam etti ama ben çok yüksekteydim ve çok hızlı düşüyordum. Kanatlarımla düşüşümü yavaşlatmaya çalıştım ama işe yaramadı. İp çekirdeğimde çözüldü. Bizi bağlayan bükünün bıçak gibi, dikenli acısı yaktı. Kızıl ay parlıyordu.

Düşüm, düşüm ve düşüm.

Bağlayıcı Mark'ın içinden saf bir panik geçti.

Uç, Luna, Sebastian beni teşvik etti.

Onu son bir kez daha görmek için dönerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Acıyor, dedim.

O taş tabutlar yaklaştı.

Seni seviyorum, dedim ona. Çok, çok fazla.

Yere çakıldım. Mide bulandırıcı bir çatırtı. Her yerim acı içindeydi. Sırtım, kanatlarım, bacaklarım ve kalbim kırıldı.

Görüşümde siyah noktalar belirdi. Acı dolu bir kükreme havayı doldurdu. Sonra başka bir şey duymadım.

Dersimi Aldım

OceanofPDF.com

T Beni yenebileceklerini düşünecek kadar aptaldılar. Kanlı Yakut'un Kullanıcısı'na karşı koyup kazanabileceklerini düşünen aptallar.

Sebastian şimdi bile yere doğru dalışa geçti. Kanatları ve rüzgâr onun zayıf acı çığlıklarını kulaklarıma taşıdı. Yavru Kuş mezarların ortasına düşmüştü ve bu garip bir şekilde mükemmel görünüyordu. Sırtından yavaşça sızan kan karı lekeliyordu ama ölmemişti.

Bir vampiri öldürmek için basit bir düşüşten çok daha fazlası gerekirdi, onun gibi yeni yapılmış birini bile. Yine de, çok acı çekiyor olmalıydı. Acı çektiğini bilmek bana hiç de azımsanmayacak bir keyif veriyordu. Bu onun işine yaradı. Son karşılaşmamızda beni bir duvara fırlatmıştı.

İntikam gerçekten de çok tatlıydı.

Hoarfrost Hollow'u iyi seçmiştim. Burası İlkler'in mezarlığıydı ve gücün karda aktığı bu yerde gelinimin kanını kurutmak ve yakutumu beslemek bana doğru geliyordu.

Hoarfrost Hollow kutsal bir ölüm noktasıydı.

Sebastian onun yanına indiğinde etrafını kar kaplamıştı. Buradan bile onun acı dolu çığlıklarını duyabiliyordum. Ne kadar zayıf bir çocuk. Hep böyle miydi? Hiç sanmıyorum. O ilk insanı öldürdükten sonra bile bu kadar duygusal olmamıştı.

Ipothan'lı kızla birkaç ay geçirdi ve onu onarılamayacak şekilde kırdı. Eskiden benim en iyi prensimdi. Silahımdı. Ona her şeyi yapmasını söyleyebilirdim ve o da sorgusuz sualsiz yapardı.

Üç yüzyılı aşkın bir süre boyunca bana itaat etti. Ama şimdi, kendisinden önceki diğer prenslerin yolundan gitmişti. Hepsi sonunda durdu

beni dinliyordu. Neden kimse kendisine söyleneni yapmıyordu? Emirlerimi dinlemek bu kadar zor muydu?

Bir dahaki sefere bir prens yaptığımda daha dikkatli olurum. Onları bebekliklerinden koparıp kendim gibi yetiştirirdim, böylece insanlıkla hiçbir bağları olmazdı. Zamanı geldiğinde, onları Yaratırdım ve sonsuza dek bana hizmet ederlerdi.

Ama önce bu karmaşayla başa çıkmam gerekiyordu.

Gölgeleri avuçlarımda toplayarak aşağı indim. Prensese hâlâ kıpırdamıyordu, eli oğlumun avuçlarında solgundu. Buradan bile, ayağa kalkıp savaşıması için fısıldadığını duydum.

Çok saçma.

Kazanamadılar.

Taşlardan birinin üzerine indim, altımdaki acınası manzaraya tek ayağımın üzerinde dengede duruyordum. Ziyafetimi *bunun* için mi bırakmışım?

Mücadele bile etmediler. Tam olarak değil.

Sebastian'dan vahşi bir hırıltı yükseldi. "Daha fazla yaklaşma." Ayağa kalktı, kanatlarını açarak kırık karısını gözlerden gizledi. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyordu.

Çok ileri gitmişti.

Homurdandım. "Ne yapacaksın Sebastian? Aramızdaki bağı kopardın diye beni bir şekilde alt edebileceğini mi sanıyorsun? Ben çok güçlüyüm. Kimse beni durduramaz. Sen bile."

Ellerinde gölgeler topladı. Bunların ona yardım edeceğini düşündüyse yanılıyordu. Artık onu hiçbir şey kurtaramazdı. Bağlarından gelen o ısıltılı parıltı bile sönmüştü. Doğal olmayan tek parıltı gökyüzündeki garip aydan geliyordu. Neden kırmızı olduğundan emin değildim, Servet Elflerim bana bunun geldiğini söylememiştii ama bu başka bir zamanın sorunuuydu.

Dilimi şaklattım. "Bir hata yaptın Sebastian."

Başını salladı ve gölgeleri topladı. "Hayır. Onu seviyorum." "Sevmek mi?" Tükürdüm. "Onu seviyor musun?"

"Evet."

"Bu duygu aptallar içindir!" Titredim, öfke beni ele geçirdi. Nicolas'ın yüzü gözlerimin önünden geçti. "Biz sevmeyiz, Sebastian. Biz ayın yaratıklarıyız, ölüm ve yıkım silahlarıyız. Vampirler aşktan ve duygulardan daha iyidir. Hükmediyoruz çünkü en güçlü ve en kudretli biziz. Biz sevmeyiz. Yok ederiz."

"Yanılıyorsun." Kanatları seğıirdi ve yumruklarını sıktı. "Luna benim her şeyim. Onu hayatın kendisinden daha çok seviyorum."

Yakut boynumda zonkladı ve tüm gücümle onu kavradım. "O kırık Fledgling'i benden daha mı çok seviyorsun?"

Gözlerine acımaya benzer bir şey girdi.

Yazık.

Ne cüretle böyle hisseder? Buna ihtiyacım olduğunu düşünmeye nasıl cüret eder? İhtiyacım yoktu, istemiyordum da.

"Seni hiç sevmedim," dedi üzüntüyle. "Bir süre sana saygı duydum. Ama sonra Athena'yı öldürdün."

"O insan fahişe mi?" Tersledim. "Hâlâ onu mu düşünüyorsun? İki yüzyıl oldu!"

"O benim ilk aşkımdı!" diye bağırdı.

Alay ettim. Tüm bu kavram çok saçmaydı. Aşk aptallar ve yufka yürekli zayıf varlıklar içindi. Hiçbir şeye değmezdi. Yalanlar üzerine kuruluydu, tek yaptığı acı vermektir.

"İlkinde dersini almış olmalıydın." Mezarın üzerinde kayarak gölgelerin bacaklarımın etrafında dolanmasına izin verdim ve hatalı prensime dudak büktüm. "İnsanların bize ihanet ettiğini fark etmeliydin. Bizi mahvediyorlar." Parmaklarım yakutun etrafında sıkılaştı. "İyi ve doğru olan her şeyi yok ediyorlar, peki ne için? Farkına bile varmadan sona erecek bir hayat için."

"Sana ne oldu?"

Sanki burada sorunlu olan o değil de *benmişim* gibi bana baktı. "Sevdiği" karısı arkasında yerde kanlar içinde yatıyordu ve benim için üzülyordu.

Kabul edilemez.

"Ne oldu?" Ben de onun sözlerini yineledim. "Ne. Ne oldu?"

Taştan sıçradım ve ondan birkaç metre uzağı düştüm. Etrafına gölgeler çizdi. Alay ettim. Sanki bunlar onu benim gazabımdan koruyacakmış gibi.

Hiçbir şey onu kurtaramazdı. Şimdi değil. Bana meydan okudu ve bunun için ölecekti.

"Olan oldu, dersimi aldım." Kaşlarımı çattım. "Bir zamanlar, sen doğmadan yıllar önce, bir insanım vardı. Nicolas."

Sebastian'ın gözleri büyüdü. "Ne?"

"Bana ihanet etti." Öfke lav gibiydi, içime akıyordu. "Tıpkı senin gibi. Ona her şeyimi vermeye hazırdım. Onun için her şey olmak. Eğer o

yanımda kalsaydı, ona dünyayı gümüş tepside sunardım. Ama o verdi mi?"

Neredeyse çılgılık atacaktım ama umurumda değildi.

Sebastian, "Sanırım yapmadı." dedi.

"Hayır!" Gölgeleler patladı içimden, karanlığın ölümcül dalgaları. Her biri benim gücümle damlıyordu. Sebastian kendini ve parçalanmış karısını korumaya çalıştı ama işe yaramadı.

Burada kraliçe bendim. En güçlü bendim. Ve hiç kimse, oğlum ve onun küstah kitap aşığı gelini bile tahtımı benden çalamazdı.

Gölgelerim her emrime itaat etti, ölümcül ipler gibi etrafını sardı. Sebastian'ın kanatları arkasından kırıldı ve bağırdı. Ağzını tıkadım, boğuk çılgınlıkları kırık ruhuma merhem oldu.

O güçlüydü ama kimse benden daha güçlü değildi.

Parmağımı büktüm ve gölgeler isteğime boyun eğdi. Onu karda sürükleyerek ayaklarıma kadar getirdiler. Sebastian bağlardan kurtulmaya çalışarak onlara karşı çırpındı.

İşe yaramadı.

Onu yakalamıştım ve yapabileceği hiçbir şey onu gazabımdan kurtaramazdı. Yaptıklarının bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Yakut kalbimle aynı anda atıyor, beni ileriye doğru itiyordu. Ölüm onun şarkısı, çağırısı, tek var olma sebebiydi. Bu şekilde, mücevher ve ben birdik.

Bir elimi kaldırdım, Sebastian'ın etrafındaki gölgeler daha sıkı, daha sıkı, daha sıkı sarıldı. Gölgelelerime yakutun gücünün son kalıntılarını aşıladım.

Sebastian nefes nefese kaldı. Karlı gecede mide bulandırıcı bir çıtırtı yankılandı. Vücudu acı içinde kıvrıldı. Yine de yeterli değildi. İkisi de ölene kadar hiçbiri yeterli olmayacaktı.

Ama bu çok hızlıydı. Çok kolaydı.

Henüz Fledgling'in tadına bile bakmamıştım. Bana yaşattıkları onca şeyden sonra, onları bu kadar çabuk öldürürsem lanetlenirdim.

Hırlayarak elimi büktüm. Gölgeleler Sebastian'ı en yakındaki mezara çarptı. Taş çarpmanın etkisiyle çatladı, tabutun uzunluğu boyunca uzanan bir yarık oluştu ama ne o ne de taş hareket etti.

Gölgelerimi onun etrafında bıraktım ve sonra dikkatimi Yavru Kuş'a çevirdim.

Gözlerini kırıştıtararak açtı. Korku yüzünde parladı ve titredi.

"Merhaba Prenses," diye mırıldandım, yüzüme yayılan bir gülümsemeyle.
"Sana ölmüş olmayı dilediğim."

OceanofPDF.com

Zalimlik ve Kötülük Senfonisi

OceanofPDF.com

LUNA

A *birkaç dakika önce*

"Luna," diye fısıldadı kulağıma bir ses.

Çarpan başımdan ağrıyan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudum ağrıyordu.

Uyanmak yapmak istediğim son şeydi. Çok yorgundum. Neden uyuyamıyordum?

Ses yine "," diye ısrar etti. Israrcıydı. Daha yüksekti. Bir iniltiyle gözlerimi zorla açtım.

Anında pişmanlık seli kapladı içimi. Parlak güneş ışığı retinalarımı yaktı ve yüzümü buruşturdu. Neden bir inceleme görüyordum? Şu anda önemli bir şey olmuyor muydu? Olduğunu düşündüm ama zihnim dumanlı bir bulanıklık içindeydi. Burada olmamam için bir neden düşünemiyordum.

"Isvana?" Tanrıçayı çağırdım. "Neler oluyor? Beni neden uyandırdın?"

Görüş alanımda belirdi. Kuzgun omzuna tünemişti. Kıvrımlarının üzerine dökülen, ay ışığının aktığı bir elbise giymişti. O kadar güzeldi ki, ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

Isvana'nın kaşları çatıldı ve yanımda diz çökerken kaşlarını çattı. "Şu anda uyuyamazsın, Güneş Gezgini. Uyanmalısın."

Başımı salladım, bu hareket baş ağrımı daha da arttırdı. "Yapamam. Her şey acıyor."

Isvana elimi avuçlarının içine aldı. Teni pürüzsüzdü ve keskin gece havası gibi kokuyordu. "Kalkmalısın, Luna." Elim sıkıldı. "Bu sahip olabileceğin tek şans."

Zihnim bulanıktı ve söyledikleri pek bir anlam ifade etmiyordu. "Ne demek tek şansım bu?"

"Uyan," diye nefes aldı tanrıça. Dudakları alnıma değdi ve ardından tüm bedenimde bir karıncalanma hissi yayıldı. "Güçlü ol, ayın kızı. Senin olana sahip çık."

HAREKET EDEMIYORDUM.

Nefes

alamıyordum.

Düşünemiyordum.

Gölgeler bile sessizdi. Sebastian'ı hissedemiyordum.

Ölümün eşiğindeydim. Dondurucu, acımasız ve son derece korkunçtu. Bir vampir olarak zaten tam anlamıyla hayatta değildim ama bir sonraki ölümümün son olacağını biliyordum. Kraliçenin benim için planladığı şeyden geri olmayacaktı.

Tek yapabildiğim göz kırpmaktı. Kraliçe Marguerite bana baktı. Ölümün yüzüne bakıyordum ve donmuştum. Altımdaki toprak soğuktu. Ellerimde ıslak bir şey vardı. Ciğerlerim yanıyordu ve ne kadar denesem de onları çalıştıramıyordum.

Bağlama İşareti bileğimi yaktı. Alevler kolumu yaladı ve beni içten dışa yaktı.

Isvana'nın sözleri zihnimde yankılanarak beni ayağa kalkmaya çağırıyordu. Ayağa kalkmaya. Savaşmaya. Burada ölemezdim. Bu sonum olamazdı. Yine de ne yapabilirdim?

Göz ucuyla Sebastian'ı görebiliyordum. Buruşmuş bedeni mezarlardan birine yaslanmıştı.

Hayır.

Bu nasıl olabilir?

Yüzümden sıcak bir gözyaşı aktı. Kalbim ikiye bölünürken nefes almaya çalışarak soluk soluğa .

Kraliçe Marguerite acıma *güldü*. "Korktun mu? Korkmalısın." Yakutu okşadı. Sanki bir sırrını paylaşıyormuş gibi yakınımı eğilerek fısıldadı, "Sana yaşatacağım azap ve sefaletten için ölümüne dua etmeni sağlayacağım. Hiç doğmamış olmayı dileyeceksin."

Avuçlarımın içi bulandı ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Dudaklarımdan bir kedi yavrusununkinden daha yüksek olmayan bir miyavlama döküldü.

Hareket etmeye çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı.

Alaycı, gaddar kraliçe bana işkence edeceği tüm yolları devam etti. Sözleri bir zalimlik, kötülük ve mutlak yıkım senfonisiydi. Doğruyu söylediğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Eğer bir şey yapmazsam, hayatımın sonuna kadar işkence görecektim. *Kalk*, dedim kendime. Burada kalamazdım. Bu şekilde ölemezdim.

Sebastian'ın bana ihtiyacı vardı. Marius'un bana ihtiyacı vardı. Yapacak çok şey vardı.

Henüz yapmadığımız çok şey vardı.

Bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Ne kadar denersem deneyeyim, bedenim hareket etmiyordu. Vampirik iyileşme bile gökten düşmekle boy ölçüşemezdi.

Henüz hareket edemiyordum, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. Kraliçenin gözleri olan o derin, cansız çukurlara baktım ve ağzımdan zorla kelimeler çıkardım. Dayanılmaz, uzun bir süreçti ama sonunda kendi kendime "Neyin var senin?" diye sorduğumu duydum.

Yüzünde mutlak bir öfke parladı. "Ben mi?"

Gölgeler etrafında toplanmıştı ve öfke ondan yayılıyordu ama ben hâlâ hayattaydım. Hala nefes alıyordum. Hâlâ zaman vardı.

Eğer onu konuşturabilirsem, belki bir şeyler bulabilirim. Belki ipi açmak için yeterli gücü toplayabilirim. Belki de böyle olmazdı.

"Evet." Başımı salladım, hareket zar zor. "Neden bu kadar acımasızsın?"

"Zalim mi?" Yakutu eline aldı ve onunla konuştu. "Bunu duydun mu?"

Bizim zalim olduğumuzu düşünüyor."

Kraliçenin deli olduğunu zaten bilmiyor olsaydım, bu benim için bunu pekiştirirdi. "Küçük kız, zalimliğimin boyutunu bilmiyorsun. Bu ülkenin kendi kendini yönettiğini mi sanıyorsun? Vampirleri ve insanları yöneten yasaların sadece var olduğunu mu sanıyorsun? Burnun o çok sevdiğin kitaplara o kadar dalmış ki, o sayfaların dışında gerçek hayatta yaşanan olaylar ve insanlar olduğunu fark etmedin mi?"

"Hayır, ben-"

Benim üzerimden konuşmaya devam etti. "Sence herkesi hizada tutan kim? Sence kim Eleyta'nın Dört Krallık'ın en güçlüsü olmasını sağlıyor?"

Bana yaklaştı, kanımın biriktiği karda diz çöktü.

Başımı zorla kaldırdım. Her şeyimi harcadım ama uzuvlarım yavaşça çağırma bir kez daha yanıt verdi. Onun bakışlarıyla karşılaştım. "Sen olduğunu varsayıyorum?"

Kraliçe Marguerite bana tokat attı. Yanağım acıdı ama bağırmadım. Onun yerine, içimden sihriime uzandım. Yavaştı, sessizdi ve siyah bir sisle kaplıydı. Ama oradaydı. Büyüyordu. Yavaş yavaş.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Evet, benim, seni aptal. Eleyta'nın bensiz bir yere varabileceğini mi sanıyorsun? Ben bu ülkeye *her şeyimi* verdim. Bunun için ruhumu sattım!" Kraliçe yakutunu sıkıca kavradı, gözleri işkence vaatleriyle parlıyordu. "Kaybetmeyi bilmediğimi mi sanıyorsun? Her şeye sahiptim! Bir sevgilim. Bir gelecek vaadi. Beni önemseyen biri vardı."

Sesinde o kadar çok acı ve keder vardı ki, tek bir an için onun için üzüldüm. Onu böylesine nefret dolu bir insana dönüştüren ne olmuş olabilirdi?

Sonra Sebastian'ı gördüm. Benim harika, tatlı, karanlık vampirim. Kraliçeye olan acımam rüzgârdaki duman gibi dağıldı. Ona her ne olduysa, hâlâ bizi öldürmek istiyordu.

Dişlerim ağrıyordu. Kan istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Başım kaydı ve kocama baktım. Prensime, bağlı ve kırık ve-

Hareket etti.

Küçük bir şeydi, bacağının bir seğirmesi. İçimden bir umut geçti. Onu konuşturmalıydım. İkimiz için de.

"Onlara ne oldu?" Ben sordum.

Bana anlattı. Her karanlık, kirli detayı, hepsini paylaştı. Nicolas'ı, Özgürlük Devrimi'ni, tüm bu çarpık ilişkiyi. Bitirdiğinde, midemde korku yüzüyordu.

Tüm parçalar yerine oturdu. Kraliçenin nefreti, insanlara karşı duyduğu tiksinti, hatta Favoriler bile. Tüm bu zalimliğin altında kırık bir kalpten muzdarip bir dişi yatıyordu.

Sonra inanılmaz bir şey oldu. İp karıncalandı. Tüy kadar hafif bir okşayış zihnimi okşadı. Bağa sıcaklık doldu.

Onu konuştur, sevgilim.

Sebastian'ın sesi kafamın içinde yankılanırken neredeyse ağlayacaktım. Tanrılara şükürler olsun. Bir savaşçı olmayabilirdim ama konuşabiliyordum.

"Başına gelenler için üzgünüm," dedim yavaşça, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Hiç kimse kalp kırıklığının acısını yaşamayı hak etmez."

"Pardon?" Kraliçe Marguerite kaşlarını çatı. Gölgeleer üzerine üşüştü. "Özür dilemeni istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum."

Zaman azalıyordu; bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Yakında bundan bıkacaktı.

"Ne istiyorsun?" Onu konuşturmak için çaresizce sordum.

Gözlerinde karanlık parladı. "Güç istiyorum."

"Belki sana yardım edebiliriz?" Güçsüzce söyledim. İçeride gölgelerimi çağırmaya çalıştım ama hâlâ ulaşamayacağım uzaklıktaydılar.

Kaşlarını çattı. "Eğer yardım etmek istiyorsan, uslu bir Yavru Kuş olacak ve kıpırdamadan duracaksın."

Yutkundum ve içimde bir alarm zonkladı. "Ne?"

Gölgeler kraliçenin ellerinin üzerinde dönerek uzun, ince bir hançer oluşturdu. Boğazımdan boğuk bir çığlık yükseldi. Kraliçe Marguerite silahı havadan aldı.

"Lütfen," dedim. Meğer yalvaracak kadar iyi biri . İşler nasıl bu kadar ters gitmişti?

Kraliçe Marguerite bıçağı yanağıma dokundurdu. Soğuktu ve ürpermemi engellemeye çalışmadım.

"Sana ihtiyacım yok," dedi buz gibi bir sesle. "Kimseye ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan yakutumun tekrar çalışması."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Kraliçe bunu fark etti ve güldü.

"Oh, Tanrım." Bıçağındaki kanı yalamadan önce hançerinin kenarındaki gözyaşını topladı. "Dersini almanın zamanı geldi Luna. Ben her zaman kazanacağım. Benden kaçış yok. Ben ölümüm."

Sonra gölge hançerini kaldırdı ve sonun geldiğini anladım.

Senin Kanın Benim

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

Queen Marguerite hançeri başının üzerine kaldırdı. Buradan tüm korkunç sahneyi görebiliyordum. Kraliçe. Luna. Karımın kanı. Hepsini.

Çılgın bir kıkırdama havayı doldurdu.

"Yapmayın bunu!" Luna . Bu sözler ruhuma saplanmış bir bıçak gibiydi.

Bağlara karşı ne kadar mücadele edersem edeyim, onları gevşetemiyordum. Böyle bir şey olamazdı.

"Hayır!" Ağzımdaki tıkaçla bağırdım.

Kraliçe Marguerite omzunun üzerinden baktı, gözlerimle buluştuğunda dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. "Umarım bu onun canını yaktığı kadar sizin de canınızı yakıyordur."

Sonra hançeri sadece kabzası kalana kadar Luna'nın göğsüne sapladı.

Karım *çığlık attı*. Bu ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki Luna'nın derisi içten dışa doğru yüzölüyordu. Aynı anda hem yürek parçalayıcı, hem dehşet verici, hem de yıkıcıydı.

Sanki kalbine hançer yemiş biriymişim gibi acı içime işledi. Bağlama İşareti alev alev yanan bir cehennemdi ve ruhumu yakıyordu.

"Luna!" Beni bağlayan gölgelere karşı mücadele ederek kükredim.

Kraliçeden çılgın bir kahkaha yükseldi. Başını geriye eğdi ve kolyesini kop. Luna'nın yarasından kan aktı. Çok hızlı. Tıpkı Athena gibi kan kaybından ölüyordu. Beni sevenleri iki kez hayal kırıklığına uğrattım.

Kraliçe Marguerite yakutu gökyüzüne kaldırdı. bir dilde ilahi söylüyordu. Önemli değildi. Kelimeleri bilmeme gerek yoktu.

neler olduğunu anlamak.

Yakutu indiren kraliçe onu Luna'nın kanına batırdı. Mücevher daha da parladı.

Tekrar karımın adını söyledim.

Cevap vermedi.

Acı daha da arttı ve aramızdaki bağ zayıfladı. Bağ yıprandı, parçalara ayrıldı. Keder, içimde dönen ıstırap dolu bir fırtınaydı.

Uyuşukluk bilincimin kıyısındaydı, beni çağırıyordu ama onu görmezden geldim. Bundan daha güçlü olmalıydım. Ölümünden daha güçlü. Luna'yı hayal kırıklığına uğratamazdım. Şimdi olmazdı.

Gözlerimi önümdeki yürek burkan sahneden ayırarak dikkatimi içime çevirdim ve İp'e odaklandım. O büyülü ip hâlâ oradaydı ama ışığı o kadar zayıftı ki zar zor görebiliyordum.

Vazgeçmeyi reddettim. Hâlâ bir şans varken olmaz.

Tüm gücümü, gölgelerimi ve kara büyümü toplayarak benim için önemli olan tek şeye odaklandım: Luna. Kendimi bizi birbirimize bağlayan bağlantıya odaklayarak, özünde ona ait olan ışığa, onun iç varlığının güzelliğine ve bizi birbirimize bağlayan kordona odaklandım.

Yavaşça, o kadar yavaştı ki canı acıyordu, İp parladı.

Lütfen bu kadarı yeterli olsun.

Beni dinliyor olabilecek tanrılara dualarımı göndererek, sahip olduğum her şeyi Bağ'a doğru ittim. Kraliçenin korkunç büyüsüne rağmen bağlantıyı açmaya zorladım. Sonunda işe yarar gibi görünene kadar ittim, kaktım ve dürttüm. Her zamanki gücümüzün ancak bir parçasından fazlasıydı ama yeterli olmalıydı.

Kraliçenin ilahileri yükseldi. Gölge bir karanlık pelerini gibi etrafında dönüyordu. Luna hiç hareket etmedi. Hemen harekete geçmeliydim. Bu hayatta kalmak için tek şansımızdı.

Bulabildiğim tüm gücü toplayarak -benimki, Luna'nınki, artık fark etmiyordu- ikimizi de . Tüm sihri aldım, kıpkırmızı ışıkla çatırdayan kıvranan bir gölge kütlesine kadar şekillendirdim.

Sonra kolumu geri çektim. Beni bağlayan gölgeler daraldı, ama o lanet olası yakut görünene kadar döndüm ve döndüm.

Kraliçe Marguerite beni fark etmedi. Kendini büyüye çok kaptırmıştı. Derin bir nefes aldım ve büyüü mücevhere fırlattım.

Gölge havada süzülürken zaman ilerliyordu.

Ciğerlerim nefes almayı kesti. Tırnaklarım avuç içlerimi yarım ay şeklinde kesti. Kalbim hiç atmıyordu. Küre gittikçe yaklaştı.

Aynı anda birkaç şey oldu.

Tam yakut isabet etmek üzereyken kraliçe ilahiyi kesti. Hoarfrost Hollow'a sessizlik çöktü ve Kraliçe Marguerite bana doğru döndü. Gözleri karanlıkla parlıyordu. Kana bulanmış eller havaya kalktı. "Sen-" diye hırladı.

Büyü mücevhere çarptı ve mücevher *patladı*. Binlerce küçük kırmızı parça toza dönüştü ve karın üzerine yağdı.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra, beni bağlayan gölgeler zayıfladı. Kalbim bir kez daha attı ve kendimi daha iyi hissettim. Daha güçlü.

"Yakutum!" diye haykırdı kraliçe. Sesi hiç duymadığım kadar yüksekti. Havayı kavradı ama artık çok geçti. Mücevher gitmişti. Göğsünü tırmaladı. Giysilerini yırttı, tırnakları teninde kırmızı izler bıraktı ve hıçkırarak, "Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu olamaz!"

Saçlarını tutam tutam kopardı. Deli. Kraliçe tamamen deliydi.

Yine de bütün gece onun deliliğe sürüklenişini izleyemezdim. Kollarımı gerdim, bağları kırmaya çalıştım. Santim santim hareket ettiler. Daha fazla. Sahip olduğum tüm gücü buna harcadım. Özgür olmam gerekiyordu.

Sonra Luna inledi. Hayatımda duyduğum en güzel sestti. Eli, hançerin kabzasına ulaşana kadar göğsünde ilerledi. Parmakları hançerin etrafında kıvrıldı. Nefesimi tuttum. Çekip çıkardı.

Umut içimde yanan bir alev oldu.

"Sen!" Kraliçe Marguerite Luna'nın üzerine atladı. "Kanın benim. Ruhun benim. Olduğun her şey *benim*!"

"Hayır." Luna gölge hançerini kavrayarak kraliçeden sürünerek uzaklaştı.

Yakut, diye fısıldadı. *Büyüsünü güçlendiriyor ve iyileşmemizi engelliyor olmalı.*

Ve şimdi, gitmişti.

Bir an bile kaybetmeden, tekrar Bağ'a uzandım. Bu sefer aramızdaki bağlantı uçarak açıldı. Kara büyü damarlarımdan aktı. Gücümü geri almak sarhoş ediciydi ama onu kendime saklamadım.

Luna'ya dalga dalga gölgeler gönderdim. Kırmızı işaretler, parlaklığıyla aya rakip olana kadar parladı.

Daha, daha, daha, hiçbir şeyim kalmayana kadar verdim.

Kraliçe Marguerite titrek bacakları üzerinde durdu, hâlâ çılgılık atıyordu.

Yanlış görünüyordu.

Yüzü çökmüştü, derisi kemiklerine yapışmıştı ve saçları hızla ağarıyordu. Canlanmış bir ceset gibi ince bir parmağını kaldırıp Luna'ya doğrulttu.

"Seni yok edeceğim," diye ilan etti, sesi delilik, öfke ve ölümle doluydu.

Ayağa fırlayan Luna ellerini uzattı. "Hayır, yapmayacaksın."

Elini bükte ve avucundan kurdeleler aktı. Ama bunlar gölge değildi ve karanlık da değildi.

Saf güneş ışığı parmakların etrafından dolanarak gözlerimi yakacak kadar parlak bir kazık oluşturdu. Luna silahını kaldırdı. Hiç tereddüt etmeden kraliçenin kalbine sapladı.

Korkunç bir çığlık Hoarfrost Hollow'u doldurdu. Mezarlarda yankılandı. Kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu.

Kraliçe Marguerite tökezleyerek geri çekildi. Kazığı kavradı, çarpmanın etkisiyle elleri yandı. Eti cızırdadı ve havada buhar yükseldi.

Kraliçenin derisi değişti. Saf güneş ışığından oluşan çatlaklar, vücudunun her santimi ağ benzeri çizgilerle kaplanana kadar çarpma noktasından altın orman yangını gibi yayıldı. Patlamak üzere olan bir yıldız gibi parlıyordu.

Luna ellerini kazığın etrafına sardı ve silahı çıkardı. Güneş ışığı kayboldu, gece havasının içinde eridi.

Ama kraliçe.

Vücudu kendi üzerine büzüştü. Derisi siyaha döndü. Gözleri kafatasının içine gömüldü. Tırnakları ölümün kendisi kadar karardı.

Ve korkunç, son bir gümbürtüyle yere düştü.

Zaman uzun bir an için durmuş gibiydi. Hoarfrost Hollow'un üzerine daha önce hiç yaşamadığım bir dinginlik çöktü. Kraliçe Marguerite ölürken rüzgâr bile fısıldamaya cesaret edemedi.

Sonra, kraliçenin bedeni parçalara ayrılarak küle dönüştü. Sert bir rüzgâr esti ve bedeni... yok oldu.

Durumun büyüklüğü bana çarptı. O ölmüştü. Gitmişti. Bunca yıldan sonra, o sadece... öldü.

Saniyeler önce kraliçe olan gri lekeye baktım. Hiçbir şeye indirgenmiş bir hayat.

"Sebastian-"

Luna'nın sonraki sözleri hiç gelmedi.

Yer sarsıldı. Büyü dalgalandı ve muazzam bir güç dalgası üzerimden geçti. Bu gücün etkisiyle tökezleyerek geri çekildim. Dövüş derilerimiz birbirine yapıştı ve üzerimizi kaplayan kir ve pislik yok oldu. Gücüm yenilenmişti.

Büyü yok olduğunda, az önce yaptığımız savaşa dair tek bir iz bile kalmamıştı.

Luna'da dövüşe dair hiçbir fiziksel iz olmamasına rağmen, elleri yanlarında sıkılıp çözülüyordu. İçinden küçük titremeler geçiyor, kontrolsüzce titreyene kadar güçleniyordu.

Luna gözlerini kocaman açarak bana baktı. "O... Ben... Kraliçe..."

Gölge gibi Luna'ya yaklaştım ve onu kollarımın arasına aldım. "Seni tuttum." Ve onu asla bırakmayacaktım.

Titremeye devam etti. "Gördün mü... Ben sadece... ışığım."

"Gördüm." Alnından, burnundan ve ağzından öptüm. "Sen yaptın."

"Ben yaptım," diye yineledi Luna, sesi inançsızlıkla karıştı. "O öldü mü?" "Evet, sevgilim." Kollarım ona daha sıkı sarıldı. "Kraliçe öldü."

Eleyta'nın tahtı boştu.

Ama uzun sürmez.

Mücadelenin resmi olarak tamamlandığının ilan edilmesinden önce yapılması gereken tek bir şey kalmıştı. Ama henüz gitmeyecektik. Luna hazır olana kadar olmaz. Kuralların canı cehenneme. Karım daha önemliydi.

Başını göğsüme yasladı. "Düşünmedim... Düştüğümde... Düşündüm ..."

"Biliyorum." O anda, hançer göğsünü deldiğinde, gerçek korkuyu tanımıştım. "Ama bunu sen yaptın. Onu sen öldürdün."

Luna'nın titremeleri yavaşlayana kadar sırtını yavaşça ovdum, özel bir şey mırıldanmadım.

Bileğimi kaldırarak ağzına götürdüm. "İç."

Tuniğimden başını kaldırdı ve sessiz bir taleple kendi bileğini kaldırdı.

Tartışmadan kabul ettim. Kavga etmenin zamanı değildi ve aç olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Birlikte gücümüzü tazeledik.

Doyduğumuzda ve gölgelerin şarkısı her zamankinden daha yüksek sesle geri döndüğünde, Luna'yı yakınımdaya tuttum. Gölgeyerimi üzerime çekmiş, Sanguis

Kalesi'ne dönmeye hazırlanıyordum ki yer tekrar sarsıldı. Ayaklarımızın altındaki kar çatladı ve

çok garip bir şey oldu.

Karın içinden bir sap çıktı. İki. Yirmi. Yüzlerce. Nefes almak için gereken sürede, Hoarfrost Hollow onlarla kaplandı. Onlar

tomurcuklar büyür büyümez çiçek açarak doğa kanunlarına meydan okudu.

Birkaç dakika içinde kıpkırmızı güller Hoarfrost Hollow'u doldurdu. Her yöne doğru görebildiğim kadar uzanıyorlardı.

Çok güzellerdi. Garip.

Yeni.

Luna'nın eli böğrüne saplandı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." Boştaki elimi kaldırdım ve gözleri benimkilerle buluşana kadar başını eğdim. "Ama dürüst olmak gerekirse, aşkım, umurumda değil."

Kaşları sevimli bir şekilde çatıldı. "Neden olmasın?"

Bir öpücük çaldım. Şimdi istediğim kadar çalabilirdim. "Çünkü bunu çözmek için sonsuza kadar vaktimiz var."

OceanofPDF.com

Karanlık, Güç ve Kudret

OceanofPDF.com

LUNA

I Bir kraliçeyi öldürdüğünüzde yapacak çok şey olduğu ortaya çıktı. Tek yapmak istediğim yatağa girip bir hafta boyunca uyumaktı ama bu mümkün değildi. En azından şimdilik.

Sebastian yapılacak bir şey daha olduğunu söyledi ve bizi gölgeledi. Sanguis Kalesi'ne geri döndük. Taht odasına indik. Daha önceki ziyafet salonu gibi burası da boş değildi. Yüzlerce vampir üçlü ve dörtlü gruplar halinde durmuş, sessizce konuşuyorlardı.

Oraya vardktan sonra bile Sebastian'ın gölgeleri bizi diğerlerinden gizledi. Elini tuttum, tüm bu vampirlerle yüzleşmeye istekli değildim. Lightriver Manastırı'nda olmak o kadar güzeldi ki, nazik olmaktan çok zalim olan yüzlerce vampirle çevrili olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Şimdi onlarla yüzleşmek zorunda mıyız? Bağımız aracılığıyla sordum. Yarına kadar bekleyebilir miyiz?

Başını salladı. *Bunun şimdi yapılması gerekiyor Luna. Büyü dalgasını hissetmiş ve bir şeyler olduğunu anlamış olmalılar.*

Kaşlarımı çattım. Kraliçe öldükten sonra garip büyü kıyafetlerimi onarmıştı ama kendimi hâlâ kirli hissediyordum. Kraliçenin dokunuşunun hissinden arınmak için bir düzine duşa ihtiyacım olacaktı.

Bir süre sonra Sebastian tekrar konuştu. *Endişelenme, Luna. Az önce kraliçeyi öldürdün. Birkaç meraklı vampir sana zarar vermez.*

Kraliçeyi öldürdüm.

Saf güneş ışığından bir kazık yapma fikrinin nereden geldiğini bile bilmiyordum ama o sihir ellerimde belirlediği anda bunun doğru olduğunu anlamıştım.

Bunu kabullenmem biraz zaman alacak, kabul ediyorum.

Çok uzun bir süre.

Erkeksi bir kıkırdama bağın içinden gürledi. *Zamanımız var, Luna. Sonsuzluk kadar.*

Bu doğrudu. Şimdi ne yapacağız?

Pekâlâ. Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. *Gölgeleri kaldırın. Ben hazırım.*

Dediğimi yaptı.

Gölgeler kayıp . Tüm konuşmalar aniden kesildi. Yüzlerce siyah göz bize çevrildi ve ardından toplu bir soluk alma sesi dalga dalga odaya yayıldı.

Sebastian, "Kanlı Yakut'un Kullanıcısı Marguerite Montquartier öldü," diye ilan etti. "Eski kraliçe karımın ellerinde öldü. Isvana ve Ithiar yasalarına göre, meydan okuma tamamlandı. Bir hükümdar yok olurken, bir diğeri onun yerini almak üzere yükselir."

İlk başta sessiz olan fısıltılar kulaklarımı doldurdu. "Kraliçe öldü."

"Onu öldürdüler."

Ve biraz daha yüksek sesle, "O bir..."

"Gerçekten, bu çok iyi..."

Birisi öksürdü. "İnanabiliyor musun..."

Kalabalık güven kazandıkça sesleri de başladı. "Kraliçe Marguerite öldü!" diye bağırdı bir ses.

Bir diğeri yumruğunu havaya kaldırdı. "Kral ve kraliçe çok yaşa!" "Kral Sebastian!" diye bağırdı biri. "Kraliçe Luna!"

"Çok yaşa vampirler!"

"Kraliçe öldü; çok yaşa kraliçe!"

Sözleri içime işledi ve yüzümdeki kan çekildi. Bunu şimdi mi yapıyorduk? Zihinsel olarak hazırlanmak için zaman yok muydu? Sadece... aynı gece içinde bir cetvelle çıkıp diğeriyle mi girecektik?

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Luna, sorun ne?"

Kalabalığın heyecanlı tezahüratları devam etti ama ben onları duymazdan geldim. Elini tutuşum sıkılaştı ve dilim ağzımda zımpara kağıdı gibi oldu. "Ben... Onlar... Bizim hakkımızda... neler söylüyorlar."

Vampir hükümdarların zorla seçildiğini biliyordum ama nedense... Kazanırsak ne olacağını tam olarak düşünmemiştim. En azından kendimizi yeni gerçekliğimize alıştırmak için bir şansımız olur diye düşündüm. Taht

boştu, ama görünüşe göre uzun sürmeyecekti. Temizlenmeye bile fırsatımız olmamıştı ama anlaşılan vampirlerin umurunda değildi.

Bunu nasıl yapabildim? Bırakın kraliçeliği, prenses olmayı bile zar zor biliyordum.

Sebastian aklımın nereye gittiğini anlamış gibiydi. "Luna, Eleyta'nın bir yöneticiye ihtiyacı var." Kaşlarını kaldırdı ve obsidyen gözleri parladı. "Artık iki tane var."

Ağzım tekrar tekrar açılıp kapandı ve göğsüm daraldı. "Orada... zorunda mıyız..."

Kelimeler kifayetsiz kaldığında sesim kesildi. Bu yeni bir şeydi ve pek de hoş değildi. Kendimi bu konumda bulacağımı hiç düşünmemiştim.

"Sorduğunuz buysa taç giyme töreni falan yok," dedi.

Başımı salladım, hâlâ nutkum tutulmuştu. Kulübeye dönme ve bir haftayı yatakta geçirme hayallerim suya düşmüştü. Bu çok uzun bir gece olacaktı.

Elimi sıktı. "Harika olacaksın."

Sessizleşen kalabalığın arasından bir vampir çıkmadan önce cevap verecek zamanım olmadı. Sarı saçları sıkı bir örgü halindeydi ama onu hemen tanıdım.

İlk tanıştığımız zamanki zalimliğini hatırladım ve "Estrella" diye tısladım.

Onun burada ne işi vardı?

Sebastian'ın eli sırtıma inene kadar son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. *Ondan hoşlanmadığını biliyorum, sevgilim.*

Bu yetersiz bir ifadeydi. *O neden burada?* Tekrar sordum. *Darcy'nin arkadaşıydı.*

Bizi Gecenin İnsanları'na satan vampirlerden biri olan Darcy, cadı beni olacaklar konusunda uyarmaya çalıştığında Syndra'yı öldürmüştü. *Phyrra onu iyice araştırdı, sakın bir şekilde cevap verdi. Estrella o gecedan beri Güney Eleyta'da, İthenmyria sınırı yakınlarında çalışıyormuş. ilk toptan sonra.*

Ben cevap vermeyince Sebastian devam etti: *"İstersen onu öldürebilirim.*

Böylece, güvendiği bir vampirden kurtulmaya razı oldu. Benim için.

Nefesimi içime çektim. Bir yandan, Estrella'dan gerçekten hoşlanmıyordum. Diğer yandan, zaten yeterince ölüm olmuştu. *Hayır, böyle iyi. Aklıma bir düşünce geldi ve ürperdim. Şu anda ne konuştuğumuzu duyabiliyor mu?*

Hayır, bu iletişim Tether üzerinden. İkinci Düzen'le birlikteyken bazı gizli soruşturmalar yaptım. Estrella bile duyamaz.

Bize. Sözlerimiz sadece ve sadece bize aittir.

Isvana'ya teşekkür et.

Sebastian elini benim elime doladı ve beni kürsünün kenarına götürdü. Kanatlarımızı açtık ve dimdik durduk.

Estrella bizden birkaç adım ötede dizlerinin üzerine çöktü ve boyun eğdiğini göstermek için boynunu uzattı. En azından şimdi dilini kontrol altına almıştı.

"Kralım." Önce Sebastian'a, sonra bana baktı. "Kraliçem." Sağ elini kaldırarak gölgelerin arasından küçük bir hançer çıkardı. "Tacınıza bağlılık yemini eden ilk kişi olmama izin verin."

Gözlerim açıldı. Gerçekten de doğrudan bu işe dalıyorduk. En azından koca bir ülkeyi yönetmeye alışmak için zamanım olur diye düşünmüştüm ama hayır.

Sebastian'a baktım. Sırıttı, gözleri parlıyordu. *Vampirler uzun ömürlü olabilir ama biz iyi bir törenden hoşlanırsınız.*

Belli ki. Kelimenin içine kurulum kattım.

Sebastian yüksek sesle, "Devam et, Estrella De La Point. Yemininizi kabul edeceğiz."

Başını eğdi ve sol elini bize doğru uzattı. Hançerin kabzasını kavrayarak bıçağı kendi eline sapladı.

Kalbim tekledi ama başka kimse şaşırılmış görünmüyordu.

Estrella'nın kanı durmadan yere damlıyordu. "Kan ve ay tanrıları İthiar ve Isvana adına, hükümdarlığınız karanlık, güç ve kudretle dolu olsun. Bu vesileyle, gönüllü hizmetkârınız olarak kendimi ikinize de adıyorum. Bana istediğinizi yapın."

Boştaki eliyle dini bir jest yaptı ve bize baktı.

Bir şey söylememiz gerekiyor muydu? Keşke elimde bir el kitabı, bir ders kitabı ya da nasıl ilerleyeceğime dair direktifler içeren bir broşür olsaydı.

Sebastian yine de ne yapacağını biliyordu. Bir adım öne çıkarak elini vampirin başına koydu. "Sadakat yeminini kabul ediyoruz, Estrella De La Point. Ayağa kalkabilirsin."

Zihin okuyucu gölge hançerini elinden çekti, ayağa kalkarken yarası hemen iyileşti. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Gelecek yüzyıllar boyunca size hizmet etmek için sabırsızlanıyorum."

Yan tarafa doğru hareket etti ve bize bağlılık yemini etmek için bekleyen vampir sıralarını ortaya çıkardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Bu sonsuza kadar sürecek."

Önceki olaylardan dolayı zaten bitkin düşmüştüm. Ölümüne bir savaş parkta yürümek gibi değildi. Şimdiden günlerce ağrıyacağımı biliyordum. Sebastian kaşlarını çatarak bana baktı. Omzunun üzerinden yakındaki bir hizmetkâra işaret etti, o da koşarak uzaklaştı. Birkaç dakika sonra hizmetçi birkaç kişiyle birlikte geri döndü. Aralarında, birbirinin aynısı iki siyah taht taşıyorlardı.

Koltuklar hazırды ve kanatlarımı kendime çektim. Sebastian ve ben aynı anda oturduk. Rahat etmeye çalışarak yer değiştirdim. Kocam ise sanki oturmak için doğmuş gibi tahtı benimsemişti.

"Sıradaki," diye buyurdu asil bir şekilde, sesi taht odasında yankılanıyordu.

Vampirler birbiri ardına kürsünün dibine geldiler. Estrella'nın ettiği yeminin çeşitlerini tekrarladılar. ait gölgeleri olmayanlar başkalarının yaptığı hançerleri kullandılar ve her biri bize bağlılık yemini etti.

Dakikalar saatlere dönüştü. Kanlı Ay battı, güneş doğdu ve hizmetkârlar pencerelerin üzerine perdeler çektiler. Sebastian, Phyrre ve Marius'u olanlardan haberdar etmek ve geri dönmeleri güvenli olana kadar Isvana'nın Seçilmişlerinin İkinci Düzeni'nde kalmalarını istemek için peşlerinden bir kuzgun şekil değiştiren gönderdi.

Yine de yeminler gelmeye devam etti.

Son vampir, Gareth adında siyah saçlı bir lord, yeminini bitirirken gözlerim zar zor açık kalıyordu. Lord sözünü bitirir bitirmez Sebastian elimi tuttu. Yakınlarda duran ve kısa bir süre önce kendi yeminini etmiş olan bir vampirle göz göze geldi.

"Kraliçe ve ben çekiliyoruz," dedi Sebastian. "Rahatsız edilmek istemiyoruz."

"Elbette, Majesteleri." Vampir başını eğdi. "İyi geceler dilerim."

Sebastian bizi odamıza geri getirdi. Hiç dokunulmamıştı ve yatak davetkâr bir şekilde adıma çağırıyordu. Tüm vücudum ağrıyordu. Sebastian soyunmama yardım etti. Sözünü sakınmadan beni banyo odasına götürdü. Bulabildiğim ilk geceliği üzerime geçirmeden önce duş aldım, saçlarımı ve vücudumu mekanik bir şekilde yıkadım.

Sonra yumuşak, sıcak yatağın üzerine yığıldım. Beni eski bir dost gibi kucakladı ve yüzümü yastığa gömdüm.

Eleyta için parlak bir gelecek hayal ederek saniyeler içinde uykuya daldım.

İKİ GÜN UYUDUK, sadece beslenmek ve kişisel ihtiyaçlarımızı gidermek için uyandıktan sonra tekrar yatağa girdik.

Kraliçeleri öldürmek kalbi zayıf olanlara göre değildi.

Üçüncü günün akşamı kapı çalındı ve beni uykumdan uyandırdı. Başımı yastıktan kaldırdığımda Sebastian çoktan ayağa .

"Ben bakarım," dedi ve bir pantolon çizdi.

Başımı salladım, kapüşonlu gözlerle onu izlerken başım geriye düştü. Tanrım, çok güzeldi, bu prens, bu kral benim.

Bileklerimiz işaretleleyen siyah bantlar olmasaydı, bağlı olduğumuza inanmakta güçlük çekerdim. Bazen evliliğimizde yaşananlar bana bir rüya gibi geliyordu... ya da nasıl hissettiğime bağlı olarak bir kabus. Ama beni sevdiğini hatırladığımda, her şey yolunda görünüyordu.

Sebastian kapıyı açtı. "Evet?"

Odanın dışından bir ses, "Majesteleri, hemen gelmeniz gerekiyor," dedi.

Kocamın omuzları gerildi. "Sorun nedir, Nelo?"

"Hiçbir sorun yok, Kralım. Favoriler Salonu'nda bir durum var. Gelip görmelisiniz."

Sebastian'ın parmakları kapının pervazına vurdu ve omzunun üzerinden bana baktı. *Senin için sorun olur mu?*

Ne kadar düşünceli olduğunu anlayamadım. Hâlâ bağlıydık, yani o gidecekse ben de gidecektim. Gelmemi talep etmek yerine, sordu.

Gülümseyerek yorganın altından çıktım ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. *Bana beş dakika verin, hazır olacağım.*

Sebastian başıyla onayladı ve Nelo'ya döndü. "Yarım saat içinde orada oluruz." Kapıyı kaydırarak kapattı ve kapıya yaslandı.

Ona baktım. "Yarım saat mi?" Burnumu kırıştırdım. "Sadece beş dakika istedim."

Vampirim kapıyı iterek bana doğru ilerledi. "Bunu sen mi söyledin?" Benden bir adım ötede durdu, gözleri parlıyordu. "Otuz dakika dediğini duyduğuma yemin edebilirim. Yoksa bir saat miydi? Emin değilim."

"Sebastian-"

Eğildi, kollarını iki yanıma koyarak beni içine hapsetti. Ağzı derin bir öpücükle benimkini aldı. Ona karşı eridim, parmaklarım yukarı uzandı

ve kucaklaşırken saçlarına dolanıyordum. Dili ağızımı drttü ve ben de hevesle ağızımı açtım. Öpüşmemiz derinleşti.

Çok geçmeden çekildi. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Görüyorsun ya sevgilim, bunu yapmak için beş dakikadan fazlasına ihtiyacım var." Beni kucakladı ve bir kez daha yatağıın ortasına taşıdı.

Dudakları dudaklarımla buluştu ve elleri geceliğıimi hızla kavradı. Dürüst olmak gerekirse, çok az olan itirazlarım, ağız benimkini terk edip aşağı, daha aşağı, daha aşağı bir iz bıraktığıında tamamen yok oldu.

Kısa süre sonra hiç konuşamaz oldum.

İlk defa, hiç umursamadığıımı fark ettim.

Sebastian'la konuşmaya gerek yoktu.

OceanofPDF.com

Yapmamız Gereken Çok Şey Var
❧

OceanofPDF.com

SEBASTIAN

A Luna'ya biraz geç kaldığımız için kimsenin üzülmeyeceğine dair güvence verdikten sonra -biz farkına varmadan yarım saat bir saat olmuştu- odamızdan çıktık. Luna'nın üzerinde siyah bir elbise vardı. Uzun yırtmacı ortasından yukarı doğru uzanıyordu ve bacaklarını sergiliyordu. Onu bu giysiyle ilk kez görmüyordum ama bugün farklı görünüyordu. Mümkünse daha güzeldi. Her zamankinden daha güçlü.

Ona karım demekten gurur duyuyordum.

Favoriler Salonu'na gölge gibi gidebilirdik ama onun yerine yürüdük. Neden acele edelim ki? Kraliçe ölmüştü ve birlikte geçirmek için dünya kadar vaktimiz vardı.

Sanguis Kalesi'ne bir ciddiyetsizlik havası çökmüştü. Kalenin bizim kanadından çıkar çıkmaz bunu fark ettim. Yanından geçtiğimiz vampirler bize doğru eğilip reverans yapıyorlardı, bu pek de yeni bir şey değildi ama asıl değişiklik insanlardan geliyordu.

Mutlu görünüyorlardı.

Adımlarında bir sıçrama vardı ve biz yanlarından geçerken gülümsediler bile. Hayatta olduğum süre boyunca Sanguis Kalesi'nde hiçbir hizmetkâr gülümsememişti.

Kalenin ikinci katındaki bir koridorda yürürken bir insan bizi durdurdu.

"Majesteleri." Kollarında dokuma bir sepet tutuyordu ve başını öne eğdi. Boynuna mor bir kurdele takmıştı. "Yaptıklarınız için size teşekkür etmek istedim."

Luna gülümsemeden önce bana baktı. "Bir şey değil."

Hizmetçi sırtıttı ve aceleyle yoluna devam etmeden önce selam verdi.

Dört kez daha hizmetçiler bizi koridorda durdurdu. Her biri bana değil ama Luna'ya teşekkürlerini sundu. Yaptığı şeyin haberi yayılmaya başlamıştı bile.

Kolumu ona dolayarak yakınımdaya tutarken göğsümün derinliklerinde erkeksi bir gurur kabarıyordu. Luna, tanıştığımız o ilk geceden beri karanlığıma her zaman bir güneş ışığı olmuştu, ama şimdi ışığı yayılıyordu. Herkes benim daha önceden bildiğim şeyi görmeye geliyordu.

O bir hazineydi.

Şatodan geçip Favoriler Salonu'na vardığımızda, işlerin daha da garipleşeceğini fark ettim.

Bu yasak kanadın girişini gösteren çift kapı açıktı. Bu hiçbir zaman böyle olmadı. Bu salon varoluşum boyunca sıkı bir şekilde korunmuştu; kapılar her zaman kilitliydi. Anahtarlar sadece muhafızlarda ve kraliçede vardı.

Evcil hayvanlarının onun izni olmadan dışarı çıkmasına asla izin verilmezdi. Nelo duvardan sıyrıldı ve eğildi.

" oluyor?" diye sordum.

Kaşları birbirine çatıldı. "Majesteleri, Favoriler... Onlar..." Başını iki yana salladı. "Gel kendin gör."

Koridora girdi, takip ettiğimizden emin olmak için durakladı. Bizi birkaç kapalı kapının önünden geçirdi, ayak seslerimiz taştan yankılanıyordu. Koridorun sonundaki kapıda durduk. Parmaklarımı Luna'nın kılere geçirip onu göğsüme çektim.

Nelo boğazını temizledi. "Hizmetçiler Favorilere kahvaltılarını getirdiklerinde bunu buldular. Görmem gerektiğini düşündüm Bastian."

Sesi her şeyden çok şaşkın geliyordu ve gölgelerim beni herhangi bir tehlikeye karşı uyarmadı. Yine de ilk ben gidecektim.

Nelo kapı tokmağını çevirdi. Kapı sessiz, iyi yağlanmış menteşeler üzerinde açıldı ve süslü bir oda ortaya çıktı. Önce muhafız içeri girdi, ben de hemen onu takip ettim.

Bulduğum şey beni durdurdu.

On bir insan odanın etrafına dağılmıştı; bazıları ayakta, bazıları oturuyordu. Ancak dikkatimi çeken kıyafet eksikliği değildi.

Bu onların gözlerindeki hayattı. Son yıllarda kraliçenin evcil hayvanlarından biri olmayı isteyerek seçen sadece bir Favori olmuştu. Ben seçmedim.

Adını bilmiyordum ama masanın yanında kitap okuyordu. Biz içeri girince kitabı bıraktı ve diğer insanlarla birlikte bize baktı.

Her birinin bakışlarında aynı insanlık kıvılcımı vardı.

"Sebastian... oh." Luna'nın sesi geldiğinde kesildi. "Ne oldu?" Nelo'ya sordum.

Bu daha önce görülmemiş bir şeydi. Kraliçe Marguerite bir Favori seçtiğinde, tek çıkış yolu ölümdü. Evcil hayvanlarından birinin onun transını bozduğunu hiç görmemiştim.

Eski Favorilerden biri öne çıktı.

"Benim adım Blair." Eğildi, belinde siyah bir battaniye tutuyordu. "Kraliçe... o öldüğünde, büyü üzerimizde dalgalandı."

Odadan anlaşıma mırıltıları yükseldi.

Genç bir sarışın öne çıktı. Onu Abigail olarak tanıdım, avdan kurtardığımız insan. "Sanki üzerimden serin bir esinti geçti. Bir an kendi bedenimde sıkışıp kaldım, sonra içimde bir şeylerin kilidi açıldı."

Nelo, "Favorilerden bazıları kraliçenin öldüğü geceden beri uyanıktı, ancak birkaçı bu geceye kadar tamamen uyanmadı" dedi.

İnsanların her biri, Blair ve Abigail'in söylediklerini yineleyerek teker teker hikâyelerini paylaştı. Mucizevi. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu.

İşleri bittiğinde ve hepsinin beklendiği gibi sağlıklı olduğunu teyit ettiğimizde, Luna ve ben insanları Nelo'nun bakımına bıraktık. İnsanların en kaliteli yiyeceklerle besleneceği ve uygun şekilde giydirileceği konusunda bize güvence verdi.

Ayaklarımız odamızın taş zeminine indiğinde Luna topuklarının üzerinde döndü. Gözleri parladı ve yüzüne bir sırıtiş yayıldı. "Kraliçe'nin büyüü bozuldu. Önce Boşluk'taki sesler kayboldu, şimdi de bu. Acaba kraliçenin ölümünden etkilenen başka bir şey var mı?"

Gözlerimi ona diktim. "Az önce Boşluk'taki seslerin gittiğini mi söyledin?" Luna gözlerini kırıştırdı. "Sana söylemedim mi?"

"Hayır, aşkım." Başımı salladım. "Bunu bana sen söylemedin."

Böyle muazzam bir şeyi kesinlikle hatırlardım.

Kaşlarını çattı. "Oh, düşündüm de... Kafamda kaybolmuş olmalıyım. Gitmişler, Sebastian. Kraliçeyi yeni öldürdüğüm için ilk başta fark etmedim ama kızıl ay gecesinden beri onları duymadım."

Bir nefes verdim. "Bu inanılmaz." Seslerin onu rahatsız etmesinden hep nefret etmişimdir.

"Öyle." Luna adım atmaya başladı. "Yapacak çok işimiz var Sebastian. Onlar için yeni bir ev bulmalıyız."

Bazen Luna bu haldeyken ona ayak uydurmak zor oluyordu çünkü zihni konuşmamızın üç adım ötesinde çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Favoriler mi?"

"İnsanlar," diye düzeltti yumuşak bir sesle. "Sadece kraliçenin istismar ettikleriyle değil, hepsiyle ilgilenmemiz gerekiyor. Sanguis Kalesi'ndeki hiç kimsenin burada kendi iradesi dışında kalmak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyorum. Ayrılmak isteyen insanların istedikleri zaman ayrılmalarına izin verilmeli."

Kulağa mantıklı geliyor.

"Bu senin kraliçe olarak ilk resmi yasan mı, sevgilim?"

Başını eğdi. "Öyle, değil mi?" Parmağıyla alt dudağına dokundu. "Yine de bu son olmayacak. Yapmamız gereken çok şey var. İnsanları serbest bırakmalıyız ve sonra..."

LUNA DOĞUŞTAN LİDERDİ. Kraliçe olmayı sanki her zaman sorumlu olması gerekiyormuş gibi benimsedi. Gecenin sonunda üç liste hazırlamıştı.

"Acil değişiklikler için bir tane." Halihazırda yirmiden fazla madde içeren en kısa listeyi işaret etti. "Bunlar hemen uygulamaya koyabileceğimiz maddeler. İkincisi kısa vadeli projeler için ve üçüncüsü de en uzun süremizi alacak."

Listesinin en başında Phyrra ve Marius'u Sanguis Kalesi'ne çağırmak vardı. En azından bu kolay olacaktı. Diğer maddeler arasında, biz ailelerinin izini bulmaya çalışırken Favoriler için yeni kalacak yerler bulmak da vardı. Sanguis Kalesi'nde kalmak isteyip istemediklerini belirlemek için vampir olmayan tüm hizmetkârlarla tek tek görüşme planları yaptık.

Luna bunun üzerinde çalışırken, ben de kraliyet hazinedarlarıyla görüştüm. Kraliçe Marguerite'in ülkenin kasasını kuruttuğu kısa sürede ortaya çıktı. Birden fazla danışman bize Ithenmyr ile ilgili durumun ilk başta düşündüğümünden çok daha kötü olduğunu bildirdi.

Eski kraliçe karanlığı doğal olmayan bir şekilde saplantı haline getirmiş olabilirdi ama bunun gerçek olduğundan ve ölmekte olan toprakların etkilerinin uzun süre burada kalacağından şüphe yoktu. Durumu değerlendirmeleri için Koln Dağları'na çoktan mektuplar yazmış ve güvendiğim vampirleri göndermiştim. Bir

Kesin olan bir şey vardı: Ithenmyr'deki Ejderha Kraliçesi acımasızdı ve durdurulması gerekiyordu. Er ya da geç, onunla başa çıkmak zorunda kalacaktık.

Tüm bunların ötesinde, Phyrra'ya Gecenin İnsanları'nın kalan üyelerini aratmayı planlıyordum. Eleyta'da adalet uygulanacak ve bu ülkeye her seferinde asi vampir olmak üzere düzen getirecektik.

Şafak ufukta görüldüğünde, hem Luna'nın hem de benim haftalarca yetecek kadar işimiz vardı. Yine de bu konuda üzgün değildim. Aksine, yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Bunu başarabilirdik. Eleyta'ya barış ve istikrar getirebilir, onu her zaman olması gerektiği gibi bir ülke haline getirebilirdik. Birlikte her şeyi yapabilirdik.

Biz karı kocaydık. Bağlanmış ve bağlanmış ortaklar. Eleyta'nın Kral ve Kraliçesi. Gölgelelerin Hükümdarı ve Güneşte Yürüyen.

Tek bir ruhu paylaşan iki varlık.

Kimse bizi ayıramaz.

Şimdi

olmaz.

Hiçbir

zaman

olmaz.

İlk Sonsöz

OceanofPDF.com

A *birkaç hafta sonra.*

Ağır bir kol beni yatağa bastırdı ve inledim. "Sebastian, beni yine yatağa itiyorsun."

Bu hafta dördüncü kez bu pozisyonda uyandım. Kral olmak Sebastian'ın bile normalden daha yorgun olduğu anlamına geliyordu. Bir ülkeyi yönetmek kolay değildi ve Kraliçe Marguerite'in ardında bıraktığı karmaşayı çözmek için uzun saatler çalışıyorduk.

Turnvası için o kadar çok para harcamıştı ki Eleyta'daki insan köyleri açlıktan ölmenin eşiğine gelmişti. Ipotha'nın aylık olarak gönderdiği tahıl bile hepsini kurtarmaya yetmiyordu. Tanrılara şükürler olsun ki Sebastian ve ben zamanında devreye girmiştik çünkü köylere yardım etmek için kalan az miktardaki fonu tam zamanında yönlendirebilmiştik.

Sebastian hâlâ hareket etmemişti. Kolunun ağırlığının altından kaydım ve göğsünü dürttüm. "Kolunu oynatır mısın lütfen?"

Yanıt olarak bir gözünü açtı. "Günaydın Luna," dedi hoyratça. İsteddiğimi yapmak yerine beni kendine doğru çekti.

"Sebastian!" Göğsüne vurdum. Çıplak göğsüne. Anlaşılan yatağa geldiğimizde tüm kıyafetlerini çıkarmıştı. Daha önce fark etmemiştim ama artık durum böyle değildi. "Bırak beni. Kalkmamız gerek."

Cevap olarak boynumu yavaşça yaladı. "Öyle mi?" diye sordu. "Emin misin?"

Hemen cevap vermediğimde, dişleri boğazımı sıyırdı. "Ya da belki bir deney için zaman bulabilirsin."

İlgim alevlendi ve içim daraldı. Bu vampir dikkatimi çekmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Merakla kollarının arasında kıpırdandım. "Ne tür bir deney?"

Dişleri keskin, yırtıcı ve hiç de korkutucu olmayan bir şekilde sırttı. "Çok titizdir," dedi ciddiyetle. "Bir adı bile var."

"Oh?"

"Ben buna 'Luna ne kadar sessiz olabilir?' diyorum."

Gözlerim büyüdü ama geri çekilmedim. "Emin değilim..."

"Shhhh." Parmağını dudaklarıma koydu. "Bunun işe yaraması için sessiz olman gerekiyor."

Sonra, demek istediğini kanıtlamak istercesine beni öptü. Elleri boynumun arkasına kayd, ağızlarımız tutkulu bir kucaklaşmada buluşurken beni kendine yakın tuttu. Dudaklarının her hareketiyle, dilinin her dokunuşuyla, birlikte geçirdiğimiz her anla bana ne kadar hayran olduğunu söyledi. Dudaklarım dolgunlaşıp morardıktan ve neredeyse uyuştuktan sonra Sebastian çekildi. Beni yastıkların üzerine yatırdı, ağırlığını dirseklerine vererek üzerimde dinlendi.

"Unutma sevgilim, sessiz ol." Boynumu ısırmadan önce sırttı, azı dişleri ortaya çıkmıştı. Zevk içimde akıyordu, tüm vücudum daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Aynı anda geceliğimi yukarı çekti. Bacaklarımı açtım ve mükemmel bir şekilde oturdu.

Kaç kez bir araya gelirsek gelelim, bundan asla bıkmayacaktım.

O benimdi.

Benim kocam. Kralım. Tüm dünyam.

SONUNDA, Sebastian'ın deneyi birkaç açıdan tamamen başarısız oldu. Sessiz değildim. Hem de hiç. Söylemeye gerek yok, daha önce hiçbir şeyde başarısız olduğum için bu kadar mutlu olmamıştım. Yatak odamızdan çıktığımızda, onun testlerinin birkaç tekrarında başarısız olmuşum. Yatakta, duşta ve elbise seçmeye çalışırken gardırobun önünde.

Marius'la görüşmek için kalenin kütüphanesine vardığımızda, vampirler ve hizmetkârlar günlerine devam ederken kale hayatla dolup taşıyordu. Kardeşim Eleyta'daki hayata alışmaya başlamıştı ve derslerine yetişmesine yardımcı olması için birkaç özel öğretmen tutmuştuk.

Marius'un saçlarını karıştırdım. ", Mar-Mar?"

Okuduğu kitaptan başını kaldırdı. "Ders çalışmak istemiyorum," diye homurdandı. "Sana söyledim, Phyrra gibi bir casus olmak istiyorum. Bunun için matematik bilmeme gerek yok."

Sebastian arkamdan kıkırdadı. *İyi şanslar.*

Marius casusluk şefine duyduğu hayranlığın peşini bırakmamıştı ve her geçen gün onun hakkında daha fazla konuşuyordu.

Onun yanındaki koltuğa kaydım. "Sana ne demiştin?"

İnledi. "Büyüdüğümde casus olabilirim ama önce derslerimi çalışmam gerek."

"Bu doğru." Umarım kardeşim olgunlaşmadan önce bu takıntısından kurtulur. Onu Sanguis Kalesi'nden uzaklaştırmayacak güvenli ve huzurlu bir meslek bulmasını umuyordum.

Vryntha adında bir Hafif Elf olan öğretmen bize gülümsedi. Masaya yaklaştı ve bir yığın kitap koydu. "Dört Krallığın tarihini inceliyoruz, Majesteleri."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Sebastian.

Kocama bir bakış attım. Marius'un derslerine odaklanmasını sağlamakta zaten yeterince sorun yaşıyorduk. İhtiyacım olan son şey Sebastian'ın onu öğrenmeyi küçümseme konusunda cesaretlendirmesiydi. Bazen, akraba olan iki insanın bu kadar farklı olmasının nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum.

Saat çaldı ve Sebastian koluma dokundu. "Gitmeliyiz Luna, yoksa geç kalacağız."

Kraliçe olmak kesinlikle rahatlatıcı değildi. Hâlâ istediğim kedileri almamıştım ama yapılacaklar listemdeydi. Eninde sonunda.

Marius'a son bir kez sarıldım. "Çalışırken iyi eğlenceler." "Çalışmayacağım," diye homurdandı.

Yenilgiyle iç geçirerek ayağa kalktım ve elimi Sebastian'ın eline koydum. Boşlukta yolculuk ettik ve saniyeler içinde taht odasına vardık.

Kraliçe Marguerite'inkinden çok daha az gösterişli, birbiriyle uyumlu iki taht odanın ön tarafında oturuyordu. Bu gece dilekçeleri dinleyecektik ve muhtemelen saatlerce burada kalacaktık. Yine de üzgün değildim. Eleyta'da değişiklikler yapıyorduk. İnsanlarımız daha mutlu ve sağlıklıydı. Odette'in laboratuvarını kaleye taşımıştık ve onun iksiriyle, İsrâf Hastalığı'ndan muzdarip olan herkes tedavi olmuştu.

Kapılar çarparak açıldığında tahtlara daha yeni yerleşmiştik.

"Majesteleri!" Tristan taht odasına dalarken bağırdı.
Kürsünün dibinde aceleyle eğildi, nefes nefese kaldığı belliydi. "Ne oldu?"
Sebastian sordu.
Vampir bize kocaman gözlerle baktı. "Çatıda bir ejderha var."

Çatıya doğru gölgelenirken SEBASTIAN'ın eli kolumu demir gibi kavramıştı. Beni neden bu kadar sıkı tuttuğundan emin değildim.

Ejderhaya dokunacağımı mı düşündü? Ben deli değildim. Evet, ağzım birkaç kez benden kaçmıştı ama hâlâ bir beynim vardı. Yine de gölgeler kaybolduğunda tüm düşünceler beynimden boşaldı.

Gökyüzünden yağan yoğun kar görüşümü engelliyordu ama kar fırtınası bile önümde duran yarattığı gizleyemezdi.

"Aman Tanrım," diye
fısıldadım. Gerçekten bir
ejderha vardı.

Gece Kanadı'ndan çok daha büyüktü ama en az onun kadar güzeldi. Ejderha yeşildi, pulları ilkbahardaki bir ormanı andırıyordu ve başını ikiz boynuzlar süslüyordu. İki iri kehribar rengi göz hiç kırpmadan bize bakıyordu.

Ejderhanın üzerinde bir binici oturuyordu. Kimliğini gizleyen kalın, kürk astarlı bir pelerin ve uyluklarına kadar uzanan ağır çizmeler giymişti. Devasa, ateş püskürten canavarın üzerinde otururken kar onları rahatsız etmiyor gibi görünüyordu.

Ejderhanın pullarının dokunulduğunda onu daha mı sıcak yaptığını merak ettim. Üzerine düşen karın hiçbiri orada kalmadı, anında eridi.

Atlı başını bize doğru eğdi. "Sen Karanlıklar Prensi misin?"

Sebastian başını salladı ama kolumu bırakmadı. "Bırakıyorum."

Biniciden rahat bir iç çekiş geldi. "Thelrena'ya teşekkürler." Uzanıp kapüşonunu çıkardı ve uzun kıvılcı saçlı güzel bir elf ortaya çıktı. "Ben Yaşamın Yüce Leydisi'yim ve yardımınıza çok ihtiyacımız var."

Gölgelerim cesaret verici bir şekilde titreşiyordu. Tıpkı daha önce beyaz kurt ve Gece Kanadı'nda olduğu gibi, içimden bir ses onlara güvenmemi söylüyordu. Sebastian'ın elini kolumdan çektim ve ejderhaya doğru bir adım attım.

Hemen yakılmayınca daha da yaklaştım.

"karanlıkla ilgili, değil mi?" Elfe sordum. O da başını salladı. "Evet, öyle."

Omzumun üzerinden Sebastian'a baktım. "Bunun olabileceğini düşündük."

Koln Dağları'ndan aldığımız raporlar en hafif tabirle tuhaftı. Sebastian da ben de bir an önce harekete geçmemiz gerektiğini düşünmüştük. Görünüşe göre zamanı gelmişti.

"Benim adım Luna, Eleyta'nın Vampir Kraliçesi." Bu unvan dilime hâlâ yabancı geliyordu. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Elf gülümsedi ve başını eğdi. "Ben de öyle."

Benden bir adım ötede duran ejderhaya döndüm. "Senin ejderhan..."

"Isırmaz... pek ısırmaz," dedi, onun böğrünü oldukça şefkatle okşayarak. "Yine de bıçaklanmayı pek sevmez."

Ejderha ofladı. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlamadım. Bıçaklanmaktan kim hoşlanır ki?

Hayatın Yüce Leydisi tuhaftı ama ondan kötü bir niyet sezmedim.

"Bu bir sorun olmayacak." Geri adım attım. "Lütfen içeri gelin. Elimizden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarız."

İkinci Epilog

OceanofPDF.com

M *herhangi bir yıl sonra.*

"Acele et, Luna." Duvara yaslandım ve siyah ipek gömleğimin yakalarını . "Eğer acele etmezsek geç kalacağız. yakında ayrılacak."

Ayaklarımın dibinden bir miyavlama sesi geldi ve Noir'i kulaklarının arkasından kaşımak için eğildim. Tahtı devraldığımızdan beri Luna'nın sahiplendiği yedi kediden biri olan Noir kalbime girmeyi başarmıştı. Alnının ortasındaki tek bir beyaz nokta dışında tamamen siyahtı. Noir mırıldanarak bacaklarıma sürtündü.

Bağlama İşareti'nden eğlence fişkırdığında hâlâ kediye okşuyordum. Kediye kovdum ve etrafıma bakındım. Luna hâlâ banyo odasıdaydı.

Bağdan cınlayan bir kahkaha geldi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne oyunu oynuyorsun, sevgilim?"

Yerde gölgeler birikti ve Luna önümde belirdi. "Oyun yok," dedi. Ancak gülümsemesi sözleriyle çelişiyordu.

Cevap verecektim ama göz kamaştırıcı karımın görüntüsü kelimeleri oluşturma yeteneğimi çaldı. O her zaman güzel ve nefes kesiciydi ama bu gece işleri tamamen yeni bir seviyeye taşımıştı. Bunca yıldan sonra bile beni şaşırtmayı başarıyordu.

Luna döndü. "Beğendin mi?"

İçimde dolaşan hisleri tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime değildi. Cevap vermek yerine ellerini tutup kendime çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Bayıldım," dedim içtenlikle. "Seni seviyorum."

Bu kıyafeti kim tasarladıysa zam almalı. Bunu için zihnime bir not düştüm ve kıyafetin Luna'nın varlıklarını nasıl öne çıkardığını takdir etmek için bir an ayırdım.

Omuzlarını açıkta bırakan altın rengi ipek, bedenini sımsıkı sararak etrafını sarıyordu. Bacaklardaki yırtmaçlar ona hareket etmesi için geniş bir alan sağlıyordu. Elbise sanki güneş ışığından yapılmış gibi parılıyordu. Kanatları açıktı ve uzun saçları gevşek bukleler halinde bir omzunun üzerinden şelale gibi dökölüyordu.

Yıllar önce ona verdiğim kolyeden başka taktığı tek mücevher başının üzerinde duran siyah taçtı. Kolları çıplaktı ve bağlayıcı izini tümüyle gözler önüne seriyordu.

Kim olduğundan şüphe eden biri varsa, o işaretleri gördüğü anda anlayacaktı.

Sanki herkes Vampir Kraliçe'yi unutabilirmiş gibi. Denge Savaşı sırasında Luna'nın yaptıklarından sonra, Dört Krallık'taki herkes onu tanıyordu. İki kere efsane olmuştu. Birincisi Kraliçe Marguerite'i öldürdüğü için, ikincisi ise her şey tehlikedeyken nasıl savaştığı için.

Luna dişlerini göstererek gülümsedi. "Beğendiğine sevindim." Eğilerek onu tekrar öptüm. Yavaşça, , tutkuyla.

Sahip olduğum her şeyi öpücüğe döktüm. Yıllardır birlikte olmamızın bir önemi yoktu; her kucaklaşmamız ilk kucaklaşmamız gibi geliyordu. Dudağını ısırdım ve altımda titredi. Ellerim aşağıya doğru inip vücudunu bana doğru çekerken küçük bir inilti duyuldu.

O mükemmeldi.

dururken dakikalar geçiyordu. Kapı çalındı.

"Lulu? Geliyor musun?" Kayınbiraderimin çakıllı sesi kapıdan içeri süzüldü. "Gitmemiz gerek. Kocanla öpüşmeyi bırak."

Luna bir iniltiyle öpüşmemizi kesti. "Geliyorum!" diye .

Bakışlarımızı paylaştık. Geçen yıl olgunlaştığından beri Marius, Phyrra'nın görevlerine katılmasına izin vermesi için Luna'ya yalvarıyordu. Bugüne kadar reddetmişti ama Marius onu yıpratıyordu. Yavaşça, dikkatlice, sonsuza kadar burada sıkışıp kalamayacağını görmesini sağlıyordu.

Marius'un bu gece gelmesine izin vermek bir uzlaşmaydı. Tanrılara şükürler olsun ki Wasting Hastalığı hiç geri dönmemişti ama Luna küçük kardeşine karşı çok korumacıydı. Onu gözünün önünden ayırmaktan nefret ederdi.

Yine de kapıyı açtığımda, "küçük" kelimesinin yanlış bir tanımlama olduğunu kabul ettim. Marius neredeyse benim boyumdaydı ve muhafızlarla geçirdiği eğitim saatleri onun güçlü ve kaslı olduğu anlamına geliyordu. Görünürde çelimsiz buçukluktan eser yoktu.

Üçümüz el ele tutuştuk. Aynı güç sarsıntısı şimdi bile içimizden geçiyordu. Gölgele dönmeye başladı ve sonra, yola koyulduk.

Boşluktaki YOLCULUK normalden daha uzundu ama sorunsuzdu. Gölgele kalktı ve bizi canlı bir balo salonunda bıraktı. Hava ılıktı ve vampirler, insanlar, şekil değiştirenler, cadılar ve elfler birbirine karışırken atmosfer hafifti. Arada bir kahkahaların karıştığı sohbetler yükseliyordu. Balo salonunun köşesinde küçük bir orkestra çalıyor, pencereler ve kapılar açık olduğundan içeri esinti giriyordu.

Üçümüz ayağa kalkar kalkmaz Marius geri çekildi. "Gecenin sonunda ikinizle buluşacağım," diye söz verdi.

Luna onu kalabalığa doğru cesaretlendirici bir şekilde iterek, "Git, iyi eğlenceler," dedi. İhtiyacı olan tek şey buydu. Marius kalabalık balo salonunda gözden kayboldu,

Luna bana yaslanırken gülümsedi. "Sonunda gerçekleştiğine inanabiliyor musun?"

Onu öptüm. "Bana bundan bahsettiğin ilk andan beri böyle olacağını biliyordum."

"Gerçekten mi?"

"Elbette." Elini sıktım. "Sen . Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

Luna kollarımda iki büküm oldu ve bana gülümsedi. "Bu sadece benim gecem değil, biliyorsun. Bu gece herkes-"

"Kraliçe Luna!" diye seslendi küçük bir ses, biri bize çarpmadan birkaç dakika önce.

Beş yaşlarında, sivri kulakları ve uzun gümüş rengi saçları olan çocuk Luna'nın eteğini çekiştirirken aşağıya baktım.

Karım elimi bıraktı ve elfin hizasına eğildi. Selamlamak için kollarını açtı ve çocuk da Luna'nın kollarına atlayarak sımsıkı sarıldı.

Luna elfe sarıldı. "Merhaba, Arabella."

"Merhaba," dedi genç kız, sesi rüzgâr çanları gibiydi. "Seni özledim."

Çocuğu kucağında tutan Luna, güzel yüzünde dans eden bir sırıtışla bana baktı. Arabella ve ailesini Sanguis Kalesi'nde ağırlamamızın üzerinden ancak bir ay geçmişti.

"Ailen nerede?" diye sordum. Arabella genellikle ormanda özgürce koşardı ama bu gece burası oldukça kalabalıktı.

"Tam burada." Arkamızdan alçak, gür bir ses geldi ve döndüm.

Kalçasında kızıl saçlı bir bebekle ayakta duran Arabella'nın babasıydı. Benden bile uzun boyluydu, heybetli bir duruşu vardı. Kolları kıvrılmıştı ve kolundaki çiftleşme izini gösteriyordu. Gümüş beyazı saçları ensesinde topuz yapılmıştı, ilk tanıştığımız zamankinden çok daha uzundu ve başının etrafında altın bir halka vardı.

Arabella Luna'nın kollarından fırladı. "Baba!" El çırpıp ve yerden bir sarmaşık telaşı fıskırdı, yeni büyüme ayaklarının etrafına dolanırken birkaç kişiyi hazırlıksız yakaladı. "Oops."

Babası gülümsedi. "Endişelenme küçüğüm. Annenin de heyecanlandığında aynı şeyi yapmak gibi bir alışkanlığı var. Eminim bunu düzeltebilir." Bize de, "Gelebildiğinize çok sevindik. Bunun bizim için anlamı çok büyük."

Luna ayağa kalktı ve elini dirseğimin arasına soktu. "Biz de."

Denge sağlandığından beri, bu proje Luna'nın zamanının çoğunu işgal ediyordu. Ithenmyr'deki yeni güçler gibi o da Dört Krallığın birleşmesine tutkuyla bağlıydı. Hem Ipotha hem de Drahan'daki Lordlar Konseyi ile birlikte bu geceye hazırlanmak için sayısız saat harcamıştı.

Bu, Ithenmyr'de kadınları kabul eden ilk üniversitenin açılışından daha fazlasıydı. Dengenin sağlanmasının ardından inşa edilen birliğin somut bir simgesi idi.

Bir zil çaldı ve müzik durdu. Balo salonunun ortasındaki sahneye iki elf çıkarken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Biri koç gibi kıvrık siyah boynuzları olan bir sarışındı. Abanoz rengi bir elbise giymişti ve saçları vücudunu kaplayan kırmızı işaretleri vurgulayacak şekilde taranmıştı.

Yanında orman yeşili bir tunik ve ona uygun bir tayt giyen uzun boylu, kızıl saçlı bir elf vardı. Çiçekler saçlarına bir taç oluşturacak şekilde örülmüştü ve dövmeler tüm vücudunu kaplıyordu. Yeşil girdaplar ve kıvrımlar boynundan başlayıp çıplak ayaklarına kadar iniyordu.

"Denge," diye fısıldadı biri.

"Yüce Hanımlar," dedi bir başkası huşu içinde.

"Anne!" Arabella bağırdı.

Babasının yanından hızla uzaklaşan genç elf kürsüye doğru koştu. Ancak oraya varamadan kalabalığın arasından bir başka kızıl saçlı çıktı ve onu yakaladı. Bu çelimsiz çocuk gençti, sivri kulakları ve kızıl saçları annesininkine benziyordu.

Yaşamın Yüce Leydisi kalabalığa hitap etmeden önce onlara gülümsedi. "Hepiniz Ithenmyr'e hoş geldiniz. Birçoğunuz muhtemelen ülkemize ilk kez geliyorsunuz... bilirsiniz işte."

Odada kıkırdamalar yükseldi. Herkes bozulan dengeyi biliyordu. Denge Savaşı Dört Krallık için bir dönüm noktası olmuştu. Karanlığa karşı verilen mücadele zor olmuş ve pek çok hayat kaybedilmişti ama sonunda denge yeniden sağlanmıştı.

"Bu gece buradayız..." diye devam etti.

Ben Luna'ya dönerken sahnedeki iki elf kalabalığa hitap etmeye devam etti. Onu kendime doğru çekerek burnumu saçlarına dayadım.

Seninle gurur duyuyorum, diye fısıldadım bağın içinden.

Yukarı baktı, siyah gözleri benimkilerle buluştu. *Sence babam onaylar mıydı?*

Onu usulca öptüm. *Tabii ki.*

Luna gülümsedi, gözlerinde akmayan kırmızı yaşlar yüzüyordu. *Onları özliyorum Sebastian. Şimdi bile.*

Biliyorum. Onu yakınımnda tuttum. *Ama artık kendi ailemizi kuruyoruz.*

Biyolojik bir çocuğumuz olmayabilirdi ama himayemiz altında koca bir ülke vardı. Arabella ve ailesinden bahsetmiyorum bile. Luna son savaştan önce çocuğun annesiyle güçlü bir dostluk kurmuştu ve bu dostluk zamanın testine dayanmıştı.

Gelecek yılların neler getireceğini bilmiyordum ama önümüze ne çıkarsa çıksın birlikte üstesinden geleceğimize emindim.

Luna benimleyken karanlık diye bir şey yoktu. Hayatıma eşi benzeri olmayan bir ışık saçtı ve ben onu bunun için sevdim.

O benimdi, ben de onun.

Sonsuza kadar.

SON

**LUNA VE SEBASTIAN'IN SONSUZA DEK MUTLU YAŞAYACAKLARI
YOLCULUKLARINA ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ.**

Denge Savaşı'nı ya da İkinci Epilog'dtanıştığımız aileyi merak ediyor musunuz? [The Ithenmyr Chronicles](#)ın savaşa dahil .'da her ikisi hakkında daha fazla bilgi edinebilir, Luna ve Sebastian'nasıl olduklarını görebilirsiniz

Daha fazla Sebastian ve Luna ister misiniz? Sebastian'ın Luna'yı hak ettiği balayına götürdüğü gelecekte gelen [bu bonus sahnenin](#) tadını çıkarın.

Benimle işiniz bitmedi mi? Gelin benimle ve okuyucularımla Facebook'ta takılın!

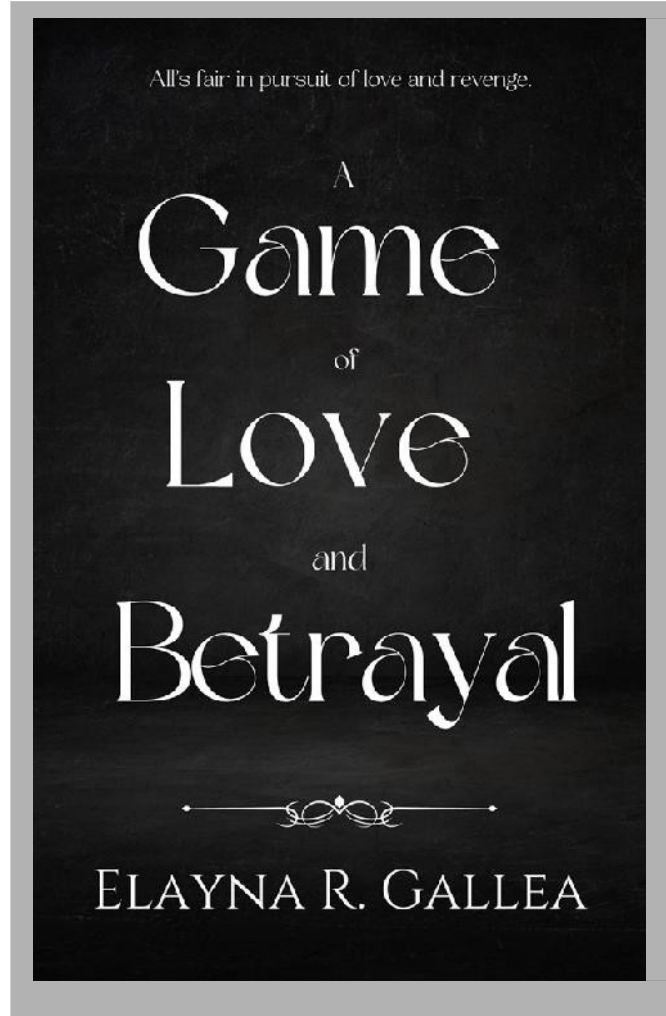
[Elayna R. Gallea'nın Okuyucu Grubuna Katılın](#)

[OceanofPDF.com](#)

Bir Aşk ve İhanet Oyunu

OceanofPDF.com

BU DÜŞMAN AŞIKLARA FAE/VAMPIR FANTEZİ ROMANTİZMİ DÖRT KRALLIĞIN
GELECEĞİNDE .

Bir eşe ihtiyacı var. Kadının da onu öldürmesi gerekiyor. Aşk ve intikam peşinde her şey mübahtır.

Bir vampir, onu yetim bırakan fae kendisine bir eş ararken ne yapmalıdır? Onu seçmesini ve düğün gecelerinde hayatına son vermesini sağlamak tabii ki. Brynleigh bunu yıllardır dikkatle planlıyordu. Planı basittir: Fae Temsilcisi'nin oğlu Ryker Waterborn'la buluşur, onu kendisine aşık eder ve "Evet" dedikten sonra onu öldürür.

Ne yazık ki bu o kadar kolay olmayacak. Ryker'ın elinin peşinden giden tek kişi o olmayacak. Aksine. Denge Cumhuriyeti'nin dört bir yanından iki düzine kadın ve erkek, mükemmel eşlerini bulmak için Seçme'de yarışıyor. Bir sorun mu var? Bu kör bir seçim süreci ve yarışmacılar eşlerini seçene kadar birbirlerini görmeyecekler.

Brynleigh ile intikamı arasına hiçbir şey giremeyecek, aşk rekabeti bile.

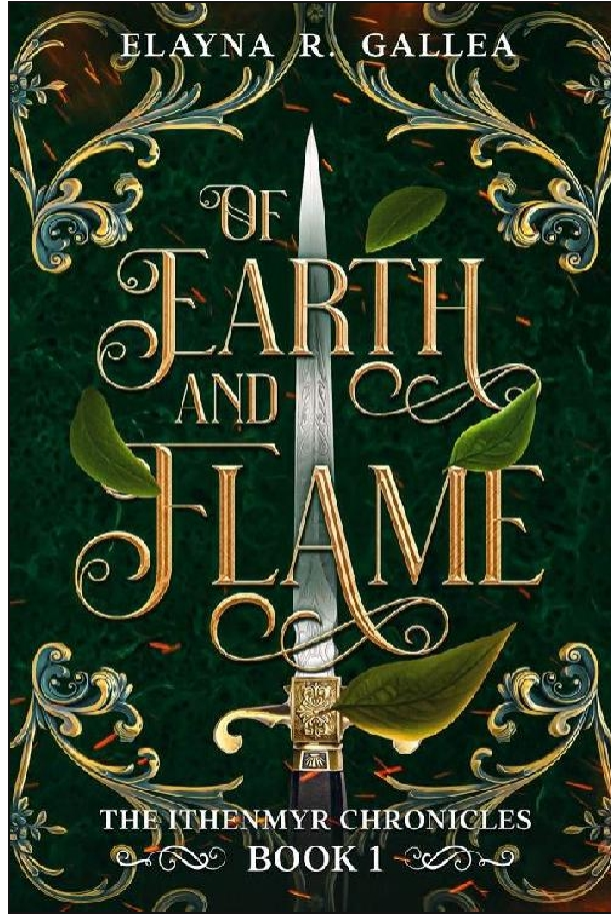
A Game of Love and Betrayal (Aşk ve İhanet Oyunu), düşmanlardan aşıklara, yeni yetişkin şehirli yüksek fantezi romanı The Choosing Chronicles'ın ilk kitabıdır.

OceanofPDF.com

Toprak ve Alevden

OceanofPDF.com

BAĞLAYICI GÜNLÜKLERİ'NİN BİRBİRİNE BAĞLI BU KARDEŞ SERİSİ,
TETHERED/TORMENTED/TREASURED İLE AYNI DÜNYADA VE AYNI ZAMANDA
GEÇİYOR.

Kadın kimseye bağlı kalmayı reddediyor; erkek ise özgürlüğünü bulmaya çalışıyor.

Aileana kralın evcil hayvanıdır. Hayatı boyunca bir kulede yaşamış ve kralın oğluyla evlenmeye zorlanacağı günü beklemiştir.

O gün geldiğinde, bir planı vardır. Hançerlerini ve özgürlük arzusunu kuşanarak kraldan ve onun ölümcül gücünden kaçır.

Xander tüm hayatını kaçarak geçirdi. Kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, hele ki bir eşe hiç. Ama yolu alingan bir elfle kesiştiğinde, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Saklaması gereken sırları var. Ithenmyr'i geride bırakmak ve arkasına bakmamak istiyor.

Kaderin ikisi için de başka planları vardır.

Rapunzel'in bu yeniden anlatımı yavaş yavaş yanan, düşmandan aşığa yüksek fantezi romantizmidir ve şakalaşmalar, kader arkadaşları, sahte evlilikler ve dünya inşası ile doludur.

Bu serinin 1-4 kitapları şimdi çıktı.

OceanofPDF.com

Teşekkür

İşte geldik. Dürüst olmak gerekirse, buna inanamıyorum. Sebastian ve Luna'nın hikayesini yazmaya başladığımda, bunun bu kadar büyük bir şeye dönüşeceğini asla hayal etmemiştim. Bu seri pek çok açıdan hayatımı değiştirdi. Çok fazla detaya girmeyeceğim -çünkü sizi sıkmak istemiyorum- ama evimizde artık vampirlerle ilgili bir şakamız var diyelim.

Tethered, Tormented, and Treasured eğlenceli bir seri olarak başladı ve yazdığım süre boyunca da öyle kaldı. İlham perimi takip ettim, aklıma gelen fikirlerle eğlendim. Birçok açıdan bu, yazmanın en iyi kısmı. Beyninizde oluşan fikirleri alıp hayata geçirebiliyorsunuz.

Bu kitap aktı. Parmaklarımdan döküldü. Ama yine de tüm yazarların yaptığı gibi şüpheyeye düştüğüm anlar oldu. Devam etmem için beni cesaretlendiren çevremdeki insanlara çok minnettarım.

Okuyucularım her zaman ilk "teşekkürü" alır, çünkü siz olmasaydınız ben nerede olurum? Kitaplarımın okunmasının sebebi sizlersiniz. Okunan her sayfa, her yorum benim için dünyalara bedel. Sözlerimi okuduğunuz ve Dört Krallık'ta zaman geçirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım ziyaretinizden keyif almışsınızdır.

Yazar grubuma. Sohbetimiz benim için çok önemli ve etkileşimlerimiz aracılığıyla gelen girdilere, tezahüratlara ve heyecana değer veriyorum. Siz olmasaydınız bu üçlemeyi bitiremezdim. Teşekkür ederim.

Beta okuyucularıma, ham kelimelerimi ve çıplak hikayemi gördükleri ve olduğu gibi takdir ettikleri için teşekkür ederim. Tavsiyeleriniz ve cesaretlendirmeleriniz için teşekkür ederim.

ARC okuyucularıma, herkesten önce okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Ve tabii ki muhteşem kocama. Bir vampir prens olmayabilirsin (ne yazık ki), ama yine de harikasın ve seni seviyorum. Yazarlık yolculuğumun her adımında beni destekledin ve sana inanılmaz derecede minnettarım.

Çocuklarıma. Teşekkür ederim. Beni her gün gülümsetiyorsunuz. Sizi seviyorum.

Ve bir kez daha, her şey için teşekkürler okuyucu.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Elayna R. Gallea, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Kanada'nın güzel New Brunswick eyaletinde yaşıyor. Saint John Nehri Vadisi'ndeki karlar ve ormanlar ülkesinde yaşıyorlar.

Elayna kafasının içinde yaşamadığı zamanlarda evinde Food Network izlerken, Broadway dinlerken ve bir sonraki yemeğini planlarken bulunabilir.

Elayna bol miktarda çikolata, peynir ve şaraptan hoşlanır. Bu sırayla değil.

Onu her gün Tiktok ve Instagram'da kendini aptal yerine koyarken bulabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

Ayrıca yazar: Elayna R. Gallea

The Ithenmyr Chronicles (*Tethered ile aynı zamanda Dört Krallık'ta geçen birbirine bağılı bir seri*)

[Toprağın ve Alevin](#)

[Kanatların Çalılarının](#)

[Külün ve Sarmaşığın](#)

[Devedikenleri ve Pençeler](#)

[Of Shale and Smoke](#) (Kış Sonu 2023)

The Choosing Chronicles

[Bir Aşk ve İhanet Oyunu](#) (2024)

Aşk Efsaneleri (Yeni Yetişkin Bağımsızlar)

[Ateş ve Don Mahkemesi \(Romeo ve Juliet'Yeniden](#)

[Anlatımı\)](#) [in Denizler ve Fırtınalar Mahkemesi \(Küçük](#)

[Denizkızı'nın Yeniden Anlatımı\)](#)

[Rüzgar ve Kanatlar Divanı \(Hades ve Persephone'nin Yeniden Anlatımı\)](#)

Sıralama Günlükleri (Genç Yetişkin) - [Sıralanmış](#) eksiksiz bir seri

[Yıkıcıların Yükselişi](#)

Kehanetin [Sahibi](#)

[The Runaway Healer](#) (bir ön roman)

[OceanofPDF.com](#)

